¡a

Crime

DARIA
DONTOVA

i

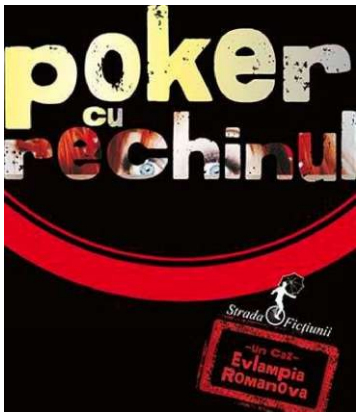

DARIA DONTOVA

Daria Donţova

Poker cu rechinul

Traducere din limba rusă şi note de

Antoaneta Olteanu

Editura ALLFA 201

3

StradaKs/Ficţiuni

i Ji r I

mmi

Această carte în format digital intră sub incidenţa drepturilor de autor şi a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială a textului,

punerea acestuia la dispoziţia publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a reţelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme - altele decât cele pe care a fost descărcată - care permit recuperarea informaţiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum şi alte fapte similare, săvârşite fără acordul scris al persoanei care deţine drepturile de autor, sunt o încălcare a legislaţiei referitoare la proprietatea intelectuală şi vor fi pedepsite penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

IIOKEP C AKyjIOH /ţapbH

/ţoHuoBa

Copyright © 3AO H3ziaTejibCTBO

«3kcmo»

POKER CU RECHINUL Daria

Donţova

Copyright © 2013 Editura ALLFA

ISBN ePUB: 978-973-724-711-7 ISBN

PDF: 978-973-724-710-0 ISBN Prinţ:

978-973-724-631-8

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură : Elena Georgescu

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, Bucureşt

iTel: 021 402 26 00 Fax: 021 402 26 10

Distribuţie:
021 402 26 30; 021 402 26 33
Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.r

oLectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

DARIA DONŢOVA

Daria Donţova s-a născut la Moscova, în 1952. A studiat

jurnalismul la Universitatea Lomonosov. A predat franceză şi germană şi a început să scrie în 1995. A publicat aproximativ 150 de romane poliţiste. Autoarea este foarte populară, în special în rândul cititoarelor din Rusia. în 2003 şi 2007 a fost votată în top 100 al elitei ruseşti, într-un clasament comandat de Kommersant, un cotidian rusesc axat pe

politică şi afaceri. A
primit numeroase
premii literare

1

.Un ins uriaş, cât un urs, mergea iute pe strada prost iluminată, agitându-şi pistolul. Cu un băieţel ca ăsta nimeni nu şi-ar dori să dea nas în nas nici măcar într-o zi senină, cu soare, într-un grup format numai din miliţieni. Insul semăna mult prea mult cu un animal. Alerga tăcut, respirând concentrat, tot înjurând din când în când. Simţeam că, de groază, mi se strânge stomacul şi începe să mă doară capul. în clipa aia s-a auzit un păcănit uşor. Urmăritul a scâncit încetişor şi a căzut grămadă cu faţa în jos. Trupul i-a rămas nemişcat pe trotuar, şi de sub cap, încet-încet, a început să iasă la iveală o băltoacă strălucitoare, de un grena închis.
Am oftat şi am simţit că „mâna" care îmi strângea stomacul se retrăsese.
— Bine, spuse Seriojka, acţionând telecomanda. E timpul să ne culcăm. Mâine ne trezim devreme.
Aparatul video începu să deruleze înapoi caseta.
— Totuşi, îmi place mai mult când se termină totul cu bine, spuse Katia căscând şi întinzându-se.

— Şi mie, recunoscu Iulia.

— Şi mie, piui din colţ Kiriuşka.

— Nu am înţeles! reacţionă imediat Seriojka. Tu ce-ai făcut aici?

— M-am uitat la film, spuse băiatul ieşind din ascunzătoare.

— Ai înnebunit de tot, se indignă fratele mai mare, mâine te duci la şcoală, trebuie să te trezeşti la şapte!Ei, şi ce, răspunse mezinul, şi tu te duci la serviciu, şi te scoli din pat la aceeaşi oră!
— Ce-i e permis lui Jupiter nu-i e permis unui bou, spuse enervat Seriojka. De fapt, eu am douăzeci şi cinci de ani, sunt om însurat şi am dreptul să fac ce vreau, dar tu nu ai împlinit nici doisprezece şi eşti obligat să respecţi programul. Marş în pat!
— Nu există asemenea lege, spuse melancolic Kiriuşka, prin care unui om însurat să i se permită să se uite la televizor, iar unui burlac nu. Spune, mămică, dacă nu am dreptate!
Katia oftă, dar, după ce se hotărî să nu se implice în dispută, propuse paşnic, în drum către bucătărie:
— Haideţi mai bine să bem nişte ceai.
— Mereu îl cocoloşeşti, nu se linişti Serioja. Pe mine, când aveam unsprezece ani, mă alungaţi de la video la nouă seara, cu fierul încins.
— Când aveai tu vârsta lui Kiriuşka, chicoti Iulia, ieşind şi ea din sufragerie, numai membrii Biroului Politic aveau acasă aparate video, cred că mama cea rea îţi interzicea să te uiţi la „Noapte bună, copii".
Seriojka, lăsat fără replică, privea tăcut în urma soţiei. Kirill chicoti:
— Ce copilărie groaznică ai avut, Serîi[1]!
Fratele cel mare se înroşi şi vru să-i ardă o castană celui mic, dar acela se strecură ca un şarpe pe uşa întredeschisă, şi din bucătărie i se auzi imediat vocea sonoră:
— O, ce mai tort! Dar ai putea să-mi tai o bucăţică în aşa fel încât pe ea să nimerească şi trandafiraşul, şi ciocolăţica?

— Acuşi o să pun pur şi simplu ciocolăţica aici, promise Katia.

Seriojka oftă.

— Du-te mai repede să-ţi bei ceaiul, îl îndemnai eu, că altfel Kiriuşa o să ia toată crema de pe tort.
— N-are decât, răbufni Serioja ridicându-se, voi o să plângeţi mai târziu, când o să facă paisprezece ani. Dacă de acum nu mai ascultă de nimeni, mai târziu va fi şi mai rău…
Tot mormăind în barbă, porni spre bucătărie. îmi întinsei cu plăcere picioarele pe canapea şi începui să casc. Serioja îl iubeşte

nespus pe Kiriuşa şi e gata, de dragul lui, fără să stea pe gânduri, să intre şi în foc, dar uneori fratele mai mare are nişte crize de mare plictiseală. în ziua aia victima lui fusese Kirka, iar cu o săptămână înainte Seriojka se năpustise asupra Katiei, cerându-i să-şi ducă imediat maşina la service. Sărmana de ea se apărase după puteri, dar fiul cel mare aproape scotea flăcări pe nări, descriind plastic starea tehnică îngrozitoare a Jiguli-ului.
De fapt, accesele de enervare ale lui Seriokja aveau mereu o singură cauză. Băiatul lucra la o agenţie de publicitate şi, când primea o comandă, înflorea precum un cactus. Dacă însă clienţii nu prea dădeau buzna la birou, atunci începeau şi problemele la noi acasă.
Pe canapea era foarte comod, afară luna decembrie îşi presăra poleiul. în calendar era data de cinci, iar în termometru aproape minus treizeci. Dar în casă era cald, confortabil, şi până şi gâlceava aprigă care se auzea din bucătărie nu mă deranja deloc. în cap mi se amestecau apatic gânduri legate de ce să pregătesc a doua zi la prânz. Macaroane cu carne sau gulaş cu cartofi?
— Hei, Lampa, se auzi deasupra capului meu, du-te în pat, că acum o să te ia somnul pe canapea, în condiţii sanitare precare.
Eu sunt Lampa, mă cheamă Evlampia şi ai mei au scornit o serie de variante ale prenumelui meu: Lampocika, Lampadel, Lampidusel, Lampeţ, cine mai ştie cum îmi spun. Dar eu sunt absolut, total, incredibil de fericită. Cu toate că nu a fost mereu aşa.
Toamna asta duceam o viaţă tristă, de femeie bolnavă, neînsemnată şi care nu ştie să facă nimic. Pe atunci, în cealaltă viaţă a mea, mă chema
Eufrosina. Frumuseţea asta de prenume mi l-a dat tata, profesor de matematică. Aşa se numea mama lui, pe care eu, apropo, nu am văzut-o niciodată. Şi nici nu este de mirare, doar am apărut târziu în viaţa părinţilor mei şi am fost singurul lor copil. Mama - o cântăreaţă de operă - a făcut tot ce i-a stat în puteri ca fetiţa ei iubită să nu cunoască niciodată necazurile. Am fost dusă să studiez harpă, am fost dată la Conservator, iar după aceea mi-au găsit un locşor la Filarmonică, unde odorul a lâncezit cu succes până la căsătorie. Cariera artistică nu a reuşit, nu am avut glorie, nici bani. De fapt, latura materială nu prea mă tulbura. Mama

reuşise să-mi rezolve toate problemele de parcă ar fi agitat o baghetă fermecată. înainte de a muri a reuşit să-şi mărite bine fata cu Mihail Gromov, nepotul prietenei sale. E adevărat, mirele s-a dovedit a fi mai tânăr ca soţia, dar era frumos, inteligent, bogat, tandru... Lista calităţilor lui se putea întinde pe un kilometru...

Viaţa conjugală curgea netulburată. Din copilărie mă remarcasem prin problemele mele de sănătate, însă după ce în cinstea mea fusese cântat marşul lui Mendelsohn, am început să bolesc din greu. Aveam alergie aproape la orice, răceli infinite care se transformau pe neobservate în bronşită, inflamaţii ale plămânilor, amigdalită şi gripă. Mă durea neîncetat stomacul şi eram nevoită să ţin un regim extrem de sever, refuzând să mănânc dulciuri, sărături, acrituri, amăreli, prăjeli, afumături, grăsimi...

Mai puneţi la asta şi o plictiseală cruntă care se instalase temeinic în apartamentul nostru. Mihail stătea cu zilele la serviciu şi, când se întorcea acasă, după miezul nopţii, se prăbuşea în pat în dormitorul lui, strângând în mână mobilul. Spre deosebire de mine, soţul meu ducea o viaţă furtunoasă, lucru care, de fapt, era de înţeles. Interesele de afaceri îl făceau să se ducă la tot felul de prezentări şi cocteiluri, comerţul cu computere nu e un lucru uşor. Dar sănătatea mea şubredă nu-mi permitea să-l însoţesc, şi trebuia să- mi omor timpul acasă, lângă televizor. De gospodărie se ocupa menajera.

Singura mea bucurie erau romanele poliţiste. Cumpăram toate noutăţile, atât cele ruseşti, cât şi cele străine, înghiţeam teancuri de cărţi şi adesea visam: uite, să fiu măcar o dată în locul uneia dintre eroine, să trăiesc o aventură pasionantă, să mă confrunt cu greutăţi, să desfac ghemul încâlcit al unei crime...

Dar ce puteam să mai vorbesc despre asta eu, cu sănătatea mea! însă, pe neaşteptate, viaţa mi s-a schimbat. într-o zi am primit acasă o casetă video pe care era filmată o scenă de alcov pasională. Cu gura deschisă, i-am urmărit pe soţul meu şi pe o brunetă necunoscută, înregistrarea se încheia cu mesajul tipei. Spunând că o cheamă Tania, mi-a transmis că e însărcinată cu soţul meu şi mi-a cerut cu fermitate să dau divorţ.

Câteva ore m-am învârtit prin apartament căutând ieşirea din situaţia creată şi, în cele din urmă, după ce am prins cu un ac pe

pernă un bilet pentru soţul meu - „Rog ca nimeni să nu fie acuzat de moartea mea" -, am fugit afară, lăsând în apartament tot: acte, bani, chei...
După ce am colindat fără rost pe străzi, am prins curaj şi m-am aruncat sub o maşină care trecea pe lângă mine.
Dar se vede că providenţa se hotărâse să-mi dea o şansă, pentru că la volanul acelui automobil se afla chiar Katia.
Şi aşa am ajuns în familia ei mare, agitată. Doi fii, Seriojka şi Kiriuşka, nora, Iulia, mopşii Ada şi Mulia, terrierul de Staffordshire, Rachel, pisicile Klaus şi Semiramida, trei hamsteri şi broasca Gertrude. În familia asta oamenii se hrăneau exclusiv cu pelmeni semipreparaţi şi cu supe Knorr, se făcea curăţenie o dată pe an, se spăla de Paşte. Şi nu pentru că ar fi fost neîngrijiţi, nu, pur şi simplu nu aveau timp. Plecau la opt şi se întorceau la opt, abia ţinându-se pe picioare.
Katia este doctor în medicină, un chirurg remarcabil. Pentru a se opera la ea, bolnavii stau la coadă. Seriojka lucrează la o agenţie de publicitate, Iulecika e studentă la jurnalistică şi câştigă un ban în plus la un ziar. E ocupat şi Kiriuşka - şcoală, secţia de gimnastică sportivă, engleză...
Când mama lor a adus acasă o tanti murdară, copiii nici măcar nu au clipit, în primul rând, la ei locuiau mereu musafiri, în al doilea rând, Katiuşka, miloasă peste măsură, îi trăgea adesea după ea pe orfani şi amărâţi. Ba o bunicuţă pe care rudele dragi nu voiau s-o ia acasă de la spital, ba o femeie
fără adăpost care dormea în scara blocului, ba o fată din provincie care nu intrase la facultate şi se hotărâse să practice cea mai veche meserie...
Nu se ştie cum ar fi descurs în continuare soarta mea, dar în dimineaţa următoare după ce am ajuns în această familie de nebuni a început o poveste detectivistică incredibilă, extrem de captivantă.
Katia a fost răpită şi am rămas singură cu ai casei şi cu problemele pe cap. A trebuit să mă îngrijesc de Serioja, Kiriuşa, Iulia, câini, pisici, hamsteri şi broasca Gertrude. N-o să povestesc cum am început să gătesc, să spăl, să fac curăţenie, o să omit în povestire drumurile la şcoală... Situaţia s-a mai complicat şi prin

faptul că pur şi simplu am fost obligată să-i caut pe răpitori şi s-o eliberez pe Katia.
După căutări lungi şi chinuitoare ea s-a dovedit a fi în... podul casei mele de vacanţă din Aliabievo, iar unul dintre principalii criminali s-a dovedit a fi nimeni altul decât Mihail Gromov.
Cu gura deschisă am ascultat povestirea maiorului Kostin, care a dat de capăt acelei afaceri viclene. Ascultam şi nu-mi puteam crede urechilor. Soţul meu, aparent tandru, inteligent, grijuliu, darnic, s-a dovedit a fi în realitate un nemernic şi un criminal cu sânge rece. Nu făcea comerţ cu computere - firma lui, care producea, zice-se, softuri, pur şi simplu servea drept paravan. El, împreună cu un tovarăş, au pus la cale producerea unor „vitamine americane" din sodiu alimentar şi au păcălit oameni naivi.
Soţul meu nu s-a purtat mai bine nici faţă de mine. Cel mai mult se temea ca nu cumva să aflu ce moştenire îmi lăsaseră părinţii: o colecţie de tablouri ale celor mai buni pictori din Rusia. S-a dovedit că tatăl meu o adunase toată viaţa, iar eu, în copilărie, habar nu aveam de existenţa ei. După moartea tatei, pânzele fuseseră date spre păstrare celui mai bun prieten al familiei, bătrânului Iurovski. Şi bunăstarea mea şi a lui Mihail se baza nu pe câştigurile lui, ci pe banii pe care dragul meu soţ îi scotea din comerţul cu peisajele şi portretele din colecţia tatălui meu. Şi, ca zestre, mai primisem şi casa de vacanţă de la Aliabievo, şi apartamentul părinţilor mei, un apartament uriaş cu cinci camere, în centrul Moscovei, vândute şi ele cu succes la licitaţie de Gromov.
Pentru el era foarte avantajos ca soţia să stea acasă apatică şi fără rost, înfofolită şi iarnă şi vară într-un şal de Orenburg. Avea mereu „grijă" de mine, insuflându-mi ideea că am o sănătate şubredă. Tare nu mai voia să mă trezesc din somnolenţă şi să încep să dau de capăt problemelor financiare. După ce mă instala emoţionant în pat, în tovărăşia pastilelor, picăturilor şi a mixturilor, Mihail se ducea foarte liniştit cu amanta la restaurant. E adevărat, când se întorcea acasă nu uita niciodată să ia şi pentru „sărmana bolnavă" un buchet de flori sau o cutie de prăjituri.

— Am luat cu cremă de vanilie, ciripea soţiorul, aducându-mi în dormitor tava cu ceai, m-am gândit că cele cu alune sunt mult prea grele pentru ficatul tău bolnav.
Consideram că „grija" e sinceră şi mă simţeam recunoscătoare. Dar în toamnă ochii mi s-au deschis pe neaşteptate, iar soarta mi s-a schimbat în mod radical. Chiar mi-am născocit un prenume nou, Evlampia, după ce am îngropat-o pe Eufrosina împreună cu viaţa cea veche.
Mihail şi escrocul sunt închişi deocamdată la închisoarea Butîrka. Judecata încă nu a început, ancheta este în toi. De fapt, Katia cea miloasă, pe care nemernicii au ţinut-o în pod aproape o lună, legată cu un lanţ, mi-a poruncit să-i duc soţului meu pachet şi chiar a alcătuit unul obişnuit pentru un puşcăriaş - ceai, zahăr, salam şi covrigi. însă am refuzat categoric să duc geanta imposibil de ridicat pe strada Novoslobodskaia şi am dat divorţ. Mihail oricum obţinuse pe seama mea mult prea multe binefaceri materiale, acum era timpul să plătească şi, pe deasupra, nici nu-mi plac oamenii care- şi rezolvă problemele prin metoda răpirii unor femei neajutorate.
Apartamentul unde s-a desfăşurat viaţa mea conjugală monotonă este încuiat, iar eu m-am mutat la Katia. Mă ocup de gospodărie, fac mâncare, curăţenie, spăl, dau fuga la şcoală la Kiriukşa şi am grijă de animale. Evident, bani nu câştig, dar, în mod paradoxal, nu mă simt o întreţinută, dimpotrivă, sunt ca o stăpână în acest apartament uriaş pe care Katia l-a alcătuit din două apartamente - al ei, de trei camere, şi al Iuliei, de două camere. De fapt, dacă va fi nevoie de bani, pot să vând un tablou, iar la casa de vacanţă de la Aliabievo intenţionăm să stăm vara.
Multe femei s-ar întrista dacă ar rămâne la cratiţă, dar eu sunt fericită şi mulţumită într-un mod ruşinos. în fiecare dimineaţă mă scol la şapte cu o dispoziţie minunată. Şi încă o ciudăţenie - boleşniţele ce m-au tot chinuit au dispărut pur şi simplu fără urmă. Nici alergie, nici durere de cap, nici bronşită. Sunt sănătoasă şi, cu toate că am tot umblat prin fleşcăiala din noiembrie în nişte cizme subţiri, care mereu se udau, nu am strănutat nici măcar o dată.
— Hei, Lampa, spuse din nou Katia, du-te în pat, o să stai aşa toată noaptea pe canapea?

— E bine aici, bâiguii eu, cufundându-mă încet în visare, nu am chef să mă mişc...
— Bine, acceptă prietena mea.
Simţeam că, de sus, plapuma coboară asupră-mi. Apoi s-a auzit un fornăit concentrat şi pe piept mi s-a lăsat o greutate fierbinte. Erau mopşii Mulia şi Ada, care, negăsindu-mă în dormitor, au venit în sufragerie, în căutarea stăpânei, şi, într-o clipită, s-au culcuşit chiar pe plapumă. M-am întors cu grijă într-o parte, iar cei doi mopşi s-au prăvălit în spaţiul confortabil dintre genunchii şi faţa mea. După ce s-au mai chinuit puţin şi au mai discutat în contradictoriu care va pune botul pe pernă, s-au potolit şi au început să sforăie încetişor. Sforăitul delicat s-a transformat într-unui sonor. Rachel s-a instalat şi ea pe jos. Câinele de Staffordshire de şaizeci de kilograme nu s-a strecurat pe canapea, înţelegând foarte bine că nu are loc acolo. Dinspre mopşi venea spre mine o căldură plăcută, şi am început să moţăi liniştită în acordul sforăitului legănător.O sonerie stridentă mi-a pătruns în ureche, ca un glonţ. M-am ridicat imediat, scuturând din cap, dându-mi cu greu seama ce se întâmplă. Pe măsuţă se zbuciuma telefonul. Mâna a apucat mecanic receptorul.
— Tu eşti? se auzi o voce înaltă, nervoasă. Tu?
— Eu, răspunse mecanic limba.
— Te implor, spuse repede femeia, înecându-se uşor, te implor, vino repede, o să-i fie frică dacă eşti aici.
— Unde şi de ce? întrebai eu aiurită.
— Ascultă, bâigui interlocutoarea invizibilă, înghiţind cuvintele de tulburare, doar n-o să mă laşi singură, vino mai repede, te implor. O maşină parchează în curte, probabil e el... Hai, Alecika, vino, draga mea, cred că o să mă omoare...
— Aţi greşit numărul...
Receptorul a început deodată să piuie respingător. L-am pus în furcă şi m- am uitat la ceas - cinci şi jumătate. Mi s-a dus somnul, mopşii stăteau pe canapea, holbându-şi ochii rotunzi. M-am zgribulit involuntar, dar în momentul acela telefonul a început din nou să răsune.
— Alecika, draga mea, bubui aceeaşi voce, vino repede...
— Aţi nimerit din nou la mine...

Piuitul respingător se auzi din nou. Dar nici nu aşezai bine receptorul la loc, că iar începu să sune

— .Doamne, exclamă aceeaşi voce, vai, ce se întâmplă! Ei, de ce tot îmi fac legătura cu dumneavoastră?! Doamne, acum o să intre!
— Liniştiţi-vă, vă rog, încercai eu s-o calmez pe tanti cea apucată de criză.
Cuvintele ei despre o moarte apropiată nu mă speriaseră deloc. Cel mai probabil tipa era isterică, o crizată obişnuită, comună. Dacă cineva într- adevăr dădea buzna în apartamentul ei cu dorinţa de a o omorî, pe tanti asta n-ar mai fi rămas niciun locşor uscat. Katia avea o asemenea bolnavă, Nina Kocetkova. Cum o lua durerea de cap, imediat se apuca să sune urlând sălbatic: „Mor, veniţi şi mă salvaţi!"
Pe ea n-o tulbura faptul că afară e noapte sau o seară de sărbătoare, Katia era obligată să se ducă s-o salveze pe tanti cea crizată, că altfel telefonul se încingea.
— Doamne, bâigui interlocutoarea invizibilă, oare ce pot să fac?
— Haideţi că o sun eu pe Ania asta a dumneavoastră, poate o să reuşesc să prind legătura, propusei.
— Da, da, da, începu să strige femeia, scrieţi numărul şi spuneţi-i că el o să mă omoare acum.
— Cum vă cheamă?
— Păi ce importanţă are?
— E interesant, mă indignai. în opinia dumneavoastră, eu trebuie să-i comunic acestei Ania că cineva omoară pe altcineva? Păi de unde să ghicească că e vorba chiar de dumneavoastră?
— Lana, mă cheamă Lana! strigă tanti şi închise.
M-am uitat la hârtiuţă. Numărul era aproape ca al nostru, numai că se termina nu cu şapte, ci cu şase.
Ania cea necunoscută, firește, dormea liniştită la ora aia matinală. Sunetul ritmic al soneriei se auzea monoton în receptor. Mulţi oameni închid
noaptea telefonul, nu vor să fie treziţi de apeluri în toiul nopţii. Probabil şi Ania era genul ăsta.
Poate că ar fi trebuit să scot şi eu ştecherul din priză şi să uit de cele întâmplate? Dar nici nu am apucat să mă ridic, că aparatul a început din nou să sune. Blestemându-mi lipsa de curaj, am ridicat receptorul şi am spus fără speranţă:
— Lana? Ania nu răspunde. Mai bine o sunaţi mai târziu, pe la ora opt...

în receptor cineva scâncea cu întreruperi. O fi fost Lana care plângea, or fi fost nişte atingeri pe linie. în cele din urmă la urechea mea ajunse o voce slabă:

— Gata, a plecat, vă implor, vă rog... Deodată mă enervai:

— Alo, vedeţi, el a plecat, dumneavoastră sunteţi în viaţă, mergeţi liniştită la culcare, nici mie nu mi-ar strica să dorm în continuare. Sunaţi dimineaţă la centrală şi spuneţi...

— Mor, bâigui vocea, m-a omorât, vă implor, veniţi aici, nu vreau să rămân singură, pentru Dumnezeu...

Cuvintele răzbăteau ca prin vată, femeia vorbea rar, ca un robot. Apoi din receptor se auziră gemete şi ceva care semăna cu un schelălăit. Mă uitai din nou la ceas - arăta ora şase. Nu, chiar că n-aveam să mai adorm.

— Ce număr de telefon aveţi?

Dar Lana, în mod evident, nu înţelese, pentru că bolborosi:

— Aleea Selezniovski 16, apartamentul 42. Aha, deci e un bloc

vecin!

— Vin acum, promisei eu, aruncând plapuma. Ei, dacă tanti asta are pur şi simplu o criză de isterie, o să vadă ea. Aţi mai văzut aşa ceva, să suni în
toiul nopţii şi să nu laşi oamenii să doarmă liniştiţi!

Plină de furie, mi-am pus blugii, puloverul, am îmbrăcat scurta cea groasă şi, strecurându-mă spre uşă pe vârfuri, am început să învârt cu grijă cheia. Ai casei mai puteau dormi o oră întreagă, puteam să mă întorc, uite, numai să torn o găleată cu apă ca gheaţa în capul istericei ăleia obraznice. Cheia a căzut răsunând. Am tresărit. Asta mai lipsea, să trezesc copiii. Dar în casă era o linişte somnoroasă. Până şi câinii, care dădeau fuga imediat la auzul zgomotului făcut de uşa deschisă cu speranţa că vor fi luaţi la plimbare, dormeau liniştiţi pe canapeaua din sufragerie. Am ieşit în scara blocului şi m-am zgribulit deodată. încă nu se luminase, cerul întunecat era presărat de stele strălucitoare, parcă neadevărate. Era un frig sălbatic, nu mai puţin de minus treizeci de grade, şi, cât alergam spre blocul vecin, zăpada

scârţâia sub picioare. Aveam senzaţia că păşesc pe nişte cioburi care se fărâmiţează.
Blocul semăna cu al nostru, era aproape geamăn. Dar în interior mă aştepta o surpriză - lifturile erau deconectate, amândouă. Am afurisit. La noi, de economie, se închidea numai unul singur, cel de persoane. Doar înţelegea toată lumea - dacă e nevoie, Doamne fereşte, să duci targa cu un bolnav pe scări până la salvare, de la etajul unsprezece nu e aşa de simplu să faci asta. Dar aici, evident, nimeni nu se temea că se va îmbolnăvi. După ce am socotit că apartamentul 42 se află cel mai degrabă la etajul al şaselea, pufnind, am luat-o în sus. Scara părea curată, dar poate făcea o asemenea impresie pentru că era luminată de nişte becuri tulburi, probabil de douăzeci şi cinci de waţi. Era o linişte de mormânt, nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Undeva, la etajul al doilea, mi s-a făcut frică şi, regretând că m-am băgat în povestea asta, am luat-o la fugă pe scări. Dar pregătirea mea fizică lăsa de dorit, de aceea, la patru, gâfâind, am frânat şi am parcurs restul drumului încet, savurând ce îi voi spune necunoscutei Lana.
Uşa apartamentului 42 se evidenţia pe fondul celorlalte. Capitonată cu o piele frumoasă, verde, părea scumpă şi elegantă. Iar în locul soneriei obişnuite se vedea un bot de câine confecţionat dintr-un material necunoscut. Ce kitsch sinistru! Kiriuşka văzuse recent chestia asta la piaţă şi se rugase mult timp să punem un astfel de „câine" şi la noi acasă. Chiar mă întrebam dacă există oare pe lume vreun om care să cumpere o prostie de genul ăla. S-ar fi zis că da!
Apăsând pe „bot", am ascultat trilul răguşit care trebuia să imite lătratul. Lana nu se grăbea să deschidă uşa. „Lătratul" s-a oprit. Am repetat operaţia. Dar isterica nu se grăbea. Enervată, am tras de mâner. Ca să vezi, obraznica! Nu mă lăsa să dorm, iar ea se culcase frumuşel! Le cunoşteam eu pe crizatele astea! Obosise probabil să mai joace în comedie şi se cufundase în braţele lui Morfeu, fără să îi treacă deloc prin cap că o proastă ca mine o să dea fuga s-o salveze! Uşa s-a deschis pe neaşteptate, fără să scârţâie. Aha, foarte bine, acum o să vadă ea! Bocănind intenţionat tare cu cizmuliţele, dădui buzna în holul întunecat şi începui să urlu:
— Lana, unde sunteţi?

Drept răspuns se auzi un geamăt abia perceptibil. Fugii în direcţia sunetului, într-o cămăruţă, pe un pat, era culcată o femeie. Dormitorul povestea fără cuvinte despre stăpână - cu stare şi singură. Patul era acoperit cu nişte cearşafuri galbene cochete, de mătase, peste tot erau danteluţe, panglicuţe, floricele, blană artificială şi volănaşe roz. Lana însăşi era îmbrăcată într-o pijama incredibilă, într-o combinaţie de roşu, portocaliu şi negru, dintre cele care se vindeau la preţuri exorbitante în magazinele de lenjerie de lux. O înfaţişare potrivită pentru o isterică, de regulă ele sunt „firi cu sentimente delicate, firi artistice". încercai să deschid gura pentru a-mi exprima nemulţumirea nobilă, dar mă oprii imediat. Poate era crizată necunoscuta, dar acum în mod clar se simţea rău. O paloare albăstruie îi cuprinsese faţa, picături de sudoare îi acopereau fruntea. Pe plapumă era căzut receptorul telefonului. Formai 03.
La al doisprezecelea apel îmi strigai toată furia. Numai în filme se agită cu toţii să ajute cu targa, când bolnavul e cât pe ce să îşi dea ultima suflare, în realitate nimeni nu schiţează nici cel mai mic gest. în cele din urmă o voce seacă îmi comunică:
— Aici Salvarea.
— Vă rog, trimiteţi un medic, o femeie se simte rău.
— Vârsta? se interesă indiferentă vocea.
O întrebare mai stupidă nu puteam să aud. De fapt, era clar de ce se interesează mai întâi de vârstă. Dacă, de exemplu, aflau că s-a îmbolnăvit o bătrână de optzeci de ani, nu se grăbeau. Aruncând o privire fugară spre Lana, răspunsei:

— Patruzeci şi cinci.

— Ce are?

— Nu ştiu, şi-a pierdut cunoştinţa.

— Are dureri?

— Nu ştiu, cred că nu.

— Adresa.

Dictaai repede numele străzii.

— Cine sună?

— O vecină.

— Aşteptaţi, mă informă fără niciun fel de emoţie dispecerul şi

închise. Mă uitai neliniştită spre bolnavă. Deodată deschise ochii

şi bâigui:

— Anecika, ai venit!

N-avea rost să încerc s-o contrazic. Confirmai:

— Am venit, am venit, acum o să apară şi doctorul.

Lana fornăi într-un fel ciudat şi bolborosi aproape ininteligibil:

— Falsul, falsul, l-a căutat...
— Gata, stai liniştită, o liniştii, aruncându-mi privirea spre ceas. Ei, dar unde era Salvarea? în felul ăsta puteai să şi mori, aşteptând un ajutor care nu mai vine.

Lana începu să se mişte neliniştită.

— Stai liniştită, îi poruncii.

Dar femeia, ca o placă stricată, repetă:

— Falsul, falsul...
— Bine, bine, falsul, încercai eu să o liniştesc, nu te teme, acum o să vină Salvarea. Ce te doare?

Dar Lana tăcu, apoi fornăi din nou şi deodată strigă, tare şi

puternic:

— Nu m-a crezut, a tot căutat, a căutat, dar nu e...

— Bine, bine, spusei eu hotărâtă să o liniştesc de data asta pe

femeie.

— Mă crezi?

— Sigur.
— Atunci spune tuturor că m-a omorât! strigă pătimaş Lana şi se lăsă pe pernă.
Faţa i se întinse groaznic, gura inspiră aerul cu putere, dar expiraţia nu mai veni. Ochii i se opriră într-un punct, mâinile i se întinseră pe neaşteptate. Eram înspăimântată, iar minutele tot treceau, se scursese deja un sfert de oră şi de abia atunci se auzi o sonerie tăioasă. Zornăindu-şi cutiile de metal, doi bărbaţi destul de tineri intrară în cameră şi, privind spre Lana, oftară dintr-odată.
— Cum să nu, spuse unul, chiar la final de tură.
— Dacă ar mai fi durat o jumătate de oră, am fi ajuns liniştiţi acasă, spuse şi celălalt.
Primul scoase nişte formulare. Celălalt se aplecă deasupra Lanei şi-mi comandă:
— Daţi-mi un prosop mai jerpelit, să nu vă pară rău să-l aruncaţi.
Fără să înţeleg nimic, mă dusei în baie, luai din cârlig un prosop flauşat roz şi-l dădui felcerului. El, nu se ştie de ce, băgă prosopul între picioarele Lanei.
— Ce-i, vă pregătiţi să-i faceţi controlul ginecologic? mă minunai.
Doctorul oftă, puse într-un păhărel un lichid maroniu şi, întinzându-mi recipientul care mirosea acru, îmi explică liniştit:
— Lenjeria se murdăreşte, va trebui să o aruncaţi după aceea.
— De ce? întrebai eu, extrem de uimită că nici nu încearcă să acorde primul-ajutor bolnavei.
— Pentru că, răspunse medicul, învârtind telefonul, după moarte sfmcterele se destind şi conţinutul vezicii urinare şi al intestinului gros...
Dar nu termină de vorbit că şi strigă în receptor:
— Alo, Salvarea, echipajul cincisprezece, trimiteţi-i pe-ai voştri, avem un cadavru. Nu, la revedere.

Stăteam nemişcată, înţelegând cu greu ce se întâmplă.

— Numele? mă întrebă doctorul.

— Al meu?

— Al răposatei.

— Nu-l ştiu.
Medicul pufni.

— Bine, prenumele şi vârsta.

— Lana... Cât despre vârstă, habar n-am. Medicul îmi aruncă o

privire rece şi se interesă:

— De fapt, dumneavoastră cine sunteţi?
Eram fâstâcită, cum să îi fi explicat ce se întâmplă? Să îi fi spus că la prima oră a dimineţii m-a sunat o femeie necunoscută, iar eu am dat fuga la chemarea ei? Mai bine procedam mai simplu.
— Sunt o vecină.
— Vecină la cină, fluieră felcerul, hai să căutăm mai repede actele. Poate că buletinul se află în birou sau în dulapul cu lenjerie.
Avea dreptate. în camera vecină, în bar, pe un raft de sticlă, se afla o cutiuţă. Deasupra se afla cărţulia vişinie. O deschise:
— Svetlana Rodionovna Lomakina, născută în 1952.
— Nu s-a plâns de inimă? se interesă medicul, completând vioi hârtiile, poate că avea stenocardie?
— Nu o cunoşteam prea bine, bâiguii eu.
— Nu văd nimic, nu aud nimic, nu spun nimănui nimic, pufni felcerul, legând cu un bandaj încheietura nefericitei.
Apoi scoase o bucată mică de muşama medicală portocalie, scrise pe ea cu litere de tipar „Lomakina" şi începu, fluierând, să lege eticheta de piciorul moartei. Mi se făcu frică când văzui mişcările lui sigure, precise. Tipul lucra ca un robot, pe chipul lui nu se desluşea niciun sentiment, ca şi cum în faţa lui nu se afla o femeie moartă, ci un taburet rupt. De fapt, o mobilă stricată i-ar fi produs mai degrabă mânie sau răutate, în orice caz, nişte emoţii, acolo.
— Biiine, spuse medicul, aşteptaţi să vină miliţia.

— De ce?
— Aşa se cuvine în cazul morţii petrecute în lipsa unui personal medical, mă informă omul, strângându-şi hârtiile.
Porniră spre uşă.
— Hei, staţi puţin, strigai, dar cadavrul?
— Noi nu ridicăm morţi, explică felcerul, o să vină o patrulă, cu ei o să vă lămuriţi. Fie o s-o ia la morgă, fie o s-o trimită pentru procedura generală. Aşteptaţi.
— Singură, cu cadavrul? întrebai aiurită.
— Ei, şi ce-i cu asta? se enervă doctorul. De vii trebuie să vă fie frică, morţii nu fac niciun rău, sunt liniştiţi şi blânzi.
După ce au început să-şi zornăie cutiile, au dispărut pe scară. Liniştea de dinainte s-a instalat din nou, dar nu aşa de plină ca în urmă cu o jumătate de oră. A prins viaţă şi liftul, iar în curte a început să semnalizeze o maşină. Mi s-a făcut frig şi frică şi m-am grăbit să mă duc în altă cameră. Probabil servise drept sufragerie. Lângă televizor se aflau două fotolii somptuoase, noi, din velur. într-unui, făcut colac, de parcă nu se întâmplase nimic, dormea liniştit un motan uriaş, tigrat. Gâtul animalului era înconjurat de o zgardă frumoasă, lată, de un azuriu intens, cu un medalion. M-am uitat mecanic la motan şi am mai aruncat o privire în buletin.
Svetlana Rodionovna era singură. Nicio ştampilă nu-i împodobea documentul eliberat în 1997, rubrica „Copii" rămăsese şi ea goală. Pentru a- mi mai omorî cumva timpul, m-am dus la bucătărie. Da, se părea că într- adevăr locuia singură. Două crăticioare mici, o tigăiţă şi un frigider mic. Femeile cu familie au cu totul altfel de vase şi, de regulă, nişte dulapuri uriaşe pentru păstrarea alimentelor.
Baia cochetă, roz, povestea fără cuvinte despre eforturile titanice pe care le întreprinsese stăpâna casei încercând să-şi recapete tinereţea pierdută de mult. Poliţele de sticlă abia mai făceau faţă bateriilor de borcănele şi legiunilor de flacoane. Ce nu se găsea acolo - creme antirid, anticelulită şi antipigmentare, loţiuni de întinerire, măşti de peeling, scrub, argilă terapeutică, comprese cu cătină, tonice pe bază de castraveţi... Să înnebuneşti, oare cum s-o fi descurcat cu toate? Dar pe suportul de prosoape se afla un singur prosop de baie, în cârlig, doar un singur halat, de damă, e adevărat, foarte scump; nu se vedea nicăieri nicio apă de toaletă

bărbătească sau ustensile de ras, până şi periuţa de dinţi se plictisea în singurătate. Totul părea clar. Fie că nu fusese niciodată căsătorită, fie divorţase.
Deodată privirea mi-a căzut pe ceas - era şapte fără un sfert. Dacă nu plecam acasă, copiii şi Katia aveau să se trezească. Ei nu puneau ceasul deşteptător în speranţa că fix la şapte o să intru în zbor în cameră cu strigătul de luptă: „Trezirea!"
Picioarele mă purtară singure spre uşă. Ei, dar ce nevoie are miliţia de mine? Oricum nu o să spun nimic coerent, nu o cunosc pe răposată, nici nu o să creadă povestea care mi s-a întâmplat şi o să mă ia la secţie, după care să te ţii. Mai bine mă evapor încetişor, oricum nu mai pot să o ajut în niciun fel pe sărmana Lomakina, cel mai probabil era o biată nebună, spunea nu ştiu ce prostii, m-a luat drept cunoştinţa ei...
— Miau, se auzi de jos.

Am frânat chiar lângă intrare. Motanul mi se freca de picioare. îşi umflase coada şi torcea tandru, probabil voia să mănânce. M-am uitat o clipă la animalul frumos, blând, apoi l-am luat în braţe şi am ieşit pe scară. Se vedea din toate că Svetlana e singură, deci sărmana pisică avea să rămână probabil în apartamentul pustiu fără mâncare şi apă, să moară de foame. Miliţia nu o să se tulbure prea tare de motan şi el o să piară. Bine, deocamdată o să îl luăm la noi, iar mai apoi o să-l dăm pe frumosul ăsta pe mâini bune.Am intrat în casă ca o furtună exact la şapte şi, după ce am pus motanul năucit pe poliţa de lângă oglindă, am început să urlu, dându-mi jos repede scurta şi cizmele:
— Trezirea, toată lumea!
— Vai, vai, începu să geamă Kirill când am aprinsei lumina în camera copiilor, vaaaai, aşa aş mai dormi! Pot să mă duc de la a doua oră?
— Nu se poate, i-o tăiai, trăgând plapuma de pe el, în niciun caz nu se poate.
— La prima oră avem Pregătire împotriva accidentelor, spuse tânguindu-se Kirka, ne predă o proastă, nici nu vede cine e în clasă şi nu trece niciodată absenţii! Te rog, Lampiduşecika, numai o daaată! Numai o singură daaată!

— Coboară din pat, îi poruncii eu şi-i smulsei perna. Kirka începu

să urle:

— Mă doare gâtul şi cred că încep să fac guturai.
— Zboară imediat în baie, îi poruncii, nu mai întârzia, că acum începe Iulia să se facă frumoasă şi n-o să te mai lase să te speli.
— Ce cruzime îngrozitoare, spuse cu patos Kiriuşa, căutându-şi papucii, să trimiţi la ore un biet băieţel bolnav. Uite, cred că o să mor la matematică, o să mă plângi tu după aia, dar o să fie târziu, nu o să-l mai aducă nimeni înapoi pe Kironka. O să-ţi reproşezi tot restul vieţii: Vai, trebuia să fi ţinut copilul acasă!

— îi aruncai blugii şi spusei:Nu te agita, eu mă remarc printr-o rară lipsă de inimă şi cel mai probabil o să uit repede de moartea ta.
— Bine, răspunse Kiriuşka, înţelegând că numărul cu bolnavul pe moarte nu ţine, atunci să-mi dai pentru şcoală nu zece, ci douăzeci de ruble.

— Şi mă rog, de ce? mă interesai eu, stând în prag.

— Aşa, drept compensaţie!

— Pentru ce?
Kiriuşka începu să se scarpine în creştet. Dădui fuga spre dormitorul fratelui mai mare.
— Serioja, trezirea!
— M-am trezit deja, acum mă îmbrac, se auzi din spatele uşii o voce vioaie.
Dar nu eram aşa de uşor de păcălit. Am întredeschis încetişor uşa dormitorului şi l-am văzut pe Serioja stând liniştit în patul cel mare. Iulia se dusese deja la baie, de aceea soţiorul o domnea, învelit în plapuma dublă cu puf. Mâna dreaptă era băgată sub pernă, stânga era scoasă şi întinsă pe partea Iuliei. Seriojka avea o calitate rară - de a răspunde cu o voce absolut vioaie, continuând în acelaşi timp să sforăie liniştit. De vreo două ori reuşise să mă păcălească, dar nu mai era cazul.
— Serioja, trezeşte-te, spusei eu, apropiindu-mă de fereastră.
— Gata, gata, răspunse el, ca şi cum nu se întâmplase nimic, deja îmi pun pantalonii, mă închei la cămaşă.
Dar continua să stea liniştit în patul comod. Printre draperiile trase, în cameră se strecură dimineaţa cenuşie şi posacă de decembrie. Pe o asemenea vreme chiar nu îţi venea să te duci la serviciu la şapte dimineaţa, era mai bine acasă. Probabil că şeful lui Serioja avea o cu totul altă opinie în această privinţă. Apăsai un buton şi combina muzicală începu să bubuie, imediat pornindu-se să sune şi deşteptătorul uriaş cumpărat de Katia. Lucrat cu conştiinciozitate de pricepuţii meşteri de la uzina Slava, răsuna de parcă ar fi anunţat sfârşitul lumii; dacă ai fi lovit cu un polonic într-un lighean de aramă, sunetul nu ar fi fost aşa de

puternic. Dar Serioja continua să pufăie imperturbabil, pe faţa lui se întinzându-se un zâmbet de copil.
în momentul acela în cameră intra în viteză Iulia, şi, fără să stea prea mult pe gânduri, îi băgă soţului sub nas un flacon deschis de parfum Kenzo.
— Ia mizeria asta de aici, bolborosi soţiorul şi se ridică în pat, scuturând aiurit din cap.

— Hai să te îmbraci, îl îmboldi ea şi dădu fuga la bucătărie. Pornii

sfioasă în urma ei.

— Cum de ai ghicit că mirosul de Kenzo o să-l trezească pe

Serioja?

Iulia chicoti şi se apucă să ungă o feliuţă subţire de toast cu un strat abia vizibil de unt.
— Spune că îi vine să vomite de la Kenzo.
Dimineaţa părea că decurge normal. Primii au ieşit în fugă din casă copiii. Mai întâi s-au certat vreo zece minute disperaţi în hol, tot căutând căciulile, mănuşile, cheile de la maşină, sacul cu încălţămintea de schimb şi geanta Iuliei. După ce uşa s-a trântit în cele din urmă după ei, am scos câinii la plimbare şi m-am hotărât să mă ospătez cu o ceaşcă de cafea tare. în bucătărie pufaia vesel ceainicul. Katia puse frişcă în cafea şi rosti oftând:
— Doamne, ce bine e în ziua liberă, păcat numai că am un program aşa de alunecos. Dar ce plăcut e să nu te gândeşti la bolnavi!
Şi în momentul acela se auzi sunând telefonul. Katiuha ridică receptorul şi se lumină:
— Mă bucur să vă aud, ce faceţi?
Ascultând cum ciripeşte cu atâta nonşalanţă despre doza de hormoni, despre când e mai bine să iei tiroxina, despre regim şi vitamine, oftai. Nu reuşea niciodată să uite de suferinzi. O găseau acasă până şi în singura ei zi liberă.
Dar Katiuşa tăcu deodată, ascultând cu atenţie. Trecură câteva minute, apoi prietena rosti pătimaş:

— Oleg Iakovlevici, nu vă neliniştiţi, o să vă facă rău. Dar am omul potrivit, o femeie, o profesionistă adevărată. Apropo, cât intenţionaţi să-i plătiţi?
Auzii bolborositul în receptor.
— Ei, atunci, rosti mulţumită Katia, vă propun să vă întâlniţi la douăsprezece, la McDonalds-ul de lângă staţia de metrou Tverskaia, o să staţi de vorbă acolo, dacă Evlampia Andreevna e liberă şi va considera potrivită suma. Apropo, ea m-a ajutat foarte mult.
— Cu cine trebuie să discut? întrebai eu mirată, după ce Katiuşa puse jos receptorul alături de untieră.
— Ascultă cu atenţie, se învioră prietena, ţi-am găsit de lucru.
— Mie? mă minunai eu. Păi ce-i, ai uitat cu cine ai de-a face? Nu ştiu să fac nimic.
— Să spunem că ştii să cânţi minunat la harpă, chicoti Katiuha.
— Numai nu-mi spune că mi-ai găsit de lucru într-un restaurant, să înveselesc publicul. N-aş vrea să stau lângă o tăbliţă pe care scrie: „Nu trageţi în harpistă, cântă şi ea cum poate."
Katia începu să râdă în hohote.
— O să apelezi la un asemenea serviciu doar dacă o să murim de foame. Am ascultat cu atenţie povestea ei.
în urmă cu trei ani Katia îl operase pe Oleg Iakovlevici Pisemski. Omul venise la ea într-o stare fizică şi morală îngrozitoare. Ca toate fiinţele de sex masculin, Oleg se temea îngrozitor de boală, şi orice persoană în halat alb îl îngrozea. De aceea, când internistul la care se prezentase, plângându-se de înrăutăţirea stării de sănătate, i-a spus că cel mai probabil va trebui să se opereze, omul de afaceri s-a panicat foarte tare şi s-a aruncat în braţele „medicinei alternative". Vreo doi vizionari, un vrăjitor, o femeie-vraci cu ierburile ei, un meşter în acupunctură, specialist în „punctele energetice chinezeşti", un hipnotizator şi un healer filistin - toţi îi promiseseră o vindecare instantanee, fără durere şi bisturiu. Deasupra lui Oleg Iakovlevici s-au citit rugăciuni, s-a agitat un evantai, a fost afumat cu ierburi aromate, a fost băgat în transă şi i s-a alungat deochiul. A plătit bani frumoşi, dar cheltuielile nu-l îngrijorau deloc pe Pisemski.Făcea comerţ cu benzină la Moscova şi număra bancnotele nu cu rublele, ci cu miile. Altceva se dovedise a fi mai grav, faptul că sănătatea nu i se îmbunătăţea deloc. Oleg Iakovlevici mergea din mai rău în mai

rău, la gât i-a apărut un sac care-l împiedica să înghită şi să vorbească, şi, cu toate că era destul de tânăr, a început să slăbească în aşa hal, că urca un etaj într-o jumătate de oră, trăgându-şi sufletul pe fiecare treaptă. în cele din urmă s-a dus din nou la internist, iar acela, plesnindu-şi mâinile, i-a recomandat să se ducă rapid la un oncolog. La dispensar, o tanti în vârstă, cu un halat nu prea curat, i-a scris un teanc mare de trimiteri şi a strigat la sora medicală:
— Lena, du-l pe ăsta care are cancer de laringe la ultrasunete.
Lui Oleg Iakovlevici pur şi simplu i se tăiaseră picioarele. Nu s-a dus la niciun fel de ultrasunete, genunchii îi tremurau, tălpile i se făcuseră deodată ca de piatră. Cei care stăteau la coadă, nişte oameni liniştiţi, slabi, se uitau compătimitor la „Regele benzinei". Toţi trecuseră cândva prin acel stres, când aflaseră că sunt bolnavi de cancer, şi acum îl compătimeau sincer pe Pisemski. Una dintre femeile cu perucă îngrijită i-a sugerat să ia validol, o alta i-a spus compătimitor:
— Nu vă speriaţi, diagnosticul nu se pune aşa, hodoronc-tronc!
— Ştiţi, a intrat în discuţie un bărbat creţ, şi eu am avut tot o chestie aşa la gât, se numeşte guşă. Aici, uitaţi, în cabinetul acesta, mi-au spus atâtea grozăvenii! Din fericire, m-au ajutat prietenii. Au găsit un doctor minunat, chirurg specialist endocrinolog, Ekaterina Andreevna Romanova. Mi-a făcut operaţie şi am uitat de tot, vin la dispensar numai la control. Uitaţi, ţineţi!
Şi i-a dat lui Pisemski cartea de vizită a Katiuşei.
După ce prietena mea l-a tratat pe benzinar, el a devenit un pacient extrem de fidel şi de ascultător. în fiecare lună venea la control, lua febril medicamentele prescrise şi îi statuia pe toţi cunoscuţii lui care erau bolnavi:
— Neapărat du-te să-ţi controlezi tiroida, e organul cel mai important din tot corpul, şi există şi un medic uimitor.
Oleg Iakovlevici credea în Katia ca într-un proroc. în fond, ce ar fi trebuit să facă, dacă, după numai zece zile de tratament, îi dispăruseră umflătura şi tulburările de respiraţie, îi revenise somnul sănătos, ca şi buna dispoziţie. Se restabilise şi potenţa. Pisemski se sfatuia emoţionat cu Katia în toate chestiunile vieţii, fie că era vorba de luarea unor medicamente, de cumpărarea unei mobile noi şi chiar de pisica care strănuta. Katiuşa râdea, dar îi

dădea sârguincioasă toate sfaturile. Şi uite, acum Oleg a dat telefon în legătură cu o problemă deloc uşoară. I se părea că soţia lui, tânăra şi frumoasa Ksenia, duce un mod de viaţă ciudat. Nu putea bănui nimic dubios, avea doar nişte suspiciuni vagi. Nu voia să se adreseze unei agenţii pentru a angaja un detectiv particular, de aceea a întrebat-o pe Katia:
— Nu aveţi vreo cunoştinţă, femeie, care să lucreze ca detectiv? Aş fi angajat-o s-o urmărească pe Ksiuşa.
Şi Katerina, într-un acces de mărinimie, m-a recomandat pe mine.
— Nu mă duc, spusei eu categoric, sună imediat la nenea ăsta şi refuză.
— Nu e bine, spuse ferm Katia, am promis deja. Şi eu, Malciş-Kibalciş[2], mă tem să-mi încalc cuvântul.
— Mai bine spune-i că e ocupată cunoştinţa ta...
— Şi de ce nu vrei să încerci? întrebă Katia, aprinzându-şi o ţigară Parliament.
— Doamne, făcui plesnindu-mi mâinile, păi nu mă pricep la anchetele private!
— Ce să spun, pufni Katia, doar nu e o operaţie pe creier, mare lucru!
— Nu!!!
— Plăteşte zece mii pe lună pentru treaba asta, aduse prietena încet ultimul argument.
Am făcut repede în minte calculele necesare şi am spus prelung:
— Dar sunt aproape patru sute de dolari! Desigur, aş vrea să fac rost de ei, înainte de Anul Nou nu mi-ar strica, dar oricum, nu!

— Dolari! spuse Katia.

— Ce?

— Oferă zece mii de dolari!

Am rămas cu gura căscată. Dolari!!!

— E nebun?

Katiuha ridică din umeri:
— Nu. Ai auzit anecdota asta? Se întâlnesc doi „ruşi noi", şi unul îl întreabă pe celălalt: „Vania, cu cât ai cumpărat cravatele?" „Cu

trei sute de verzişori." „Ei, te-ai păcălit, după colţ se vând la fel cu cinci sute." Ai înţeles? Şi apoi, el consideră că o mie de verzişori sunt un mărunţiş pe care niciun specialist adevărat nu-i consideră bani. Adu-ţi aminte câţi bani mi-a turnat! Bolnavii nu pun niciodată mai mult de trei sute de dolari în plic, iar Pisemski mi-a dat mii de dolari, şi m-a şi întrebat dacă nu e puţin... Era să cad jos când m-am uitat în plic, credeam că visez. Oleg, se poate dovedi, a sunat la o agenţie de detectivi, şi acolo i-au socotit chiar această sumă pentru o lună de muncă.
Am farâmiţat în tăcere filtrul alb al Parliamentului.
— Termină, îmi porunci Katerina şi-mi luă cocoloaşele de hârtie. Zece mii de dolari! Puteam să cumpăr o maşină nouă în locul Jiguli-ului care se făcuse praf, o maşină de spălat vase şi una de spălat superplată... Sau să las baltă confortul gospodăresc şi să-l duc pe Kiriuşka în străinătate, la Disneyland, Iulecikăi să-i cumpăr neapărat o haină nouă de blană din biber canadian, cu guler din blană de râs, iar lui Seriojka o scurtă cu puf de gâscă... Deşi Fordul lui din 1986 circulă pe stradă numai pentru că îşi petrece toate weekend-urile sub el. Mai bine cumpăr două maşini, de calitate, de-ale noastre... Sunt mai ieftin de reparat, şi nici cei de la circulaţie nu o să se lege aşa de ele, cum fac cu mărcile străine...
Mă luase transpiraţia de la toate gândurile astea.
— Hei, spuse Katia, revino-ţi, visătoareo. Parcă ai zburat deja la Paris.
— Aproape, zâmbii eu, în orice caz, am apucat să cumpăr două maşini, o scurtă dublată cu puf de gâscă şi am ajuns şi la Disneyland, numai că, din păcate, n-o să-mi ajungă banii.
— De ce?
— Nu mă pricep să-i câştig.
— Ascultă, spuse Katia serios, ştii cum învaţă oamenii? Din cărţi. Iau un manual şi învaţă, nu s-a inventat altă metodă.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că ai citit kilometri de romane poliţiste, consideră că ai studiat meşteşugul. Şi pe urmă, m-ai şi salvat pe mine!
— Ei, atunci a fost o situaţie extremă, a fost nevoie să-mi mobilizez toate forţele.
— Şi acum e una extremă, spuse Katia râzând în hohote, zece mii de dolari îţi fac cu mâna. Bine, gata cu îndoielile, îmbracă-te şi

zboară la McDonald's. Lucrul cel mai îngrozitor care se poate întâmpla e că n-o să
afli nimic, şi în cazul ăsta n-o să luăm banii, dar trebuie să încercăm, eu cred că din tine va ieşi un detectiv minunat, inteligent, abil şi fără milă...
După ce a turuit ultima frază, prietena a început să chicotească...
M-am dus în dormitor şi am deschis şifonierul. Interesant, oare cum trebuie să se îmbrace un detectiv? Probabil astfel încât să nu se distingă în mulţime. După ce mi-am pus blugii şi puloverul, am rămas pe gânduri aducându-mi aminte de machiaj, dar atunci s-a auzit vocea Katiei:
— Lampa, vino aici!
în bucătărie, lângă frigider, se afla motanul cu zgarda azurie. Câinii noştri, obişnuiţi cu pisicile, nu-l băgau în seamă, dar Klaus şi Semiramida îşi zburliseră blana de pe spinare, îşi ridicaseră cozile şi începuseră să şuiere ca nişte oale sub presiune.
— De unde a apărut? se minună Katia. Uşa e închisă, şi ferestrele. Oare l-a adus Kiriuşka ieri şi nu a spus nimănui?

— Eu l-am adus.

— De unde l-ai luat?

După o ezitare de o clipă limba începu să mintă singură:

— M-am dus să plimb câinii, iar el stătea la rigolă. E clar că e domestic, e curat, are zgardă...
— Poate o fi ieşit pe o ferestruică, după vreo pasăre, oftă Katia şi se cufundă în blana pufoasă a musafirului, se pare că nu are purici. Oricum, trebuie să-l dăm cu spray, pentru siguranţă, şi să punem un afiş, probabil stăpânii au început să plângă după el, mai bine să rămână aici deocamdată. Prostuţule, hai să mergem la dezinfecţie.
Luă motanul în braţe şi-l duse în baie. îmi mai pusei nişte cafea. Probabil trebuia să spun adevărul, dar îmi imaginam ce ţipete va scoate Katia, avea să mă pună să mă duc la miliţie, să dau declaraţii... Mai bine îmi ţineam gura.
— Lampuşa, ia priveşte! strigă Katia.
în baie, într-un lighenaş cu apă caldă şi săpun, stătea foarte liniştit motanul. Spre deosebire de alte feline, el pur şi simplu se

răsfaţa în spumă şi torcea de mulţumire, cât timp Katiuşa îi spăla spatele, burtica şi pieptul. Până şi capul şi-l întindea sub şuvoi, şi fornăia uşor când îi intra apa în nas.
— E pentru prima oară când văd aşa ceva! se minună sincer Katia. Pisi, dă laba.

Motanul întinse imediat laba din faţă.

— Ascultă, strigă Katerina, înţelege! Ei, hai, dă laba. Musafirul

întinse supus şi cealaltă labă, stânga.

— O, ca să vezi! spuse entuziasmată Katiuha, e artist, ce mai!
Câteva minute am pus animalul să execute diferite comenzi. Rezulta că înţelege aproape tot: culcat, stai jos, în picioare. Dar lucrul cel mai amuzant se întâmplă când comandarăm:
— Voce!
Motanul îşi deschise botul cu colţi mari şi scoase un mieunat de-ţi sfâşia sufletul. La plânset apărură ca la un semn toate celelalte animale, holbându- se la „circar".

— Bravo, îl lăudă Katia, dar acum taci. Motanul închise gura

imediat.
— Ce crezi, îngăimă prietena, ştergând cu prosopul noua achiziţie, poate că a fugit de la circ? Un asemenea animal costă mult. Hai să sunăm la teatru, la Kuklaciov - dacă o fi solistul lor?
După ce am lăsat-o să se amuze cu motanul, m-am dus în hol şi, punându- mi cizmele şi scurta, am întrebat:
— Cum o să-l recunosc pe Pisemski ăsta? Descrie-mi-l.
— O să-l observi imediat, zâmbi Katia, n-o să vezi un om mai gras ca el. E cât un munte, iar părul îi e roşu ca focul, în niciun caz n-o să-l confunzi.
2 Personaj pozitiv. întrupare a spiritului propagandistic sovietic, din
povestea Taigaua militară, de Arkadi Gaidar.Katerina avusese dreptate. Oleg Iakovlevici se remarca de la distanţă - un bărbat incredibil de gras, iar părul creţ avea culoarea unei vulpi turbate. în faţa lui, pe o tavă, se aflau resturile unui prânz „modest" - câteva ambajale de Big Mac, o cutiuţă de nuggets, două pahare

goale de jumătate de litru de cola, resturi de cartofi prăjiţi şi o plăcintă neterminată. Probabil nu-i prea plăceau dulciurile.
— Bună ziua, m-a trimis Ekaterina Andreevna Romanova.
„Muntele" examină din priviri cele patruzeci şi cinci de kilograme ale mele şi întrebă cu o voce groasă de bas:

— Dumneavoastră sunteţi? Dumneavoastră sunteţi Evlampia

Andreevna?

— Ce e aşa de ciudat?

— Ah, nu, se fâstâci angajatorul, nu e nimic.

Un oftat greu mi-a scăpat din piept. I-am înţeles pe loc îndoielile. Arătam ca o femeie fragilă, chiar bolnăvicioasă. Ca înălţime abia ajungeam la un metru şaizeci, cântăream cât un berbec mediu. Dumnezeu nu mă înzestrase nici cu o frumuseţe deosebită - faţa mică, nasul ascuţit, ochii de nuanţă gri- albăstruie, înfundaţi în orbite, păreau căprui. Părul nu asculta nici de pieptăn, nici de perie, nici de foen, de aceea îl tundeam scurt, dar oricum şuviţele stăteau ciufulite. Kiriuşka era de părere că semăn cu un arici de primăvară, la fel de slăbănog şi de

zburlit. Un singur lucru era mare la corpul meu - picioarele. De fiecare dată când îmi cumpăram încălţăminte vânzătorii refuzau să creadă că un asemenea mormoloc poartă fix treizeci şi nouă, şi îmi aduceau mereu măsura treizeci şi cinci, crezând că au încurcat clienta. Din spate puteam fi confundată cu o fată de doisprezece ani, dar fizionomia îmi trăda imediat vârsta

.M-am aşezat pe un scaun şi am cerut pe un ton de comandă:

— Un pahar cu apă minerală, vă rog! Oleg Iakovlevici se duse

ascultător la casă.

— Aşa... comandai eu când se întoarse, prezentaţi-mi esenţa

cazului.

— Aici? se minună Pisemski.

— Dar unde?

— Poate e mai bine la mine în maşină, e mai linişte...
Am mers după colţ şi Oleg Iakovlevici a deschis un Mercedes elegant, care sărea în ochi. M-am trântit pe pernele de piele şi am inspirat mirosul cunoscut de parfum scump, de ţigări bune şi de coniac de calitate. Cândva, în viaţa anterioară, şi eu mergeam cu un asemenea Mercedes, chiar mirosea la fel... După ce mi-am alungat amintirile neplăcute, am spus cam prea brutal:
— Hai, povestiţi!
— Despre ce? întrebă Oleg Iakovlevici şi-mi aruncă o privire cercetătoare.
Nu-mi plăcea nici comportamentul lui, nici tonul cu care vorbea, de aceea m-am hotărât să pun punctul pe i.
în trecutul îndepărtat, pe când studiam la Conservator, printre zecile de materii era una care mi se părea total inutilă, actoria. Oare la ce îi poate fi de folos unui pianist, violonist sau harpist? Fiodor Evghenievici, profesorul nostru de actorie, slab, năsos şi incredibil de expansiv, avea altă opinie.
— Copii, ne spunea el în amfiteatru, copii!
Studenţii râdeau uşor când auzeau această adresare, dar Fiodor Evghenievici nu se tulbura şi continua:
— Uitaţi, gândiţi-vă şi voi, de ce acelaşi artist interpretează în mod diferit concertele? Luni e genial, iar marţi - o catastrofa!
— Nu are inspiraţie! striga cineva.
— O, exclama profesorul ridicând un deget, la fix. Inspiraţie, sau, cum spun circarii, curaj! A venit curajul, e minunat; nu-l ai, e

catastrofa. Dar durează mult să aştepţi inspiraţia, iar de lucrat, lucrezi în fiecare zi, şi atunci ce-i de făcut?
Noi tăceam.
— Iată, acum ne vine în ajutor măiestria actoricească, ţopăia plin de entuziasm Fiodor Evghenievici. în culise începeţi să vă mobilizaţi, să vă transformaţi, să zicem, în Sviatoslav Richter, după care intraţi în rol şi, vă garantez, o să interpretaţi ca el!
Amfiteatrul începea să bubuie. La care Lionia Kotov, cel mai talentat din an, un pianist extrem de promiţător, începea să strige:
— Eu nu doresc deloc să-l copiez pe Richter, vreau să interpretez precum Kotov!
— Mai întâi învaţă să fii precum Richter, se enerva profesorul, după aceea n-ai decât să faci ce vrei.
Era imposibil să discuţi cu Fiodor. Ne apropiam de pian ca Mihail Pletniov, apucam vioara imitându-l pe Vladimir Spivakov şi încercam să dansăm pe scenă precum Maia Pliseţkaia.
— Nu mă faci să te cred, îmi striga regizorul nebun, nu te cred, întinde gâtul!
Eu ridicam sârguincioasă cât mai sus bărbia, fără să înţeleg deloc cum poţi să întinzi ceva ce nu ai. Dar acum lecţiile lui Fiodor nebunul puteau să-mi vină în ajutor.
După ce am făcut o faţă „de piatră", mi-am pus palma mică pe mâna în formă de lopată a angajatorului şi i-am spus liniştită:
— Stimabile Oleg Iakovlevici, timpul meu e foarte preţios, am mulţi clienţi, pentru a prelua cazul dumneavoastră am fost nevoită să refuz pe cineva. Nu vă ascund, nu-mi prea place să mă ocup de soţii infidele, prefer crime şi răpiri, dar m-a rugat foarte tare pentru dumneavoastră Ekaterina Andreevna Romano va, iar pentru ea sunt gata să fac orice. De aceea expuneţi problema, de dorit în detalii, nu trebuie să vă ruşinaţi, eu o să îndeplinesc pentru dumneavoastră rolul de medic sau de confesor.

Dar Pisemski încă mai ezita.

— Nu pot să vă ajut dacă nu voi afla adevărul... Oleg Iakovlevici

oftă:

— Ştiţi, nu pot să vă spun nimic concret, am doar nişte suspiciuni extrem de vagi, nişte ciudăţenii... Mai bine puneţi-mi dumneavoastră întrebări.

— De câţi ani sunteţi căsătoriţi? Pisemski oftă:

— De un an.

— înainte de asta aţi mai fost căsătorit?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu fosta soţie?

— A plecat cu noul soţ în America.

Părea interesant, dar ce să fac, să-i scot fiecare cuvânt cu cleştele? Oare de ce mai angajează un detectiv, dacă nu vrea să povestească?

— Unde v-aţi cunoscut cu actuala soţie?

Oleg Iakovlevici oftă greu şi puse mâinile pe volan. în mod evident, luase o decizie, pentru că spuse pe neaşteptate:

— Bine, ascultaţi.

înainte de 1988, lucra liniştit ca profesor de limba engleză într-un institut de rangul trei. Salariul era mic, norma pedagogică uriaşă. Aşa că nici nu şi-a mai scris lucrarea de doctorat, drept care soţia lui, Nina Mihailovna, îl înţepa fără milă. Ea reuşise de minune în viaţă, devenise doctor în ştiinţe, profesor, studia ciupercile şi ajunsese la nişte rezultate incredibile. Femeia avea un caracter pur şi simplu de fier, în fiecare zi scria câte zece pagini şi scotea cărţi una după alta: manuale, auxiliare didactice, monografii. Pe lângă o soţie cu un aşa mare succes, extrem de activă, Oleg Iakovlevici, liniştit, chiar apatic, preferând după o zi grea de ore să se tolănească pe canapea cu un ziar în mână, arăta foarte palid. E adevărat, la un moment dat soţia încercase să-l facă să scrie. îl aşeza solemn la birou, închidea uşa de la birou şi şuiera la fiica lor:

— încet, încet, tata lucrează la disertaţie.

Oleg Iakovlevici se uita cu durere la mormanul de foi virgine, curate, scotea un roman poliţist ascuns şi se cufunda liniştit în lectură.

Scrisul îl enerva, dar cel mai tare îl scotea din minţi soţia, care se pricepea să-şi încropească opurile pe colţul mesei de bucătărie, printre picături, cu mâna dreaptă amestecând supa şi aruncând un ochi în caietul cu temele copilului.
în mod firesc, Nina Mihailovna câştiga mult mai bine ca soţul. E adevărat, nu împărţea banii în „ai ei" şi „ai lui", pur şi simplu punea bancnotele într-o cutie de biscuţi, care, în casă, juca rolul de seif. Dar de fiecare dată când lua din „seif' rublişoare, Oleg Iakovlevici avea o senzaţie groaznică de disconfort - se simţea un întreţinut, un gigolo care trăieşte pe banii soţiei. în curând Nina Mihailovna a renunţat la cariera de creaţie a soţului şi el a încetat să mai mimeze „scrierea disertaţiei". Perestroika democratizase lumea ştiinţifică din Rusia, simplificase plecările în străinătate şi femeia se
afla mai tot timpul peste graniţă - ca micolog de seamă, era invitată permanent la simpozioane, conferinţe şi seminare.
Nu se ştie cum s-ar fi desfăşurat în continuare viaţa lui Oleg Iakovlevici dacă în momentul acela unul dintre prietenii destul de apropiaţi nu i-ar fi porpus să se ocupe de comerţul cu maşini. Prietenul se obligase să pregătească el totul - să stabilească legăturile cu uzina, transportul Jiguli- urilor la Moscova, pregătirea automobilelor înainte de vânzare...
Un singur lucru i se cerea lui Oleg Iakovlevici - să pună firma pe numele său şi să primească pe lună cinci mii. Bani foarte mulţi, incredibili pentru acele vremuri.

— De ce nu vrei să faci documentele pe numele tău? s-a interesat

Pisemski. Prietenul a chicotit:

— Am deja o firmă înregistrată pe numele meu, funcţionează, nu pot să am două.
Naivul Pisemski, dorind, ca toţi leneşii, să facă profit fără să muncească deloc, a acceptat. Trei luni chiar a primit ca plată „salariul" minunat, dar mai apoi au venit după el executorii. Prietenul se dovedise a fi un nemernic, adunase de la oameni creduli o sumă incredibilă ca avans pentru automobile şi dispăruse. A trebuit să dea socoteală Pisemski.
Aşa că omul nostru a fost dus la Butîrka şi băgat într-o celulă cu 120 de indivizi. Era ameninţat cu o pedeapsă serioasă pentru

escrocherie, şi unul dintre tovarăşii de celulă a fost cât pe ce să moară de râs când a auzit care era „infracţiunea".
— Ei, omule, ai căzut ca musca în lapte, zâmbi tipul, tratându-l pe Oleg Iakovlevici cu o Prima, ce, n-ai citit şi tu cărţi? Ia de la bibliotecă Ilf şi Petrov, chiar au scris despre un asemenea preşedinte-paravan.
Chemată de anchetator dintr-o altă călătorie, Nina Mihailovna nu s-a pierdut cu firea şi a dat imediat divorţ. Nici fetiţa iubită nu a dorit să mai aibă de-a face cu tatăl infractor. Niciuna dintre rude nu a venit vreodată în vizită şi nu i-a trimis lui Pisemski nici măcar un pachet ieftin de biscuiţi.
Dar individul moale şi apatic a prins deodată viaţă. Domnul îl răsplătise cu o forţă neaşteptată şi vreo două mâini rupte au fost suficiente pentru ca deţinuţii să înţeleage că e mai bine să nu te legi de el. Oleg Iakovlevici a primit un pat mai aproape de vizetă, l-a acoperit cu o pânză şi şi-a ridicat în felul acesta statutul.
într-o noapte s-a trezit din cauza zgomotului. A fost nevoie de o singură privire înspre paturile învecinate pentru a-şi da seama că doi inşi din celulă se pregăteau să dea o lecţie unui puşti nou-venit. Lui Pisemski i s-a făcut milă de tânăr, le-a trosnit indivizilor câte una după ceafa şi l-a pus pe băiat pe patul lui. O faptă eroică, după moravurile închisorii. O lună întreagă l-a păzit pe băiat, după care acela a fost eliberat, iar în ziua următoare Pisemski a primit un pachet de lux cu ţigări americane, nisetru afumat la cald şi icre. în geantă mai erau un trening nou de firmă, Adidas, lenjerie şi un săpun. Peste o oră au fost aduse un televizor, un lighean, o căldare... Iar noaptea supraveghetorul a deschis vizeta şi a spus încet:
— Pisemski, la ieşire!
Fără să înţeleagă nimic, Oleg Iakovlevici s-a dus după el în corpul de anchetă. Acolo, într-un birou mititel, se afla un bărbat în vârstă într-un costum elegant, Hugo Boss. A ieşit la lumină un adevăr incredibil. Puştiul salvat era fiul unuia dintre oamenii cu autoritate, cel mai influent. Şi acum tăticul recunoscător venise la închisoare şi, spunându-i „frate" lui Oleg Iakovlevici, i-a promis ajutor şi susţinere.
Mai departe totul semăna cu o poveste. A fost dus înapoi într-o altă celulă, doar cu cinci oameni. A doua zi a apărut un avocat abil, iar procesul, stabilit pentru decembrie, a avut loc în august.

Oleg a primit doi ani şi imediat a şi fost amnistiat. în libertate îl aşteptau o garsonieră confortabilă şi hârtiile, întocmite oficial, care îl desemnau proprietar al unei staţii de benzină.
Pe neaşteptate în Pisemski s-a trezit omul de afaceri. închisoarea în mod clar îi fusese de folos. Parcă ieşise din mlaştina de lene şi devenise hiperactiv. Una peste alta, după doi ani avea în mână numeroase staţii de benzină. Aşa că atunci fetiţa lui iubită şi-a adus aminte de tăticul ei, a dorit să se întâlnească cu el. Dar Oleg Iakovlevici a declarat tăios:
— Nu am copii.
Tare mult ar mai fi vrut să se întâlnească cu Nina Mihailovna! Să vină cu un Mercedes luxos, să-i sclipească ceasul de aur, să-şi scoată neglijent sacoul Lagerfeld... Dar fosta soţie apucase deja să se mărite bine cu un coleg american şi s-o tulească la New York.
Câţiva ani Pisemski a rămas burlac. Dar mai apoi s-a căsătorit cu Ksenia Fedina, studentă la Academia economică „Reznikov". Au făcut cunoştinţă întâmplător. Oleg Iakovlevici se tundea regulat într-o frizerie, la Maksim, un tip amuzant şi flecar. După un asemenea tuns, a ieşit din frizerie, s-a urcat în maşină, a pornit şi imediat, de după colţul clădirii, a ţâşnit o fată subţirică, pe nişte tocuri uriaşe. Fără să se uite înjur, a dat să traverseze. Oleg Iakovlevici a frânat îngrozit... Fătuca şi-a agitat mâinile şi s-a prăbuşit sub roţi, chiar în noroiul de primăvară.
Speriat de moarte, Oleg s-a repezit la ea. Fata s-a ales cu o spaimă uşoară, un toc rupt şi paltonul stricat de tot. Extrem de fericit că n-a omorât-o, Pisemski a urcat-o în Mercedes şi a dus-o mai întâi la magazin, să îi cumpere pantofi şi palton, iar mai apoi la restaurant, pentru a sărbători „a doua naştere". Au început să se întâlnească şi peste două luni s-au căsătorit.
La început totul a mers bine, Ksenia învăţa, dispărând cu zilele la bibliotecă. De fapt, Oleg Iakovlevici nu voia ca soţia lui să stea închisă în casă şi să se ocupe de gospodărie. Pentru mâncare, curăţenie şi spălat există menajeră. Dacă fata dorea să aibă o profesie, mă rog. Ziua şi el era total ocupat, iar serile şi le petreceau întotdeauna împreună - ieşeau la restaurante, teatre sau cluburi. Ksiuşa nu era o capricioasă şi se bucura sincer de orice semn de atenţie - flori, bomboane, parfumuri bune. S-a arătat deosebit de entuziastă când a avut posibilitatea de a

arunca cu banii în stânga şi-n dreapta, şi nu după multă vreme apartamentul a început să semene cu un butic - peste tot erau statuete, casete, sfeşnice şi scrumiere cu lumânări aromate. Dar pe Oleg Iakovlevici asta nu-l irita, mai degrabă îl înduioşa. Pentru prima oară în viaţă juca rolul celui care dăruieşte şi încerca senzaţii dulci, apărând în faţa soţiei ca un djinn care îndeplineşte orice dorinţă.
îndoieli neplăcute faţă de sinceritatea Ksiutei au început să i se strecoare în suflet în urmă cu o lună. Mai întâi a primit nişte telefoane enigmatice. Dacă răspundea, auzea respiraţia concentrată a unui om care nu dorea să scoată niciun cuvânt, iar pe display-ul telefonului apăreau bastonaşe şi zerouri. Abonatul misterios folosea în mod clar un telefon care nu putea fi identificat. Apoi Ksenia a devenit nervoasă, de vreo două ori Oleg Iakovlevici a găsit-o cu ochii plânşi. Soţia se tot sucea, minţea, cum că şi-ar fi schimbat rimelul şi i s-a declanşat o alergie. Benzinarul nu a crezut nimic din toate astea şi de vreo două ori a venit acasă ziua, pe nepusă masă. Nu a aflat nimic deosebit, în afară de un lucru - soţia, până atunci o studentă sârguincioasă, care nu lipsea niciodată de la cursuri, era acum acasă. Mai departe evenimentele s-au precipitat. Ksiuta a renunţat la menajeră şi s-a apucat chiar ea de gospodărie - pregătea supe, încerca să facă plăcinte şi chiar cumpăra o grămadă de cărţi despre gospodărie şi bucătărie. în general, Pisemski nu era împotriva unei asemenea schimbări de situaţie, numai că începuse să i se pară că soţia pur şi simplu se teme de străini, de aceea scăpase de bucătăreasă şi de cameristă. Dar în urmă cu o săptămână îşi pierduse cu totul liniştea.

Seara, chiar înainte de programul Vremia, Oleg a spus:

— Mă duc să beau nişte chefir.

— Stai jos, dragule, a sărit soţia, acum ţi-l aduc.
Şi a plecat umilă la bucătărie. Fără să ştie de ce, Oleg s-a dus după ea şi a tras cu ochiul prin crăpătura uşii. Soţia a scos din frigider o pungă cu Bio- Max, a extras apoi din buzunarul pantalonilor un flaconaş şi s-a apucat concentrată să toarne în cană un lichid.

Pisemski a dat repede fuga înapoi în sufragerie. După ce a primit din mâinile soţiei iubitoare „trataţia", i-a mulţumit şi a rugat-o: — Draga mea, te rog să mă ierţi, sunt aşa de obosit, nu mai am putere să mă mişc, du-te în garaj şi adu-mi ziarul din maşină.
Ksiuşa, foarte amabilă, a luat cheile. Pisemski l-a fluierat pe rotweillerul Klara şi i-a băgat sub nas cana. Câinele lacom a băut dintr-o dată chefirul şi peste cinci minute s-a prăvălit pe partea dreaptă, scoţând un sforăit groaznic. în mod evident, în Bio-Max fusese pus un somnifer extrem de puternic.
Hotărându-se să nu încurce planurile soţiei, Oleg s-a întins pe canapea şi s-a prefăcut adormit. După ce a revenit, Ksiuşa a luat mai întâi cana şi a spălat- o, apoi a dat un telefon, dar a vorbit aşa de încet, că soţul nu a înţeles nimic. Apoi s-a îmbrăcat şi a plecat. A revenit în zori, palidă, cu cearcăne la ochi...
După ce pusese cap la cap toată informaţia, Pisemski ajunsese la o concluzie neliniştitoare: soţia îl înşela. Şi iată că acum dorea să obţină un răspuns complet, de dorit cu fotografii - unde, când, cu cine, de câte ori. în opinia mea, era o dorinţă absolut stupidă. Parcă nu a fi fost totuna cum îl cheamă pe fericitul amant, că doar, la urma urmelor, nu în nume stătea problema!
Apoi am trecut la discutarea laturii financiare a înţelegerii. M-am străduit din răsputeri să nu mă schimb la faţă când am auzit confirmarea oferteide zece mii de dolari şi am cerut două mii în calitate de avans şi încă una pentru cheltuieli.
— Evident, o să vă prezint toate calculele şi chitanţele, dar va trebui să folosesc taxiul, iar asta complică socoteala.
— Vă implor, dădu angajatorul din mâna cât o buturugă, uitaţi de fleacurile astea!

1

Scoase un portofel elegant din piele de şarpe şi se apucă să numere concentrat hârtiile verzi. Când teancul plăcut foşnitor ajunse în mâinile mele, îmi făcui cruce în gând. Asta-i, nu mai era cale de întoarcere, trebuia să mă apuc de treabă.Săptămâna următoare am petrecut-o într-o agitaţie nebunească. Mai întâi am făcut o înţelegere cu o bunicuţă liniştită, ale cărei ferestre de la apartament dădeau chiar spre scara casei unde locuiau Oleg Iakovlevici şi Ksiuşa. Pentru cincizeci de dolari pensionara mi-a permis să stau toată ziua la geam, şi chiar m-a servit cu ceai. Spre seară m-a luat durerea de cap. Oleg Iakovlevici mă dotase cu fotografia soţiei, dar din scară nu a ieşit nicio persoană care măcar să amintească de o brunetă slăbuţă şi tunsă scurt. Casa veche, situată pe o străduţă liniştită, avea numai două etaje şi şase apartamente. Spre sfârşitul săptămânii îi ştiam pe toţi. Pe eleva care pleca de acasă cu o precizie de invidiat, fix la opt, şi se întorcea la trei, pe bona care plimba un bebeluş când mama lui pleca cu un Volvo ultimul răcnet, un cuplu elegant care ducea un mod de viaţă „artistic" şi, desigur, pe Oleg, care lucra cât e ziulica de lungă. îi cunoşteam pe toţi, mai puţin pe Ksenia. Ea nu apărea, probabil ieşise o singură dată în cel mai apropiat supermarket. Dacă femeia asta avea un amant, atunci, evident, încetase să se mai vadă cu el.

Nici în timpul nopţii nu se petrecea nimic interesant. Nepotul de treisprezece ani al bunicuţei drăguţe a fost plin de entuziasm când i-am oferit cincizeci de dolari pentru o chestiune extrem de interesantă. Să nu doarmă câteva nopţi, ci să stea la fereastră şi să-i noteze metodic pe cei care intră şi ies din scară. în cazul apariţiei Ksiuşei trebuia să mă sune imediat.

Dar noaptea cei ai casei dormeau. Numai cuplul de tineri soţi se distra, plimbându-se cu automobilul. M-am întristat. Simplă la prima vedere, sarcina începea să pară de nerezolvat. Pentru orice eventualitate mi-am notat în jurnal şi am subliniat scrupulos toate deplasările locuitorilor casei. Dacă Oleg Iakovlevici cerea un raport, măcar să am ce să-i arăt.Joi seara benzinarul a sunat şi a spus că o să se ducă la teatru cu soţia, iar mai apoi la restaurant, şi presupunea că vor ajunge acasă cam la două noaptea. M-am considerat eliberată de filajul exteriorului şi, după ce i-am spus ajutorului adolescent să fie cu ochii în patru, am rămas acasă foarte liniştită.
în apartament domnea liniştea. Katia făcea de gardă la spital, Seriojka rămăsese la serviciu până mai târziu, iar Iulecika plecase la o colegă, să înveţe pentru examen. Numai nefericitul Kiriuşa se chinuia cu lecţiile. Din când în când intra în fugă în bucătărie, făcea un sandviş şi se plângea:
— Ce noroc are Maşa Galkina, mama ei e profesoară de matematică, iar mătuşa predă rusa, nu are nicio problemă. Numai la noi în familie sunt oameni nefolositori, medici şi ziarişti! Doamne, ce mă mai chinuie ecuaţiile astea...
Pe la zece seara, obosind, s-a pregătit de culcare. S-a băgat sub plapumă, a luat cartea Moartea în pod şi deodată a început să urle:
— Lampuşa! E o catastrofa!
Speriată că s-a rănit, am dat fuga în camera copiilor. Kiriuşka scormonea febril în rafturi.
— Ce s-a întâmplat?
— E o mare catastrofa, se dădea de ceasul morţii Kirka, am uitat de tot, profa de rusă a zis să avem mâine la lecţia de literatură Azilul de noapte, de Gorki...

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, am uitat să trec pe la bibliotecă...

— Ce să spun, o s-o iei mâine!

Kiriuşka se uită la mine fix, cu ochii rotunzi.

— Lampudel, nu ai înţeles, mâine la prima oră cartea trebuie să fie pe bancă. Altfel o să-mi scadă două puncte.
— Ei, asta e, oftai, nu ai avut noroc. De fapt, să-ţi fie învăţătură de minte.
— Mamă ce-am uitat, am uitat de-a binelea, gemea Kiriuşka, în curând se termină trimestrul, iar la literatură deja e dramă.

— Ce dramă?

— Patru de 6 şi doi de 4.

— Da, în cazul ăsta nu e recomandabil să ignori cerinţele

profesorului.

— Te rog, inventează ceva, Lampuşecika! mă imploră Kiriuşa. Tu eşti deşteaptă, plină de imaginaţie, talentată...
Am zâmbit în sinea mea: ce viclean!
— Bine, aşa să fie, o să mă uit la vecini, poate au ei.
Pe scara noastră sunt cinci apartamente. în două dintre ele locuiesc câteva cupluri tinere, fără copii, dar în apartamentul 47 sunt elevi. Am sunat la uşă. Şi-a făcut apariţia vecina Anna Sergheevna - o doamnă destul de drăguţă, care întotdeauna salută politicos, îi mângâie pe câinii noştri şi nu se grăbeşte să închidă repede uşa liftului, aşteaptă până intrăm şi noi în cabină. De fapt, vine uneori pe la noi seara să-şi ia tensiunea, iar când fiul ei, Anton, de treisprezece ani, şi-a rupt mâna, Katia s-a dus cu băiatul la spital, într-un cuvânt, nu mă mustra conştiinţa când am pus degetul pe sonerie.
— Bună seara, Anna Sergheevna.
— Bună seara, Evlampia Andreevna, susură doamna şi se uită fix la mine.
— E o situaţie de urgenţă, începui eu să îngaim, nu aveţi cumva din întâmplare Azilul de noapte, pur şi simplu avem mare nevoie!
Anna Sergheevna tăcu o clipă, apoi zâmbi:
— Desigur, îl avem, intraţi, vi-l dau imediat, luaţi-o drept înainte, la bucătărie, frigiderul e acolo.
Fără să înţeleg ce rol juca aici frigiderul, am intrat în bucătăria mică şi m- am aşezat pe un taburet. Anna Sergheevna a deschis un Ariston nou-nouţ, a scos o sticlă de Gjelka şi mi-a întins-o:

— Uitaţi.

Pierdută definitiv, îngăimai:

— Am nevoie de Azilul de noapte.

— Păi, atât a rămas exact pe fundul[3] sticlei, vreo cincizeci de grame, nu mai mult, zâmbi drăguţ vecina, de fapt, dacă nu ajunge, pot să vă dau şi una neîncepută, dar parcă aţi cerut numai pe fundul sticlei...

Abţinându-mă cu greu să izbucnesc în râs, o lămurii:

— Piesa lui Gorki Azilul de noapte, Kiriuşka are nevoie de ea mâine la şcoală!

Anna Sergheevna îşi plesni mâinile şi începu să râdă în hohote, iar eu după ea. Din fericire, vecina avea nu numai sticla, ci şi o bibliotecă bună. După ce primii volumaşul râvnit, i-l dusei lui Kiriuşka şi mă trântii pe canapea în faţa televizorului, intenţionând să-mi petrec cât mai plăcut timpul. Şi atunci începu să sune telefonul.

— Veniţi imediat, comandă Oleg Iakovlevici.

— Unde?

— La mine acasă, spuse grăbit omul şi trânti receptorul.

Nedumerită, m-am uitat la ceas - unsprezece fără un sfert. E interesant, ce s-o fi întâmplat? Şi mă şi cheamă la apartament, doar ne înţeleseserăm că deocamdată n-o să fac cunoştinţă cu soţia!

Pisemski mi-a deschis imediat uşa larg. Am păşit în holul spaţios. Dintr-o privire se putea observa că omul nu are de mult toată bogăţia aia şi că doreşte s-o etaleze. Sau era un decor pe gustul Ksiuşei?

Din tavan atârna o lustră monstruoasă - bronz şi cristal. Ceva asemănător se află în Sala coloanelor[4], unde se potriveşte foarte bine, dar într-un apartament un asemenea candelabru pur şi simplu te striveşte. Pe jos, chiar de la uşă, se întindea un covor alb pufos. M-am uitat cu îndoială la cizmele mele.

— Unde aveţi papucii?

Dar stăpânul, în mod evident, nu dădea doi bani pe podele, pentru că pur şi simplu m-a smuls din scurtă şi a ordonat:
— Mergeţi în cabinet.
Nici nu ştiu cum de reuşea să lucreze într-o asemenea cameră! Toţi pereţii erau plini de tablouri, dar nici măcar o pânză nu părea cu adevărat valoroasă. Cel mai probabil fuseseră cumpărate pentru suflet, după principiul „mie îmi place". Vreo cinci peisaje respingătoare, care semănau izbitor cu nişte cărţi poştale mărite, două naturi moarte şi vreo trei pânze cu mutriţele unor căţei şi pisicuţi. Şi acolo se întindea pe jos un covor alb, iar pe pereţi erau dulapuri pline de cărţi cu opere alese de Alexandre Dumas, Valentin Pikul, Lev Tolstoi şi Mayne Reid. în mod evident, gusturile artistice ale lui Pisemski se formaseră în perioada comunistă. Pe biroul monstruos de mare şi vulgar de scump trona un computer nou-nouţ şi oriunde te uitai se aflau tot felul de fleacuri - brichete de bronz, mai multe feluri de scrumiere, globuri, băieţei care făceau pipi, balerine de porţelan şi siluete aurite de câini...
— Uite, îmi băgă Oleg nişte foi în mână.
Mă uitai pe prima.
„Dragul meu, crede-mă, te-am iubit din tot sufletul şi nu am putut să fac o ticăloşie. Nu mă căuta, este inutil. Divorţează şi trăieşte fericit. Vreau să te previn - ai grijă cu fetele tinere, frumoase care vor face cunoştinţă cu tine, cel mai probabil vor fi mânate de interes. Adio, te iubesc foarte tare, Ksiuşa."

Foaia următoare era o cerere de divorţ adresată tribunalului.

— Ce-i asta? mă minunai.

— Cum vedeţi, ridică din umeri Oleg.

— Unde le-aţi găsit?

Pisemski începu să fumeze nervos şi spuse:

— La teatru.

— Unde?

— Ne-am dus azi la MHAT, începu să explice benzinárul, la o premieră. Un spectacol bun, dar foarte greoi. în pauză ne-am dus la bufet, am mâncat câteva sandvişuri, am băut şampanie... Apoi s-a auzit soneria şi Ksiuşa a spus deodată:
— Ia gentuţa mea şi du-te în sală, eu merg până la toaletă.
Oleg Iakovlevici a luat gentuţa brodată cu pietricele şi a plecat în sală. Imediat s-a stins lumina şi a început actul. însă minutele treceau, dar soţia nu apărea. Pisemski se gândea că soţia a întârziat şi bunicuţele care stau la intrare nu au lăsat-o să intre în timpul spectacolului. Cel mai probabil, îşi spunea Oleg, Ksiuşa e la bufet. Chiar a vrut să iasă, dar aveau locuri în rândul doi, exact în mijloc, ar fi trebuit ca sub privirile actorilor care jucau tragedia să ridice din fotolii zece oameni, şi Oleg Iakovlevici s-a jenat. Imediat după căderea cortinei, Pisemski a ieşit în hol, dar Ksiuşa nu era nicăieri - nici la bufet, nici în foaier, nici la garderobă. S-a uitat chiar şi în toaleta femeilor, dar soţia parcă se evaporase. Lucrul cel mai ciudat era că plecase fără haină. Blana frumoasă din nurcă deschisă la culoare stătea liniştită în cuier, jetonul se afla chiar în buzunarul lui Oleg Iakovlevici. Teribil de tulburat, după ce a aşteptat ca publicul să părăsească teatrul, Pisemski a alergat la administrator. Mai întâi au dat un anunţ prin staţie, apoi au căutat metodic prin tot teatrul, s-au uitat peste tot, chiar şi pe scena nouă, Ksiuta parcă se evaporase. Dispăruse în noaptea de decembrie, pe un ger cumplit, în rochia de catifea cu spatele gol şi cu pantofiorii eleganţi pe tocuri de zece centimetri, fără bani şi fără acte.
Oleg Iakovlevici a dat fuga acasă, sperând în taină că o va găsi acolo pe fugară. Poate că pur şi simplu a apucat-o nebuneala, a întârziat la spectacol, n-a mai intrat în sală, a apucat-o criza şi a luat un taxi. Pisemski a alungat cu totul gândul că mergând pe aleea Kamergherski, unde este amplasat MHAT, până la taxi, Ksiuşa, pe jumătate goală, ar fi trebuit să iasă în Tverskaia. Apartamentul l-a întâmpinat în întuneric şi linişte. După ce a strigat de vreo două ori „Ksiuşa, eşti aici?" soţul a aruncat pe jos gentuţa brodată cu mărgele.

încuietoarea s-a desfăcut şi a dat la iveală scrisoarea.

— Probabil trebuie să mergeţi la miliţie, oftai eu.

Oleg Iakovlevici îşi miji ochii şi spuse destul de răutăcios:

— Doamne, în niciun caz! Prefer să nu am de-a face cu organele. Sunt nişte ticăloşi, tipi josnici, n-o să primească nici măcar declaraţia.

— De ce? Pisemski pufni:

— Porcii ăştia nu vor să muncească în plus, o să se uite la scrisoare şi o să spună: „Soţia dumneavoastră nu a dispărut, a plecat la altul, nu ne pierdem vremea căutând soţii infidele. Descurcaţi-vă singur."
Era o raţiune în cuvintele lui.

— De unde aţi tras concluzia că este la amant? Benzinarul îşi

plesni palmele:

— Păi, la cine să fie? E clar, a venit cu maşina până la intrarea în teatru şi a luat-o. Acum probabil că râd de mine.
Şi-şi scrâşni dinţii. Aşezând cu grijă foile pe birou, îi spusei oftând:
— Mâine o să vă înapoiez avansul.
— Ei, în niciun caz, se încruntă Pisemski, v-am angajat, acum cercetaţi, căutaţi-o pe Ksenia.
— De ce? mă minunai. Aţi vrut să limpeziţi situaţia şi acum este foarte limpede. Este vorba de un amant, s-a dus la el. Divorţaţi şi uitaţi.
— în niciun caz, se înroşi Oleg Iakovlevici, trebuie să faceţi investigaţii. Doresc să ştiu numele, prenumele şi adresa fericitului.
— Păi de ce? întrebai eu nedumerită.
— Ce vă priveşte pe dumneavoastră? se enervă benzinarul, poate că vreau să mă asigur că Ksiuşa a intrat pe mâini bune, ţin la ea...

Oftai şi-i spusei:

— Bine, arătaţi-mi camera ei.

Pisemski mă conduse pe un coridor nesfârşit şi arătă cu mâna

spre trei uşi:

— Uitaţi, budoarul, baia şi dormitorul.

Am început examinarea. Era clar, apartamentul se împărţea în două jumătăţi

— una feminină şi una masculină. în jumătatea Ksiuşei se afla baia, plină de parfumuri şi cosmeticale. Un jacuzzi uriaş roz cu robinete din alamă, pe o policioară o sticluţă pântecoasă de Armagnac.

— Bea?

— Nu, Doamne fereşte, turna în apă când se clătea pe cap, spunea că de la coniac părul străluceşte foarte frumos.

Da, la o asemenea chestie nu mă gândisem nici în viaţa anterioară.

Zeci de cutiuţe, flaconaşe, tubuleţe erau înghesuite în dulăpioare. în aer plutea o aromă uşoară. Am inspirat. Cum să nu, Chanel, un clasic minunat. Acum tinerii nu prea mai sunt interesaţi de bătrâna Coco, preferând Kenzo, Escada şi altele de modă nouă, dar nu întotdeauna un parfum de calitate. Ksiuşa însă avea bun-gust şi nu alerga după ce e modern.

Budoarul semăna cu camera unei adolescente care nu dorea să se despartă de copilărie. Peste tot, pe canapea, în fotolii şi pe comode erau jucării de pluş: căţeluşi moi, pisicuţe, elefanţei... Şi decorul amintea foarte mult de o căsuţă de Bărbie. Draperii roz cu volănaşe, covoraş de culoarea unui purceluş de lapte, mobilă tapiţată cu catifea de un roşu-aprins şi peste tot o grămadă de statuete aurite care înfaţişau zei şi zeiţe pseudogreceşti. în general, o nebunie. De peste tot se iţeau boluri cu lumânări aromate, şi mirosul din budoar era corespunzător, de era cât pe ce să mi se facă rău de la mirosul dulce-acrişor. Dar Oleg Iakovlevici mirosi şi spuse trist:

— Copila îndrăgea aşa de tare camera asta, a decorat-o singură, a împodobit-o...

Din budoar o uşă ducea în dormitorul conjugal. Era aranjat mult mai modest. Ca mobilier erau numai un pat uriaş cu tăblie sculptată din stejar şi două noptiere. Dar cuvertura avea şi aici culoarea soarelui la apus şi era plină de panglicuţe. Pernele erau îmbrăcate cu feţe speciale. în mod evident, locul din dreapta era al lui Oleg Iakovlevici, pentru că acolo, pe noptieră, se aflau un flacon cu valocordin, ochelarii şi un teanc de romane poliţiste ale

lui Neznanski. în stânga însă, pe cealaltă noptieră, zăcea un număr nou din Cosmopolitan şi telecomanda televizorului. Un imens Philips era întors spre stânga, lângă el era aparatul video, iar jos o colecţie de casete video. în principal comedii, melodrame şi porno. Niciun şifonier, nicio comodă, niciun paravan...
— Unde sunt hainele pe care le purta?
— în garderobă.
Am ieşit din nou pe coridor şi Oleg Iakovlevici a împins o uşiţă. Dacă spun că am înlemnit, spun prea puţin.
Un spaţiu de aproape zece metri era pur şi simplu înţesat cu lucruri. Dintr- un perete în altul se înşirau rafturi şi umeraşe. Rochii, costume, fuste, pantaloni, paltoane, scurte sport, scurte vătuite, haine de blană...
într-o parte, pe nişte suporturi speciale, era aranjată încălţămintea, pur şi simplu un magazin întreg! Exista şi o comodă plină-ochi de lenjerie şi dresuri. Şi sutienele, şi chiloţii se dovediră a fi dintr-odată simpli şi chiar eleganţi. Niciun fel de dantelă sintetică, panglicuţe, noduri, nu erau body- uri sexy sau ciorapi cu jartiere. O lenjerie minunată de la o fabrică germană scumpă, Triumph. Aşa ceva purtau burghezele cuviincioase, mame de familie - bumbac curat, totul închis, fără artificii. O selecţie ciudată pentru o fată care se căsătorise cu un bărbat de două ori mai bătrân ca ea şi care a fugit cu amantul...
— Unde îşi păstrează bijuteriile?
Ne-am întors în cabinet şi stăpânul a deschis un mic seif, ascuns în spatele unui tablou monstruos cu un cerb cu botul mare.
— Uitaţi, oftă Pisemski, scoţând la lumină „rezerva de aur".
Am răsfirat cu grijă lucrurile. în principal erau inele scumpe cu briliante şi smaralde. „Marfa nouă", aşa numesc plini de dispreţ bijutierii asemenea produse. Nu era nimic original sau care să-ţi atragă privirea. Scump, dar neinteresant, mai degrabă simplă investire a banilor.

— Nu a luat nimic cu ea?

— Nu, dădu din cap Pisemski, a lăsat şi verigheta.

— Da? mă minunai.
— Uitaţi, arătă Oleg Iakovlevici spre un inel de aur destul de lat, cu un praf de diamante mărunte.

— Şi nu v-a mirat că soţia, pregătindu-se să meargă la teatru, nu-şi pune bijuteriile?
— Sincer, nu, bălmăji soţul înşelat, avea o rochie de seară de la Iudaşkin, cu un guler care se închide sus şi spatele gol. La o asemenea rochie nu se potrivesc nici lănţişoarele, nici pandantivele, nici colierele. în faţă pieptul e împodobit de o broderie bogată de strasuri.
Da, era logic.
— Dar cercei, inele, brăţări?
— Brăţările nu-i plăceau, spunea că-i amintesc de nişte cătuşe. Cercei pur şi simplu nu am remarcat, Ksiuşei părul îi acoperă urechile, iar inele... Tocmai ieri se plângea că o dor încheieturile, tot ofta: „îmbătrânesc, o să fac artrită." Chiar nu şi-a pus nimic pe degete, dimpotrivă, a dat tot jos, spunea că o încurcă şi mâinile o dor mai tare.

Am oftat, părea că doamna cea răsfaţată chiar plecase goală şi

săracă.

— Bine, daţi-mi telefoanele părinţilor ei şi ale prietenelor mai

apropiate.

— Nu le am, spuse Pisemski.

— Cum aşa? întrebai uimită.
— Ksiuşa nu e din Moscova, începu să-mi explice agitat soţul, părinţii ei au murit, se pare că are o mătuşă în Podmoskovie, o să mă uit acum.
Se cufundă în hârtii şi spuse bucuros:
— Chiar aşa, o mătuşă, Raisa Konstantinovna Fedina, locuieşte la Selihovo, strada Kosmonavtov 9, nu are telefon.
— Atunci daţi-mi numerele prietenelor.
— Păi, nu era prietenă cu nimeni.
Fată tânără şi să nu aibă prietene? Studentă care trăia la cămin, nu alerga la discotecă şi petreceri? Ziua era la cursuri, iar seara o petrecea la bibliotecă, pentru ca, într-o bună zi, să nimerească sub roţile unui Mercedes elegant şi mai apoi să-şi ia un amant şi

să-l părăsească pe soţul bogat? Cu cât mă gândeam mai mult la povestea asta, cu atât mi se părea mai incredibilă.
3 Joc de cuvinte în limba rusă. Drama lui Gorki se traduce literal La fundful societăţii) si £
4 Sală de ceremonii din Casa Sindicatelor, afl ată la Moscova.A doua zi dimineaţă, după ce i-am gonit pe toţi ai casei, care la şcoală, care la serviciu, m-am dus la Academia economică.
Nu e bine că orice instituţie de învăţământ poate purta cu atâta uşurinţă numele de universitate sau academie. Pentru cele mai multe dintre ele nici denumirea de institut nu se potriveşte, catedrele sunt conduse de persoane care nu au mai mult decât un doctorat, nici vorbă de limbi străine, iar obiectele de profil sunt ţinute de bătrâne uitate de lume care îşi pierd la tot pasul şirul expunerii.
Academia economică unde învăţa Ksiuşa era chiar de acest fel. Pereţi murdari, scorojiţi, săli înghesuite, cu mobilă stricată şi profesori fără vârstă în sacouri prea scurte. Interesant, ce o făcuse oare pe Ksiuşa să se înscrie acolo? Deşi, dacă stăm să ne gândim, poate că în foaia matricolă avea numai note de şase, puţin probabil ca în satul ei să se fi dat note foarte mari. Ei, doar nu era să intre la MGU[5], acolo examenul de admitere e serios! Nu orice premiant trece de pragul examenelor de admitere. Dar în această „academie" uitată de Dumnezeu erau primiţi toţi cei care doreau.
Am împins o uşă murdară care purta inscripţia „Cancelarie" şi m-am trezit într-o încăpere destul de spaţioasă, mobilată cu dulapuri galbene. Lângă fereastră, la un birou, bea liniştită ceai o tanti înfofolită într-un şal. Era frig, un vânt respingător din nord îţi ardea faţa, cel mai bine era să stai la căldură şi să te bucuri de băutura aromată. Mai ales că, judecând după mirosul respingător, era Pickwick de piersici. Oare cum se face că oamenilor nu le e milă de stomacul lor?
— La mine aţi venit? întrebă funcţionara destul de amabil, abandonând ceaşca aburindă.

Dădui din cap

— .Aici învaţă nepoata mea, Ksenia Fedina. Am venit în vizită, m-am dus la cămin, dar fetele au spus că e la ore. Spuneţi-mi, vă rog, în ce grupă s-o caut?

Şefa cancelariei se încruntă:

— Fedina, Fedina... Ce facultate?

— Nu ştiu.

— Dar anul?

— Cred că doi.

Femeia se ridică fără chef de la birou şi se apucă să scormonească într-un dulap, strănutând şi tuşind întruna. Probabil avea alergie la praf. Din când în când în cancelarie intrau studenţi şi începeau:

— Liubov Pavlovna...

— Mai târziu, acum sunt ocupată... răspundea Liubov Pavlovna. în cele din urmă, cu degetele care aveau oja sărită, apucă un dosar subţirel şi mă informă solemn:

— Am găsit. Ksenia Fedina, tocmai a fost exmatriculată acum un an şi jumătate.

— Pentru ce? mă minunai. Liubov Pavlovna îşi desfăcu mâinile:

— Afacerile obişnuite, au distrus-o ispitele marelui oraş. La noi se întâmplă adesea asta. Vreţi nişte ceai?

Nu pot să sufăr băuturile cu „aromă", dar la un ceai discuţia e mai plină de încredere, aşa că strigai pătimaşă:

— Cu plăcere, mulţumesc mult, ador Pickwick!

Liubov Pavlovna scoase din ceaşca ei pliculeţul umed, îl băgă într-o cană uriaşă pe care scria „Cafea Globo" şi începu să toarne apă fierbinte. Mă întristai. Nu numai că trebuia să înghit Pickwick-ul respingător - mai era şi reciclat...

— La noi în principal vin provinciali, se apucă să-mi explice femeia după ce termină „ceremonia ceaiului", mai bine zis, fete din suburbiile Moscovei. Vin în anul întâi aşa de liniştite, nu fac niciun deranj, privesc numai în podea, au cozile până la umăr. Dar spre sesiunea de iarnă se întâmplă o metamorfoză. Fustele sunt

cât se poate de scurte, pe faţă au vopseluri de luptă şi în loc de codiţe - chimie curată. Nu le mai arde de învăţătură. De fapt, ce-au văzut ele în viaţa lor? Părinţi alcoolici, toaletă în curte şi animale neţesălate... Ameţite de luminile marelui oraş, fetele se aruncă pe capete în vâltoarea distracţiilor. Institutul nu e şcoală. Nu se verifică lecţiile în fiecare zi, frecvenţa nu este înregistrată, poţi să faci ce vrei. Cea mai mare parte aşa şi fac, dorm ziua şi noaptea aleargă prin discoteci şi cluburi ieftine. Revenirea la realitate se petrece în timpul sesiunii. După ce primesc vreo doi „insuficient", studentele îşi bagă minţile în cap şi încep să înghită pe nemestecate bucăţi de cunoştinţe de economie. Unele reuşesc, dar în fiecare an sunt câte trei, patru fete cărora puţin le pasă. Pe ele nu le sperie nici sesiunea, nici exmatricularea. Viaţa e a lor. Şi Ksiuşa Fedina era una dintre ele.
în sesiunea de iarnă din anul întâi nu a trecut niciun examen. La început pur şi simplu a fost ameninţată, dar în sesiunea de vară a mai picat două şi în iarna următoare a avut din nou o restanţă. Răbdarea decanului s-a sfârşit şi a fost exmatriculată.
— Spuneţi-i nepoatei dumneavoastră, îmi şopti Liubov Pavlovna, că rectorul nostru, Serghei Petrovici, este incredibil de bun. Mai întâi semnează hârtii, dar mai apoi suferă şi le primeşte înapoi pe prostuţe, pur şi simplu le reînmatriculează în anul următor. Să vină şi Ksenia, să dea restanţele şi să înveţe sănătoasă. Poate că i-a venit mintea la cap.
Oftai:
— Ksiuşa e o fată răsfaţată şi cu personalitate. Nu a spus nimănui că a fost exmatriculată. Şi nici nu am idee unde locuieşte!
— Păi, s-o căutaţi la fostele ei colege de grupă, mă sfătui funcţionara, fetele ştiu totul una despre alta. Dacă vă grăbiţi puţin, le găsiţi pe toate la etajul doi, grupa 8g, sala 34.
După ce am mulţumit pentru ceai şi pentru dispoziţia amicală, am luat-o în sus pe scările ciobite. Sala 34 se dovedi a fi închisă, coridorul era gol, dar după colţ se auzeau râsete vesele. Am pornit spre capătul coridorului lung şi am descoperit o uşă spre altă scară, iar pe treptele ei câteva fete care fumau. Când m-au văzut, au tăcut prudent şi au încercat să-şi ascundă ţigările Parliament. Pentru a nu le speria definitiv, am spus repede:
— Bună, o caut pe Fedina.

— Pe Ksiuşa? întrebă o brunetă frumuşică într-o rochie incredibil de scurtă şi strâmtă, roşie.

— Da.

Fata îşi umflă buzele încântătoare şi spuse:

— Păi, a fost dată afară.

— Ştiu, numai că nu s-a dus acasă, nu puteţi să-mi spuneţi unde o pot găsi?

— Ce vă interesează? întrebă o fată mică, care semăna cu un iepure bolnav.

— Fedina a trimis o fotografie la Mosfilm, pentru arhiva de figuranţi. Chipul ei i-a plăcut lui Nikita Mihalkov şi vrea să-i dea un rol într-un film.

— Mamă, ce ca lumea! strigară fetele într-un glas. Apoi bruneta spuse cu părere de rău:

— Ea nu prea era prietenă cu noi.

— Da, confirmă „iepurele", numai cu Vika Popova umbla, tot aveau secrete şi chicoteau. Ei, şi Vikuşa noastră e fată bogată, poate că Ksiuşa şi-a zis că o să se aleagă şi ea cu ceva.

— Popova locuieşte la cămin?

— Nu, zâmbi bruneta, i-a închiriat tăticu' un apartament.

— Ştiţi adresa? Fetele dădură din cap.

— Cei bogaţi au petrecerile lor, explică „iepurele", noi, cum să vă spunem, nu suntem de teapa lor.

Şi începură să râdă zgomotos.

— Ksenia e şi ea cu bani?

— E de-o sărăcie lucie, intră în discuţie o fetiţă roşcovană cu ochelari, ca şi noi.

— Păi şi atunci cum de au acceptat-o bogătanele pe sărăntoacă? mă minunai.
— Vedeţi, trebuie să existe şi cineva care să-i care geanta Vikăi şi să-i spele dresurile, spuse destul de răutăcios bruneta, Ksiuha s-a transformat pur şi simplu în menajeră.
— Păi cum să nu, spuse prelung „iepurele", ţi-era şi silă să te uiţi. Vikulia făcea un semn cu degetul, iar Ksiuşa alerga rupând pământul.
— Pentru bluze făcea efortul, pufni roşcata.
— Odată Vika i-a dat o haină de blană, din blană de ied, roasă toată, iar proasta noastră a venit cu ea la cursuri, spuse „iepurele" cu răutate. Măcar să se fi jenat, toţi din jur ştiau a cui a fost haina.
Erau în stare să bârfească din plăcere multă vreme, dar le întrerupsei cuvintele otrăvite:
— Ştie cineva coordonatele Vikăi?
— Poate Anton? bâigui nesigură o fată care tăcuse până atunci, cu o feţişoară plină de coşuri.
— Chiar aşa, se învioră bruneta, au avut o legătură, mergeţi la bibliotecă, la primul etaj, şi întrebaţi de el.
— Credeţi că e acolo?
Fetele începură să râdă. Apoi roşcata confirmă:
— Păi, unde să fie el, Lomonosov al nostru? Acolo, acolo, fără doar şi poate.
Pornii spre scară, dar mă oprii:
— Cum o să-l recunosc? Spuneţi-mi măcar numele...
Fetele chicotiră din nou - se aflau la vârsta fericită când orice propoziţie emisă pare inteligentă.
— Păi, numai el e acolo, în sala de lectură, explică roşcata zâmbind cu gura până la urechi, nu mai există alţi idioţi care să se omoare vinerea pentru o lucrare de curs!
— Vrea să primească diplomă de onoare, pufni „iepurele".
— Adună cunoştinţe, fornăi bruneta, chiar îţi pare şi rău, un băiat aşa de frumos să fie un şoarece de bibliotecă!
Condusă de replicile lor surde, am coborât un etaj şi, după ce am rătăcit pe coridoarele întunecate şi nu prea curate, am găsit în cele din urmă biblioteca.
Fetele avuseseră dreptate. încăperea destul de spaţioasă, plină de rafturi şi mese, se dovedi a fi goală. Niciun student nu se spetea

să studieze sursele primare şi să conspecteze bibliografia obligatorie. Numai la fereastră, înconjurat de tomuri, un băiat cu părul de culoare închisă scria ceva febril în caiet.

— Sunteţi Anton? întrebai eu venind mai aproape.

Tânărul tresări, puse jos pixul de doi bani din plastic şi se uită la

mine:

— Da.

Ce să spun, fetele bârfitoare erau de înţeles. Băiatul era frumos, ca un zeu grec. Ochii mari, puţin piezişi, de un căprui-închis, nişte obraji uşor oacheşi, un nas drept, sprâncenele parcă desenate şi o gură pe care autorii cărţilor din perioada Renaşterii o numeau „arcul lui Amor". Părul castaniu curgea în bucle mari, iar mâinile, cu palme înguste şi degete lungi, îi trădau firea artistică. Poate că în copilărie făcuse o şcoală de muzică.

— Ştiţi unde o pot găsi pe Vika Popova?

— Şi de ce ar trebuisă vă dau eu adresa? răspunse Romeo cu întrebare la întrebarea mea şi se ridică.

Era clar că şi silueta băiatului atingea perfecţiunea - înălţimea de aproape un metru optzeci şi cinci, umerii laţi, sub pulovăraşul subţire se încordau muşchii bine făcuţi, iar pentru talia îngustă orice manechin l-ar fi invidiat.

Spusei iar basmul despre filmarea cu Mihalkov şi întrebai:

— Dar ce, adresa Popovei e un secret strategic? Băiatul zâmbi:

— Nu, desigur, numai că Vika nu vrea ca tot institutul să vină la ea în vizită. Aici învaţă şi unii tipi de două parale... Desigur, o să v-o spun, scrieţi - strada Samsonovskaia 18, apartamentul 6.

— Ksiuşa Fedina locuieşte la ea? Frumosul ridică din umeri:

— Ksiuşa nu prea mă interesează. Simţeam că încep să mă

enervez.

— Am întrebat pentru că mă interesează. Locuiesc împreună?

Anton se înmuie:

— Acum nu ştiu, nu mai sunt cu Vika, cum să spun, nepotrivire de caracter, dar pe când eram prieteni Ksiuşa ţinea loc de menajeră - curăţenie, spălat, făcut mâncare...

— Era plătită?

— Nu în bani, îi arunca unele lucruri, îi dăruia cosmeticale, bine, şi-i dădea de mâncare, îi oferea ţigări... E adevărat, de vreo două ori i-a dat şi dolari, un fel de datorie, dar, la drept vorbind, dacă Ksiuşa i-a restituit, nu mai ştiu, nici nu mă priveşte. Dar de ce vă interesează?

— Domnul Mihalkov are exigenţe înalte privitoare la calităţile morale ale actorilor, mă apucai eu să mint, înainte de a chema la filmare o fată necunoscută trebuie să adune informaţii despre ea.

— Aaaa, spuse lung Anton, am înţeles, numai că eu m-am gândit la rele, că în lumea artistică toţi trăiesc unul cu altul... Duceţi-vă la Vika, ea o să vă spună tot despre Ksiuha, o să vă arate totul ca în palmă...

Am dat din cap şi am pornit spre uşă, dar în prag m-am întors şi am văzut că Anton se apucase din nou liniştit de conspectele sale. în mod evident, nu- 1 tulbura nimic în afară de carte.

Strada Samsonovskaia nu era aşa departe, doar la două staţii de troleibuz, iar numărul 18 arăta respectabil, ca să nu spun impunător. O scară spaţioasă acoperită cu mochetă, o portăreasă zâmbitoare, iar în lift mirosea a ţigări bune.

Vika Popova era acasă. Mai bine zis, în pat, probabil îşi petrecuse zgomotos noaptea în compania prietenilor şi a sticlelor, iar acum plătea pentru asta cu o durere de cap şi cu stare de vomă.

— La mine aţi venit? întrebă ea fără chef, deschizând cu greu ochii umflaţi.

— Da, răspunsei eu scurt.

— Şi ce vă interesează? luă ea imediat poziţia de luptă a unei obraznice. Nu mi se pare că ne cunoaştem!

Cu coada ochiului remarcai că pe masă sunt multe vase murdare, iar din mijlocul oalelor şi al farfuriilor se iţeau sticle aproape goale...

— Chiar că nu ne cunoaştem, susurai eu blând, numai că vecinii dumneavoastră de jos s-au plâns ieri la administraţie că din apartamentul acesta se aude un zgomot îngrozitor şi că nu sunt lăsaţi să se odihnească. Şi că închiriaţi apartamentul, de aceea am fost trimisă să văd care e situaţia.
Vika se mai potoli puţin şi reduse tonul:
— Doamne, ce oameni ciudaţi, am făcut şi noi o dată gălăgie, ieri a fost ziua mea de naştere!
— Felicitări, strigai eu, intrând în cameră.
Judecând după distrugeri, acolo chefuise un întreg escadron de husari, cu tot cu cai.
— Şi nu am stat până târziu, ridică din umeri Vika, la unsprezece şi jumătate prietenii au plecat.
— Conform legii puteţi petrece până la unsprezece.
— Şi pentru o jumătate de oră trebuia să treacă la atac? întrebă fata obraznică, nu puteau să sune la uşă sau la telefon?! Nu am dreptate? Nu a protestat nimeni, iar dimineaţă v-au trimis pe dumneavoastră!
— Draga mea, spusei eu încet, se pregătesc să vă dea o amendă, dar eu o să încerc să rezolv totul paşnic, numai că...
— Cât? se interesă cunoscătoare Popova, punând mâna pe portofel. Haideţi să vă plătesc acum şi să închideţi cazul.
— Nu am nevoie de bani, mai bine spuneţi-mi unde o găsesc pe Ksenia Fedina.

— Pe Ksiuha? se minună Vika. Deci nu sunteţi de la administraţie!

Dându-mi seama că nu-mi alesesem corect imaginea, răspunsei:

— Nu, deloc.

— Aha, şuieră triumfător fata, aha, ştiam eu, chiar şi când spuneam că Ksiuha e o javră. Sunteţi de la miliţie, nu cumva vipera a fost prinsă furând?
— De unde ideea asta? mă interesai eu precaută.
Dar Vika era, în mod evident, extrem de răsfaţată şi de prostuţă. în ochii ei mari, ca de broască, se aprinse un foc răzbunător, buzele pline se umflară şi scuipară:
— Ei bine, ce să vă mai prefaceţi în faţa mea! Simt de la trei kilometri miliţia, cu nasul pe care îl am.

— Chiar aşa? mă minunai.

— Păi cum, pufni fata, cu mine puteţi vorbi deschis, ştiţi cine e

mama mea?

— Cine? întrebai eu la fel de prudentă.

— Procurorul general din regiunea Kalabinski, zâmbi Vika şi privi triumfătoare cu ochişorii ei antipatici.

— Asta schimbă cu totul situaţia, spusei eu cu seriozitate, daţi-mi voie să mă prezint, maior Romanova de pe Petrovka. Unde putem să stăm de vorbă?

— Să mergem la bucătărie, spuse gazda şi dădu fuga pe hol. Bucătăria nu prea mare se dovedi a fi curăţică şi ordonată. Vika scoase dintr-un dulăpior un borcan scump de Cap Colombie şi, după ce puse în acţiune un frumuşel ceainic Tefal, rosti cu sentiment:

— Ştiam eu că o să ajungă la anchetă. Ce s-a întâmplat?

Desfacui mâinile:

— Au loc măsuri operative de anchetă, înţelegeţi şi dumneavoastră, e secret de serviciu!

— Da, doar nu sunt proastă, răspunse Vika.

— Sigur, din moment ce mama dumneavoastră e procuror, susurai eu dulce, o să fac o excepţie şi o să vă spun. Ksenia Fedina e căutată ca suspectată în săvârşirea unei infracţiuni...

Mulţumită că pentru ea fusese încălcată litera legii, Vika spuse repede:

— Hoaţa!

— Organele în drept vă vor fi recunoscătoare dacă ne spuneţi adresa ei şi ne faceţi un portret psihologic.

Acuşica o să vă spun totul despre javra asta, se însufleţi Vika, ascultaţi! 5 Universitatea de Stat din Moscova.Vika avusese noroc chiar de la naştere. Venise pe lume într-o familie mai mult decât înstărită şi de succes. Tatăl era director la una dintre cele mai mari fabrici din preajma Moscovei, iar mama - procuror al regiunii. O casă solidă cu etaj, cu tot confortul, două maşini, menajeră şi niciun fel de griji în privinţa banilor - într-o asemenea atmosferă şi-a petrecut copilăria Vika. Orăşelul unde locuia familia Popov era mic, şi aproape toată populaţia matură lucra la

fabrică, pentru tatăl Vikăi, Iuri Petrovici. Putem spune că pentru locuitorii Kalabinului el era ţar şi Dumnezeu. Putea să te răsplătească şi putea să te gonească, să te facă şomer sau cerşetor.
Mica Vika nu înţelegea foarte bine de ce toţi cei din jur îi zâmbesc. La şcoală avea rezultate minunate. Mai toţi soţii profesoarelor lucrau la fabrica condusă de Petrov, probabil de aceea Vika primea nota opt în vreme ce alţi copii primeau şase.

Undeva, prin clasa a cincea, Vika s-a prins de ce se întâmpla şi s-a apucat să-şi exploateze fără jenă situaţia. în clasă nu era iubită. Cum se întâmpla ceva, Popova alerga la profesori cu problema şi disputele se soluţionau mereu în favoarea ei. Dar în pofida acestei loialităţi a colectivului pedagogic, îi era din ce în ce mai greu cu învăţătura şi, spre clasa a unsprezecea, în carnet au început să apară numeroase note de şase. Iuri Petrovici a căzut pe gânduri. Fata trebuia să obţină o diplomă în învăţământul superior, dar în modestul Kalabin nu exista niciun institut, aşa încât rămăsese o singură cale - să caute o facultate

corespunzătoare la Moscova, nu prea prestigioasă, pentru că la MGU în mod clar Vika nu avea ce căuta. Părinţii puteau face un efort să-şi bage odrasla la Academia economică, dar nu era suficient doar să treci de examenele de admitere, trebuia să mai şi înveţi cinci ani. Uite, de aceea aleseseră Academia economică. Denumirea suna bine, iar cerinţele erau aşa de mici, că până şi Vika putea promova

.Fata a intrat liniştită. Doar secţia cu taxă îi primea aproape pe toţi, fără excepţie.
în primul an Vika a constatat cu tristeţe că nu este o personalitate unică. La Kalabin, la toate petrecerile pe care le fericea cu prezenţa sa, fata atotputernicului director devenea imediat centrul atenţiei. Băieţii, abandonându-le pe fete, dădeau năvală să-i facă servicii, adulţii o puneau imediat la mijlocul mesei, mai aproape de felul de mâncare excepţional al gazdei - plăcinte sau piftie...
Dar la Moscova totul s-a dovedit a fi altfel. Colegii din an se împărţeau clar în săraci şi bogaţi. Ultimii erau mai puţini şi Vika a fost acceptată în cercul aleşilor, dar cu rangul al treilea. Coroana întâietăţii îi aparţinea necondiţionat Rozei Glotova, al cărei tată lucra nu te miri unde, ci chiar la ONU. Apoi veneau Jenia Peresvetova, ai cărei părinţi erau ginecologi la modă, Nataşa Riabkina, a cărei mamă scria fără oprire romane pentru femei, Katia Kocina, fiica unei cântăreţe de estradă... într-un cuvânt, procurorul regiunii şi directorul de fabrică pur şi simplu nu erau prea bine cotaţi în acea companie. Şi studentele acelea se dovediseră a fi mult mai înstărite decât Vika. Roza mătura pe jos cu o haină de nurcă, Jenia se scălda în briliante, iar Katia şi Nataşa conduceau propriile maşini. Toate aveau, în genţile lor elegante, telefoane mobile ultimul răcnet... De fapt, Vika se simţea printre ele ca o Cenuşăreasă, situaţie necunoscută şi extrem de neplăcută pentru ea.
Astfel că s-a dus glonţ acasă şi le-a făcut bătrânilor un mare scandal. Tatăl s-a scărpinat la ceafa şi a recunoscut legitimitatea cerinţelor ei. Fetiţa lui iubită nu trebuia să invidieze pe nimeni şi spre Anul Nou i-a cumpăratVikăi o haină de blană foarte frumoasă, un mobil şi o Niva nou-nouţă, simpatică, de culoarea vinetei. Dar oricum, nu era acelaşi lucru. Blana era din blană de veveriţă, Niva pierdea în mod clar în comparaţie cu un frumos Volkswagen, iar mobilul s-a dovedit a fi conectat la un reţea ieftină, cu 8 în faţă.
Aşa că Popova nu a reuşit să le uimească pe bogătane şi să se strecoare în cercul primelor trei. E adevărat, o invitau mereu la petrecerile lor, dar trebuia să stea în fotoliu, pretextând că e

obosită, pentru că puţinii cavaleri locali o băgau în seamă numai când „componentele de bază" refuzau să danseze.
Aşa încât, de furie, Vika s-a împrietenit cu Ksiuşa Fedina. Pentru Ksiuta cea liniştită şi sfioasă, situaţia materială a Popovei însemna o bogăţie incredibilă. Ksenia se născuse şi crescuse în cu totul alte condiţii, deloc călduţe. O mamă care lucrase toată viaţa ca mulgătoare la o fermă, o grămadă de fraţi şi lipsa tatălui. Bâlbâindu-se, Ksiuşa îngăima că tatăl ei a fost căpitan pe o navă militară şi că a murit în timp ce îndeplinea o misiune extrem de periculoasă, dar studentele chicoteau în urma ei. Căpitan! Auziseră ele, cum să nu, auziseră... Din copilărie Ksiuşa ştia să facă de toate - să taie lemne, să care găleţi grele cu apă, să pregătească mâncare pentru porci şi să sape în grădină ca să pună cartofi. Dar, pe lângă două mâini pricepute, deloc leneşe, Dumnezeu îi mai dăduse şi o minte deosebită. Fetiţa învăţa în joacă, prinzând din zbor orice explicaţii. Algebră, geometrie, engleză... La toate disciplinele în carnetul ei figurau numai note de zece. După ce absolvise clasa a opta, la mama Ksiuşei, Raisa Petrovna, venise aproape tot colectivul profesoral al şcolii săteşti încercând să o convingă să-i dea voie fetei să se ducă la centrul raional, pentru a-şi continua studiile. Chinuită de viaţă, Raisa a ridicat doar din umeri.
— S-o ia dracu'! Dacă fata are chef să se scoale la şase dimineaţa să prindă autobuzul, n-are decât, n-o să mă opun, numai să dea la timp de mâncare la porci!
Ksiuta avea chef, tare mai voia să înveţe o meserie „curată" - să ajungă medic, profesor sau contabil şi să stea toată ziulica într-o încăpere călduroasă, nu să care bălegarul cu lopata prin curtea bătută de toate vânturile, ca mămica.
După ce se trezea la şase dimineaţa, Ksiuşa alerga la autobuz, căci trebuia să meargă departe, iar orele la şcoala raională începeau la opt, sătenii se grăbesc să înceapă ziua mai devreme. Clasa a noua, a zecea şi a unsprezecea au fost absolvite numai cu note de zece. într-o dimineaţă senină de iunie avea în buzunar atestatul de maturitate şi medalia de aur. Cu un asemenea bagaj Ksiuşa a plecat să cucerească Moscova, pur şi simplu fugind seara târziu, când mama se dusese la culcare. înainte de asta se

certaseră tare. Raisa Petrovna îi interzisese categoric fetei să se ducă la oraş.
— Unde te-ai născut, acolo e locul tău, enunţase mămica un adevăr larg răspândit printre ţărani, ce dracu' îţi trebuie ţie Moscova lor? Uite, în
centrul raional e un liceu veterinar, du-te sănătoasă, ce, nu e bine?
Dar Ksenia nu voia să fie veterinar şi să alerge mai apoi plină de mizerie până la coate în jurul unei vaci bolnave. Viitorul i se prezenta altfel, luminos şi curat.
După ce a ajuns în capitală, fata a cumpărat de la un chioşc de ziare un ghid de admitere. Universitatea Economică „Plehanov" şi Facultatea de economie de la MGU au respins-o de la început, îndoindu-se de forţele sale. Dar la academia particulară a fost admisă imediat, primind nota zece la matematică.
A venit şi vremea studiilor. Pentru Ksiuşa totul era uşor, mai greu era să facă faţă foamei. Acasă se hrănea simplu, dar consistent - ciorbă de varză, cartofi... Carne, lapte şi unt aveau din gospodărie, în grădină creşteau legume. în august se făceau merele... în cotineaţă cotcodăceau cloştele şi Ksiuşa îşi făcea seara câte o omletă cu ceapă şi slănină. Cu burta plină dormea de minune.
în capitală se ducea o altfel de viaţă. Preţurile mari aproape o îngrozeau. La început banii din bursă îi ajungeau numai pentru cinci zile. Pur şi simplu îi venea să se ia cu mâinile de cap. Laptele pe care ea, ca o locuitoare a satului, nici nu-l considera mâncare, avea un preţ incredibil; ouăle - şi mai mare. Untul, brânza dulce, salamul erau inaccesibile, iar ca să îşi cumpere nişte dresuri noi, chiar şi dintre cele mai ieftine, însemna să facă o gaură mare în buget. Ksenia se dotase cu grâu şi îşi pregătea caşă numai cu apă. în sesiunea de iarnă a picat un examen. O lua ameţeala şi o durea capul, nasul o sâcâia, făcuse gripă.
în ianuarie a venit la ea o colegă de grupă dintre cele bogate, Vika Popova, şi, cu o voce indiferentă, a întrebat-o:
— Vrei să câştigi un ban?
Ksiuşa s-a uitat la ea cu speranţă:
— Foarte mult.
— Atunci spală-mi maşina.

Obişnuită cu munca fizică, Ksiuta s-a achitat într-o clipită de sarcină şi a primit douăzeci de ruble. Şi aşa a ajuns ea menajera Vikăi - făcea curat în apartament, spăla rufele, pregătea de mâncare, cumpăra alimente şi scria referate în locul stăpânei. în luna mai Vika i-a poruncit să se ducă la practică în locul ei.

— Dar şi eu am practică, a încercat să protesteze Ksiuşa.

— O să găseşti tu ceva, a dat din mână Vika.

— Nu pot, s-a împotrivit Fedina.

— O sută de dolari, i-a spus scurt Popova.

Ksiuşa a ezitat. Mămica iertase de mult fuga fetei, dar acum îi scria des scrisori cu rugăminţi. Când se ducea acasă, îi ducea mereu cadouri. O sută de dolari îi erau necesari tare mult, şi fata a acceptat.

Astfel că Vika a început să ia examenele din sesiune cu şase, pe când Ksenia întâmpina probleme serioase - nu făcuse practica, şi în consecinţă nu fusese primită la examene.

— Ai cântat toată vara cu vioara, i-a recitat din fabula lui Krîlov titularul de curs, acum dă-te peste cap cum vrei.

Şi Ksiuşa a fost exmatriculată. Cam o lună a locuit la Vika, aducându-i cafeaua la pat, însă în noiembrie, folosindu-se de zilele libere, Popova s-a dus la părinţi, poruncindu-i „menajerei" să facă curăţenie generală. Dar s-a întors în apartamentul necurăţat. După ce şi-a lăsat în hol geanta de călătorie, Vika a scrâşnit din dinţi de furie la vederea peisajului din casă. Pretutindeni se vedeau cocoloaşe de praf, aerul era stătut şi, pentru a pune capac, la bucătărie a descoperit o sticlă începută de coniac, o cutie desfăcută de şprot în ulei şi nişte bucăţi mucegăite de brânză. în mod clar menajera avusese musafiri.

Enervată şi nemulţumită, Vika a dat buzna în dormitor, unde a fost cât pe ce să înnebunească. Lenjeria din marele şifonier fusese pur şi simplu scoasă afară, iar deasupra se afla o cutie deschisă de napolitane. în ea Vika ţinea banii. Nu mai erau la locul lor două lănţişoare de aur, un inel cu un mic briliant şi nişte cercei din

rubine, iar din baie dispăruseră cosmeticale şi un flacon neînceput de parfum franţuzesc.
Sufocându-se de indignare, Vika le-a dat repede telefon părinţilor. Dar ei au rămas impasibili în faţa situaţiei.
— Câţi bani au dispărut? s-a interesat tatăl.
— Cinci sute de dolari, a început să plângă fata, acum o să mă duc la miliţie.
— Nici să nu te gândeşti, a oprit-o tatăl, nu merită să-ţi faci nervi pentru nişte bănuţi, o să înceapă cu întrebările, o să se lege de o grămadă de lucruri, că nu locuieşti unde eşti înregistrată, la cămin, ci într-un apartament închiriat. Uită, fetiţă. O să primeşti miercuri bani, chiar va fi o ocazie care va veni la Moscova.
— Şi să-ţi fie de învăţare de minte, i-a mai spus mama, care asculta la celălalt receptor, n-ai de ce să mai bagi în casă sărăntoci, trebuie să fii prietenă doar cu cei de seama ta. Ai grijă să nu povesteşti nimănui, o să râdă de tine ca de o proastă.
Călcându-şi pe inimă, Vika a acceptat să păstreze tăcerea şi nici nu a raportat la direcţiunea Academiei cele întâmplate.
— Când s-a întâmplat asta? mă interesai.
— Acum o jumătate de an, răspunse cu plăcere interlocutoarea şi întrebă: Dacă aţi prins-o acum pentru furt, pot să declar furtul?

— Mai degrabă nu, domolii eu patosul răzbunător al fetei. Ea oftă

iritată.
— Deci nu ştiţi adresa Fedinăi?
— Habar nu am.
— Dar unde a locuit, când a plecat de la dumneavoastră?
— Dracu' s-o mai ştie, mi-o tăie Popova, poate pe stradă. Deşi cel mai degrabă s-ar întoarce acasă, la maică-sa.
— Unde?
— Vă spun acum, se agită Vika şi se apucă să caute printr-un jurnal destul de umflat. Era undeva aici, aha, uite-o, scrieţi - regiunea Moscova, satul Selihovo, strada Matrosova nr. 12. Raisa Petrovna, mama.
M-am întors într-un vagon aproape gol, care se legăna încet în ritmul mişcării trenului. Ora de vârf nu începuse, şi mulţimea iritată şi obosită nu dăduse încă buzna în metrou. în cap mi se învârteau mai multe gânduri deodată, ceva nu se lega... Ce fată

ciudată era Ksiuşa! Oare unde locuise vreme de câteva luni înainte de întâlnirea cu viitorul soţ? Doar a dormit şi ea undeva, a mâncat, probabil a şi lucrat. Cinci sute de dolari, desigur, nu e o sumă mică, lănţişoarele şi inelul puteau fi vândute, numai că suma obţinută nu ajungea pentru a locui la Moscova. Capitala e un oraş scump. Deşi, dacă mănânci chefir... Nu, probabil s-a întors totuşi acasă. în orice caz, nu trebuia eliminată o asemenea posibilitate. Şi apoi totul era extrem de logic. Dacă, după ce a făcut fapta asta, fata s-a grăbit să se ascundă în casa părintească, poate că şi după ce a fugit de soţ era tot acolo. E adevărat, nu era deloc de înţeles de ce a plecat de la un soţ bogat care-i îndeplinea toate capriciile. Poate că găsise un amant mult mai dotat? Atunci era la el... Şi încă o ciudăţenie - şi Pisemski indicase satul Selihovo, dar era altă stradă, Kosmonavtov.
Oftând, am încercat să-mi adun gândurile care-mi fugeau în toate părţile. Bine, a doua zi trebuia să mă duc la Selihovo şi să fac cercetarea în forţă, dar pentru moment mai bine meditez la tema cinei, ce e mai gustos: pui sau carne de porc? Kiriuşa adoră puiul, dar Iulia nu e deloc indiferentă în faţa unor pârjoale rumenite... Am trecut în revistă tot felul de variante de mâncare, am ieşit afară şi, după ce am cumpărat nişte mandarine de la o ucraineancă vioaie, m-am gândit pe neaşteptate: „E interesant, de unde să ştie o fată care a venit dintr-un orăşel suburban al Moscovei cât de incomode sunt cătuşele pentru încheieturi?" Imediat mi-a venit în minte imaginea lui Oleg Iakovlevici şi vocea lui obosită: „Brăţările nu-i plăceau, spunea că-i amintesc de nişte cătuşe."
îi aminteau! Păi ce, şi-a petrecut o parte a vieţii cu mâinile legate?
Am zburat spre casă ţinând în mâini ca de obicei o grămadă de sacoşe cu multe kilograme. Animalele s-au înviorat în mod neobişnuit şi au băgat botul în ele.
La turma noastră se mai adăugase temporar şi motanul dresat care aparţinuse mai înainte răposatei Svetlana Lomakina. Nu le povestisem alor mei despre aventura nocturnă, aşa încât Kirill lipise anunţuri în tot cartierul: „A fost găsit un motan neobişnuit de inteligent, dresat, îi place să facă baie. La gât are o zgardă scumpă cu un medalion." E adevărat, pierdusem zgarda. Katia o

dăduse jos înainte să bage animalul în baie şi cureluşa azurie parcă intrase în pământ.
— Nu e prea frumos, oftă prietena mea, o să apară stăpânii şi noi nu ştim unde am pus zgarda. E un lucru scump, din piele, şi medalionul pare a fi din aur.
— Ei, ce spui şi tu, din aur, zâmbi Iulecika, cine să îi pună la gât unui motan o bijuterie aşa de scumpă?
— Nu mai spune, intră în discuţie Serioja, ştii ce stăpâni ciudaţi există, poate sunt dintre aceia care vin după Maurice şi întreabă: „Unde e zgarda noastră cu platină şi briliante?" Ce-o să facem atunci?

— Cum i-ai spus? întrebă Katia.

— Maurice, răspunse Serioja.

— De unde ai ajuns la concluzia că e numele lui?

Păi, ieri am luat un dicţionar de nume, explică Serioja, şi am început să-i citesc cu voce tare, pot să vă şi arăt

.Se aşează lângă motan şi întrebă apăsat:
— Spune, cum te cheamă? Bursucul? Roşcatul? Leopold? Andrei? Anton? Poate Maurice?

Motanul întoarse repede capul şi scoase un sunet scurt:

— Miau.

— Aţi văzut? întrebă Serioja.

— Maurice! îl strigai eu.
Motanul se ridică, se apropie de picioarele mele, se aşează chiar pe papuci şi răspunse:
— Miau.
— Să înnebuneşti, nu alta, bâigui Iulia, dacă înţelege tot? Maurice, vrei să mănânci?
Păstrându-şi total demnitatea, animalul porni spre frigider. Puse labele din faţă pe uşă şi privi spre Iulia, aşteptând:
— Miau.
— Pur şi simplu te ia cu frig, exclamă fata scoţând nişte carne de vită tocată mărunt, dar dacă se dovedeşte deodată că e un extraterestru, un trimis al inteligenţei universale?
— Sau un băiat care a fost fermecat de o vrăjitoare rea, începu să fantazeze şi Kiriuşka.
— Un băiat e mai prost, spuse cu răutate Seriojka, ăsta trage direct la Academie.
— O să-ţi dau una acum! începu să urle băiatul.
— încearcă numai, zâmbi fratele cel mare.
Kiriuşka se năpusti urlând spre fratele său, acela îl prinse într-o clipită şi-l târî la baie.
— Mamă, ţipă Kiriuşka, spune-i!...
— Mama nu are aici nimic de-a face, spuse Serioja dând drumul la duş, nicio mamă nu te ajută, numai apa o să-ţi răcorească fierbinţeala capului.
Se auzi un pleoscăit, apoi un ţipăt... Seriojka porni tropăind tare pe hol spre dormitor. Peste o clipă, în aceeaşi direcţie, cu un strigăt al indienilor comanche, zbură şi Kiriuşka, absolut ud, agitând o perie cu coadă lungă şi urlând: „Acuşica o să vezi şi tu!"
Şi dădu să se năpustească în uşa fratelui. Seriojka deschise pe

neaşteptate larg uşa, Kiriuşka îşi pierdu echilibrul şi zbură înăuntru.
— Ei, să vedem cine cui arată, spuse Serghei şi imediat la urechile noastre ajunseră nişte pleoscăituri puternice, apoi se auzi cum scârţâie patul şi se mişcă fotoliile.
— Doamne, o să spargă mobila, oftai.
Lucrul cel mai important e să nu te amesteci, spuse Katia, se descurcă ei.
La bucătărie ceainicul scotea vesel aburi, televizorul, cu sonorul la maxim, anunţa ultimele ştiri, Katia şi Iulia vorbeau tare, gândindu-se cum e mai bine să petrecem weekend-ul... în dormitor nu numai că mobila zbura dintr- un colţ în altul, părea că se prăbuşesc şi pereţii, pisicile preferaseră să se ascundă, şi doar Maurice stătea liniştit pe pervaz, uitându-se la tot tămbălăul cu o privire de filosof. îi mângâiai capul mare, urecheat. Motanul îşi întoarse spre mine ochii verzi-gălbui enigmatici şi oftă ca un om. Simţind că o să cad de oboseală şi o să adorm chiar pe jos renunţând la masă, mă dusei în camera mea şi mă prăbuşii pe canapea. Imediat veniră şi mopşii şi se apucară să clarifice cine o să ocupe locul cel mai bun de lângă bărbia mea. în toiul disputei Mulia se trânti de câteva ori cu fundul gras pe faţa mea, iar Ada alerga încolo şi-ncoace pe pernă, zgâriind fără milă. După ce îi dădui jos, destul de greu, închisei ochii. Prin somnul care se apropia uşor simţeam nişte ghionturi - după ce văzură că stăpâna moţăie, mopşii se apucară din nou să-şi împartă teritoriul.
Nu e nimic mai greu decât să te trezeşti într-o zi de weekend dimineaţa la ora şase. Dar pur şi simplu nu aveam o altă soluţie. Selihovo se afla la capătul lumii. Mai întâi două ore cu personalul până la Kolomna, apoi Dumnezeu ştie cât cu un autobuz local până într-un oarecare Romaşino, iar de acolo trebuia să merg pe jos sau cu o ocazie.
în personal era un frig de mureai. Nici n-am apucat să deschid revista proaspăt cumpărată, „Lumea infractorilor", că deasupra capului meu s-a auzit o voce tunătoare de bas:
— Stimaţi pasageri, propunem atenţiei dumneavoastră brichetele cu gaz de calitate, tip Ronson. Un obiect incredibil de comod, elegant finisat, i se poate modifica ventilul putând fi folosit de mai multe ori. Preţul e mult mai mic decât cel de la chioşcuri şi din magazine.

M-am întors. Un băiat slăbănog cu o faţă suptă ţinea deasupra capului o brichetă ieftină de culoare neagră cu inscripţia albă „Ronson". Călătorii moţăiau încetişor, cu nasul băgat în guler. Vânzătorul nu se grăbea să plece, privindu-i cu speranţă pe potenţialii cumpărători, dar nimeni nu se grăbea să-şi achiziţioneze o brichetă „tip Ronson". Mi s-a făcut milă de nefericit şi mâinile au căutat singure în portofel. Dar nici nu am apucat să apăs clapa pentru a mă convinge că funcţionează şi după dispariţia dealerului, că deasupra mea s-a auzit o voce înaltă şi rapidă de femeie:
— Stimaţi pasageri...
De data aceasta „atenţiei" i se propuneau tot felul de mărunţişuri - un set de aţe, muşamale, fierbătoare şi carioci groaznice, chinezeşti. Vindea toate aceste prostii o femeie de o vârstă nedefinită, cu o durere neţărmurită întipărită în ochi. împreună cu ea se afla un băiat bălăior cu cizme de fată. Era cam de vârsta lui Kiriuşka, dar probabil nu mergea la şcoală, umbla prin vagoane ca vânzător ambulant. Una dintre pasagere, o bătrână într-o scurtă chinezească cam murdară, îi întinse flăcăului o chiflă, în mod clar cumpărată pentru drum. Băiatul mulţumi politicos şi îşi înfipse imediat dinţii în miezul moale.
— Doamne, facă-se voia ta, oftă femeia.
Am simţit că mi se urcă un ghem în gât şi i-am făcut un semn reprezentantului micii afaceri. De data asta aveam în mână o foarfecă. Nici vorbă să taie.
Peste o jumătate de oră geanta mi-era plină de tot felul de obiecte inutile. Negustorii ambulanţi veneau într-un şir nesfârşit. Toţi aveau o înfaţişare îndurerată, de ţi se făcea tare milă. Cam peste o oră gama se schimbase. Acum ţi se ofereau ziare, plăcinte de casă, cartofi fierţi... De două ori apărură nişte femei cu termosuri uriaşe, urlând:

— Ceai, cafea, cacao...

Mai târziu veni un bărbat liniştit şi şopti apăsat:

— Cine doreşte să se încălzească? Avem mai multe sortimente de

gustări.

Partea bărbătească a vagonului se animă extrem de tare şi începu să-şi caute portofelele. Vânzătorul se apropia de canapea şi deschidea geanta-frigider. De acolo se vedeau sticle de vodcă. Dintr-o altă cutie ieşeau pahare de unică folosinţă şi nişte sendvişuri simple, e adevărat, înfăşurate sofisticat în folie.
— Dar apă minerală aveţi? întrebai.
— Nu ţinem, răspunse politicos „barmaniţa", acuma, după Kratov, o să vină Tanka, ea are de toate, Sprite, Pepsi şi Buratino.
Aşa a şi fost. în staţia următoare a sărit în vagon o fetişcană cu obrajii umflaţi, cu un rucsac plin de sticle de plastic. Am cumpărat „Izvorul sfânt" şi m-am uitat pe fereastră fără să mă gândesc la ceva. Prin faţa ochilor treceau în goană câmpii acoperite de zăpadă şi construcţii aproape dărâmate.
în cele din urmă, după două ore, am ajuns la Kolomna şi, printr-o minune, am reuşit să prind autobuzul care mergea la Romaşino. O mulţime de oameni înghesuiţi până la refuz umpleau mica cutie galbenă pe roţi. Prin Moscova de mult nu mai circulau asemenea maşini, dar în provincie ele, în
mod evident, erau singurul mijloc de transport. Când cobora pe şosea, micul autobuz alerga destul de bine, când urca însă, abia se târa, pufnind cu greu.
La fiecare trei, patru kilometri se oprea lângă un alt sătuleţ şi pasagerii se schimbau, rămânând, în mod paradoxal, aceiaşi la exterior - femeile cu căciuli de mohair şi paltoane cu „nurcă", bărbaţii în scurte vechi. Laolaltă cu oamenii, în autobuz se legănau liniştiţi iepuri de casă, câini şi găini.
Numai când în staţia cu denumire drăguţă „Krîsovo"[6] o femeie uscăţivă a început să tragă pe scări o capră încăpăţânată, şoferul s-a pornit pe urlat:
— Jos, mătuşică, cred că ţi-ar trece prin cap să circuli şi cu un crocodil.
— Păi, ce folos ai de la un crocodil, răspunse pe bună dreptate băbuţa împăciuitoare băgând animalul în autobuz, nici lapte, nici brânză dulce, dar Maşka mea îmi dă de mâncare.
— Jos, am spus, urlă şoferul, ieri tot aşa a venit una cu un ţap, şi ăla a început să borască peste tot!
— încet, încet, fiule, se rugă baba, Mania a mea s-a obişnuit cu maşina, se strânge şi ea liniştită într-un colţişor.

— Jos, nu se potoli şoferul, dacă nu te dai jos, nu plecăm.

Pasagerii vociferau. Tremurând, băbuţa întrebă aproape

plângând:

— Oameni buni, ce să fac? Cu un câine poţi urca, de ce nu şi cu o

capră?

— Auzi, băiete, bubui un bărbat uriaş, roşu la faţă, tare-ţi mai place să te iei de oameni, dă-i drumul!

— Păi, dacă şi capra o să-i murdărească pe toţi şi o să facă pe jos, cine curăţă? se enervă şoferul.

— Hai, dă-i drumul! începură să strige în cor sătenii, o să ne descurcăm noi.

— Bine, cum vreţi, se linişti tânărul şi, după ce-şi scuipă răutatea, porni smucit din loc.

Oamenii care stăteau în picioare au căzut ca nişte pere. Numai capra se mai ţinea pe picioare. Probabil pe patru extremităţi e mai uşor să stai în picioare decât pe două.

— Mulţumesc, cetăţeni, zise băbuţa cu patos, băgându-se într-un colţ, dacă nu aţi fi fost voi, ar fi trebuit să merg cu Mania pe jos.

— Păi de ce pe jos? se miră un băiat slăbuţ, cu o căciulă de iepure ruptă. Matale, mamaie, te urcai pe capră şi porneai în galop spre casă!

Autobuzul începu să bubuie din cauza râsului, până şi şoferul râdea. Aşa, chicotind, ajunserăm până la biserică. Oamenii se înghesuiră spre ieşire. Romaşino, ultima staţie.

— Unde e Selihovo? îl întrebai pe şofer.

— Aicişa, răspunse el, lovind în cauciuri, prin pădurice, nu e departe, să fie vreo cinci kilometri.

— Nu se poate ajunge cu maşina?

— Numai cu o ocazie, mă informă şoferul şi începu să fumeze.

Mă uitam tristă spre şoseaua goală. Niciun semn că ar fi trecut vreun automobil, numai undeva, departe, pârâia o motocicletă. Peste vreo cinci minute sunetul se apropie şi deveni clar că nu era un moped, ci un mijloc de transport total ciudat, aşa cum nu mai văzusem niciodată. în faţă era numai motorul, fără niciun semn de

capotă, şi de la el pornea un mâner lung spre o cutie mică de fier pe roţi. înaintea cutiei, pe o băncuţă, ţinând de frâu, se afla o femeie în cizme de cauciuc.
— Ce te agiţi aşa? îmi strigă ea. Să te duc?
— Mulţumesc, zisei eu cu sentiment, aşezându-mă lângă şoferiţă.
— N-ai pentru ce, zâmbi tanti, conducând abil trăsurica, nu te duc pe umeri. Roţile te duc. La Selihovo?

Dădui din cap.

— Ce, eşti doctoriţa nouă?

— Nu, la Fedini, cu treabă.

— Aaaa, spuse lung femeia şi-şi pierdu orice interes pentru mine.
Am fost scuturate liniştit pe drumul plin de hârtoape, şi la nas mi-a ajuns o duhoare grea. în mod clar, în remorcă se afla bălegar. în cele din urmă tanti a frânat lângă un deluşor şi a arătat cu degetul într-o parte:
— Uite, Selihovo.
— Mulţumesc, spusei din nou, ameţită de zgâlţâit şi de miros.
— Du-te liniştită, oftă buna samariteană, şi mai zise: Ai grijă acolo, la Fedini.
— De ce?
— Sunt nişte huligani, explică femeia şi porni trăsurica.
Condusă de pârâitul ei, am ajuns până la o cotitură şi am văzut câteva căsuţe înnegrite, cu garduri aproape culcate la pământ. „Strada Matrosova 12", scria cu vopsea albă pe prima căsuţă. Fără să înţeleg unde dispăruseră cele unsprezece numere anterioare, am împins portiţa şi am ajuns într-o curte plină de vechituri. Deci Pisemski greşise, Ksiuşa nu locuia pe strada Kosmonavtov. în stânga, lângă un fotoliu aproape făcut praf, se afla o cadă uriaşă ruginită, în dreapta se înălţa mormanul de lemne de foc. Treptele lăsate au început să cânte jalnic sub greutatea mea, uşa s-a deschis şi picioarele au pătruns în interiorul unei camere incredibil de murdare. Oriunde te uitai vedeai borcane nespălate, atârnau cârpe mirositoare, căldări şi site.
— E cineva în viaţă? strigai eu.
— Ce-ţi trebe? se auzi o voce.

Imediat se deschise o altă uşă şi înspre mine veni o mireasmă puternică de alcool. în deschizătura uşii stătea o fiinţă de sex masculin cu o vârstă nedeterminată. Ochii roşii umflaţi, părul ciufulit, gras, o barbă de trei zile, pe umeri o pufoaică jerpelită, în picioare galoşi. Alain Delon, ce mai.
— Ce-ţi trebe? repetă creatura cerească, scărpinându-şi cu furie bărbia cu unghiile negre. Cine mai eşti, ai venit cu pensia?
Ochii începură să îi sclipească plini de speranţă, dar îi năruii visele:
— Ksenia Fedina aici locuieşte?
Dacă sărmana fetiţă se apucase de furat pentru a scăpa de viaţa aia, nu puteai să-i reproşezi nimic!
— Ksenia, Ksenia, începu să bolborosească stăpânul încruntându-se, cine mai e şi asta?

— Sora ta, creatură, se auzi din casă.

— Ksiuha! se bucură frăţiorul. Păi, ea a murit!

— Când? întrebai eu, simţind o oboseală îngrozitoare. Când?
Interlocutorul îşi deschise pufoaica şi începu să se scarpine pe piept. Oare avea ploşniţe?

îndepărtându-mă, pentru orice eventualitate, repetai:

— Când?

Omul încetă să se scarpine şi strigă:

— Lenk, nu mai ţii minte?
— Acum vreo doi ani, răspunse vocea, şi imediat în cameră îşi făcu apariţia o femeie destul de tânără, cu nasul ascuţit, într-un capot de finet decolorat.
— Dar de ce vă trebuie? se interesă ea.
Ezitai o clipă, neştiind ce să răspund. Pentru unii ca ăştia studioul cinematografic era o altă lume, iar unui miliţian nu i-ar fi spus nimic, s-ar fi speriat.

— Vedeţi dumneavoastră, reprezint loteria „Locul minunilor". Ksenia Fedina a câştigat un premiu mare, dar în chitanţă a indicat adresa asta.
— Păi, intraţi în salon, se învioră Lena când auzi de bani.
Am pătruns într-o cameră destul de îngrjită, parcă de paradă, în care era un frig crunt.

— Ksenia a murit, spuse femeia şi întrebă: Dar acum al cui e

premiul? Mi-am desfăcut mâinile în semn de neputinţă:
— în primul rând, trebuie să ne asigurăm că fata e moartă. Aveţi certificatul ei de deces?

Lena dădu din cap în semn de negare.

— Atunci de unde aţi tras concluzia că e moartă? Şi unde e Raisa

Petrovna?

— Şi soacră-mea a murit, răspunse liniştită Lena, a fost strivită de

furaje.

— Cum aşa?
— Scotea dintr-o groapă furaje pentru vaci, şi în momentul acela maşina de distribuire a furajelor s-a stricat şi a aruncat pe ea o tonă de furaje combinate. S-a sufocat pe loc, explică liniştită femeia. Dar avem o hârtie despre Ksiuşa.
— Ce hârtie?
Lena se ridică, trase un sertar al bufetului, scormoni acolo şi-mi întinse o mică foaie:
— Uite.
O adeverinţă de la spitalul nr. 1754. „Ksenia Fedina s-a aflat la tratamentul, a fost adusă cu traume incompatibile cu viaţa. S-a stins pe 28 septembrie. Trupul a fost incinerat, nefiind solicitat de nimeni." Nici dată, nici ştampilă rotundă, numai o semnătură, doctor Ivanov, şi o ştampilă. Făcătură! Şi mai are şi o greşeală gramaticală, la „tratamentul". Niciun om cu minte nu crede într-un asemenea „document", dacă-i putem spune aşa. Dar cel care

încropise hârtiuţa le cunoştea bine pe rudele Ksiuşei, pentru ei o asemenea adeverinţă reprezenta un document.
— Şi dumneavoastră nu ştiţi unde este îngropată?
Lena ridică din umeri. Ei, o fi proastă? Despre ce cadavru nesolicitat poate fi vorba, dacă „vestea" le-a fost trimisă rudelor?! De fapt, femeii pur şi simplu îi era totuna: a murit sora soţului, foarte bine!

— Mai există rude apropiate?

— Numai noi, răspunse repede Lena, moştenirea e a noastră.

— Dar Vitka? se trezi soţul. Vitka ăla...
Femeia îi dădu un picior, dar era târziu. Ridicând supărată din sprâncene îi zisei:
— Nedeclararea altor rude în scopul beneficierii de moştenire se pedepseşte prin lege, puteţi ajunge la închisoare. Cine e Vitka ăsta?
— Ce mai rudă, pufni Lena, nu ne-am văzut de atâţia ani, e numai cu numele.
— Cine e? insistai.
— Fratele lor mai mare, explică Lena, locuieşte la Moscova, a ajuns bogat, are nasul pe sus. Acasă nu-şi arată nasul, nu vedem niciun ajutor de la el...
— Daţi-mi adresa lui!
Lena oftă şi se duse din nou la bufet. De data asta căută mult în cutiuţă şi spuse în cele din urmă:
— Aleea Priiutski 1.
— Şi ce alte rude mai sunt?
— Nimeni, spuse femeia, au fost patru fraţi şi Ksiuşa, bine, şi mama. Senka a murit, Kostka e la închisoare, Raisa Petrovna a dat şi ea ortul popii, iar Ksiuşa şi-a luat tălpăşiţa. Au rămas numai Vanka al meu şi Vitka nesuferitul.
— Konstantin când o să iasă?
— Niciodată, explică Lena, a primit condamnare pe viaţă pentru crimă, a omorât nouă oameni, e criminal în serie!
Am oftat - oare ce oameni puteau ajunge trăind în asemenea condiţii? Nişte alcoolici şi criminali în serie.

6 De la krîsa. ..şobolan".M-am întors acasă pe la zece seara, într-o stare fizică şi morală respingătoare, extrem de înrăită şi obosită. Nici pentru un milion de dolari n-aş mai fi ieşit din casă. De fapt, a ridicat capul lăcomia, pentru un milion de dolari aş fi ieşit fără să mai stau pe gânduri. Deşi nu cunoşteam pe nimeni care să-mi ofere asemenea sume. Până una-alta mă gândeam să stau culcată pe canapea, să iau un roman poliţist şi vreo două sandvişuri...
Dar nici vorbă de aşa ceva. După ce deschise uşa, Iura pufni:
— Du-te repede la bucătărie, de când te aşteptăm!
— Ce s-a întâmplat? întrebai speriată, privindu-i pe cei ai casei şi animalele.
Toţi păreau întregi, nu se vedeau sânge şi bandaje.
— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic, răspunse Katia, însă vreau să mă ascultaţi toţi cu atenţie, treaba e serioasă, e nevoie de o decizie comună.
La auzul unei asemenea declaraţii ne-am întunecat la faţă şi ne-am îndreptat privirea spre Katerina. Ea şi-a ridicat cu mâna subţirică părul de pe frunte şi a început să dea drumul unor noutăţi năucitoare.
în urmă cu câţiva ani Katia o operase pe o tanti foarte drăguţă, Evghenia Nikolaevna, arhitectă. Ele s-au împrietenit uşor, arhitecta a venit de vreo două ori în vizită, iar Katia s-a dus la ea, la casa de vacanţă. Relaţii frumoase, plăcute, amicale, aproape o prietenie.

Mai târziu Evghenia Nikolaevna o sunase pe Katiuşa, extrem de tulburată, şi îi spusese să o aştepte că vine la Moscova. Prietena nedumerită a rămas acasă, încercând să ghicească ce se întâmplase cu fosta pacientă

.Cam pe la ora două Evghenia Nikolaevna, împingând în stânga şi-n dreapta câinii şi pisicile, a intrat în viteză în bucătărie şi a trântit pe masă un dosar.
— Uite, a zis ea.
— Ce-i asta? s-a minunat Katerina.
Arhitecta s-a prăbuşit pe scaun şi s-a apucat să explice gesticulând. Pe scurt, povestea stătea cam aşa. începând de vara următoare, din locul aleii unde se afla blocul nostru începea construcţia unui bulevard uriaş, o parte a celui de-al treilea inel de şosele. Şi chiar pe sub ferestrele noastre urma să treacă linia aşa-numitului metrou „uşor", sau, mai simplu, a unui metrou de suprafaţă, un fel de tren urban, alternativă la troleibuze şi tramvai. Numai că metroul era ascuns sub pământ, pe când ăsta gonea pe sus asurzind împrejurimile cu un şuier sălbatic. Primarul cel bun a dispus să se amplaseze de-a lungul viitorului traseu nişte scuturi antifonice, doar că, în cazul acesta, nu erau de mare folos, în mod garantat nu mai aveam linişte şi somn. Proiectul era ţinut la mare secret, pentru ca moscoviţii aflaţi în „zona de risc" să nu facă gălăgie şi să nu înceapă să protesteze cu banere în jurul primăriei. La drept vorbind, urma să aibă de suferit numai trei blocuri. Al nostru şi două învecinate. Celelalte blocuri, cele cu patru etaje din prima serie de blocuri cenuşii, posomorâte, aveau să fie demolate. Urma să fie date jos, iar locuitorii să primească apartamente noi în Mitino sau Marino, poate şi la Butovo. în orice caz, nu în centru.
Nimeni nu se pregătea să ne mute de acolo şi în foarte scurtă vreme viaţa avea să se transforme într-un coşmar.
— Şi ce-i de făcut? s-a speriat Katia.
— Vindeţi repede apartamentul şi cumpăraţi în altă parte, a sfatuit-o Evghenia Nikolaevna, bine ar fi să faceţi asta neîntârziat. Imediat ce la birourile de imobiliare o să ajungă zvonul construcţiei bulevardului, preţul apartamentului vostru va scădea îngrozitor.
Katerina, speriată, împinsă din spate de energica Evghenia Nikolaevna, a dat fuga la un birou de imobiliare. Activa Evghenia Nikolaevna avea o prietenă care lucra cu succes ca agent.
La firmă a fost primită cu braţele deschise şi imediat i s-a înmânat o listă mare cu apartamentele pregătite pentru vânzare. Katia a dat imediat de varianta potrivită.

— Două apartamente unite într-unui singur. Chiar ca al nostru, ciripi prietena, şi, lucrul cel mai important, e doar la doi paşi de aici, pe aleea Maiski. E un bloc bun, de cărămidă, camerele au trei metri înălţime...
— Doamne, se îngrozi Iulia, va trebui să zugrăvim şi să ne mutăm, pur şi simplu e o catastrofa!
— Nu e o catastrofa, i-o tăie Katia, mai de groază va fi când pe sub ferestre vor începe să circule trenurile, imaginează-ţi - vara când e căldură mare şi sufocantă noi o să facem baie de aburi în camerele închise.

— De ce închise? se minună Kiriuşka.

— Pentru că n-o să putem deschide ferestrele din cauza

zgomotului.

— Şi ce se va întâmpla cu casa noastră? se interesă Serioja.
— Păi, vom avea de-a face cu un lanţ întreg, începu să explice agitată Katia. Familia Nikitin se mută în apartamente diferite. Copiii pleacă într-unui de două camere, părinţii în altul de trei camere. Din trei camere nişte oameni se mută în două. Şi din cele două Petrovii se mută în patru, iar din aceste patru Mihalevii vin în al nostru, împreună cu Popovii din apartamentul de trei, unde se mută Nikitinii cei mari. Aţi înţeles?

Mă luase ameţeala, dar, pentru orice eventualitate, am încuviinţat.

— Vor să locuiască la comun? se minună Iulia.

— Cine? întrebă Katia.

— Ei, Popovii şi Nikitinii...

— Sunt rude, verişoare, vor să locuiască împreună.

— De ce? întrebai eu, minunându-mă.
— Asta nu e treaba noastră, începu să fiarbă încetişor Katerina, o să mergem mâine să ne lămurim. O să vedem apartamentul şi,

dacă ne place, o să facem imediat înţelegerea, trebuie să apucăm să ne mutăm până la Anul Nou.
— De ce? întrebă Kiruşka.
— Ei, se pierdu uşor Katiuha, aşa au spus cei de la agenţie, că în ianuarie s- ar putea ca lucrurile să devină mai dificile.
— Adică?
— Nu ştiu, se supără Katia, dar nu vă neliniştiţi, dacă o să ne placă pe Maiski, Sonecika o să facă hârtiile, o să alerge peste tot, rămâne numai să semnăm.
— Cine e Sonecika asta? se interesă precaută Iulia.
— Fata de la agenţie, prietenă cu Evghenia Nikolaevna...
— Cred că vrea să primească comisionul până la Anul Nou, de aia se şi grăbeşte, pufni Seriojka.
— De fapt, oftă Katia, eu nu insist. Dacă nu vreţi, nu-i nimic. E adevărat, mai apoi o să ne muşcăm mâinile. Mă tem că va fi prea târziu.
După ce-am mai discutat aşa în contradictoriu cam o jumătate de oră, am ajuns la un consens. A doua zi dimineaţă urma să vedem apartamentul oferit şi să luăm decizia finală. Nici nu am apucat să mă duc la baie, că a început să ţârâie telefonul.
în familia noastră la primul apel eu eram aceea care răspundea. Şi erau multe motive pentru care faceam asta. Cel mai adesea pe Katia o deranjau diverşi tipi insistenţi, ipohondri, care doreau să se plângă de ceva. îi ştiam pe toţi pe dinafară şi spuneam cu o voce rece: „Nu e acasă."
Iulecika se temea că o să fie căutată de la redacţie, iar Seriojka dorea să-şi petreacă seara liniştit. Dar şefului său îi place să tot sune după şapte şi să
dea indicaţii complicate, adesea contradictorii. în obligaţia mea intra să le spun tuturor scurt: „Stăpânii nu sunt acasă."
De fapt, după o asemenea declaraţie începeau să sune pagerele copiilor, dar, la urma urmelor, asta este o legătură unilaterală. Ne propuseserăm de mult să cumpărăm un robot. Numai că nu aveam niciodată bani pentru unul mai ca lumea. Ba Kiriuşka îşi rupea ghetele, ba se mai strica maşina cuiva... Şi aşa se face că, până una-alta, eu îndeplineam rolul de secretară.
Ţârâitul venea din sufragerie. Cineva aruncase telefonul lângă televizor.
— Alo, spusei eu cântat, abia respirând.

— Vă deranjăm de la centrala telefonică, se auzi o voce de bărbat, ireproşabil de politicos, dacă nu plătiţi factura de două mii patru sute de ruble vom fi nevoiţi să vă deconectăm telefonul.
— Ce factură? mă indignai eu.
— Pentru conversaţia cu Minsk.
— E o greşeală, începui să explic cu patimă, nu am dat niciun telefon în Bielorusia.
— Nu ştiu, nu ştiu, insistă vocea, contorul ne arată că aţi vorbit, aveţi de plată două mii patru sute.
— Fiţi atent, mă indignai, poate faceţi o confuzie!
— Tot ce se poate, acceptă neaşteptat de uşor interlocutorul, daţi-mi adresa, o să verific.
Gura mi se deschise pentru a începe să dictez datele, dar deodată o suspiciune neplăcută îmi opri intenţia. Centrala telefonică? Aproape de miezul nopţii? Şi pe deasupra o voce de bărbat, de regulă acolo lucrează femei, ca să nu mai spun că în ultimul timp răspundea doar robotul. O dată am uitat să plătim factura o lună şi multă vreme nu am putut să pricep ce fel de fiinţă vorbeşte în receptor pe un ton atât de sinistru.
— Lucraţi până târziu, e noapte deja!
— Vă sun de acasă, oftă bărbatul, ne plătesc în acord pentru fiecare abonat datornic. Mâine, după ce o să daţi fuga la bancă, eu o să primesc zece ruble.Am tot încercat să vă găsesc şi în timpul zilei, numai că nu era nimeni.
Situaţia s-a lămurit. Dar oricum un sentiment îmi şoptea că treaba nu e curată. Am luat imediat hotărârea. Pe strada noastră sunt trei blocuri identice, seamănă leit. Nu se întâmpla nimic dacă spuneam numărul blocului vecin, iar a doua zi sunam la centrală şi aflam de acolo despre factură, dacă e adevărat sau nu. Şi dacă omul nu a minţit, puteam să mă scuz şi o să declar adresa corectă, că altfel nu mai scăpăm de el...
— Scrieţi...
— Spuneţi, răspunse bărbatul.
După ce i-am comunicat informaţiile uşor schimbate, am pus telefonul pe canapea, însă a început să sune imediat. Acum mă deranja Oleg Iakovlevici Pisemski, care voia să afle cum merge ancheta.
— Deocamdată nu am nicio veste îmbucurătoare. Oleg, parcă spuneaţi că Ksiuşa are o mătuşă la Selihovo?

— Da, confirmă bărbatul, aşa mi-a spus soţia. Toate rudele au murit, a rămas numai sora tatălui, Raisa Konstantinovna.
— Poate Raisa Petrovna?
— O să verific acum.
în telefon se făcu linişte, câteva minute se auzi numai un pârâit, apoi Pisemski rosti sigur:
— Aici scrie mătuşa Raisa Konstantinovna, satul Selihovo.
— Ţineau legătura?
— Nu, Ksiuta spunea că mătuşa n-o poate suferi...
Aveam la ce mă gândi! Oare fata a încurcat patronimicul mamei sale, a transformat-o în mătuşă, şi a mai şi indicat o stradă greşită? Deşi, dacă e să ne amintim de situaţia familială de la Selihovo... Probabil Ksiuşa se temea că rudele, aflând de căsătoria reuşită a fetei şi surorii lor, o să cadă imediat pe capul lui Pisemski cerând ajutor material. Dar mama s-a transformat în mătuşă din nişte consideraţii simple - Ksiuşa nu voia să apară în ochii soţului ca o fiică rea. Un singur lucru nu era clar, de ce schimbase patronimicul...
Am format numărul lui Pisemski şi am întrebat:
— Vă rog să mă scuzaţi, Oleg, dar la nuntă nu aţi invitat-o pe mătuşă?
— I-am propus, răspunse bărbatul, dar Ksiuşa a refuzat, spunea că mătuşa o necăjise mereu, îi tot ţinea socoteala pentru cea mai mică bucăţică de pâine. Ţin minte că am protestat, i-am spus că trebuie să uităm trecutul, hai s-o ajutăm pe mătuşa ta, să-i trimitem bani! Dar ea a început să se enerveze extrem de tare, era cât pe ce să izbucnească în plâns...
Am închis şi m-am dus la culcare. Noaptea e un sfetnic bun.
A doua zi, pe la ora douăsprezece, ne aflam pe aleea Maiski şi ne minunam de casă. Clădirea se dovedi a fi nu de cărămidă, cum promiseseră cei de la agenţie, ci un bloc. Mai mult, semăna perfect cu al nostru. Şi apartamentele reunite erau la fel, doar pereţii erau acoperiţi cu alt tapet şi înjur era mobilă străină.
— Bine, şi ce-o să câştigăm? sări Iulia la Katia. Chiar e ridicol, acum vizităm case!
— Seamănă cu o afacere ţigănească! oftă Serioja.
— De ce ţigănească? se minună Kiriuşka.
— Un ţigan a cumpărat de la magazin ouă de cincisprezece ruble, le-a fiert şi le-a vândut la piaţă tot cu cincisprezece. Când a fost întrebat unde e profitul, a răspuns: în primul rând, rămâne zeama de la ele, pentru supă, iar în al doilea rând, fac afaceri.

— Păi, din ouă fierte iese zeamă pentru supă? se minună Kirka. E tot apă simplă!
— Tocmai despre asta e vorba, zâmbi Seriojka, m-am ales numai cu durerea de cap, zugrăvitul şi mutarea, că apartamentul este identic.
— Mai bine te-ai gândi la perspectiva de a trăi chiar deasupra liniei de metrou, se enervă Katia, după mine e pur şi simplu o fericire că apartamentul e atât de asemănător. Totul rămâne ca înainte, evităm numai zgomotul.
Certându-ne încet, am pornit înapoi spre casă. Copiii şi Katia au urcat, iar eu, aducându-mi aminte că nu avem nicio bucată de pâine, am dat colţul blocului vecin, acolo unde, chiar lângă scară, se afla o rulotă cu franzele calde. Dar nu aveau chifle. Uşa de la intrarea blocului era larg deschisă, lângă trepte erau parcate o salvare şi un microbuz de miliţie, alături se înghesuiau locatarii tulburaţi.
— Ce s-a întâmplat? mă interesai la o femeie tânără care ţinea în braţe un copil cu obrajii umflaţi, într-o salopetă albastră.
— Groaznic! răspunse ea. Au omorât-o în timpul nopţii pe Verka Zaiţeva, de la patruzeci şi nouă. E un coşmar, se pare că i-au tăiat capul, iar la Marini, un etaj mai jos, a început să apară pe tavan o pată de sânge. S-au trezit şi le picura pe pernă, pic, pic... Groaznic, poţi să ajungi la balamuc, nu alta.
în cap mi se învârteau nebuneşte toate gândurile. Apartamentul nostru avea tot numărul patruzeci şi nouă. Când Katiuşa şi Iulecika au spart pereţii, transformându-şi apartamentele într-unui singur, intrarea a rămas în fostul apartament de două camere, cel care aparţinuse fetei. Şi în ajun îi dădusem bărbatului insistent de la centrala telefonică adresa noastră, schimbând doar numărul blocului. Adică, de fapt i-am dat datele unei anume Vera Zaiţeva...
— Ia uitaţi, mă înghionti tânăra mamă, o aduc!
Din scară chiar apăruseră nişte bărbaţi care cărau ceva ce semăna mai degrabă cu o săpunieră uriaşă portocalie, în interiorul căreia se vedea un sac negru de plastic.
Mulţimea începu să vuiască încetişor, unii îşi întinseră gâtul, încercând să vadă mai bine cadavrul. Dar pe gură-cască îi aştepta o dezamăgire. Sacul era închis etanş. Sanitarii au început să bage

targa în maşină mortuară. Pe uşă a ieşit un grup de bărbaţi. în faţa lor, cu un dosar la subsuoară, era maiorul Kostin.

— Volodia! strigai eu bucuroasă.

Maiorul se opri, aruncându-şi privirea asupra curioşilor, şi se

minună:

— Lampa, de unde ai apărut?

— Bună întrebare, zâmbii, ai uitat că locuim în blocul de alături? Am ieşit repede să iau nişte pâine, şi uite peste ce am dat! Vino pe la noi, avem o ciorbă foarte gustoasă şi chiftele.

— Grozav, se bucură maiorul şi strigă: Băieţi, mergeţi, vă întoarceţi fără mine, o să mănânc şi vin şi eu.

Am pornit încet spre bulevard, trebuia totuşi să cumpăr o franzelă!

Cu Volodia soarta îmi făcuse cunoştinţă recent. El ancheta cazul în care se dovedise că eram implicate eu şi Katia, şi atunci s-a comportat ca un profesionist adevărat, şi-a dat seama imediat despre ce este vorba şi i-a prins pe criminali. Maiorul le-a plăcut imediat tuturor alor noştri. Nu puteam să pricep deloc, era un minunat psiholog sau pur şi simplu un om bun, dar cu Seriojka vorbea despre chestiuni publicitare, iar cu Iulia despre teoria şi practica jurnalisticii. La vederea lui Kostin câinii făceau o larmă incredibilă, pentru că ştiau că musafirul va scoate imediat din pungă nişte daruri remarcabile - oase cu vine de bou. O delicatesă deloc ieftină. Pe Kiriuşka maiorul l-a „cumpărat" imediat, după ce i-a dat să ţină în mână arma din dotare, iar mie îmi aducea romane poliţiste. Şi habar nu aveam de unde aflase de pasiunea mea nevinovată!

Am intrat în brutărie şi Volodia a pornit-o întins spre torturi.

— Auzi, Lampa, de care e mai bine să iau: „Zbor", „Marika" sau „Lapte de pasăre"?

Am zâmbit:

— Dacă vrei să ne faci o plăcere, ia mai bine plăcinte cu carne, aici fac unele foarte bune. Că dulce numai lui Kiriuşka îi place, altcineva nu mai mănâncă.

Maiorul cel darnic a umplut imediat o pungă cu plăcinte, a luat trei Kinder cu surprize şi „Lapte de pasăre". Am cumpărat o franzelă şi am pornit spre casă.

Am fost întâmpinaţi cu strigăte pline de bucurie. După ce a împărţit cadourile, Volodia, mijindu-şi viclean ochii, a scos câteva romane poliţiste. De unde le-o fi luat? Oare le ţinea în servietă, pentru orice eventualitate?
— Super, începu să urle Kiriuşka, desfacând un ou din ciocolată, un mic dinozaur!
— Cum merge treaba? îl întrebă Katiuşa punând ciorba în farfurii.
— Treaba merge, leafa merge, răspunse maiorul înghiţind repede ciorba de varză consistentă, ei, Lampa, mereu faci o ciorbiţă clasa întâi.
Ce talent mai avea să intre pe sub pielea femeilor! De fapt, spunea drept, mă pricep să fac o ciorbă de varză după toate regulile, dintr-o bucată mare de carne, ceapă şi morcovi pasaţi, la care adaug neapărat roşii proaspete.
— Dar ce s-a întâmplat la vecini? mă interesai eu, când, după ciorbiţă, dispărură şi pârjoalele.
— O grozăvenie, spuse Kostin scoţând pachetul de ţigări. O oarecare Vera Zaiţeva nu s-a împăcat cu amantul şi el a înjunghiat-o cu cuţitul de bucătărie. într-un cuvânt, o crimă pasională, nimic interesant. Au stat la masă, au băut, au mai zis ceva, s-au certat, au pus mâna pe cuţite... Aproape mereu se întâmplă aşa.
— De unde aţi stabilit că e amantul? mă minunai.
— Păi, în cazul ăsta totul e clar, dădu din mână Kostin, el a venit la ea aseară deja abţiguit, iar Vera l-a drăcuit în prag, a auzit o vecină. L-a ocărât cât l-a ocărât, mai rău e că i-a dat drumul înăuntru. De fapt, nici ea nu se lăsa mai prejos când era vorba de băutură, de cele mai multe ori trăgea şi ea la măsea. Se vede că s-au dus în cameră şi au continuat sărbătoarea, iar după aceea cavalerul şi-a înjunghiat femeia. Şi s-a gândit să-i mai dea una şi în gât. Ce de sânge a ţâşnit! Iar el probabil era beat mort, pentru că a ajuns pe canapea şi s-a prăbuşit. Zaiţeva a rămas întinsă pe jos şi spre dimineaţă la vecini a început să picure din tavan. Ei au şi chemat miliţia.
— E ciudat că te-au trimis pe tine aici, oftai, de ce nu pe cei de la raion?
— Zaiţeva e fata unui mahăr sus-pus, explică maiorul, tăticul ei e adjunct de ministru, de aceea mi s-a ordonat să fac eu ancheta.
— Ca să vezi! se minună Iulia. Tatăl e mare funcţionar, iar fata e o vagaboandă.

— Se mai întâmplă şi din astea, continuă Kostin, în cazul ăsta situaţia părinţilor doar complică lucrurile. Copiii ăştia de bani gata nu ştiu ce-i ăla refuz şi trăiesc cum vor ei. Cum pui mâna pe unul, să vezi ce durere de cap începe - telefoane, chemări la şef, o nebunie întreagă. Ăsta care a înjunghiat-o pe Zaiţeva e, nici mai mult, nici mai puţin decât fiul lui Burlevski.
— Fiodor Burlevski? întrebă uimit Seriojka. Producătorul grupului „Fă ca mine"?
— Exact, confirmă Volodia, luând o gură de cafea, chiar al lui Fiodor. îmi imaginez ce-o să înceapă acum. Tăticul Zaiţevei contra tăticului lui Burlevski. Pur şi simplu lupta unui elefant cu un tigru. Inima mea simte că în cele din urmă numai eu o să le trag pe toate. Slavă Domnului, măcar cazul e clar. Fiul sforăia pe canapea când am intrat, cuţitul stătea alături, peste tot sunt numai amprente.
— A recunoscut? întrebai.
— Deocamdată nu pricepe nimic, spuse tăios Kostia, i se împleteşte limba...
— Oare cât trebuie să bagi în tine ca să nu te trezeşti deloc peste noapte? întrebă Seriojka.
— Ce să mai zic, oftă Volodia, mare belea. Dar apartamentul! Distrugere totală, mai întâi am crezut că cineva a făcut o percheziţie - lucrurile erau răspândite toate pe jos, lenjeria murdară era amestecată cu alimentele şi cărţile... Numai că vecina a spus că Zaiţeva a trăit mereu într-un asemenea peisaj. Tare dezordonată. Era cât pe ce să vomit când am văzut o groază de cuiburi de gândaci!
— Pfui, interveni şi Katia, haideţi să schimbăm subiectul, mai bine ascultă noutăţile noastre.
Şi se apucă să povestească despre noul bulevard, despre linia de metrou de suprafaţă şi de mutarea apropiată. Am început să spăl încetişor vasele. Slavă Domnului, Zaiţeva a murit în urma unei certi la beţie, că altfel mi s-ar fi părut că sunt vinovată de moartea nefericitei, pentru că-i dădusem adresa bărbatului de la centrala telefonică. Pentru a mă linişti definitiv, m-am dus în dormitor şi am sunat la centrală. Era duminică, dar acolo există mereu cineva de serviciu. Peste două minute o voce feminină drăguţă, foarte politicoasă, a răspuns răbdătoare la întrebările mele stupide. Da, la ei lucrează şi bărbaţi. Dar numai ca instalatori sau specialişti în alte probleme tehnice. De facturi se ocupă doar femei, însă ele nu

mai sună la datornici, computerul se ocupă de asta. Nu există la centrală niciun fel de bărbaţi care să câştige prin telefoanele date abonaţilor.

M-am aşezat răvăşită în fotoliu, privind receptorul care piuia respingător. în minte începuseră din nou să-mi apară suspiciuni mizerabile. Şi atunci cine încercase aseară să afle adresa noastră

1

şi cum se lega asta de crima răsunătoare asupra nefericitei Vera Zaiţeva?După ce am decis că seara de duminică e cea mai potrivită pentru a-l găsi pe om acasă, m-am dus la Viktor Fedin, fratele Ksiuşei, ajuns acum bogătan.

La soneria de la uşă a răspuns o voce ascuţită de copil:

— Pe cine căutaţi?

— Cheamă-l pe tata.

Uşa s-a deschis larg şi în prag a apărut o femeie de vreo treizeci

de ani.

— Vă rog să mă scuzaţi, bâiguii eu, mi s-a părut că e vocea unui

copil.

— Păi, m-am obişnuit deja, începu să râdă femeia, ba la telefon, ba la uşă... Aşa mi se spune mereu: „Fetiţă, cheamă-l pe tata." Am încetat să mă mai opun şi-l chem pur şi simplu pe soţ. Aţi venit la Viktor?

— Da.

— Vitia! strigă soţia. Vino, te caută cineva.

— Vin, se auzi din hol şi apăru un băiat gras, cu pielea flască, de aproape treizeci de ani. Cu ce vă pot fi de folos?

După ce ezitai o secundă, întrebai:

— Sunteţi fratele Kseniei Fedina? Bărbatul ridică supărat din

sprâncene:

— Se pare că da, numai că dacă v-au trimis de la Selihovo după

bani, puteţi să vă întoarceţi. Nu dau pentru băutură.Spuneţi-mi,

Ksiuşa nu v-a căutat cumva zilele astea?

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Viktor.

— Haideţi să intrăm înăuntru, propusei eu.

— Intraţi, răspunse Fedin deloc amabil, scoateţi-vă însă cizmele, afară e mizerie.

După ce mi-am scos supusă bărcile de cauciuc, am pornit după Viktor. Am fost condusă într-o sufragerie elegant mobilată şi mi s-a arătat un fotoliu de piele, după care mi s-a spus uşor de sus:

— Expuneţi problema.

Hotărâtă să nu bag în seamă tonul mitocănesc, am rostit destul de paşnic:

— Haideţi mai întâi să facem cunoştinţă. Evlampia Andreevna Romanova, detectiv particular. Am fost angajată de soţul Kseniei Fedina. Problema e că ea a dispărut şi soţul e extrem de neliniştit din această cauză. V-aţi văzut demult cu sora?

Viktor răcni:

— Ksiuha s-a măritat? Probabil cu un om cu stare, din moment ce v-a angajat. Ca să vezi, credeam că e aşa, o prostie, pur şi simplu un cavaler...

— îl ştiţi pe soţul ei? întrebai eu precaută. Viktor oftă:

— Ea mi-a cerut bani, dar rudele, de fapt, mereu mi-au cerut parale, până ce Taisia, soţia mea, a început să-i ia la goană.

— Şi foarte bine am făcut, se auzi din hol vocea de copil, pur şi simplu e o şatră ţigănească nesătulă. Tu, Vitiuşa, mai bine ai povesti totul pe rând...

Viktor oftă din nou şi spuse lung:

— Poate că nu am avut dreptate că nu i-am dat atunci mălai Ksiuhei, numai că mă săturasem de moarte de rugăminţile ei.

— Povesteşte chiar de la început, porunci soţia, dând buzna în sufragerie, explică tot, şi despre internat, şi despre boală...

Soţul dădu din mână:

— Bine, numai că nu ştiu cu ce o să vă ajute asta.

Raisei Petrovna Fedina i se născuseră fiii unul după altul. Nimeni nu-l văzuse la faţă pe tatăl lor, şi la Selihovo se spunea că sunt copii din flori. Viktor se dovedise ultimul din şirul de băieţi, iar după cinci ani a venit pe lume Ksiuşa. Alţi sărăntoci Raisa Petrovna nu a mai născut. Ori cavalerii se terminaseră, ori se îmbolnăvise de ceva. Vitia îşi aducea aminte de copilărie ca de un coşmar. Iarna stăteau în casa neîncălzită, nu aveau bani pentru lemne şi cărbuni. Purta cămăşile, pantalonii şi încălţămintea celor mari, mama punea ceainicul pe foc numai de două ori pe zi, pentru a nu cheltui degeaba butelia scumpă. E adevărat, mâncau bine, îi salva grădina de legume. Dar mâncarea era monotonă, deşi sătioasă - cartofi, lapte, ouă, ceapă...
Spre Anul Nou tăiau un purceluş, dar cel mai adesea fierbeau o găină. Bunătăţi de la oraş - bomboane de ciocolată, marmeladă, lapte condensat, parizer şi portocale - nu cumpărau. Vitia le-a gustat numai când boala s-a abătut asupra lui.
Mai întâi pe băiat pur şi simplu l-au durut picioarele, apoi, dintr-odată, nu a mai putut să se scoale. După ce fiul ei, urlând de durere, a zăcut în pat o lună, Raisa Petrovna, oftând greu, a chemat în sfârşit doctorul. Era absolut convinsă că Viktor o face pe prostul pentru a nu se duce la şcoală. E adevărat că băiatul nu putea suferi învăţătura şi se folosea de orice ocazie pentru a fugi de la ore.
Bătrâna doctoriţă a pipăit multă vreme picioarele imobile care ardeau ca focul şi a întrebat severă:
— De ce nu m-aţi chemat mai devreme? Acum o să îl ducem la spital.
— Nu e nevoie, a dat din mâini Raisa Petrovna, mai bine faceţi-i o injecţie.
— Fiul dumneavoastră are o afecţiune serioasă, s-a încruntat amenințător medicul internist şi a rostit un cuvânt lung, puţin inteligibil.
— Aha, s-a pierdut Raisa, ce, o să dea ortul popii?
— Nu, a spus internista oftând, nu va fi invalid, dar se va putea deplasa numai în cârje, în cel mai bun caz cu bastonul!
— Dacă e pe aşa, a dat din cap Raisa, mai bine să stea acasă. Că doar dumneavoastră o să-l duceţi la centrul raional.

— La Moscova, a răspuns doctoriţa, crezând că o s-o bucure pe

mamă. Dar ea s-a tulburat:

— E greu în capitală, acolo nu ajungi aşa de uşor, numai un bilet costă o avere, nu, las' să putrezească aici, oricum n-o să-mi fie de ajutor.
Doctoriţa s-a pierdut la început, dar mai apoi a chemat o maşină şi, ameninţând-o cu miliţia, l-a trimis pe Vitia la clinică.
Deşi nu a fost un caz fericit, atunci a devenit. Lui Viktor îi mergea ca în basme. în salon, alături de el, se mai aflau patru băieţi, copiii unor părinţi foarte înstăriţi. Ce nu le aduceau acolo taţii şi mamele lor iubitoare! Pe măsuţă se înghesuiau cărţi interesante, într-un colţ se afla un televizor.
în fiecare zi în salon veneau sanitari şi-i duceau pe copii la clase. Scriau aproape în capul oaselor, pe paturi, pe nişte tăbliţe speciale, şi pe neaşteptate lui Vitea a început să-i placă învăţătura.
La clinică a stat doi ani. Mama lui a venit numai o singură dată, aducând, în calitate de cadou, o faţă de pernă plină cu mere aproape stricate.
— Să le mănânci repejor, a insistat ea, că altfel nu mai sunt bune.
A doua zi la patul lui Vitiuşa a sosit chiar medicul-şef, Mihail Nikolaevici, şi a început o pledoarie lungă despre curaj, încercări grele şi fire bărbătească adevărată.
Din cuvintele multe Vitia a înţeles un singur lucru - mama renunţase la el şi, după tratament, urma să meargă la casa de copii. Vecinii din salon au transmis imediat vestea părinţilor şi asupra lui Viktor s-a revărsat o avalanşă de cadouri. Dar cel mai scump cadou l-a primit de la medicul-şef, care vorbise cu cineva la Ministerul Educaţiei şi băiatul a fost trimis nu la o casă de copii din ţinutul natal, ci la o casă de copii experimentală, unde era directoare Olga Petrovna Kulikova.
Din spital a fost condus de tot personalul medical, însuşi Mihail Nikolaevici l-a dus pe băiat la noul domiciliu cu maşina. Numai să nu credeţi că băiatul nu se putea mişca. în mod evident, boala fusese tratată chiar de la început, pentru că Vitiuşa mergea foarte bine, iar după un an a început să alerge şi să sară. Niciodată nu a pus mâna pe baston şi cârje.
La casa de copii a fost dat să înveţe minunata meserie de coafor, iar când a făcut şaisprezece ani, a primit viza de reşedinţă pentru o cameră din Simonov Val şi a fost angajat la coaforul Rusalka. Şi atunci s-a văzut că Vitia are mâini de aur, un talent neobişnuit.

Din câteva fire subţiratice de păr el făcea o coafură bogată, tunsorile lui uimeau prin precizia liniilor şi caracterul lor neobişnuit. Peste o jumătate de an clienţii dădeau năvală la tânăr, apoi a urmat invitaţia la „Cearodeika", după care au început să-l bage în seamă actorii de estradă... Vitiuşa a început să se numească mândru „stilist", şi-a deschis propria afacere, a cumpărat un apartament, o maşină, s-a însurat... Ajunsese la apogeu cam în urmă cu cinci ani, când a primit în Franţa, la un concurs internaţional al coaforilor, premiul cel mare, „Foarfecele de aur".

Şi atunci au început să dea buzna la el jurnalişti, mai ales femeile. Sub pretextul unui interviu jurnalistele se aşezau în fotoliu, şi Vitia, ţăcănind din foarfeci şi schimbând periile, le povestea despre el, coafându-le în acest timp. în urmă cu patru ani, iarna, Viktor se odihnea în faţa televizorului după o zi încordată. O sonerie neaşteptată l-a făcut să tresară. Afurisind, coaforul a deschis şi a rămas înţepenit. în prag, zâmbind, cu o pungă murdară în mână, se afla Raisa Petrovna.

— Nu o recunoşti pe mămica ta? a întrebat ea. Ei, Vitka, ce te-ai făcut aşa mândru, nu-ţi mai aduci aminte de rudele tale? Vitia, care o considera mamă pe directoarea casei de copii, Olga Petrovna, s-a încruntat, dar a spus:

— Intră.

Raisa Petrovna s-a strecurat în hol, şi-a scoas ghetele, paltonul ros şi s-a apucat să ofteze:

— Ce bine mai trăieşti, fiule, măi, ce mai mobilă, ce de tablouri, iar duşumeaua străluceşte!

După aceea au urmat plângerile. Acoperişul s-a stricat, vaca a murit, lemnele s-au terminat...

— Cât? a întrebat Vitia, dându-şi seama că altfel nu va scăpa de cerşetoare.

Cu viclenia ei ţărănească se temea să spună suma, pentru a nu ieşi în pierdere.

Vitia a scos portmoneul, a numărat câteva bancnote şi i le-a întins Raisei. Ea a îndesat repede banii în batistă şi s-a apucat să povestească despre sănătatea-i şubredă. Vitia era la capătul puterilor, aştepta numai ca vizitatoarea insistentă să plece.

Peste vreo zece zile au sosit din nou musafiri. De data aceasta şi-a făcut apariţia fratele cel mai mare, Vasili, care îşi pusese, pentru

vizita în oraş, un costum incredibil la două rânduri, cu mânecile roase.
— Salutare, frate, a început el să urle din prag, încercând să-l îmbrăţişeze pe Vitia, de multişor nu ne-am văzut, hai să bem pentru întâlnire!
Şi a scos din buzunar o sticlă de vodcă ieftină. Viktor a fost nevoit să-l invite pe bărbat la bucătărie, să pună pe masă ceva de mâncare. Deşi nu suporta deloc alcoolul, a gustat un pic din băutura care mirosea respingător, a rachiu; restul l-a dat pe gât Vasili. Ca toţi alcoolicii, frăţiorul s-a îmbătat instantaneu, pierzându-şi înfăţişarea omenească.
Dimineaţă Taisia l-a chemat pe soţ în baie. Soţul a intrat şi a rămas mut de uimire. Fratele drag, în mod evident, nemaivăzând niciodată un bideu, îl folosise în loc de vas de toaletă.
— N-o să curăţ rahatul după el, i-a tăiat-o ea întinzându-i soţului o cârpă, sunt rudele tale, tu să faci curăţenie!
Au reuşit să scape de alcoolic numai după ce i-a băgat în buzunar câteva bancnote. Dar cu asta groaza nu se încheiase. Rudele „iubite" au început să tot viziteze Moscova cu plângeri şi rugăminţi. Taisia a răbdat cât a răbdat, dar când într-o primăvară Raisa Petrovna a venit din nou să ceară bani, nora n-a mai rezistat. După ce a aruncat pe scară punga cu mere care începuseră să se strice, Taisia a început să urle:
— Ai renunţat la el în mod oficial, Vitika nu mai e fiul tău, pleacă de aici, cerşetoare blestemată!
— Mai încet, mai încet, dădea din mâini soacra, nu trebuie să te enervezi aşa, dă-mi măcar o copeică.
Dar Taisia se enervase foarte tare. Ea a luat-o pe soacră de umeri şi a împins-o afară din casă. Nora nu se temea de nimic, Viktor plecase la Budapesta la un concurs al coaforilor şi nu putea s-o apere pe Raisa.
După acea întâmplare vizitele s-au încheiat, dar au început să vină scrisorile. Taisia, care se trezea dimineaţă pentru a plimba câinele, scotea adesea din cutia poştală plicurile boţite. Epistolele erau trimise imediat la gunoi, nu mai ajungeau la Viktor, nu voia să-l enerveze pe soţ.
în curând şuvoiul de corespondenţă a secat şi Taisia s-a mai liniştit puţin. S- a mai enervat iar în urmă cu câţiva ani, în

noiembrie. Când a venit de la serviciu, Taisia l-a găsit la bucătărie pe Vitia cu o fată tinerică.
— Sora mea, Ksiuşa, a explicat soţul, a intrat la Academia economică, uite, a venit la noi în vizită.
Soţia şi-a examinat din priviri noua rudă. Studenta nu semăna cu o alcoolică şi arăta îngrijit. Dar hainele îi erau extrem de ieftine, încălţămintea extrem de simplă, mai mult, slăbiciunea bolnăvicioasă demonstra fără cuvinte subnutriţia. După ce a aşteptat ca Viktor să iasă pe scară să fumeze, Taisia a întrebat-o tăios:
— Ce, îţi trebuie bani?
— De fapt, s-a pierdut Ksiuşa, numai ca datorie, o să câştig şi-o să-i dau înapoi.
Taisia a scos nişte bancnote şi i-a ordonat:
— Poţi să iei banii, numai ţine seama, să nu mai apari pe aici, Vitia n-o să vă ajute, ţigani neruşinaţi ce sunteţi! Mai întâi l-aţi aruncat în spital, apoi la casa de copii, şi acum vă bucuraţi cu toţii, strigoilor!
Ksiuşa s-a ridicat în tăcere şi s-a dus în sufragerie. A lăsat bancnotele pe masă. De atunci Taisia n-o mai văzuse pe fată. Dar Viktor se mai întâlnise o dată cu ea, în urmă cu un an şi jumătate. Fusese cooptat în lansarea unui nou album al Alisei Son. Alisa era una dintre clientele lui Viktor, extrem de capricioasă, dar plină de bani. Nu prea-i convenea să o refuze. Primul pe care l-a văzut a fost cunoscutul producător Fiodor Burlevski, cu o femeie. Fata purta o rochie de seară elegantă, scumpă, dar fără gust. Feţişoara tinerică era acoperită de un strat gros de cosmeticale, din păr mâinile pricepute ale cuiva îi alcătuiseră o coafură incredibilă, iar pe nas avea nişte ochelari eleganţi cu lentile de culoare închisă. Viktor s-a minunat tare mult când a aflat că pe fată o cheamă Ksiuşa Fedina. Aşa o striga Burlevski, spunându-i şi numele de familie, Ksenia Fedina. Şi s-a apucat să o studieze pe ascuns: era sora lui sau una care purta acelaşi nume. Vârsta parcă se potrivea, dar părul avea altă culoare şi faţa era foarte machiată. De fapt, în calitate de coafor, el înţelegea foarte bine că îţi poţi schimba lookul în jumătate de oră. Toată seara Viktor a făcut supoziţii, căci pe Burlevski nu-l cunoştea foarte bine, Ksiuşa le zâmbea frumos tututor, şi pe faţa ei nu se schimbase nimic când îşi fixase privirea asupra stilistului. în cele din urmă chiar se

pregătise să se apropie de fată, dar în momentul acela Burlevski a strigat:
— Dragă Ksenia Fedina, e timpul!
Ksiuta le-a aruncat tuturor un zâmbet fals. Viktor a remarcat automat că dinţii surorii, înainte urâţi, inegali şi gălbui, bucurau acum privirile cu albeaţa lor. în sclipirea hollywoodiană fuseseră băgaţi mulţi bani.
— Şi nu v-aţi mai întâlnit? întrebai când Viktor se opri din povestit.
— Nu, dădu din cap bărbatul, niciodată.
— Slavă Domnului, completă Taisia, nu avem nevoie de asemenea rude, că sunt bogate sau sărace... Sunt la fel de respingătoare. Şi, de fapt, unde erau ele când Vitiuşa putrezea în spital, iar mai apoi, la casa de copii unde plângea nopţile? Nu a venit nimeni, nu i-au făcut nici cel mai mic cadou, l- au scos din viaţa lor şi gata.
— Ei, să zicem că Ksiuşa era mică de tot, încercă fratele să-i ia apărarea surorii.
— Dar foarte îndrăzneaţă, nu se linişti Taisia, cum a avut nevoie de bani, a şi venit repede...

M-am îndreptat spre casă tristă. Uneori rudele sunt nemiloase unele faţă de altele. Fraţii şi surorile se pot ocărî de moarte încercând să împartă moştenirea şi îi pun pe cei dragi în situaţii

1

dificile... E suficient numai să ne amintim cum s-au purtat soţia şi fiica cu Oleg Iakovlevici Pisemski, când acesta a ajuns la închisoare. Cu sufletul liniştit au renunţat la soţ şi tată. Nu e de mirare că acum, când a ajuns înstărit, omul nu vrea să mai aibă nimic în comun cu fosta familie. Mi-a venit în minte fostul meu soţ, Mihail, şi, pentru a-mi alunga din cap gândurile apăsătoare, am cumpărat de la un chioşc o nouă Daşkova şi m-am cufundat cu încântare în lectura pasionantă.Acasă nu era nimeni. Pe frigider se afla un bilet: „Lampa, am plecat după cadouri." Jos mai era notat ceva, cu un alt scris: „Mama a fost chemată la spital." Era clar, copiii se hotărâseră să se pregătească de Anul Nou. Sărbătorile se apropiau şi trebuia să mă gândesc la cadouri. Ar fi fost tare bine să mă pot integra şi eu în atmosfera dinaintea sărbătorilor. Plănuiserăm să facem Revelionul acasă, în cerc restrâns, urma să vină doar Volodia, nu mai aşteptam pe nimeni altcineva...

Dar trebuia să fac şi puţină curăţenie. Plină de entuziasm, m-am îmbrăcat cu un trening vechi de-al lui Seriokja şi m-am apucat să dau jos statuetele de pe rafturile din bucătărie. Katiuşa colecţiona Gjel[7], şi figurinele alb- albastre, micile ceainice, zaharniţele, vasele pentru miere şi ceşcuţele pur şi simplu au umplut bucătăria. Nu ne dădea voie să le folosim după menire, de aceea colecţia s-a acoperit încet de praf şi de o pojghiţă galbenă. De mult mă mâncau mâinile să ajung la frumuseţea asta murdară, dar Katerina ţipa ca o nebună când cineva se apropia de rafturi:

— Nu le atingeţi, o să le spargeţi! O să le spăl eu singură.

Dar în mod catastrofal ei nu îi ajungea timpul să se ocupe de aşa ceva, şi aia părea o zi foarte potrivită pentru a face curăţenie. După vreo două minute mă săturasem deja să tot duc castronelele şi ceşcuţele una câte una la baie. Am luat o faţă de pernă şi m-am apucat să le pun cu grijă pe toate înăuntru. Aşa puteam să le duc cu grijă pe toate...

Deodată în spatele meu bubui o voce:

Ei, javră, pune mâinile la ceafa şi dă-te jos de pe taburet.De surprindere palmele s-au desfăcut şi un mic samovar foarte frumos a căzut cu zgomot. în pragul bucătăriei se aflau câţiva miliţieni, iar feţele lor întunecate nu prevesteau nimic bun.
— Cine sunteţi? începui eu să bâigui, încercând să mă menţin pe taburetul fragil. Cum aţi ajuns aici?
— Pe deasupra mai e şi obraznică, se burzului unul.
— Ai dat-o-n bară, mai spuse al doilea, apartamentul e conectat la sistem, hai la secţie.
— Vai, oftai eu, totul e în ordine, băieţi, locuiesc aici, pur şi simplu am uitat să dezactivez alarma când am intrat.
— Păi, de ce puneaţi vesela în săculeţ? se interesă unul, roşcat şi pistruiat.
— M-am hotărât să le spăl.
— Aha, chicoti al doilea, gras şi destul de stângaci, atât de proastă trebuie să fii încât să pui nişte lucruri frumoase şi scumpe în sac şi să le duci la baie.

— Prezentaţi buletinul, ordonă roşcatul.

— Vedeţi dumneavoastră, nu am.

— Aşa? întrebă ironic grăsunul. Nu ţinem actele acasă?
— Am divorţat şi am făcut o cerere la serviciul de evidenţa populaţiei pentru a-mi schimba buletinul.

— Prenumele, patronimicul, numele, ordonă roşcatul.

— Evlampia Andreevna Romanova. Poliţaiul luă telefonul şi

comandă:

— Ei, hai, repejor, informaţii pe numele Evlampia...
— Staţi puţin, staţi puţin, începui eu să strig, în acte sunt Eufrosina.
— Să înnebuneşti, se enervă grăsunul, chiar că ne iei de idioţi! Stai la bucătărie cu un sac cu veselă scumpă, nu ai acte şi nici nu-ţi ştii prenumele! Dă-te jos, să vorbim cum se cuvine!
Oftând, m-am dat jos de pe taburet şi m-am supus liniştită. în curând trebuia să apară Katia, să vină copiii, şi neînţelegerea avea să se lămurească. Oricum nimeni nu m-ar fi crezut, deşi spuneam

adevărul gol-goluţ. Nu demult Seriojka a adus o comedie franţuzească şi am râs în hohote privind peripeţiile eroului principal. Aştepta musafiri, pusese o raţă în cuptor, declanşase timer-ul la şapte şi jumătate şi dăduse o fugă la magazin să cumpere vin. Ca un făcut, de la circul din apropiere fugise un elefant, care s-a urcat pe acoperişul micului său automobil, a stat câteva secunde şi a plecat, timp în care tipul stătuse în automobilul distrus. Au venit salvatorii, l-au scos scot pe nefericit şi l-au întrebat:

— Cum aţi stricat în halul ăsta maşina? Şoferul a răspuns foarte

liniştit:

— S-a aşezat deasupra un elefant.

Totul se întâmpla în centrul Parisului, şi salvatorii au chemat imediat urgenţa psihiatrică. Sărmanul om se zbătea, striga:
— Daţi-mi drumul, raţa mea o să sune la şapte şi jumătate!...
Dar nimeni nu-l credea, iar el spunea doar adevărul. Şi elefantul se urcase pe maşina lui, şi raţa suna...
La secţie am fost înghesuită într-o cuşcă pustie. Clipele treceau chinuitor, dar în cele din urmă la capătul coridorului s-a auzit vocea iritată a Katiei:

— Daţi-mi-o imediat pe Lampa.

— Nu am luat de la dumneavoastră nicio lampă, răspunse un

bărbat.

— Daţi-i drumul Evlampiei.

— Dar nu avea documente, era într-un trening murdar, cu un sac de veselă în mâini, într-un apartament cu alarma activată, se justifică unul zăngănind din chei.
— E o neruşinare, strigă Katerina, în opinia voastră trebuia să facă treabă în bucătărie îmbrăcată în rochie de bal!
— Dar nu avea nici documentele la ea, continuă să se justifice bărbatul.
Uşa se deschise larg, Katerina dădu buzna în camera rece şi, când mă văzu stând jos, într-un colţ, îşi plesni mâinile:

— Se poartă ca nişte porci! Nu ai nici măcar un scaun la îndemână! Ce, aşa îşi petrec oamenii timpul, în noroi, ca voi?
Miliţianul pufni, dar nu spuse nimic. Mă ridicai de jos scrâşnind şi remarcai împăciuitoare:
— Bine, nu te mai agita, şi-au făcut datoria, dacă ar fi fost chiar o hoaţă?
— Tare bună mai eşti şi tu, şuieră Katerina, trăgându-mă de mână pe coridor. Frână lângă ofiţerul de serviciu şi comandă: Să ne puneţi repede la dispoziţie o maşină! Aţi adus aici iarna o femeie nevinovată, într-un trening subţire. Cum să se întoarcă acum acasă, prin ger, goală?
Ofiţerul de serviciu ridică privirea şi spuse politicos:
— Eu nu am adus pe nimeni aici, iar maşini nu avem de unde să vă punem la dispoziţie.
— Ei, ca să vezi, continua să fiarbă prietena.
— Katiunia, ia un taxi, o sfatuii eu, o să te aştept aici.
Katiuşa ieşi afară şi trânti uşa aşa de tare, că din tavan tencuiala căzu pe masă. Pe coridor pătrunse aerul rece, de decembrie. Mă zgribulii şi-l rugai pe ofiţerul de serviciu:
— Katia o să se întoarcă repede, spuneţi-i că stau acolo, pe scaunele de lângă cabinet, că aici, lângă uşă, e tare frig.
Locotenentul încuviinţă printr-un semn. M-am îndepărtat şi m-am aşezat pe scaunul tare şi extrem de incomod. Nu-mi plăcea să stau aşa într-un loc, fără să fac nimic.
Deodată pe coridor au sosit în goană mai mulţi miliţieni, au dat buzna în cabinetul din faţa mea şi de acolo au început să se audă strigăte, un ciocănit şi sunete ciudate.
Dar nici nu am apucat să mă sperii, că uşa s-a deschis larg şi copoii au adus un tânăr. Faţa nefericitului era acoperită de vânătăi, iar din buza spartă sângele curgea într-un şuvoi subţire.
Tânărul se împotrivea din toate puterile şi striga:
— Daţi-mi drumul, porcilor, viperelor, jegurilor, daţi-mi voie, poliţai de doi bani! N-am omorât-o eu, n-am omorât-o...
Gardienii, pufnind, încercau să se descurce cu băiatul. Dar arestatul slăbuţ se dovedi neaşteptat de puternic şi de abil. Se mlădia ca un şarpe în mâinile celor care-l ţineau şi urla pe acelaşi ton:
— Nu am omorât-o, nu am omorât-o...
Apoi îşi aţinti ochii asupra mea şi începu să şuiere:

— Spuneţi-i imediat tatălui meu, Fiodor Burlevski, spuneţi-i imediat... Aici îşi bat joc de mine, priviţi ce mi-au făcut, telefonul... Şi se apucă să strige numerele. Unul dintre miliţieni îl pocni pe nefericit destul de tare.
— Să nu îndrăzniţi să daţi în el! mă indignai.
Dar poliţaii nu-mi acordară nicio atenţie. în ajutorul lor sosiră câţiva oameni în civil şi repede-repede îl târâră pe băiatul care plângea în spatele secţiei. Se auzi un zăngănit de zăvor. Eu mă uitam ţintă la picăturile de sânge care se conturau clar pe linoleumul de culoare deschisă.
— Ce scenă neplăcută, se auzi o voce.
Lângă cabinet se afla un bărbat de vreo patruzeci de ani, cel care mă eliberase din cuşcă.
— Da, cum să nu, oftai eu, ce mai reguli aveţi aici. Ba arestaţi o femeie nevoinovată, ba loviţi un deţinut.

Bărbatul se aşeză lângă mine şi îşi scoase pachetul de ţigări.

— îmi permiteţi?

Ce mai gentleman! Dădui din cap.

— Numele meu este Ilia Nikolaevici, se prezentă el.

— îmi pare bine, Evlampia Andreevna.

— Vedeţi, stimată Evlampia Andreevna, nimeni nu v-a arestat.

— Cum aşa?
— Pur şi simplu aţi fost reţinută pentru clarificarea identităţii, şi îmi cer iertare. încercaţi să înţelegeţi, angajaţii noştri au fost animaţi de cele mai bune intenţii.
— Sigur, cum să nu, bine că nu m-au luat la bătaie, cum se întâmplă cu acest deţinut nefericit.
— în primul rând, nu e deţinut, ci anchetat, explică Ilia Nikolaevici, în al doilea rând, a omorât cu multă cruzime o tânără, pur şi simplu i-a tăiat gâtul ca unei găini, şi în al treilea rând, nu l-a lovit nimeni. S-a lovit singur cu botul de masă, era beat, nu mai ţine minte nimic!

Zâmbii, cuvintele despre „soţia subofiţerului care s-a biciuit singură"[8] îmi erau cunoscute din copilărie.
— Chiar e fiul lui Burlevski?
— Din păcate, oftă Ilia Nikolaevici.
— Lampa, începu să urle Katerina, maşina aşteaptă!
Am alergat la chemare, repetând febril numărul de telefon pe care îl strigase tânărul.
Ajunsă acasă, mai întâi am dezbrăcat treningul, care mirosea groaznic a ceva acru şi, după ce mi-am pus halatul, m-am dus în bucătărie. Acolo bea ceai o fată destul de grasă, cu părul frumos, deschis la culoare.
— Uite, spuse Katerina, faceţi cunoştinţă, ea este Valentina, de fapt, poţi să- i spui pur şi simplu Tina. O să stea deocamdată la noi o săptămână, două.
Tina ridică nişte ochi mari languroşi, căprui, şi zâmbi. De regulă oamenii devin mai frumoşi când zâmbesc, dar fata asta semăna cu o hienă. Obraji rotunzi, buze subţiri şi nişte urechi destul de mari. îmi displăcu imediat. Foarte interesant, oare cine era?
Dorind să aflu detalii, m-am dus în apartament la copii şi am întrebat-o pe Iulia:

— Cine a fost adus la malul nostru? Fata oftă:

— Habar n-am! Katerina a venit cu ea.

Am aflat detalii doar pe la miezul nopţii, când musafira a adormit liniştită.
— Tina a venit la Moscova din Kaşinsk, să lucreze, începu să explice Katiuşa, s-a apucat să zugrăvească şi atunci i s-a făcut rău.
— E constructor? se interesă Iulia.
— Nu, e învăţătoare. Numai că la Kaşinsk e şomaj şi prietenele ei au trimis- o să lipească tapet.
— E ciudat, spuse apăsat Seriojka, dacă e bolnavă, atunci de ce a plecat?
— Păi, ea nu ştia de boală, explică haotic Katia, a avut criza prima oară. I- am acordat ajutor, dar n-are unde să se ducă. Prietenele ei deja au plecat, nu are rude sau cunoştinţe la Moscova.
— Să plece înapoi acasă, o să-i cumpărăm bilet, se băgă Kiriuşka.
— Tu mai bine du-te să te culci, porunci Iulia.

— Neapărat o să-i cumpărăm bilet, dădu din cap Katia, numai că e încă slăbită, nu poate călători. Las' să mai stea la noi o săptămână.
— Katia e ca de obicei, pufni Iulia, sper că amărâta asta n-o să rămână la noi un an, ca baba Mania, pe care ai adus-o tot pentru vreo două zile, din milă.
— Sau ca Zina, care după micul dejun râgâia tare şi nu trăgea apa la toaletă, oftă Seriojka.
— Dar Nataşa, începu să chicotească Kiriuşka, o mai ţineţi minte pe Nataşa?
— Cum să nu, şuieră Iulecika, cum să n-o ţinem minte? Alerga pe hol numai într-un halat până la buric şi-şi învârtea fundul gol în faţa lui Seriojka!
Am tăcut. De fapt, şi pe mine Katia mă luase de pe stradă, când, dorind să mă sinucid, sărisem sub Jiguli-ul ei. Aşa că nu aveam nici cel mai mic drept moral să-i condamn pe alţii. Deşi grasa de Valentina cu zâmbetul ei dulce, prefăcut, nu mi-a plăcut deloc.
Luni, după ce au plecat toţi, am aruncat o privire în camera musafirei. Dormea liniştită, scoţând de sub plapumă un picior nu prea curat.
La bucătărie era cald, câinii şi pisicile se înghesuiau lângă aragaz aşteptând împărţirea micului dejun. După ce le-am dat tuturor de mâncare, m-am uitat la ceas - era nouă. Producătorul la modă probabil se odihnea liniştit în patul său... Nu aveam ce să fac, trebuia să îl trezesc. Dar în receptor se auzi pe neaşteptate o voce vioaie:

— Da.

— Domnul Burlevski?

— Da.

— Am un mesaj din partea fiului dumneavoastră.

— Spuneţi.

— Ar fi de dorit să ne întâlnim între patru ochi.

— Veniţi pe aleea Orlikov, ajungeţi până la unsprezece?

— Neapărat.

Burlevski închise imediat, mă apucai să mă îmbrac. Apoi aruncai o privire la chiuveta plină-ochi de vase murdare şi scrisei un bilet: „Valentina, fiţi amabilă, faceţi curat la bucătărie!"

Aleea Orlikov se află în apropierea staţiei de metrou Krasnîe Vorota. Cândva era numită altfel, Lermontovskaia. Interesant, cu ce o fi deranjat marele poet noua putere? După ce am mers puţin pe străduţele strâmbe din Moscova veche, am ajuns pe neaşteptate la casa cu pricina, mare, construită în mod clar la începutul secolului. în scară totul era de o frumuseţe incredibilă. Chiar de la uşă în sus, pe scara lată, pare-se de marmură, se întindea un covor roşu. La picioarele ei erau glastre cu palmieri, într-o parte se afla o masă la care stătea un băiat îmbrăcat ireproşabil - costum gri, o cămaşă de culoare deschisă, o cravată asortată, reverul împodobit cu o insignă „Studioul FeBu".

Deci Burlevski îmi dăduse adresa biroului, nu a apartamentului.

— La cine aţi venit? se interesă paznicul politicos, dar precaut.

— M-am înţeles cu domnul Burlevski...

— Da, da, dădu din cap băiatul, etajul întâi, camera 24. Am pornit

pe covor, lăsând urme negre.

Coridorul de la primul etaj era şi el acoperit cu un covor, dar, de data aceasta, verde. Cizmele mele apucaseră să lase toată murdăria pe scară, aşa că suprafaţa verde, delicată, asemenea salatei, rămase curată. Camera 24 era uriaşă, un perete era acoperit cu fotografii ale artiştilor de estradă, cu dedicaţii emoţionante şi jurăminte de prietenie eternă. M-am apucat să citesc autografele.

— Să nu credeţi nicio declaraţie, se auzi o voce plină, puternică, mai întâi îţi promit iubire, dar e suficient să te retragi şi să te afunzi în mocirlă, că imediat îţi dau la cap, să-ţi dai duhul mai repede.

— Văd că îi adoraţi...

— Nu e vorba de asta, pufni producătorul, de fapt, probabil că asemenea moravuri vă uimesc. Lucraţi la miliţie?

Dădui din cap:

— Nu.

— Şi unde l-aţi întâlnit pe fiul meu?

— M-a rugat foarte mult să vă cer să-l ajutaţi!
— Trebuia să se gândească înainte, se indignă Fiodor şi se apucă să bată iritat darabana pe masă.
— El spune că nu a omorât-o pe Zaiţeva...
— A fost, ca de obicei, beat, mi-o tăie Burlevski. Când l-am rugat să-şi vină în fire, să se ducă la doctor şi să înceteze să mai bea vodcă cu vedrele, Anton a râs: „Nu mă ameninţa, tăticule, am crescut, mă descurc singur." Uite, acum să se descurce singur, cum poate.
— Acolo îl bat tare, spusei încet, ieri avea toată faţa numai vânătăi, buza spartă...
Burlevski se înroşi şi întrebă tăios:
— De unde ştiţi asemenea detalii? Unde l-aţi întâlnit pe fiul meu? Pentru o clipă am ezitat, să spun că am fost arestată şi apoi m-au eliberat? Ba bine că nu!
— Lucrez ca detectiv particular şi mă aflam la secţia de miliţie cu treburi pentru unul dintre clienţii mei. Anton a fost adus pe coridor de gardieni, plin de sânge. A apucat să strige numărul dumneavoastră de telefon.
— Am înţeles, spuse Fiodor şi mai negru şi-şi fixă privirea pe fereastră.
Am început să-l examinez încetişor pe bărbat. Era imposibil să crezi că are un fiu adult. Nu aveai cum să-i dai lui Burlevski mai mult de treizeci de ani, deşi ştiam ce vârstă are în realitate. Nu trecuse aşa de mult de când tabloidele relataseră care mai de care cum şi-a aniversat el pe picior mare, cu pompă, a cincizecea aniversare.

— Cât trebuie să vă ofer pentru serviciu? întrebă el, venindu-şi în

fire.

— Nimic.

— Cum aşa „nimic"? se minună interlocutorul.
— Foarte simplu, nu mi-a fost greu să vă transmit rugămintea nefericitului, angajaţi un avocat şi nu-l lăsaţi pe băiat la necaz, e vinovat, dar e fiul dumneavoastră.
— Şi mama lui tot aşa spunea, oftă Fiodor. Totuşi, cum să vă recompensez? Nu-mi place să rămân dator.
— Dacă vreţi să-mi plătiţi, atunci răspundeţi-mi la câteva întrebări.
— Numai nu despre venituri, zâmbi Fiodor.
— Ce înseamnă pentru dumneavoastră Ksenia Fedina?
— Fedina, Fedina, începu să bâiguie Burlevski, cine e asta? Vreo cântăreaţă de doi bani? O dansatoare?
— Nu, e studentă la Academia economică, acum câţiva ani v-aţi distrat alături de ea la o lansare a Alisei Son. Ksenia era prezentă la petrecere în calitate de însoţitoare a dumneavoastră. Uitaţi, priviţi.

Şi i-am băgat sub nas o fotografie pe care mi-o dăduse Pisemski.

— E o viţică frumuşică, aprobă Burlevski, doar că nu mai ţin

minte. Mă arătai dezamăgită:

— Poate totuşi faceţi un efort? Poate vă uitaţi în agenda

telefonică.

— N-am de ce, spuse liniştit Fiodor, n-o ştiu pe tipa asta.

— Dar ea a plecat cu dumneavoastră, noaptea...
— Doamne, oftă producătorul, să-i spun prostituatei ăsteia „femeie" e pur şi simplu ridicol! Dar de ce vă interesează?
— Ksenia Fedina e soţia unui om de afaceri bogat, stimabil. Zilele trecute a dispărut, şi mă ocup de căutarea ei. Am primit informaţii că aţi fost prieten cu ea.
— Nu, dădu din cap Burlevski, nu am fost. Sau mai bine, ascultaţi. Fiodor nu era însurat. Prima şi singura lui soţie, Svetlana, divorţase de producător în urmă cu câţiva ani. Dar relaţiile dintre ei se răciseră de mult, şi Lana nu mai apărea la chefurile la care era invitat Fiodor. Până nu demult Burlevski fusese acordeonist la

un restaurant, interpretând tot felul de cântece la cererea clienţilor chercheliţi. Nu ieşeau prea mulţi bani, soţii abia îşi duceau zilele. Apoi a început perestroika şi apoi avântul impetuos al lui Burlevski. într-un an, dintr-un muzicant pe jumătate sărac s-a transformat
într-un show-man atotputernic. Acum femeile - cântăreţe, dansatoare, ziariste - pur şi simplu îi cădeau la picioare. Dar producătorul a înţeles: nu el le interesa, erau interesate de banii lui. De nenumărate ori Fiodor le-a alungat pe femeile insistente. Printre petrecăreţi a început imediat să circule zvonul că e gay. Femeile s-au îndepărtat de el, dar au început să-l asalteze băieţii de la balet, îmbrăcaţi în genul ăla de pantaloni de piele imposibil de strâmţi. A trebuit să încropească o poveste de dragoste cu Alisa Son, pe atunci puţin cunoscută. Fiodor îşi amintea cu un frison cele câteva luni ale relaţiei cu ea: scandaluri cu spargere de farfurii, capricii incredibile şi credinţa obraznică a cântăreţei mediocre că Burlevski e pur şi simplu obligat s-o facă stea... Producătorul nu a mai rezistat şi a început o legătură cu manechina Nataşa. Şi din nou a păţit la fel. Natalia cea afonă a început imediat să cânte, solicitând înregistrarea unor CD-uri şi organizarea de concerte solo la Sala Rusia. După ea au urmat Olia, apoi Nastia, apoi Maşa... Numele doamnelor inimii se schimbau, dar esenţa nu. Erau parcă surori siameze. în cele din urmă, Burlevski a obosit şi a decis - n-au decât să-l considere albastru, verde sau zmeuriu în picăţele. în mod evident, în mediul lui nu existau femei normale, şi de unde să fi găsit una care să nu vrea pe loc să pună mâna pe microfon, nu ştia.
Ei, doar nu era să oprească Mercedesul în mijlocul străzii, pentru a agăţa fete de pe stradă! Câte mizerii nu a citit despre el în ziare Fiodor! Fostele amante îl numeau în acelaşi timp pedofil, impotent şi mare depravat. Apoi a apărut zvonul că producătorul a căpătat SIDA, şi de aceea evită femeile.
Pe neaşteptate ajutorul a venit însă de la un prieten vechi, bancherul Suhov.
— Ce stai aşa singur cuc? l-a întrebat el la o petrecere pe Burlevski.
— Doar nu sunt toţi ca tine, de fiecare dată cu o amantă nouă, a pufnit Fiodor, iar Sveta din principiu nu vine nicăieri.
Suhov a început să chicotească:

— Ştii, Fedka, o să-ţi spun ca unui prieten, puţin îmi pasă de mujeri, nici viagra nu mă ajută. Mă doare în cot de ele, la mine toată plăcerea vine din afaceri, aproape că am orgasm când îmi socotesc profitul. Dar pentru a mă
proteja de vânătoarele de soţi şi pentru a nu-mi pierde renumele, am făcut rost de Ania. Te sfătuiesc şi pe tine să faci aşa!
— Nu am înţeles, a pufnit Fiodor, ce, Ania asta nu vrea nimic?
— Nea', a hohotit Suhov, numai onorariu pentru serviciu, o sută de parai, mâncare, uneori îi mai dăruiesc şi câte un flecuşteţ. Dar nu am nicio problemă. Mereu e bine-dispusă, ciripeşte şi îşi ştie locul. Pot s-o calc în picioare, doar zâmbeşte. Dacă am nevoie, o sun, dacă nu, lasă-mă-n pace. Şi acolo ai de unde să alegi, pentru orice gust... Blonde, brunete, grase, slabe...
— Unde „acolo"? a întrebat Fiodor.
— La agenţia „Laura", i-a explicat Suhov, vrei să-ţi dau numărul de telefon?
Producătorul s-a folosit de sfatul prietenesc şi de atunci n-a mai avut probleme. A început să apară peste tot cu tot felul de prietene, discuţiile despre SIDA au dispărut, s-a uitat şi despre homosexualitate. Pe Ksiuşa Fiodor o luase, probabil, tot de la agenţia „Laura". De regulă lua fete pentru cel mult trei săptămâni. Apoi le schimba. Burlevski considera că nu merită să apari mai mult de o lună cu aceeaşi muiere, pentru a nu avea relaţii prea apropiate.
7 Marcă de porţelan specific rusească, decorată în nuanţe de albastru.

8 Trimitere la cuvintele lui Gorodnicii din piesa lui N.V. Gogol. Revizorul.Fără să stau prea mult pe gânduri, am dat fuga la

1

agenţia „Laura". Era amplasată tocmai pe Noul Arbat, într-unui dintre blocurile turn monstruoase. La intrare o firmă luxoasă îşi tot schimba culorile, iar holul principal uimea prin splendoarea sa. Erau de toate acolo - acvarii cu peşti, fântâni de cameră, palmieri rămuroşi, lambriuri strălucitoare şi un număr incredibil de becuri, lampadare şi lumânări aromate mirosind greu.
în mijlocul acelei frumuseţi, la un birou cochet imitaţie de Chippendale stătea o tânără grasă într-un sacou roz şi cu o maletă bleu. Buclele castanii îi atârnau de-a lungul obrajilor, buzele îi străluceau puternic...
După ce-mi evaluă cu privirea paltonul simplu de caşmir dăruit de Seriojka, angajata oftă, gândindu-se cel mai probabil că nu sunt un client prea avantajos, dar deprinderea profesională îşi spuse cuvântul. Zâmbind frumos, rosti cu o voce plină de mezzo, cântătoare:
— „Laura" la dispoziţia dumneavoastră.
— M-am aşezat în fotoliul oferit. Au dispărut în Lethe acele vremuri în care un om modest îmbrăcat nu era primit într-un butic sau restaurant. Acum angajaţii ştiau: sub o scurtă murdară se poate ascunde un miliţian sau un ciudat excentric. Văzusem chiar eu cum cei de la pază au reţinut la intrarea în salonul „Versace" un tânăr cu înfăţişare de vagabond, care purta nişte ghete necurăţate de iarna trecută. Clientul a băgat în tăcere mâna în sân şi i- a fluturat paznicului sub nas un teanc de dolari gros cât dicţionarul limbii ruse. Aşa că paltonaşul meu din piaţa Cerkozovskaia nu spunea nimic.Care e problema? întrebă cântător angajata. Căutaţi o menajeră sau o guvernantă? Vă oferim cele mai bune servicii, toate candidatele au studii superioare, recomandări, adeverinţe de la policlinică. Dacă aveţi nevoie de meditatori, prima lecţie e gratuită. Serviciile noastre sunt ieftine nu pentru că...
— Nu, nu, întrerupsei eu fluxul cuvintelor învăţate pe de rost, am fost sfătuită să mă adresez agenţiei dumneavoastră de către domnul Burlevski.

— De Fiodor Petrovici? se mira tipa ridicându-şi sprâncenele şi înflori ca un bujor într-o dimineaţă sufocantă de iulie. Nu doriţi o

2

cafea?
Remarcând că menţionarea numelui producătorului mi-a ridicat ratingul la o înălţime imposibilă, zisei drăgălaş:
— Cu plăcere, prefer ceai, ceylonez, cu frunze mari, fără zahăr, de dorit să fie lăsat în apă fierbinte două minute, şi cu lămâie.
Recepţionera apăsă un buton şi imediat îşi făcu apariţia un băietan îmbrăcat în ceva ce semăna cu o uniformă de ofiţer din garda lui Napoleon. Auzind cum îi dă indicaţii referitoare la pregătirea ceaiului, zâmbii. Ce să spun, până nu demult şi eu fusesem soţia trândavă a unui om bogat şi îmi însuşisem tonul de femeie capricioasă care dă ordine servitoarei în cele mai mici detalii. Angajata înţelesese imediat cu cine are de-a face şi acum se topea ca untul pe pâinea caldă.
— Deci care este problema dumneavoastră? zâmbi ea arătându-şi dantura ireproşabilă.
Oftai.
— Nu pot să spun în două cuvinte. De fapt, o să încerc să explic, sper că puteţi să vă ţineţi gura.
— Ah, îşi dădu tipa ochii peste cap, aveţi încredere, mulţi spun despre mine cu mâna pe inimă: Nadenka Ivleva e mai de bază ca o bancă elveţiană!
I-am aruncat Nadenkăi o privire critică, am ezitat câteva momente de formă şi am început să turui povestea pregătită pe drum:
— Soţul meu este un om cu stare şi extrem de comunicativ. După o zi încordată de muncă merge prin cluburi şi restaurante, în cel mai rău caz se
duce la teatru. într-un cuvânt, duce un stil de viaţă monden. în psihologie unui asemenea tip i se spune „extravertit". Eu însă sunt o fiinţă liniştită, îmi place cel mai mult să stau în faţa televizorului şi să tricotez ceva. De la muzica zgomotoasă mă doare capul, iar de la mâncarea de restaurant am colici. Dar soţului nu îi place să apară singur pe la petreceri şi sunt obligată, călcându-mi pe inimă, să mă duc după el. M-am săturat de nu se mai poate. De curând Fiodor mi-a recomandat „Laura". Şi uite, acum vreau să angajez o fată care să-l însoţească pe soţiorul meu hiperactiv.

— Şi el o să fie de acord? întrebă Nadia. îmi mijii ochii cu viclenie:

3

— O s-o rog pe parteneră să spună că e ruda mea îndepărtată din

provincie.

— Cum să nu, haideţi să aruncăm o privire, se învioră Nadejda, scoţând nişte albume umflate. Ce preferinţe aveţi?

Mă pierdui.

— Ei, să fie interesantă ca aspect... Nadia zâmbi:

— Mai întâi să stabilim vârsta.

— Până în douăzeci şi cinci.

— Priviţi aici, bolborosi femeia, deschizând un volum uriaş, de un roşu închis.

Am început să răsfoiesc paginile. Pe fiecare se lăfaiau patru fotografii. Chipul în prim-plan, apoi fata în întregime în costum de baie, în rochie de seară şi în costum oficial. Exista şi un text nu prea mare: „Nr. 9. Marina. Brunetă naturală, 170, 92-62-90, mărimea piciorului 36, ştie engleză, conduce maşina, cu studii superioare, Facultatea de filologie a MGU, nu fumează, dansează bine, e gata să însoţească în delegaţii, 60 de dolari pe oră." Sau: „Nr. 13. Lena. 88-62-80, 168 cm, mărimea piciorului 37, studii neterminate la Colegiul tehnic superior „Bauman" din Moscova, dansează, poate să bea fără să se îmbete, 40 de dolari pe oră."

— De ce e aşa de mare diferenţa de preţ? Nadia explică:

— Cu cât fata ştie să facă mai multe, cu atât e mai scumpă. Uite, Sonia, de exemplu, vorbeşte liber engleză, are carnet de conducere şi are în spate vreo cinci ani de muncă la o agenţie de modeling, normal, preţul ei e de o sută de dolari, pe când Jenecika nu ştie limbi străine, nu conduce maşina, e o fată foarte frumoasă, dar e mai simplă, fără pretenţii şi eleganţă deosebită. Preţul ei maxim e de cincizeci de verzişori.

Răsfoii încet paginile şi, după ce închisei albumul, mă interesai:

4

— Altele nu aveţi?

— Nu vă place niciuna? se minună Nadia.

— Ce fotografii sunt acolo? întrebai eu arătând cu degetul spre celelalte albume şi ignorând întrebarea.
— Nu sunt pentru dumneavoastră, au vârsta mai mare.
— Daţi-le-încoa.
Din nou începură să licărească pozele. Femei bine îngrijite de treizeci, patruzeci, cincizeci de ani. Expoziţia foto era încheiată de nişte bătrâne care arătau bine, ca nişte intelectuale. Părul strâns în coc de modă veche, pe bluziţe aveau camee.

— Există cerere şi pentru femei aşa de în vârstă? Nadia zâmbi

drăgălaş:

— Cum să nu.
— Dar pentru ce?
— Cel mai adesea sunt angajate la nunţi.
— La nunţi?!
— Ei bine, da. Vine la Moscova un tânăr din provincie, începe deodată să facă afaceri pline de succes, se îmbogăţeşte repede. Apoi îşi caută o soţie de familie bună şi trebuie să i-o prezinte pe mama lui. Numai că mămica bogătaşului nostru stă în nu ştiu ce Muhosransk, până la gât în bălegar. Ei, doar n-o s-o aducă pe una ca asta în capitală, o să se piardă cu totul în situaţia neobişnuită, o să-l facă de ruşine pe fiu. Şi atunci, mă rog, Emma Markovna, văduvă de pictor, este un adevărat beau monde. Un „rus nou" a comandat o familie întreagă - tată, mamă, frate şi soră. A fost foarte mulţumit.
— Doamne, întrebai eu sincer uimită, şi cum le explică mai apoi soţiilor unde au dispărut rudele?
— Păi, fiecare născoceşte ce vrea, explică Nadia. Unii spun că mămica a emigrat în America, alţii le anunţă că au murit. Uite, Emma Markovna, de exemplu, a fost îngropată de nouă ori.

Apropo, îi place foarte mult, sicriele sunt luxoase, slujbele sunt frumoase, o mulţime de flori...

5

— Păi ce, se aşază în sicriu? mă pierdui de tot.
— Nu, desigur, zâmbi Nadia, luăm o femeie fără adăpost, nesolicitată de nimeni, o îmbrăcăm, o machiem şi, mă rog, plângeţi cât vreţi, dragi copii. Doar v-am spus - „Laura" face totul pentru clienţi. Cine ni s-a adresat o dată, îi trimite mai apoi şi pe prieteni.
Dădeam întruna din cap. Nişte surogate de părinţi, trebuia să se gândească cineva şi la aşa ceva!
— Fiodor mi-a dat fotografia unei fete, Ksenia Fedina, ea de ce nu e în album?
Nadia întoarse fotografia în mâini şi bâigui:
— N-o mai ţin mine! Staţi puţin, vă rog, o clipă.

Apoi sună la telefon:

— Nora, vino aici.

La chemare apăru o brunetă cu buze roşii sângerii.

— Spune, întrebă Nadia, uite, o ţii minte pe asta, Ksenia Fedina?... Se spune că e de la noi.
Nora întoarse fotografia în mână şi răspunse fără drept de apel:
— Am cunoscut-o foarte bine pe Fedina, numai că nu mai lucrează aici, iar în fotografie se pare că nu e ea.
— Cum aşa? mă minunai.
— Deşi, se îndoi Nora, parcă seamănă, dar are altă culoare de păr, o altă coafură, şi nici machiajul nu e la fel. La prima vedere mi se pare că nu e ea, dar, dacă mă uit mai bine...

— Şi unde o pot găsi? Nora ridică din umeri:

— Cine mai ştie, şi-a dat demisia şi asta e tot.

— Dar de ce? A fost dată afară?

— Nu, a plecat singură, se pregătea să se mărite. Fetele, dacă găsesc un cavaler, nu sunt niciodată sincere...

— O vreau numai pe Fedina, spusei eu ferm şi mă întorsei spre Nadia, mi s- a spus că „Laura" face orice pentru clienţi, găsiţi-mi-o

6

pe Fedina.

Nadejda se uită pierdută la Nora. Aceea îngăimă gânditoare:

— Dorinţa clientului e lege. Ştiţi, vorbiţi cu Rita, se pare că au fost

prietene.

— Daţi-mi-o pe Rita, poruncii eu.

— Pe ce perioadă? apucă imediat taurul de coarne Nadia.

— Pentru o oră.

— O sută de dolari.

După ce am achitat suma cerută, am cerut bon. Mă gândeam să-l trec la lista cheltuielilor şi să i-l înmânez lui Oleg Iakovlevici.
Nadia completă repede chitanţa şi apăsă butonul unui interfon.
— Zviaghinţeva, vino.
Peste două minute în hol îşi făcu apariţia o fată bine făcută, dar destul de plină, într-un costum elegant gri-închis.

— Ascult, Nadejda Pavlovna.

— Ai un client.

Rita se întoarse spre mine, zâmbi plăcut şi întrebă:

— Restaurant sau teatru? Să-mi pun rochie de seară?

— Nu, mă grăbii eu s-o opresc, costumul se potriveşte foarte bine. Vă iau numai pentru o oră, să discutăm într-o cafenea.
— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, zâmbi din nou Rita, pregătită.
Şi-a luat din cuier o haină de blană de nurcă de un gri-închis şi am ieşit. Era un ger cumplit. Vântul îngheţat de decembrie ne arunca în faţă pale de zăpadă înţepătoare. Rita s-a învineţit într-o clipită,

dar continua să zâmbească stoic, arătând că e nemaipomenit de bucuroasă de întâlnire.

7

— Este pe aici vreun restaurant? întrebai.
— E o cafenea în clădirea de alături, spuse Rita clănţănind din dinţi şio luarăm amândouă la fugă pe asfaltul îngheţat.
— Aţi cunoscut-o bine pe Ksenia Fedina? o întrebai pe fată care tocmai sorbea o gură de cafea prost făcută.

— Pe Ksiuşa? se minună Rita. Dar de ce aveţi nevoie de ea? Mă

săturasem să arăt ca o bezea în ciocolată, aşa că izbucnii:

— Am plătit pentru o oră de discuţii, nu pentru întrebările

dumneavoastră!
— Vă rog să mă iertaţi, bâigui Rita şi se apucă să amestece cu linguriţa zaţul de cafea.
Uitându-mă la degeţelele ei subţiri cu manichiură îngrijită, deodată mă simţii ruşinată.
— Vă rog să mă iertaţi pe mine, Rita, mi-am vărsat asupra dumneavoastră proasta dispoziţie.
Fata zâmbi profesional:
— Ei, nu-i nimic, chiar aşa, sunt cumpărată cu ora.
— Ritocika, îi spusei cu blândeţe, Ksenia Fedina s-a căsătorit foarte bine cu un bărbat extrem de înstărit şi nu prea tânăr. Viaţa ei a curs fără griji şi probleme, dar apoi, deodată, într-o bună zi, Ksenia şi-a părăsit soţul. El e foarte înstărit şi m-a angajat s-o caut. Aşa că şi eu sunt un angajat plătit, ca şi dumneavoastră.
— Poate că a fost răpită, presupuse Rita. La televizor arată întruna cum cecenii iau prizonieri.
— Nu cred, dădui eu din cap, nimeni nu a cerut nicio răscumpărare, şi Ksiuşa a lăsat o scrisoare... Apropo, soţul ei e un om extrem de cuviincios, nu se pregăteşte deloc s-o pedepsească pe soţia care se vântură toată ziua şi nici nu are de gând s-o împiedice să trăiască fericită. Pur şi simplu vrea să se convingă că totul e în ordine cu ea. Aşa că, dacă ştiţi unde e Fedina, mai bine spuneţi-mi, o să primiţi o mică recompensă.
Rita dădu din cap:

— Am fost în relaţii bune, dar nu mai mult de atât. Pur şi simplu ne îmbrăcam în aceeaşi cameră, ne împrumutam una alteia rujul

8

sau dresuri, dar nu ne faceam confesiuni. Nu ştiu chiar nimic despre ea, şi clienţii noştri erau diferiţi. De mine se interesează în principal angajaţi în domeniul finanţelor, am terminat mecanică-matematică şi pot să discut liber despre cifre. Dar Ksiuta era luată de oameni din show-business. Ea cânta foarte frumos, dansa, putea să cânte la pian.
— La pian? mă minunai eu, aducându-mi aminte deodată de casa din Selihovo.
Deşi, e posibil să fi avut la şcoală şi un cerc de muzică... Şi apoi, ce înseamna „cânta"... poate că lovea şi ea clapele cu un deget, sau bătea darabana, un dansul măgarilor acolo...
— O respectau clienţii în vârstă, continuă să-şi aducă aminte Rita, pur şi simplu se topeau când Ksiuşa cânta Concertul nr. 1 de Ceaikovski.
Era cât pe ce să cad de pe scaun. Ceaikovski? Concertul nr. 1? Păi trebuia să aibă la activ pe puţin Şcoala centrală de muzică! Era pur şi simplu o aiureală, nu se putea aşa ceva.
— Ksiuta spunea că în copilărie părinţii ei o legau de pianină, iar ea plângea uitându-se cum se joacă în curte ceilalţi copii.

Scosei fotografia şi i-o băgai Ritei sub nas.

— Ea este?

Rita privi cu atenţie fotografia. Apoi spuse lung:
— Silueta parcă seamănă, dar faţa... Ksiuşa purta ochelari, mari, cu o ramă fină, extrem de eleganţi, cu lentile fumurii. Fără ei vedea foarte prost. De vreo două ori şi-i dăduse jos în prezenţa mea, faţa îi devenea total alta. Iar în fotografia dumneavoastră e o fată fără ochelari. Probabil şi-a pus lentile, de mult am sfatuit-o.

— Deci ea e sau nu? Rita ridică din umeri:
— Parcă seamănă, dar nu pot să spun sigur. Ksiuta se machia mult prea strident, pudra era ca de bronz, ruj purpuriu, fard de obraz, fard de pleoape violet... O alta, cu un asemenea machiaj, ar fi arătat ca o prostituată ieftină, dar Ksiuşa arăta încântător. Iar în

fotografie e o fată aproape nemachiată... Nu, nu pot spune sigur. Deşi seamănă.

9

Tăceam cu încăpăţânare. îmi era din ce în ce mai greu.

— Ksenia nu v-a spus nimic despre părinţii ei?

— Nu, mi se pare că au murit.

— Dar fraţi, surori? Rita dădu din cap negativ.

— Unde locuia?

— Ştiţi, oftă Rita, închiriase un apartament împreună cu Nina Sorokina. Şi ea a lucrat la noi. Uite, ea chiar era prietenă adevărată cu Ksenia, erau nedespărţite, eu eram pur şi simplu o vecină de garderobă.

— Cum s-o găsesc pe Sorokina asta? Zviaghinţeva începu să

fumeze liniştită şi răspunse:

— Practic e imposibil.

— De ce?

— Ninocika s-a căsătorit cu scriitorul la modă Selivanov şi se teme groaznic să nu i se amintească despre fostul serviciu. Probabil că i-a ascuns soţului că a fost damă de companie!

— Selivanov, repetai, nu prea am auzit de el.

— Păi, scrie sub pseudonimul Nikolai Serîi.

— Este cel care scoate mereu volum după volum despre oamenii fără principii? Nemernicul la închisoare, nemernicul în libertate, nemernicul printre ai săi?

— Chiar el, începu să râdă Rita, nu pot să-i citesc cărţile, sunt pline de sânge şi pornografie, dar bărbaţii se înghesuie...

Gânditoare, am început să învârt scrumiera. Nikolai Serîi! Cum să ajung eu la cunoscutul autor şi la soţioara lui

?Să mă apuc de o asemenea treabă cum era vizita la soţioara capricioasă a unui prozator la modă nu se putea asa, din mers. Am

10

pornit spre casă. Trebuia să chibzuiesc planul viitor de acţiune. în apartament era o linişte de mormânt, câinii, nu se ştie de ce, nu mi-au ieşit în întâmpinare, dar deja peste o clipă la urechea mea au ajuns zgomote ca de zgrepţănat şi scheunat. Cineva închisese toate animalele în bucătărie şi ele, neobişnuite cu un asemenea tratament, plângeau supărate.
Am deschis larg uşa şi am examinat câmpul de luptă. Da, totul era clar. Mulia se căţărase pe masă şi golise castronelul cu bomboane de ciocolată. Mopsul se pricepea să desfacă ambalajele cu botul şi acum pe muşama era o grămadă de poleială de la „Veveriţele", „Ursuleţii" şi „Grilaj"- ul de ciocolată. Ada se temuse să urmeze exemplul surorii sale. în tandemul mopşilor Ada ocupa treapta cea mai de jos, fiind mai puţin activă, stricătoare şi huliganică. Dacă Mulia se băga într-o clipită în coşul cu lenjerie murdară, Ada făcea acelaşi lucru noaptea, în linişte deplină. Ea lătra încet, ajungea a doua la vasul cu mâncare şi pe stradă răspundea imediat la chemare. Ce ciudăţenie: doi căţeluşi născuţi de aceeaşi mamă, la un interval de zece minute, dar aşa de diferiţi. Şi comuniştii mai voiau să creeze omul de tip nou! Nici vorbă, ce s-a născut, aia va creşte. Dai sau nu educaţie, genetica îşi spune cuvântul. Mulia se uita la mine cu o înfăţişare nevinovată.
— Poţi să te prefaci cât vrei că eşti un înger, spusei supărată, dar boticul tău mic şi mârşav e mânjit tot de ciocolată. Aşa că să-ţi iei adio de la un prânz plin de calorii şi de la o cină gustoasă. Şi să zici mersi că nu e acasă Katerina, că imediat ai fi primit o clismă uriaşă.

Când au auzit de procedura neplăcută, câinii s-au evaporat cât ai zice peşte. Oare cui îi trecuse totuşi prin cap să-i încuie în bucătărie? Parcă plecase

multima. Şi unde e Valentina? Ce naiba făcea?
După ce am aruncat o privire muntelui de farfurii şi căni murdare, am ieşit pe coridor şi am împins uşa camerei. Valentina stătea foarte liniştită în pat, cu o carte în mână: Coşmarul din gang. Abia de o zi cumpărasem acel roman poliţist şi nici nu apucasem să pun mâna pe el.
Deci musafira intrase în dormitorul meu, desigur, nu aveam ce ascunde, dar oricum, pasul ăsta nu o punea deloc pe Tina într-o lumină bună. Era ori obraznică, ori curioasă peste măsură.
— Te-ai sculat? Şi de ce nu ai luat micul dejun?
Valentina şi-a băgă degetul în gură, a îndoit colţul paginii şi-a oftat. M-am înfiorat. Fiecare are micile lui slăbiciuni. Nu am cum să-l văd pe Seriojka murdar pe păr, Kiriuşka nici nu se atinge de linguriţa altcuiva, Katerina e înnebunită să se spele pe mâini, iar Iulia e cât pe ce să facă o criză de nervi tot lustruindu-şi cizmele şi aşa strălucitoare. Mie însă îmi place la nebunie să citesc prima cărţile şi ziarele şi urăsc paginile boţite şi paginile murdărite de mâinile altora.
— Nu e prea comod să cotrobăi prin frigider într-o casă străină, răspunse ea.

— Tu ai încuiat câinii în bucătărie? Tina dădu din cap.

— Tot timpul se urcau în pat şi mă lingeau, iar apoi una din astea, grasa, mi s-a aşezat chiar pe faţă.
Aşa, Mulia îşi juca rolul.
— Data viitoare pur şi simplu goneşte-le din dormitor şi închide uşa, mopşii nu pot intra... de fapt, nici Rachel.
— Am închis-o, bolborosi ofensată fata, dar au venit din nou.
— Asta nu se poate! răspunsei eu categoric.
— Verificaţi şi dumneavoastră!
Gonii mopşii în hol. Orice ar fi spus Tina, niciunul dintre câinii noştri nu avea cum să apese clanţa. O secundă se păstră liniştea, apoi se auzi un fornăit uşor, un schelălăit şi un zgâriat. Mânerul frumos de bronz se aplecă încet şi ceata năvăli în cameră.
Rămăsei mască. Mopşii pur şi simplu nu ajungeu până la clanţă, înălţimea lor abia atingea treizeci de centimetri, de fapt, nici Rachel nu ajungea...

— Ascultă, îi poruncii Tinei, acum o să mă duc la bucătărie şi o să iau câinii, iar tu cheamă-i peste câteva momente, e interesant să văd ce fac.
Peste câteva secunde, cu gura deschisă de uimire, observam ce se întâmpla. Mai întâi mopşii au împins cu boturile în uşa deschisă, apoi a încercat acelaşi lucru Rachel. Fără să obţină vreun rezultat, câinii s-au aşezat şi au început să-şi arate încet colţii. Şi în momentul acela din camera lui Kiriuşka a ieşit maiestuos Maurice, ei, dar nu era un motan, ci pur şi simplu un tigru, şi la mers, şi la poziţia capului. La vederea lui, câinii s-au apucat să schelălăie bucuroşi. Maurice s-a apropiat de uşă şi s-a uitat dispreţuitor la mopşi şi la Staffordshire. Toată înfăţişarea lui spunea: „Ei, iată cum vă salvez eu din nou, idioţilor!" Pentru o clipă motanul a rămas nemişcat, apoi, după ce a mieunat scurt, a sărit agăţându-se de clanţă cu tot trupul său greu şi sătul. Limba clanţei a pocnit, uşa s-a deschis. Câinii au dat buzna bucuroşi în dormitor. Maurice şi-a desfăcut labele, a făcut un salt plin de elan şi mi-a aruncat o privire triumfătoare. în ochii lui ardea o luminiţă demonică. Mută, am privit cum, fără să se grăbească, s-a dus în camera copiilor. în prag, Maurice s-a întors şi a făcut scurt „miau". Asta suna ca un „ha".
Perplexă, am pornit-o împleticit spre bucătărie, să spăl vasele. Doamne, ce motan, pur şi simplu era o sursă de talent. Interesant, oare ce-o mai fi ştiind să facă?
Cele mai sângeroase gânduri îmi trec prin cap când spăl tigăile. Când îndepărtam grăsimea respingătoare, uscată, treceam în revistă variantele de a o aborda pe Nina Sorokina. Fără să-mi imaginez ceva bun, l-am mai sunat o dată pe Burlevski:

— Nu v-aţi amintit unde locuieşte Fedina?

— Puteţi să veniţi la mine la birou?

— Numai peste o oră şi ceva, mă bucurai.

— Vă aştept, răspunse scurt Fiodor şi închise. M-am aruncat la

cuier şi am strigat din mers:

— Tina, spală vasele şi ia mâncare din frigider.

— Bine, se auzi din cameră.
De data asta Burlevski mi-a oferit cafea. M-am uitat la ceaşca cu lichid maroniu şi mi-am înfrânat un oftat. Pot să beau o canistră de ceai, doar ceylonez, însă o cafea instant Nescafe nu suport, mi se face rău numai de la miros. Pur şi simplu nu înţeleg cum poţi numi „cafea" amestecul ăsta de chimicale... Dar, pentru cauză, trebuia să mă prefac că sunt extrem de încântată.

— Pentru cine lucraţi? întrebă tăios Fiodor. Zâmbii:

— Oare nu e totuna? Sper să nu vă aşteptaţi să vă spun numele

clientului...

— Ce agenţie reprezentaţi? insistă producătorul.

— Mă ocup de anchete private.

— Aveţi licenţă?

întrebarea simplă mă lăsă perplexă.

— Nu.

— E clar, spuse lung Fiodor, fugiţi de impozite, nu e bine,

doamnă!
— Ascultaţi, mă enervai, ce vă priveşte pe dumneavoastră? Dacă v-aţi adus aminte adresa Fedinei, daţi-mi-o, dacă nu vreţi, de ce m-aţi mai chemat?
— Ei, haideţi, nu vă impacientaţi, zâmbi producătorul, nu ştiu nimic de Fedina.

— Şi atunci ce dracu'...

— încet, încet, vreau să vă ofer un job. Mă uitai fix la Fiodor şi pufnii:

— Nu ştiu deloc să cânt. De fapt, nici să dansez. Burlevski zâmbi:

— Nu intenţionez să vă invit pe scenă. Vreau să-l ajutaţi pe fiul meu.

— E un lucru absolut imposibil, i-o tăiai.

— De ce?

— Sunt ocupată până peste cap cu celălalt client.

— Abandonaţi-l.

— Cum să-l abandonez? mă indignai. Omul a plătit banii!

— Cât mă costă o zi la dumneavoastră? se interesă Fiodor.
— Cinci sute de dolari plus cheltuielile, i-o trântii eu, sperând că, auzind suma astronomică, omul va renunţa.
Dar Burlevski trase sertarul biroului şi se apucă să numere bancnote. Mă uitai cu ochii mari spre teancul care creştea.
— Aici sunt cinci mii pentru zece zile şi încă puţin pentru cheltuieli, luaţi-i, comandă Fiodor.
Dădui din cap:

— Ştiţi, totuşi, nu sunt superprofesionistă, mai bine duceţi-vă la o agenţie.

— Nu vreau, spuse clar Fiodor.

— De ce?
— De ce, de ne-ce, consideraţi-l un capriciu de-al meu, luaţi banii şi apucaţi-vă de treabă.

— Ei, dar dacă n-o să aflu nimic sau, dimpotrivă, aflu că fiul dumneavoastră e vinovat...
Fiodor îşi şterse ceafa cu palma.
— De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere - risc comercial. Oricum banii vor rămâne la dumneavoastră.
Omul e slab - mâinile mele se întinseră spre bani. Puteam să-i cumpăr lui Serioja o maşină nouă! Se spune că lucrătorii simpli de la Cercetări penale au în lucru simultan câte cinci, şase cazuri... Poate că reuşeam şi eu să mă descurc, toţi învăţăm. Să zicem că luni, miercuri şi vineri puteam să mă ocup de căutarea Kseniei, iar marţi, joi şi sâmbătă aveam să mă consacru tânărului Burlevski. Pentru a nu avea mustrări de conştiinţă că am luat imediat banii de la doi clienţi, trebuia să mă chinui fără să-mi cruţ eforturile, mai bine zis picioarele, de la nouă dimineaţa la miezul nopţii, reducând timpul pentru somn, mâncare şi lectura romanelor poliţiste.
— Bine, bolborosii, povestiţi-mi esenţa.
— Tocmai m-am întors de la miliţie, explică Fiodor, Anton s-a trezit în sfârşit şi poate răspunde clar la întrebări. Se jură că nu i-a făcut nimic rău Verei Zaiţeva. A venit la ea pe la nouă seara, uşor ameţit. în stomac i se legănau câteva sticle de bere. Vera nu l-a primit pe Anton cu amabilitate şi chiar a încercat să-l dea afară, dar băiatul i-a arătat banii pe care-i primise recent de la mine şi ea l-a lăsat să intre.
— Se cunoşteau de mult? mă interesai.
— Din copilărie, oftă Burlevski, au învăţat în aceeaşi clasă. Am fost împotriva acestei prietenii.
— De ce?
— Era o fată respingătoare, deşi nu e bine să-i vorbim de rău pe morţi. Mincinoasă şi fără nicio limită. De la doisprezece ani se ducea prin beciuri cu băieţii, trăgea aurolac, înghiţea tablete, fuma şi bea. Ea a fost cea care l-a momit şi pe Antoşa. Chiar l-am cotonogit o dată, dar fără niciun folos, pur şi simplu băiatul era atras de rahat. Nu putea sta nicio zi fără scroafa asta. Desigur, sunt vinovat, eram ocupat cu zilele, maică-sii puţin îi păsa. într-un cuvânt, când mi-am dat seama, a trebuit să-l bag pe Anton în clinică.
— Bea mult?

— Of, dădu din mână Fiodor, dar ce n-am făcut - codare, zombificare, tot felul de „Esperal" şi torpile, hemodializă... Am comandat şi acatiste la biserică, dar degeaba! Se abţinea maximum o săptămână, şi mai încolo venea acasă târându-se pe burtă.
— Locuia cu dumneavoastră?
— înainte da, dar în urmă cu vreo doi ani i-am cumpărat un apartament. La drept vorbind, mi-am luat mâna de pe băiat. De fapt, nu mai e copil, a făcut deja douăzeci şi cinci de ani, poate să răspundă pentru faptele mizerabile. La vârsta lui, eu trebuia să trag ca un cal, alergând cu acordeonul de la un restaurant la altul. Nu aveam un tată bun care să-mi plătească socotelile. Dădeam singur din mâini, făceam eforturi, am ieşit din rahat, dar ăsta nu are nimic de la mine: nici putere de muncă, nici hotărâre, nici puterea voinţei... Seamănă numai cu maică-sa. Şi ea e la fel de puturoasă.
— De ce s-o fi omorât pe prietena din copilărie?
— Habar n-am, ridică din umeri Fiodor. Când bagă în el, nu face rău, se întinde pe canapea şi doarme liniştit. Nu strigă, nu înjură. Ştiţi, sunt oameni care, sub influenţa alcoolului, se aruncă la bătaie, se enervează, dar Anton, dimpotrivă, devine blând, plânge, îi e milă de toţi. Dă bani trecătorilor, îşi dă paltonul de pe el, ceasul... Nu e în firea lui să pună mâna pe cuţit. Şi apoi, are o frică patologică de sânge, în copilărie, dacă se julea la genunchi, leşina imediat. Dar ce să mai spunem de vânătăi... La restaurant servesc un fel de mâncare - file de vită la frigare. Dacă tai o bucată, înăuntru e suculentă, roz. Lui Antoşa i se face rău numai când o vede. Spuneţi-mi atunci, cum putea el să taie gâtul unei fete şi să se mai şi ducă liniştit la culcare, strângând în mână cuţitul plin de sânge? Bine, dacă ar fi sugrumat- o sau ar fi otrăvit-o, ori să-i fi dat una în cap - aşa ceva aş putea crede. Dar să-i treacă lama cuţitului pe gât! De acolo, se spune, a ţâşnit sângele ca din fântână. Alcoolul face cu omul lucruri tare groaznice!
— Anton mă asigură, continuă Burlevski, că în ziua aia a băut foarte puţin. Mai întâi două sticle de bere, apoi Verka a scos o vodcă, o sticlă micuţă, „un degetar" de numai 250 de grame. Şi-a pus ea cam o sută cincizeci de grame, iar restul l-a oferit cavalerului. El s-a indignat, de ce primeşte mai puţin, dar gazda l-

a pus repede la punct. Nici n-a apucat să dea pe gât paharul, că alcoolul i s-a urcat imediat la cap. Abia a ajuns la canapea şi s-a prăbuşit de parcă fusese cosit. Somnul greu nu i-a trecut nici spre dimineaţă şi, când a fost luat la secţie, nu înţelegea nimic. Ameţeala a început să se lase abia atunci, după ce trecuse aşa de mult timp.
— Poate că minte, a băut o căldare, iar dumneavoastră vă cântă cântece despre două sticle de bere şi o sută de vodcă.
— Nu, oftă Fiodor, nu minte. Analizele au indicat un conţinut mic de alcool şi prezenţa clonidinului în sânge. Aşadar cineva a vrut să-l ameţească pe băiat. Dar cine şi de ce? Dacă această persoană misterioasă i-a dat dinadins de băut lui Toşa pentru a arunca crima asupra lui?
— Staţi puţin, staţi puţin, încercai eu să pricep, vodca din „degetar" a băut- o împreună cu Zaiţeva?
— Se pare că da, dar Anton s-a dus imediat în cameră, poate că la bucătărie se ascundea cineva?
— Ei, dar asta nu e o prostie? pufnii, deci Zaiţeva îi dă fiului dumneavoastră vodcă cu clonidin şi apoi se lasă tăiată... Adică a pregătit chiar ea alibiul criminalului...
— Anton îmi spune că nu a adormit imediat, mai întâi a căzut într-un fel de stare între somn şi realitate, şi în starea asta de semiuitare a auzit că Vera a format un număr la telefon şi a spus: „Auzi, Poncik, totul e gata, te aştept." Poncik i se spunea unui coleg de clasă de-al ei, Nikita, fiului unui scriitor la modă, Nikolai Serîi, poate că aţi auzit, scrie o grămadă de tomuri despre nemernici. Uitaţi, duceţi-vă la băiat şi scuturaţi-i umerii graşi. în prima clipă nu mi-a venit să-mi cred urechilor, apoi, încercând din toate puterile să-mi ascund bucuria, am zis:
— Daţi-mi adresa şi telefonul.
— Staţi puţin, spuse Fiodor apăsând butoanele cu degetul, Serîi la bătrâneţe a înnebunit de tot, s-a despărţit de prima soţie şi a luat una cu treizeci de ani mai mică decât el. Ce să mai zic, e mai tânără ca Nikitka, o cheamă Nina. Ei, aşa că Ninocika asta i-a îndepărtat pe toţi vechii prieteni ai soţului, o să încerc acum s-o conving să vă primească.
Vreo cinci minute ciripi în telefon, apoi întrebă:

— Dar ce, Kit e acasă? Vreau să trimit la el o doamnă... Nu, nu, Ninulia, eu am nevoie, fii bună, lasă-i să vorbească.
Din receptor se auzi un piuit tulburat.
— De unde ştii? spuse perplex Fiodor. Bine, mă predau, e de la miliţie. însă judecă şi tu, Nikitka oricum o să fie chemat, poate e mai bine să discute acasă.
Receptorul scânci scurt şi se auziră ţârâituri.
— Ce javră, spuse pătimaş Fiodor, bine măcar că proasta asta visează la o carieră de cântăreaţă şi i-e frică să se certe pe faţă cu mine. Aţi văzut, toată capitala ştie despre Anton! A scris şi în Moskovski komsomoleţ. Bine, duceţi-vă, până nu se răzgândeşte Ninka, sunt toţi acasă, strada Usievicea... Apropo, mă opri Fiodor.
— Ce?

— Ţineţi, îmi spuse şi îmi întinse un pager.

— De ce?

— Toţi angajaţii mei au aşa ceva, dacă aveţi nevoie, vă trimit

informaţii.

M-am îndreptat spre metrou, bucurându-mă încetişor. Dimineaţă îmi spărgeam mintea cum să ajung la Sorokina, iar seara deja mă grăbeam să mă duc în vizită la ea.Scriitorul la modă nu pusese degeaba ochii pe Nina. Fătuca era o frumuseţe exotică, orientală. O siluetă elegantă, bine făcută, o culoare uşor oacheşă a pielii tinere, părul de un negru-albăstrui, absolut drept. Nişte ochi uşor piezişi, parcă de pisică, pomeţii înalţi şi ovalul rotund al feţei erau dovada înrudirii ei cu Orientul...
— Dumneavoastră sunteţi de la miliţie? întrebă Nina cu o voce cântătoare, de parcă era un clopoţel de cristal.
Dădui din cap.
— Intraţi, porunci stăpâna şi strigă: Kit, a venit cineva la tine!
Pe coridor se auziră paşi şi în hol intră un tânăr înalt, lat în umeri, într-o cămaşă boţită şi blugi roşi. La gât se vedea o pată roşie. Cel mai probabil dormise liniştit.
— Unde o să stăm de vorbă? mă interesai sec.
Din moment ce eram de la miliţie, nu puteam sta să fac plecăciuni chinezeşti, lucrătorii organelor de ordine publică nu se remarcă printr-o politeţe excesivă. în orice caz, în serialul meu preferat,

„Străzile felinarelor sparte", poliţaii nu erau prea ceremonioşi cu martorii.
— La mine dacă se poate, răspunse politicos Nikita.
Am intrat într-o cameră mare, spaţioasă, cu două ferestre. Da, tare bine mai trăiau copiii scriitorilor de succes. Mobilă nouă, minunată, computer, combină muzicală, un covor scump, turkmen, şi un Philips superplat - băiatul se aranjase cu tot confortul. Pe partea opusă ferestrei, lângă perete, se afla un pian; nu o pianină, ci un instrument adevărat, de concert, cu capac deschis. Lângă el se afla un pupitru, iar pe canapea era aşezată o vioară

.Cândva studiasem la Conservator, e adevărat, la clasa de harpă, la pian şi la vioară nu cântam prea bine.
Fără a-mi putea ascunde curiozitatea, am aruncat o privire spre vioară. Apoi am întrebat:
— îmi daţi voie să mă uit?
— Doar cu grijă, se încordă gazda, instrumentului nu-i plac mâinile străine.
Am apucat vioara cu precauţie. La prima vedere mi se păruse că e produsă de marele Amati, şi nu am mai rezistat, am vrut să pun mâna pe o raritate. Dar acum era clar - aveam în faţă o copie a unei viori a genialului maestru. Cel mai probabil era o lucrare a unor meşteri germani. Avea bucla cam mică pentru un Amati...
Dar oricum un asemenea instrument costa câteva zeci de mii de dolari. De fapt, dacă pe canapea se afla o vioară Amati, suma ar fi ajuns la sute de mii...
Ciupii vioara şi un sunet curat zbură nervos în cameră. E un lucru remarcabil, minunat...

— Cântaţi? întrebă Nikita uimit.

După ce pusei repejor vioara la loc, îl lămurii:

— în copilărie am urmat şcoala de muzică...
— Ca să vezi, spuse Nikita entuziasmat, şi acum lucraţi la miliţie, nu e ciudat?
— Nu văd nimic neobişnuit în asta, viaţa poate transforma mult oamenii. Spre exemplu, colegul dumneavoastră de clasă, Anton, un băiat dintr-o familie respectabilă, poate şi el a fost la şcoala de muzică, dar a devenit alcoolic şi criminal.
Kit oftă:
— Numai Verka e de vină, sălbatica asta!

— E adevărat că aţi fost prieteni? Nikita se înmuie.
— Nu prea, pur şi simplu am locuit în aceeaşi casă, mai bine zis, am locuit înainte, până a divorţat tata. Acum în acel apartament a rămas mama...

— Dacă nu e un secret, de ce v-aţi mutat cu tata? Tânărul se

înroşi uşor.

— Cu mama e foarte greu, tot timpul înjură, se enervează, îmi face reproşuri...
Doamne, adevărat conflict, dacă soţul a fugit la una mai tânără, imediat începi să fierbi.
— De aceea am fost şi în aceeaşi clasă, continuă Kit, până la paisprezece ani am mers împreună la şcoală, dar mai apoi...

Nikita dădu din mână.

— Ce? întrebai eu curioasă, înghiontindu-l pe tânăr. Ce a fost mai

apoi? Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Ei, oricum o să vă povestească cineva, ascultaţi.
Părinţii Verei Zaiţeva ocupau în perioada sovietică posturi destul de înalte: tatăl era şef de secţie la Ministerul învăţământului, mama - instructor la Comitetul orăşenesc al PCUS. Salariu bun, raţie alimentară, casă de vacanţă de la stat şi maşină de la stat cu şofer.. Numai timp liber nu aveau, aşa că de Vera se ocupa bunica. Bătrâna nu se prea tulbura când descoperea în carnetul nepoatei numai note de patru, însă cel mai mult o îngrijora lipsa poftei de mâncare a fetei.
— Fată, lasă cartea, bolborosea bătrâna, când intra seara în camera copiilor, o să-ţi strici ochii, mai bine mănâncă nişte plăcintă...
Bunica trăise toată viaţa fericită cu un soţ profesor şi conducea cu o mână fermă gospodăria fiicei sale, avea convingerea fericită că învăţătura nu este bună pentru fete. Lucrul cel mai important era să te măriţi, să faci copii, să creşti nepoţi...
Când Vera a împlinit doisprezece ani, bunica a murit. Şi atunci a fost angajată o guvernantă, Elena, chemată să ajute la efectuarea temelor. Lena s-a îngrozit. Fata bine făcută, frumoasă, care arăta nu de doisprezece, ci de şaisprezece ani, făcea nişte greşeli monstruoase, nu ştia deloc matematică, iar în engleză abia dacă putea rosti cu mare greutate două cuvinte. Le-a explicat părinţilor starea de fapt. Aceia i-au comandat să o înveţe imediat. Dar e mai uşor să spui decât să faci. Obişnuită să nu facă nimic, Vera se împotrivea disperată. Guvernantele, iar mai apoi meditatorii se schimbau precum ciorapii, nimeni nu putea rezista multă vreme

alături de fată. Vera nu avea chef de învăţătură, fusese luată în compania lor de elevele din clasele mai mari, începuse să meargă la discotecă. Acolo i-au dat să bea vodcă şi au servit-o cu tablete extasy.
Peste un an Vera s-a transformat în cea mai autentică alcoolică. Părinţii nu au priceput la început despre ce este vorba. Ei erau nebăutori, dar aduceau adesea acasă sticle, daruri de la lingăi. O dată, desfacând pentru musafiri un coniac Napoleon, tatăl a rămas mut de uimire când a constatat că înăuntru era ceai. Au fost controlate toate sticlele şi aproape în toate se afla fie infuzie de ceai, fie apă...
Vera a fost internată imediat la spital. A rămas acolo câteva luni şi s-a apucat să bea din nou. în anii următori părinţii s-au luptat din răsputeri cu boala fetei, şi când, după ce au încercat toate metodele, şi-au dat seama că fata lor nu se poate schimba, i-au cumpărat un apartament şi au instalat-o acolo. în mod firesc, Vera nu lucra nicăieri, îşi ducea viaţa în urma unor câştiguri întâmplătoare. Ba se angaja vânzătoare la un chioşc, ba liftieră, ba mătura prin curte... Dar nu putea rezista în niciun serviciu, aproape imediat era dată afară. împreună cu ea pe acel drum era şi Anton Burlevski. La un moment dat au locuit împreună, apoi s-au certat, s-au împăcat din nou. Era suficient ca Anton să facă de undeva rost de bani, că dădea fuga la prietenă
şi banii erau băuţi camaradereşte. Părinţii încetaseră de mult să le mai dea bani de buzunar. Mama Verei plătea apartamentul, o dată pe săptămână îi îndesa alimente în frigider, aducea tot, inclusiv ţigări, dar nu-i dădea bani de buzunar, ştiind că fata o să cumpere de ei imediat vodcă. Dar Vera, vicleană ca toţi alcoolicii, găsise o soluţie: vindea lângă metrou pe bani puţini mâncarea primită şi repejor dădea fuga după sticlă.
După aceea a fost mai rău. Şi-au făcut apariţia şi drogurile, mai întâi nişte flecuşteţe, precum extasy şi marijuana, apoi tablete şi, în cele din urmă, Vera s-a pus pe heroină. Mai avea un singur gând, de unde să ia bani pentru a se injecta. Şi atunci Zaiţeva şi-a adus aminte de Nikita.
Spre deosebire de alţi foşti colegi de clasă, Kit era un copil fără probleme. Dimineaţa se ducea la şcoala generală, seara, la cea de muzică. în clasa a noua tuturor le era clar - drumul lui ducea spre

Conservator. Aşa s-a şi întâmplat, Nikita a învăţat foarte bine la clasa de vioară. Lucra - chiar începuse să aibă oarece popularitate -, în orice caz, cânta în orchestra lui Anatoli Dobcinski şi nu se plângea de viaţă. Se săturase până în gât de Vera şi Anton. Dacă micul Burlevski măcar se mai jena puţin şi cerea bani extrem de rar, Zaiţeva venea la el cu o regularitate înspăimântătoare.

— Kit, se plângea ea, dă-mi pentru ultima oară, Doamne, o să ţi-i înapoiez mâine.

Lui Nikita îi şi părea rău de ea, îi era şi silă.

Aproape pierzându-şi înfăţişarea umană, fosta colegă de clasă tremura în prag, răspândind un miros groaznic de trup nespălat, femeie fără adăpost, ce mai. înfrânându-şi cu greu repulsia, Nikita îi dădea bani fetei. în mod normal, nici nu se punea problema să-i primească înapoi. în cele din urmă violonistului i-a ajuns să mai fie vacă de muls şi i-a spus categoric:

— Pleacă de-aici şi nu mai veni!

Vera s-a mai smiorcăit puţin în prag, vărsând lacrimi grele pe obraji, dar Nikita a fost extrem de sever:

— Gata, ajunge, robinetul de bani s-a închis!

Drogata a fost nevoită să plece. Nikita chiar s-a mirat ce uşor a scăpat de tipa cea insistentă.

în după-amiaza acelei zile Nina s-a pregătit să se ducă la magazin, şi atunci şi-a dat seama că-şi pierduse portofelul. Un portmoneu frumos din piele de crocodil, nu conţinea prea mult, doar vreo sută de dolari, dar Sorokina era sincer nedumerită:

— Ei, dar unde ar fi putut să dispară? Ţin minte bine, l-am pus uite aici, lângă oglindă, alături de mănuşi! Kit, trage comoda, probabil a căzut acolo.

Nikita a mutat supus mobila, ştiind foarte bine unde dispăruse portofelul. După ce a plecat Nina, s-a dus repede la telefon, clocotind de furie.

— Ascultă, a început el să urle în receptor când a auzit un „alo" slab. Lepădătură, dă înapoi imediat portofelul.

— Care? a încercat Vera s-o facă pe proasta.

— Uite ce-i, a spus violonistul, în seara asta portmoneul şi suta de dolari să fie la locul lor, în hol. Ţine minte, dacă nu le aduci înapoi, mă duc la miliţie.

Nici Nikita nu pricepea de ce se enervase aşa de tare. Suta de dolari nu însemna nimic în bugetul lui, Nina nu suferea deloc după pierderea portmoneului... Pur şi simplu băiatul se săturase peste măsură şi se hotărâse s-o sperie uşor pe cunoştinţa obraznică. în mod firesc, nu se aştepta deloc la restituirea bunurilor furate.

Pe la zece seara s-a auzit telefonul:

— Poncik, a ciripit Zaiţeva, totul e în ordine, îl aduc acum.

La zece şi jumătate şi-a făcut apariţia în prag şi, întinzând portofelul frumos, elegant, a ciripit:

— Ce să spun, a ieşit aşa de aiurea, mi-am luat mănuşile şi din întâmplare am luat şi portofelul Ninei, verifică tu dacă e totul la loc.

Nikita s-a uitat înăuntru şi s-a minunat tare - suta de dolari era neatinsă.

— Auzi, Poncik, l-a rugat Vera, pune-mi un păhărel, mi-e rău.

Kit i-a aruncat o privire fetei. Trupul slăbănog era cuprins de un tremurat, buzele erau cenuşii, iar ochii îi erau înfundaţi în orbite... într-adevăr, Vera nu se simţea bine.

Oftând, Nikita a intrat în cabinet şi a venit cu un pahar de vodcă. Zaiţeva l-a dat peste cap dintr-o suflare, refuzând sandvişul cu salam şi, trântindu-se pe scaunul din hol, a început să se plângă de viaţă. Nikita a prins cu greu o idee din şuvoiul cuvintelor aproape fără legătură. Blestemându-se pentru firea sa miloasă, violonistul încerca s-o dea afară pe musafira insistentă, dar ea, plângând, se văita:

— Nu mai am putere, n-o să ajung acasă, lasă-mă să înnoptez aici într-un colţ, mă întind chiar pe jos, te rog, Nikitocika!

Tânărul s-a îngrozit de tot, imaginându-şi ce va spune Nina când se va întoarce acasă, şi s-a apucat să se caute de bani.

— Ia, numai pleacă.

Vera s-a uitat la bancnotă şi a rostit cu sentiment:

— Ei, mare mizerabil mai eşti, Poncik! Ai o grămadă de bani şi mi-ai cerut înapoi suta de parai!

— Hoaţo! nu s-a mai putut abţine violonistul. Ieşi afară de aici şi să nu mai îndrăzneşti să mai vii vreodată.

— Of, s-a plâns Vera, ţi-a părut rău de bani, nişte hârtii păduchioase, iar eu, apropo, ca să-ţi dau înapoi suta de dolari, am jefuit un om.

în capul ei totul se întorsese într-un mod incredibil, şi chiar i se părea că făcuse o faptă eroică pentru a aduce banii.
— Ai jefuit? s-a speriat Nikita dând înapoi. Pe cine?
Ce întrebare prostească. O pusese retoric, fără să aştepte răspuns, dar Verka a zâmbit pe neaşteptate:
— Pe Anton!
— Pe Anton?!
— Îhî, a dat din cap fosta colegă de clasă, a venit la mine pe seară tare mulţumit, să-mi arate paraii, îi dăduse tăticu. Ei vezi, dar eu chiar trebuia să-ţi înapoiez portofelul, şi i-am luat!
— Cum i-ai luat? s-a interesat Nikita, simţind că îl cuprinde ameţeala.
— Simplu, a ridicat din umeri Zaiţeva, am pus în vodcă clonidin şi l-am servit, a căzut lat, iar eu am luat bănuţii şi am dat fuga la tine. Apreciază- mă, mereu te salvez. Dar tu nu vrei să mă ajuţi, măcar lasă-mă să înnoptez la tine, nu mă pot ţine pe picioare.
— în niciun caz, i-a tăiat-o Nikita, înghiontind-o din casă pe fosta colegă, gata, m-am săturat. Ţine minte, dacă mai vii vreodată, o să chem miliţia, acum zboară de aici.
Vera a făcut o figură de câine bătut, dar în inima fostului coleg nu era loc de milă. A trântit uşa metalică şi, cu inima grea, s-a dus să-şi facă exerciţiile.
Şi acum îl mustra conştiinţa. Poate dacă ar fi primit-o atunci, ar fi fost încă în viaţă.

— A venit la zece şi jumătate? Nikita încuviinţă.

— Beată?

— Ca de obicei, de fapt, nu-mi dau seama când se prostea şi când era beată, îi era rău, asta era clar.
Băteam încetişor darabana în pledul roşu de pe canapea.
Se contura un tablou interesant. Vera i-a turnat în sticlă clonidin lui Anton şi s-a dus la Nikita. Probabil încă mai păstrase reminiscenţe ale înfăţişării omeneşti sau chiar s-o fi speriat de miliţie. Dacă în buzunarul ei sau în apartament găseau heroină, primea o condamnare. Deci i-a înapoiat banii şi s-a întors acasă.
Şi în tot acel timp Anton a dormit foarte liniştit pe canapea. Prin urmare, altcineva a omorât-o pe fată cu sânge rece în prezenţa băiatului ameţit, iar mai apoi l-a mânjit pe el cu sângele Zaiţevei

şi i-a pus cuţitul în mână. Uite de ce Anton nu-şi putea veni în fire şi uite de ce, ca un robot, ne asigura că nu a atins pe nimeni... Şi atunci cine şi, mai ales, de ce a omorât- o pe Zaiţeva? Oare bărbatul misterios care se dăduse drept angajat al centralei telefonice era criminalul? Dar atunci rezulta că de fapt el încercase să mă omoare pe mine sau pe Katia, sau poate pe Iulia! Pentru ce? Eram absolut inofensive, ca nişte fluturi coada-rândunicii. Poate vreo rudă a unui decedat voia să se răzbune pe chirurg? Dar de ce să încerce să afle adresa la telefon? Era suficient să se intereseze la spital, datele Katiuşei nu sunt secrete...

Simţind că începe să mă ia ameţeala, am schimbat destul de tăios

tema:

— Ai auzit vreodată de numele ăsta, Ksenia Fedina? Nikita pufni:
— Cum să nu! Dar mai bine întrebaţi-o pe Nina, ce scandal a făcut aici prietena ei, că eu am promis să-mi ţin gura! Mi-am dat cuvântul de onoare!
Mirată de o asemenea reacţie, am strigat:
— Nina, veniţi aici, vă rog!
Uşa s-a deschis şi „doamna" Nina a intrat în cameră, odată cu un miros ameţitor de parfum respingător, „Rondo".
Şi-a pus mâinile în şold şi a început să susure extrem de capricios:
— Despre ce este vorba? Am venit numai pentru o clipă, mă grăbesc extrem de tare!
Interesant, unde s-or fi ducând? La masaj sau la solar... cocheta aia obraznică trebuie să-şi schimbe planurile.
— Mă interesează prietena dumneavoastră, Ksenia Fedina.
— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, pufni nemulţumită „doamna".
— Cum să nu, dar fiul dumneavoastră vitreg afirmă că persoana de mai sus a venit aici şi chiar a făcut scandal.
Nina îi aruncă lui Nikita o privire furioasă. Băiatul se zgribuli într-o clipită şi bâigui:
— Bine, eu plec, vorbiţi singure...
— Nikita a greşit, răspunse mincinoasa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, probabil a auzit greşit.

Cu asta plusa, violoniştii, de regulă, n-au niciun fel de probleme cu auzul, deşi auzul obişnuit şi cel muzical sunt chestiuni diferite.
— Bine, acceptai eu, numai că la agenţia „Laura" mi-au spus la fel, că aţi fost prietenă cu Fedina.
Toate culorile dispărură imediat de pe faţa frumoasei. Din oacheşă deveni gri-pământie.
— Cine sunteţi? întrebă ea şoptit, transformându-se într-o clipită într-o fetiţă micuţă, prostuţă.
— Maior Evlampia Andreevna Romanova.
— Numai să nu-i spuneţi soţului sau lui Nikita, bâigui Nina, vă implor, vreţi bani? O mie de dolari?
Dădui din cap.
— E puţin? Atunci două?
— Nu am nevoie de bani.
— Şi atunci de ce aveţi nevoie? se tângui începând să-şi frângă mâinile Nina. Aţi venit să-mi distrugeţi viaţa? Să-i daţi raportul soţului?
— Nu, o liniştii, pur şi simplu o caut pe Ksenia Fedina şi când o să aflu unde este o să plec imediat.
Nina luă de pe masă un pachet de Sobranie şi, fără să-mi ofere o ţigară, se apucă să pocnească nervos bricheta.

— De mult nu mai am de-a face cu ea!

— Bine, să punem întrebarea altfel, unde a locuit înainte? Nina

expiră repede fumul.

— într-un apartament de pe aleea Kolodeznîi.

— Aţi locuit împreună, nu?

— Să spunem!

— Aţi făcut cunoştinţă la agenţia „Laura"?

— Poate!

— Ce ştiţi despre ea?

— Nimic!

Mă săturasem de o asemenea discuţie şi mă ridicai repede:

— Asta e, rămâneţi cu bine.

— Drum bun, cale bătută, spuse ironică Nina.
— Mâine, spusei eu pe un ton rece, să veniţi împreună cu soţul pe Petrovka, o să vă scriu acum citaţia, daţi-mi buletinul.
— De ce cu soţul? îşi pierdu Nina toată forţa combativă.
— Dacă nu vreţi cu frumosul să vă amintiţi nimic despre Ksenia, va trebuie să vă rugăm să faceţi asta în prezenţa soţului.
— Bine, bine, spuse repede pe un ton înţelegător, dar ce treabă are aici soţul? Nu a văzut-o niciodată pe Ksenia... iar eu chiar nu ştiu nimic despre ea, de mult nu mai suntem prietene.

— Şi atunci de ce a venit aici să facă scandal? Nina stinse cu grijă

mucul de ţigară.

— Daţi-mi cuvântul de onoare că o să rămână între noi!

Răspunsei cu inima uşoară:

— Pe cuvânt de miliţian. Nina oftă tristă:
Nu toţi au noroc, ca Nikita, casă bogată, tata şi mama au mare grijă de el, şi nu a fost mai rău nici când a venit mama vitregă. Doar sunt mai tânără decât Kit şi încerc din toate puterile să-i fiu o bună prietenă. Dar uneori pur şi simplu mă apucă furia, de ce unii au tot şi alţii nimic? Cu ce sunt eu mai rea? Numai pentru că m-am născut în familia unor fraieri?Ninocika într-adevăr nu avusese noroc. Nu, părinţii ei nu trăgeau la măsea şi nu duceau un mod de viaţă asocial. Dimpotrivă. Şi tata, şi mama erau groaznic de corecţi, nişte persoane extrem de enervante. Din copilărie Nina crescuse în sistemul unor interdicţii stupide, inexplicabile. Trebuia să se ducă la culcare la opt şi jumătate, seara nu trebuia să mănânce carne, la televizor se putea uita numai o jumătate de oră pe zi... Dar aceste aiureli ale părinţilor puteau fi explicate prin grija faţă de starea de sănătate a

copilului. Cumva puteau fi de înţeles postulatele „fusta unei fete cuviincioase acoperă genunchii" şi „o fată educată nu se duce niciodată la plimbare cu un băiat". Dar de ce nu putea să stea în fotoliu picior peste picior, să folosească deodorantul, să-l citească pe Mâine Reyd, să se ducă la bazin şi să pună infuzia de ceai în ceaşcă, nimeni nu ştia. Nu se putea, şi gata!
— Trebuie să trăieşti corect, zicea tata, inventând o nouă interdicţie.
— Ia exemplu de la noi, o povăţuia mama, cumpărându-i fetei de şaisprezece ani cizme de fetru.
Reţinându-şi lacrimile, Ninocika îşi punea cizmele „adio tinereţe" şi se târa posacă spre şcoală. Cu hainele ei incredibile, se transformase de mult în obiect de ironie. Dar fata se temea să protesteze deschis. Era suficient să arate cea mai mică împotrivire, că tatăl militar scotea cureaua lată de ofiţer. Nici nu se putea pune problema să îi stârnească mila mamei, ea împărtăşea în întregime opiniile soţului.
— Fără o bătaie bună nu poţi educa un copil, spunea tatăl ridicând un deget în sus.

Pe copil să-l înveţi de mic, trăgea mama concluzia

.Ninocika a terminat şcoala şi s-a dus la Facultatea de pedagogie. De fapt, voia să se facă doctor, dar tata credea că e o profesie neruşinată pentru o femeie, doar trebuie să privească bărbaţi goi...

Aşa trăia Nina, mergând la culcare înainte de emisiunea „Vremia", şi nu se ştie cât ar fi durat acea existenţă dacă odată, întorcându-se acasă, nu ar fi dat peste o scenă incredibilă.

— Javră, animalule, ticălosule, porcule! urla mama cea mereu liniştită, chiar apatică, aruncând în tată cu tot ce se afla pe masă - căni, farfurii, untieră, zaharniţă.

— încet, încet, bolborosea tatăl, parând abil „proiectilele", nu trebuie...

Dar bunăvoinţa lui s-a evaporat instantaneu când mama a reuşit să arunce înspre el un vas destul de greu.

— Mizerabilo! a început să şuiere tatăl, apucând-o pe soţie de păr.

Ninocika era cât pe ce să leşine, când a văzut cearta. în casa lor domnea mereu liniştea cea mai desăvârşită, nici radioul nu era deschis la bucătărie. De fapt, poate că părinţii se mai certaseră, dar o făcuseră pe ascuns, în orice caz, mai înainte nu avuseseră loc scandaluri în familia lor cenuşie.

— Tatăl tău e un câine în călduri, a spus mama, după ce el a trântit uşa şi a ieşit pe scară.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat sfioasă Nina, trăgându-se pentru orice eventualitate mai departe de maică-sa care îşi pierduse orice înfăţişare omenească.

Probabil stresul suferit era mare, pentru că de regulă mama, imperturbabilă, nu trecea niciodată la sinceităţi în faţa fetei, dar atunci a început să plângă în hohote şi a spus un adevăr incredibil, şocant. Tatăl cel liniştit, corect şi enervant avea o amantă, o fată tânără, puţin mai tânără ca propria fiică...

Nina asculta cu gura deschisă. Apoi din adâncul sufletului s-a ridicat un val tulbure de răutate împletită cu obidă. Deci ea nu avea voie nimic - nici
cinematograf, nici discotecă, nici haine moderne, nici cosmeticale, iar tăticul se distra în timpul ăsta după voia inimii! Tot dădea indicaţii enervante şi ordine categorice, cerea să trăiască „după reguli", iar el... De indignare fata era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa.

— O să-i arăt eu, tot bocea mama, găsesc ac de cojocul lui, o să scriu la ziar, o să-l fac de râs în toată lumea, o să mă duc la serviciu, să ia măsuri!
Mămica în mod clar nu ştia pe ce lume trăieşte. în lumea noastră de mult nu se mai tulbura nimeni în legătură cu latura morală a angajaţilor, dispăruseră comitetele de partid care le apărau pe femeile înşelate, ziarelor pur şi simplu puţin le păsa de un oarecare Sorokin, care călcase strâmb. Uite, dacă ar fi fost un cântăreţ de estradă, un deputat, în cel mai rău caz un fotbalist...
Toată săptămâna a plâns maică-sa, iar mai apoi, după ce şi-a şters lacrimile, cu sârguinţă dublă s-a apucat de educaţia Ninei. Acum fata avea voie doar să respire, restul i se interzicea categoric. Dar în fată se rupsese ceva. Mereu ascultătoare, chiar supusă, se decise pe neaşteptate să-şi manifeste voinţa şi, într-o bună zi, în loc să vină acasă după ore, ca de obicei, a mers la cafenea, în compania veselă a colegilor. Nu au făcut nimic rău, pur şi simplu au comandat câte un pahar de vin sec şi o îngheţată. Apoi au dansat... într-un cuvânt, Nina a ajuns acasă pe la unsprezece şi a fost condusă până la apartament de Andriuşka Danilin.
Mama a deschis larg uşa şi Nina nici nu a apucat să deschidă gura, că s-a trezit lovită în cap cu o coadă de mătură.
— Eşti o prostituată, o mizerabilă, urla maică-sa, tot lovind-o în cap pe fată, căţea de pe marginea drumului! Mâine să mergi la control la ginecologie, poate ai luat vreun sifilis!
înţelegând cu greu ce se întâmplase, Ninocika a încercat să-şi acopere faţa cu mâinile, dar loviturile curgeau una după alta, groaznic de dureroase, căci mama înnebunită o tot lovea cu mătura peste gură şi nas. După ce a coborât câteva trepte, Andriuşka s-a întors.
A luat într-o clipită fata de lângă femeia dezlănţuită şi a început să urle:

— Ce aveţi? Aţi mâncat cucută? Plină de indignare, mama ţipa:
— Aha, aşa! Ai chemat în ajutor amantul! Ei, atunci du-te şi fa trotuarul, acolo ţi-e cu adevărat locul!
Uşa s-a trântit cu zgomot. Nina a rămas pe scară, ştergându-şi sângele cu mâinile tremurătoare.
— Te bate des aşa? s-a interesat compătimitor Andriuşka.

Fata nici nu a apucat să-i răspundă; abia făcea faţă hohotelor de plâns care o înăbuşeau.
Danilin a dus-o la el acasă. Tată lui era prodecanul facultăţii la care învăţau, de aceea au putut face o excepţie pentru Nina: au închis ochii la viza de Moscova şi i-au dat un loc la cămin. în cameră, Sorokina locuia cu o altă fată, Ksiuşa Fedina.
— Cine? mă minunai eu.
— Ksenia, răspunse liniştită Nina.
Am rămas mută de uimire: ca să vezi treabă, Ksiuşa învăţa în acelaşi timp la două facultăţi?
Spre deosebire de sfioasa şi amărâta de Nina, Ksiuşa era o adevărată furie. Singura fată a unor părinţi destul de înstăriţi. Mama ei era contabil-şef la o fermă de păsări, tatăl avea un atelier de service auto amplasat pe şoseaua Moscova-Kaluga. Ksiutei îi trimiteau destul de mulţi bani, dar ea, nedeprinsă să economisească, cheltuia imediat fondurile şi se trezea pe zero. De fapt, nu era lacomă şi o ajuta cu plăcere pe Nina.
Tocmai Ksiuşei i-a trecut mai întâi prin gând să se angajeze la agenţia „Laura", pentru a mai câştiga ceva. La început fetele au îmbinat cu succes studiile şi serviciul, dar mai apoi au abandonat facultatea şi s-au consacrat integral serviciului. Au închiriat un apartament şi au început s-o ducă de minune. Dar Ninocika, corect educată, începuse să se sature de viaţa aia de chefuri. Ksiuşa făcea în fiecare zi petreceri la care curgeau râuri de vin şi vodcă, nu se sfia să schimbe bărbaţii şi chiar a împins-o pe Nina într-o idilă cu frumosul Grişa. Apoi au apărut Lionia, după aceea Mişa, Pavel, Piotr... într-o dimineaţă Ninocika s-a trezit şi, privind la cavalerul care sforăia liniştit alături, a încercat febril să-şi amintească numele lui - Lioşa? Saşa? Kostia? Şi deodată a început să se simtă rău, oare chiar se transformase într- o prostituată?... Doar lucra la agenţia „Laura" numai de două luni!
Hotărându-se să-şi bage minţile în cap, Nina s-a înscris din nou la facultate şi a început să frecventeze cursurile. în acel an decanul l-a invitat pe Nikolai Serîi să ţină un curs de literatură sovietică. în amfiteatru scriitorul a văzut-o pe Nina, care stătea modestă, şi a fost străpuns pe loc de săgeata lui Amor. între ei a început o poveste de dragoste nebunească.
Nina a apreciat corect şansa dăruită de soartă şi s-a comportat corespunzător

— o fată nevinovată a cărei bunăvoinţă o puteai câştiga doar având în mână certificatul de căsătorie. Ksiuşa era la curent cu acţiunile prietenei sale şi se amuza privind cum renunţă ea la cosmeticale şi-şi strânge părul într-o codiţă simplă. Dar când au înaintat actele la starea civilă, Nina s-a speriat deodată. în prima noapte a nunţii înşelătoria se putea lămuri, Serîi avea să înţeleagă că mireasa lui virgină nu mai e de mult fecioară.
— Mare lucru, a pufni Ksiuşa şi i-a băgat prietenei în mână un ziar, uite un anunţ.
„Refacem virginitatea", strigau literele uriaşe. încercând pentru Ksiuşa o mare recunoştinţă, Ninocika s-a folosit de pont şi a devenit soţia scriitorului la modă. în ajunul căsătoriei a prins curaj şi a anunţat-o deodată pe Ksiuşa:
— Iartă-mă, dar va trebui să întrerupem legăturile.
— înţeleg, a pufnit Ksiuşa, scapi de martori.
— Iartă-mă, a repetat ferm Nina, dar vreau să duc o viaţă de familie liniştită. Ştii, mi-am dat seama că petrecerile nu mai sunt pentru mine.
— Bine, bine, a bolborosit Ksenia, hai să ne despărţim.
O lună întreagă nu a primit nicio veste de la ea, dar într-o zi, deschizând uşa larg, Nina s-a trezit cu prietena în faţă.
— Ce vrei? a întrebat-o ea pierdută.
— Nu eşti prea bucuroasă să mă vezi, a ciripit Ksiuşa şi s-a strecurat în hol, vreau să stăm puţin de vorbă.
Slavă Domnului, soţul era la casa de vacanţă, dar în cameră exersa Nikita, şi Nina, cu spaima în suflet, a condus-o la ea pe musafira neaşteptată. Ksiuşa s-a trântit în fotoliu, şi-a întins picioarele şi a început o discuţie banală care avea un singur mesaj - dacă Nina dorea să nu afle nimeni de trecutul ei, trebuia să-i plătească un tribut Ksiuşei, două sute de dolari pe lună. Suma era pe deplin acceptabilă pentru o doamnă serioasă. Ninocika trebuia să înţeleagă foarte bine că dacă manifesta orice slăbiciune, era pierdută. Nu scăpa de Ksiuşa tot restul vieţii, iar apetitul ei avea să înceapă să crească.
— Nu, a spus Nina.
— Acum am probleme, s-a apucat să explice colega de la agenţia „Laura", mi-e greu cu banii, consideră că mi-i împrumuţi.

Dar Ninocika a dat din cap cu încăpăţânare.

— Bine, a bolborosit Ksiuşa, atunci o să stau aici, să-l aştept pe soţul tău. Nina s-a speriat, dar a hotărât să nu lase să se vadă asta şi i-a zis:

— Stai cât vrei, numai în apartamentul meu nu.

— Păi, dă-mă afară, a chicotit Fedina.

Sorokina a apucat-o de încheietură pe prietenă, ea a început să se zbată, s-au încăierat. în toiul luptei fetele au agăţat un lampadar, care a căzut cu un zgomot îngrozitor, acoperind totul înjur cu o pulbere de sticlă. La auzul zgomotului şi-a făcut apariţia Nikita şi a încercat să le separe.

— Aşteaptă, Ninusia, a început să urle musafira, o să mă ţii tu minte pe mine, Ksenia Fedina, o să spun tot adevărul despre tine, o să vezi tu, măi fetiţo, cine sunt eu !

Nikita se uita înjur aiurit.

— Eu ştiu tot adevărul despre tine, a început să şuiere cu o voce piţigăiată de încordare Nina, să nu crezi că ai reuşit să-i păcăleşti pe toţi. Şi eu ştiu tot şi pot spune lucruri tare interesante!

Pe neaşteptate Ksiuşa s-a potolit, în ochii ei se vedea o spaimă sinceră, i-a dat drumul Ninei şi a întrebat-o destul de grosolan:

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te şi tu, a început să urle Nina, adu-ţi aminte când te-ai îmbătat şi mi-ai povestit tot!

Ksenia şi-a pierdut dintr-odată combativitatea şi, împinsă de Nikita, a plecat fără să scoată un sunet. Ninocika a rămas uimită de efectul cuvintelor sale. Şantajista ordinară plecase în tăcere.

Nikita a adunat cioburile şi i-a adus valeriană mamei vitrege, care plângea în hohote.

— Te implor, l-a rugat ea, cu dinţii clănţănind pe pahar, te implor, nu povesti nimănui despre vizita Ksiuşei, nimănui...

— Păi, ce mă priveşte pe mine, a ridicat din umeri Nikita, am uitat deja.

Nina îl mulţumea în calitate de mamă vitregă şi tânărul a decis să nu intre în detaliile scandalului.

Sorokina a început să râdă isteric şi a dat fuga la baie să se aranjeze.

Mai târziu s-a lămurit că degeaba se agitase ea. Şantaj ista ordinară a dispărut şi nu a mai apărut niciodată.
— Şi ce ştiaţi despre ea? întrebai.
— Nimic, zise Nina total liniştită, în afară de faptul, se înţelege, că e o mizerabilă!
— Cum aşa? spusei uimită.
— Ştiţi, oftă Nina, m-am speriat aşa de tare că Ksenia va spune totul despre „Laura", pur şi simplu mi-am pierdut minţile... Am strigat primul lucru care mi-a venit în cap, aşa se strigă ca răspuns „proastă eşti tu". Ea a urlat în faţa mea „O să povestesc tot", iar eu i-am spus: „Nu, eu o să spun totul despre tine." Oare de ce s-a speriat aşa?

— Dar ce e cu povestea despre sinceritatea ei? Nina începu să

râdă:

— De regulă Ksenia nu bea, chiar e ciudat. Nici vin, nici vodcă, nici bere. Spunea că se îmbată instantaneu şi-şi pierde minţile. Chiar şi la agenţia „Laura", când mergea cu un client, mereu preciza - ea bea numai apă minerală.
Seara aceea au petrecut-o cu o companie zgomotoasă în apartamentul nostru. Unul dintre băieţi, dorind să râdă de Ksiuşa, i-a schimbat paharul de Cream soda cu unul de şampanie. Culoarea băuturilor era identică, de un galben deschis, şi Ksenia, fără să bănuiască nimic rău, a dat peste cap aproape o sută de grame de şampanie. A rămas o clipă cu o înfăţişare năucă, apoi a putut doar să mai întrebe:
— Cine mi-a făcut o asemenea porcărie?
Nina nu a văzut niciodată ca oamenii să se îmbete cu o asemenea viteză incredibilă de la puţină şampanie.
Peste câteva momente Ksiuşa era beată turtă, de parcă ar fi supt o vadră de vodcă, nicio picătură mai puţin.
Pentru că petrecerea avea loc în camera Fedinei, Nina a dus-o pe prietenă în dormitorul ei şi a încercat s-o pună pe pat, dar Ksiuşa a început să se dezlănţuie. Fata a început să plângă în hohote, să o apuce pe Nina de mâini şi să îngaime:
— Nu pleca...
A rămas să stea lângă beţivă şi să aştepte până ce va adormi, dar Ksiuşa nici gând să doarmă. Cu ochii sclipind febril, ea o ţinea pe

Nina de mână şi s-a pus pe trăncăneală. Sărmana Nina nu ştia cum să mai scape de Fedina, care- şi pierduse orice înfăţişare omenească.
— Hai să te culci, îi spunea.
— Nu, ascultă, bâiguia Ksenia, sunt un om îngrozitor, am făcut multe lucruri groaznice, şi, de fapt, nu sunt Ksiuşa...
— Eşti o beţivană, a început să râdă Nina, culcă-te.
— Nu sunt Ksiuşa, sunt Tania Mitepaş, bâiguia Fedina, sărmana, proasta de Tania, dar am crezut că va fi mai bine!
Evident, Nina nu a crezut niciun cuvânt şi a încercat din nou să scape de Ksiuşa.
— Bine, bine, Tania, Mania, Ania, oricine ai fi, dormi numai.
Fedina a mai spus nu ştiu ce prostii despre tribunal, un client rău şi bunica. Apoi, în sfârşit, a căzut pe pernă şi a început să sforăie puternic.
Dimineaţă îi era rău, o durea stomacul şi avea ameţeală. Când Nina cea înţelegătoare i-a adus prietenei o ceaşcă de cafea, Ksenia, după ce a sorbit băutura aromată, a gemut:

— Cine mi-a pus şampanie? Nina a ridicat din umeri:

— Habar n-am.

— Probabil Igor, a îngăimat Ksiuşa, el face mereu glume. Doar i-am explicat că nu pot să beau!
— Ei, cum să nu, a pufnit Nina, ieri ai fost minunată, ca un trandafir de mai. Lucrul cel mai important e că nu voiai deloc să te culci! îi dădeai întruna cu prostiile.
— Şi ce am spus? a întrebat Ksiuşa cu vocea scăzută deodată.
— O, nu mai ţin minte, a dat din mână Nina, nici nu am ascultat, numai aiureli, despre o bunică şi despre nu ştiu care Tania cu un nume groaznic, Hrenaş, Mitepaş!
— Chiar că aiureli, a zis în şoaptă Ksiuşa, vezi, e suficient să beau şi o lingură de ceai, că îmi pierd deodată minţile, spun numai prostii. Îţi imaginezi, o dată tot aşa am spus că am stat la închisoare, altădată am jurat că m-am născut în America... De unde mi-or fi venit toate astea în cap? Habar n-am! După aceea mi-e pur şi simplu ruşine...

— Uită, a început să râdă Nina, câte nu se spun la beţie...

— E adevărat, a oftat Ksiuşa şi a rugat-o: Pune în apă o aspirină.

Nina s-a dus la bucătărie, a adus tabletele şi a uitat de discuţie...

— Puteţi să vă amintiţi exact data când aţi făcut cunoştinţă cu

Ksiuşa? Nina se încruntă:
— în nouăzeci şi şapte am început să lucrăm la agenţia „Laura", ne-am dus să ne angajăm exact în 2 noiembrie şi am fost primite. M-am căsătorit la
sfârşitul aceluiaşi an, am făcut nunta pe 29 decembrie, în ajunul sărbătorilor. Chiar ne-au sfătuit să amânăm o lună. Băteam în tăcere darabana pe masă. în toamna aceluiaşi an Ksenia Fedina o jefuise pe Vika Popova şi dispăruse într-o direcţie necunoscută. Deci după jaf se dusese foarte liniştită în căminul Facultăţii de pedagogie. Dar cum reuşise asta? Doar examenele de admitere se dădeau vara!
în capul meu era un mare talmeş-balmeş, şi probabil de aceea am întrebat cam prea tăios:
— Ea cânta la pian?
— Pur şi simplu minunat, confirmă Nina, o profesionistă adevărată. Din cauza asta era foarte apreciată la agenţia „Laura" şi, de fapt, e şi o foarte bună actriţă, maestră a transformărilor. îşi pune o rochie neagră, îşi pleacă privirea şi îngaimă: „Ah, vă rog să mă iertaţi, fiţi amabil..." Asta dacă vrea să producă impresie asupra cuiva. Dar cum obiectivul se află dincolo de uşă, liniştita noastră se schimbă imediat: „Ei, mama voastră..." înjura groaznic, la fiecare cuvânt. La început pur şi simplu nu mă simţeam bine, la fiecare două cuvinte era câte un „rahat" sau ceva de genul ăsta...
— Ea este? întrebai vârându-i Ninei sub nas fotografia.
— Da, parcă seamănă. Deşi totul e altfel, coafura, hainele...
— Hainele, pufnii... păi ce, purta întotdeauna aceeaşi rochie?
Hainele se mai şi schimbă, uitaţi-vă la faţă!
— Nu aveţi dreptate pe de-a-ntregul, răspunse Nina, desigur, rochiile sunt diferite, dar stilul rămâne neschimbat. Ksiuşa, de regulă, purta totul mulat, strident, scurt, la limita vulgarităţii, uneori haine în mod clar fără gust, se machia îngrozitor... Dar în

fotografia asta apare o doamnă elegantă şi îmbrăcată scump, cu o coafură şi un machiaj ireproşabile...
— Deci e ea sau nu?
— Vă spun doar, seamănă, dar nu pot confirma exact!
Simţeam o oboseală care mă invada şi dădui din mână:
— Bine, mai ţineţi minte adresa facultăţii unde aţi învăţat?
— Strada Sokolskaia, am uitat numărul, lângă o fabrică de bomboane, la poartă se află un horn uriaş, noi glumeam că acolo sunt incineraţi studenţii picaţi de zece ori la Logică...
— Aţi reţinut exact numele, Mitepaş? Cel pe care l-a rostit când aiura, când era beată!
— Nu ştiu de ce, îl ţin minte foarte bine, spuse lung Nina, poate pentru că nu l-am mai auzit niciodată - Mitepaş, iar prenumele Tania. Dar lăsaţi-l, doar era beată, spunea tot felul de aiureli.
M-am uitat în tăcere la Nina, care se liniştise. Păi, uite aici, draga mea, nu ai dreptate! Omului la beţie i se dezleagă limba!Am dat buzna în casă trăgând după mine o geantă care cu greu putea fi ridicată. în curând aveau să vină toţi de la serviciu şi să ceară de mâncare. La bucătărie, ca mai înainte, se înălţa un munte de vase nespălate.
— Tina, începui eu să urlu, simţind că furia începe să mi se urce în gât, vino imediat aici!

Uşa începu să scârţâie şi fata adormită apăru în prag.

— De ce nu ai spălat vasele?

— Păi, trebuia?
De furie am aruncat aşa de tare periuţa în chiuvetă, că imediat cana preferată a lui Serioja, cea bleumarin, după ce a zornăit jalnic, s-a făcut bucăţi. Bineînţeles, după descoperirea cioburilor avea să fie nervos toată seara.
— Păi, ai stat acasă toată ziua, era aşa mare greutate să clăteşti farfuriile?
— Mi-e rău, bolborosi cu o voce liniştită Valia, aşezându-se pe scaun, mi-e foarte rău, mă doare burta şi văd negru în faţa ochilor, vă rog, aduceţi-mi de pe noptieră tabletele, sunt unele roz, în sticluţă.
Doamne, ce actriţă! Voia să-şi justifice lenea prin boală.

M-am dus totuşi în dormitor şi am descoperit pe masă nu numai medicamentele prescrise de Katia, dar şi o grămadă de ambalaje de la bomboane, poleiala colorată era împrăştiată şi pe plapumă. Acolo se afla şi cartea - de acum murdară - Coşmarul din gang

.„Calm, doar calm", îmi spuneam în sinea mea „un, doi, trei, patru, lucrul cel mai important este să nu izbucnesc..."
Dar, după ce i-am dat medicamentele Valentinei, care ofta greu, nu m-am putut abţine şi mi-am descărcat sufletul.
— Oare cum poţi să mănânci o asemenea cantitate de dulciuri? Şi mai ales dacă nu te simţi bine! Un om sănătos poate să ajungă la spital dacă bagă în el un kilogram de „Mişka".
— Da, recunoscu supusă Tina, aveţi absolut dreptate, nu înţeleg cum de s-a întâmplat aşa, probabil m-am luat cu cititul.

M-am întors spre chiuvetă şi m-am apucat să spăl furioasă

farfuriile.

După cină, pe la ora zece, Katia a anunţat:

— Gata, mâine la nouă semnăm actele.

— Ce acte? se minună Iulecika.

— Contractul de vânzare-cumpărare.

— Deja? strigarăm noi toţi într-un glas.
— Păi, ce s-o mai lungim? ridică ea din umeri. Tot lanţul e gata, hârtiile sunt adunate.
— Parcă e totuşi cam prea repede, începu să mormăie Seriojka, treburile serioase nu se fac aşa, din mers.
— Trebuie să reuşim până la Anul Nou, explică Katia.
— De ce? se minună Iulia.
— Nu ştiu, aşa spun cei de la agenţie, răspunse prietena mea, iar Evghenia Nikolaevna se teme că la începutul lui ianuarie o să se facă public anunţul de construire a şoselei şi o să rămânem cu buza umflată. Cine o să dorească să locuiască într-un apartament lângă metroul de suprafaţă!
— înseamnă că noi îi păcălim pe cei care o să vină aici, se băgă în discuţie Kiriuşka.
Se lăsă tăcerea. în cele din urmă Iulecika spuse:
— Bine, noi nu schimbăm apartamentul direct. Aici o să vină cei care sunt chiar la sfârşitul lanţului.
— Probabil că nu este prea bine, mormăi şi Katia.

— Auzi, mămică, întrebă repede Seriokja, dar cum o să se întâmple totul mâine? Şi apoi, dacă o să cumpărăm apartamentul, unde sunt banii?
— Păi, în acelaşi timp şi vindem, îl lămuri Katia, de fapt, nimeni nu are niciun ban.

— Cum aşa? mă minunai. Katerina oftă şi se apucă să explice:
— Mihalevii şi Popovii cumpără apartamentul nostru şi aduc o sută de mii. Dar, în acelaşi timp, Mihalevii îşi vând apartamentul de patru camere şi primesc şaptezeci şi cinci de mii de la noi, iar Popovii iau douăzeci şi cinci de la Petrovi...
— Stai puţin, stai puţin, începu să se agite Iulia, dar de unde avem noi şaptezeci şi cinci de mii?

— De la Mihalevi.

— Păi, nu noi trebuie să le dăm lor?

— Ei, nu!

— Dar tocmai asta ai spus! Katia tăcu, apoi oftă:
— M-am încurcat. Ascultaţi, o să dăm o sută de mii Nikitinilor, nouă ne dau şaptezeci şi cinci de mii Mihalevii şi douăzeci şi cinci de la Popovi, iar ei îşi primesc banii de la Petrovi şi...
— Doamne, întrebai eu ameţită de mulţimea numelor, dar ăia o sută de mii de la început ai cui sunt?
— De la Petrovi douăzeci şi cinci şi de la Mihalevi şaptezeci şi cinci, explică răbdătoare Katia, numai ei dau banii, ceilalţi pur şi simplu îi transmit în lanţ, din mână în mână...
— Dar tocmai ai spus că Petrovii o să primească douăzeci şi cinci de la Popovi! spusei mirată.
— Nu, începu să urle Katia, gata, lăsaţi-mă, agenţia se ocupă de toate aceste probleme cine cui şi câţi bani îi dă. Sarcina noastră e ca mâine, la ora nouă, să fim la birou cu buletinele.

— Ura! jubilă Kiriuşka. Nu mă duc la antrenament.

— Dar nu e nevoie să vii şi tu, îi spuse Katia.

— Este o încălcare a drepturilor copilului, ripostă trist băiatul.

— Ajunge, îi spuse fratele mai mare. în ce o să împachetăm

lucrurile?

— în cutii, spuse Iulia.

— Doamne, ce coşmar, oftă Katia.

— Ei, doar tu ai născocit asta, pară Seriojka.

— Vrei să trăieşti pe drum? se supără Katia.

Ascultând cum se ceartă, m-am dus la mine în cameră şi m-am apucat să dau câteva telefoane. Mai întâi am vorbit cu Pisemski şi am aflat că nu are nicio veste despre Ksiuşa. La întrebarea mea dacă soţia lui cânta la pian, Oleg a răspuns tulburat:

— Nu ştiu, nu am auzit-o niciodată, nu avem pian.

— Bine, oftai, daţi-mi o altă fotografie a soţiei, în cea pe care o am, practic nu i se distinge chipul.

— Nu am altele, bâigui Pisemski.

— Cum aşa? mă minunai sincer. Dar cele de la nuntă?

— La nuntă am avut un mare ghinion, explică „regele benzinei", am angajat un fotograf şi el a făcut nişte fotografii foarte frumoase. Dar mai apoi ne-a restituit banii şi s-a scuzat foarte tare. Nu se ştie de ce, filmul a fost expus.

— Dar nu v-aţi dus în concediu?

— Da, numai că o dată Ksiuşa a uitat filmele la hotel, iar a doua oară a scăpat din greşeală albumul în baie...

— Dar negativele?

— Au dispărut undeva, ea a suferit foarte mult.

Am aruncat telefonul pe canapea şi am scos ţigările. De fapt, începusem să fumez recent şi nu faceam asta prea corect. Fumătorii inspiră fumul, iar eu îl înghiţeam. Toate încercările de a mă învăţa să fumez ca la carte au eşuat. Dar imaginea unei ţigări care arde îmi producea o stare de spirit minunată... De aceea puţin îmi păsa de canoane şi mă descurcam cu ţigările în felul meu.

O, nu degeaba tânăra soţie a lui Pisemski distrusese fotografiile. Interesant, oare de ce se temea?
Următorul telefon îi era destinat lui Burlevski. Fiodor mă ascultă în tăcere şi spuse:
— Minunat, acum a rămas numai să-l găsiţi pe cel care a omorât-o pe Vera şi treaba e făcută.
Uşor de spus, dar greu de făcut.
— Poate totuşi ar fi mai bine să informăm miliţia? propusei eu cu precauţie.
— Niciodată, spuse pătimaş Fiodor, organele de ordine au stabilit deja că Anton e vinovat şi nu vor să-şi schimbe opinia. Pentru ei totul e clar.
— Mă tem că n-o să mă descurc, mă plânsei eu.
— Vă iese totul de minune, pară Burlevski, cutezaţi!
A doua zi dimineaţă am pornit cu mare alai la agenţia „Konako". Am fost primiţi de un bărbat aferat, în nişte pantaloni prost călcaţi.
— Sunt foarte, foarte bucuros, se agită el, tot sărind pe loc, să facem cunoştinţă, numele meu este Zinovi Pavlovici, luaţi loc pe canapea, trebuie să aşteptaţi puţin.
— Mult? întrebă Seriojka.
— Uitaţi, numai să vină Popovii, îşi frecă mâinile bărbatul aferat, ceilalţi sunt aici.
Ne-am aşezat pe canapeaua moale şi ne-am uitat la acvariul uriaş în care înotau peşti incredibil de mari.
— Sunt vii? întrebă Iulia.
— Nu, sunt de jucărie, explică Serioja.
Iulecika ciocăni cu degetul în sticlă şi peştanii imediat întoarseră boturile la sunet.
— Ce mai minţi! spuse Iulia indignată.
— Păi de ce întrebi prostii? îi replică Seriojka.
Atmosfera se încingea în mod clar şi, chit că toţi stăteau liniştiţi pe canapele şi fotolii, în aer mirosea a furtună.
A trecut o oră, apoi a doua.
— Ei, unde sunt? se indignă Katia.
— Totul e în ordine, ne linişti Zinovi Pavloviéi, vin din provincie, poate că e ceva cu personalul. Poftiţi, uitaţi-vă pe nişte reviste.
Seriojka se ridică oftând.
— Vreau să beau ceva.

— Uitaţi, avem un aparat, „Apă curată" se numeşte, explică Zinovi Pavlovici, avem şi pahărele, şi pacheţele cu ceai. Robinetul roşu e pentru apă fiartă, iar cel albastru...
— Am înţeles, îl întrerupse Seriojka, luă recipientul de plastic, puse în el un Lipton şi apăsă maneta.

Apa începu să curgă în pahărel. Seriojka îl umplu până sus şi

râgâi tare.

— Seriojka! spuse Iulia cu reproş.

— Ce-i? întrebă soţul întorcându-se.

— Poartă-te cuviincios!

— Ce-i, ai înnebunit? Ce am făcut?

— Ştii şi tu, se bosumflă soţia, un asemenea comportament e

respingător.

— Ai înnebunit, oftă soţiorul şi se apucă să bea foarte liniştit ceai.
— Puteai să-mi pui şi mie, se enervă definitiv Iulecika şi, după ce se ridică repede, luă un pahărel.

Apa curgea din nou în şuvoi vesel şi se auzi din nou sunetul

respingător.

— Iulka, ai tras un pârţ, începu să chicotească Seriojka.

— Eu? se indignă fata. Eu?
— Nu, eu, continuă să se distreze soţiorul, pfui, ce neplăcut e să strici aerul în public.
— Eşti un prost, trânti Iulia.
în clipa aceasta de încălzitorul uriaş se apropie Zinovi Pavlovici şi aşează o cană. Se auzi un răget groaznic. Mă uitai la aparat. Deasupra lui, cu capul în jos, era amplasat un bidon mare, de douăzeci de centimetri, lichidul cădea din el în fierbător. De

fiecare dată când cineva deschidea robinetul, în bidon apărea o bulă uriaşă, iar în urma ei se auzea un gâlgâit respingător, ca şi cum cineva vomita.
— Nu trebuie să-ţi dai drumul în prezenţa tuturor, continua Serioja să se veselească.

— Eşti un monstru, şuieră Iulia şi-i dădu un picior bărbatului. Dar

el nu putea fi oprit.

— O fată aparent cuviincioasă, şi aşa de prost educată!

— Eşti un cretin, şuieră soţia printre dinţi.

Dându-mi seama că soţii o să sară la bătaie, le-am spus supărată:
— încetaţi, doar nu sunteţi acasă! Nimeni nu a râgâit şi nu a pârţâit, este bidonul...
— Nu ştiu, nu ştiu, continuă jocul Seriojka.
Dar în momentul acela uşa se deschise cu un scârţâit şi în prag apăru o femeie zdravănă, care semăna foarte tare cu ţarul reformator Petru I. Ei, poate avea înălţimea un pic mai mică, nu doi metri, ci doar un metru nouăzeci, dar mustăţile erau la fel, şi ochii rotunzi îi străluceau nebuneşte. Ducea de braţ un bărbăţel destul de anemic cu nişte cizme uriaşe, murdare, umflate. Chiar îl ducea, pentru că „cizmele" se legănau în aer. în mod clar, omul era obişnuit cu un asemenea mod de deplasare şi nu manifesta niciun fel de nemulţumire, părând apatic sub mâna puternică. Aşa de supusă arăta numai Ada noastră, când era dusă la spălat. Mai întâi fugea, se ascundea, se băga sub pat, dar imediat ce era scoasă de acolo şi luată în braţe, gata, împotrivirea înceta, ca şi cum ar fi luat deodată decizia de a nu se mai lupta cu circumstanţele.
Se pare că şi bărbatul ăla fusese multă vreme gonit prin toate colţurile.
După ce aruncă povara pe canapea, muierea spuse pe neaşteptate cu o voce piţigăiată:
— Sal'tare tuturor, scuzaţi că am întârziat, drumul e o porcărie. Nu e asfalt, ci sticlă, maşina a fost luată pe sus, abia am ajuns. Am adulmecat, am simţit o aromă puternică de alcool şi mi-am dat seama că domnul Popov e beat tun.

— Sunteţi o femeie curajoasă, să veniţi cu maşina pe poleiul ăsta, cred că aţi obosit la volan.
— Nu ştiu să conduc, explică madam Popova, soţul meu a condus. Mă uitai cu ochii mari la micuţul care aproape adormise. Soţul?! Beţivul în zdrenţe?! La volan, pe o vreme ca asta?!
Ca şi cum mi-ar fi simţit nedumerirea, doamna Popova explică:
— El e în ordine, cum se pune la volan, imediat se trezeşte.
Zinovi Pavlovici, care venise auzind zgomot, îl trase imediat în interiorul biroului pe bărbatul care abia îşi dădea seama ce se întâmplă cu el.

— Acum e clar de ce au peste tot acvarii uriaşe, spuse lung

Seriojka.

— De ce? întrebă atentă Katia.

— îi bagă cu botul în ele pe clienţii de felul ăsta, explică tânărul.
Şi din nou au curs minutele, dar peste o oră era clar că e imposibil să se semneze vreo hârtie. în pofida litrului de cafea foarte tare, a două prize de
Alka-Seltzer şi a amoniacului, monsieur Popov tot nu-şi revenise.
Invitat pentru a consfinţi tranzacţia, notarul scrâşni doar:
— Ei, Zinovi, iartă-mă, mereu vin în întâmpinarea ta, nu-ţi pun beţe în roate când buletinul e expirat, dar în cazul ăsta... Nici nu poate să semneze.
— Păi nu putem face contractul în maşină? se interesă Seriojka.
— Ce are de-a face aici maşina? se minună notarul, îndreptându-şi mereu ochelarii care-i alunecau pe nas.
— Păi, soţia spune că, atunci când se află la volan, îşi vine în fire, explică tânărul.

Notarul pufni mânios şi spuse hotărât:

— Acţiunea se amână. Mâine la nouă ne adunăm din nou aici.

— Eu am serviciu, spuse sfioasă Katia.

— Şi noi, adăugară încetişor Mihalevicii.

— Nu e problema mea, o tăie notarul.

Dezamăgiţi, am pleact şi ne-am răspândit care încotro: Katia la spital, Seriojka la negocieri, Iulecika să dea colocviul, iar eu să caut Facultatea de pedagogie unde învăţaseră Sorokina şi Fedina. Nina mi-a dat indicaţii corecte. Hornul înalt, din cărămidă roşie, l-am observat imediat, după ce am ieşit de la metrou. Iar facultatea se afla chiar uşă în uşă cu Fabrica de bomboane. Deasupra aleii principale se revărsa un miros de vanilie, scorţişoară şi aluat proaspăt, dar asta era singura impresie plăcută. în celelalte privinţe, alma mater a viitorilor pedagogi arăta respingător. O clădire într-o rână, murdară, vopsită într-un cărămiziu- deschis care deja se coşcovise. La parter mirosea insuportabil a toaletă, iar scara probabil fusese spălată ultima oară în cinstea celei de-a 850-a aniversări a Moscovei^. Pe coridoarele lungi, ca nişte maţe, hoinăreau fete îmbrăcate neîngrijit - ghete cu talpă gen „şenilă" şi pulovăre întinse, fără formă, care atârnau aproape până la genunchi. De fapt, nici cele două profesoare întâlnite pe drum nu arătau mai bine - nişte tanti fără vârstă cu feţe stupide. La administraţie se afla o fată. Când m-a văzut, a început să zâmbească şi a întrebat curajoasă:

— Căutaţi pe cineva?

— Da. Pe Ksenia Fedina.

Fata şi-a încruntat fruntea netedă şi a bolborosit:

— în ce an este? Am desfăcut mâinile:

— Habar nu am.

— Nu vă neliniştiţi, chicoti fata, o s-o găsim.

Nu aveau computer. Dosarele personale se păstrau ca în vechime, într-un dulap mare galben. Secretara cotrobăi sârguincioasă vreo zece minute prin rafturi şi în cele din urmă oftă mulţumită:
— Uite-o, e la exmatriculaţi.
— Pot să mă uit?

Fata întinse supusă dosarul, dar mai apoi se decise să manifeste vigilenţă şi întrebă:
— Dar de ce vă trebuie? Şi, de fapt, cine sunteţi?
Mă uitai la feţişoara ei curată, naivă, netulburată de niciun gând, şi răspunsei tăios:
— Maior Romanova, de la Cercetări penale.
— Vai, ţipă fatuca şi-mi dădu dosarul fără să protesteze.
începui să mă uit încet la hârtii. Chestionarul completat de către absolvenţi la intrarea în facultate era primul. Aşa, Fedina Ksenia Ivanovna... părinţii: Fedin Ivan Nikolaevici s-a stins în anul 1990, mama, Fedina Raisa Konstantinovna, directoare de fabrică, satul Selihovo.

— Foarte ciudat, îmi scăpă involuntar.

— Ce? întrebă sfioasă fata.

— Când sunt examenele de admitere la facultatea

dumneavoastră?

— între 15 şi 25 august.
— Dar Fedina a fost înscrisă la sfârşitul lui septembrie, cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Fata oftă şi explică:

— Nu e singura.

— De ce?

Secretara se uită la biroul vecin, gol şi, reducând vocea, spuse:

— Ştiţi, aici nu e facultate, e un azil.

— Explicaţi-mi, vă rog.
— Păi ce să mai spun, aici se dau examene atunci când în toate celelalte locuri cuviincioase s-au terminat deja probele de concurs. Mulţi absolvenţi îşi încearcă mai întâi forţele în locuri mult mai bune, iar când obţin doar nota şase, dau fuga aici. La

noi sunt primiţi toţi, lucrul cel mai important este să nu iei patru. Dar, la drept vorbind, e greu să ţi se întâmple aşa ceva, examinatorii sunt mai mult decât loiali, şi trebuie să dai numai trei examene
— literatură, istorie şi rusă. Şi oral, după sistemul testului. Adică primiţi o foaie cu întrebări şi variante de răspuns. Să spunem, cine a scris Evgheni Oneghin? - Puşkin, Giordano Bruno sau Iuri Gagarin? Dar chiar şi cu acest
sistem se întâmplă să nu fie studenţi suficienţi. De aceea rectoratul le permite adesea să înceapă să studieze în anul întâi şi celor care au venit în septembrie, octombrie sau noiembrie. Uneori vin de la alte instituţii de învăţământ, dacă nu fac acolo faţă programei. Ksiuşa făcea şi ea parte dintre aceştia, a adus hârtiile toamna şi a fost admisă. E adevărat, cam peste trei luni a dispărut, pur şi simplu n-a mai venit la cursuri şi a fost exmatriculată.
N-am mai aflat altceva. în acea facultate, dacă-i putem spune aşa, se învăţa numai doi ani, şi toate colegele Ksiuşei se împrăştiaseră care încotro după ce primiseră diplomele. Şi ne mai mirăm de ce avem în şcoli profesori aşa de proşti - cum să fie altfel, dacă au învăţat într-un asemenea loc!
Gerul mi-a tot pişcat obrajii până să ajung la metrou. în pasajul dintre „Boroviţkaia" şi „Biblioteka Lenina" am cumpărat o clătită şi un pahar de ceai fierbinte, mi s-a făcut cald, iar creierul, după ce s-a dezmorţit, a început să gândească. Ei, şi ce aflasem? La prima vedere, nimic nou, mai mult, Ksenia îşi transformase mama în directoare de fabrică şi îi încurcase patronimicul. Putea să mintă în chestionar, nu era nevoie de niciun fel de adeverinţă care să confirme locul de muncă al părinţilor. Ea a decis să-şi ridice statutul social, o slăbiciune pe deplin de înţeles. Dar nu asta mă interesa la chestionar. Deja mă mai uitasem o dată în dosarul personal al Fedinei, şi asta se întâmplase la Academia economică. Ţinusem în faţa ochilor chestionarul completat de Ksenia. Pur şi simplu puţin îmi păsa de informaţiile de acolo, dar scrisul, scrisul era altul. Când se decisese să ajungă economistă Fedina scria cu nişte litere mărunte, egale, ca nişte mărgăritare. Şi, din câte mai ţin minte, absolut corect, fără greşeli de ortografie şi ştersături. Lucru de înţeles, fata învăţase la şcoală de nota zece, iar copia diplomei de bacalaureat confirma asta.

Dar iată, documentele absolventei care venise la Facultatea de pedagogie arătau altfel. Completase hârtiile cu litere mari, inegale, înguste şi ascuţite. Mai mult, mai întâi scrisese „Diclaraţie", iar mai apoi corectase primul „i" cu „e". O greşeală imposibilă pentru o elevă eminentă.
înghiţind repede clătita gustoasă cu denumirea enigmatică burrito, mă gândeam intens: unde se duce un om care vrea să afle adresa unui moscovit? La Biroul de informaţii din Moscova. Trebuia să ajung şi eu acolo cât de repede. E adevărat, din câte ştiam, acolo aveau nevoie de datele complete din buletin, dar, în cazul meu, puteau face o excepţie. Dacă aş fi vrut s-o găsesc pe Lena Petrova, fără să îi ştiu patronimicul şi anul naşterii... Dar aveam nevoie de o femeie cu un nume rar de familie, Mitepaş. Poate că era una singură în capitală!
După ce am aruncat la gunoi paharul de carton, am alergat spre metrou.La Biroul de informaţii m-au tratat cu multă îngăduinţă. Păi cum să nu îţi fie milă deprovinciala naivă care a venit în capitală tocmai de la Tmutarakansk!
— Doamnă, mă plânsei eu, trăgându-mi tare nasul, ajutaţi-mă, vă rog! Am rătăcit hârtia cu adresa, m-am pierdut în marele oraş, peste tot sunt numai maşini, oamenii trec în toate părţile, vai, mi se face rău! Cum să-mi găsesc prietena în hărmălaia asta!
— Staţi liniştită, se apucară să mă calmeze cele două funcţionare drăguţe, dacă are viză de capitală, o s-o găsim.
într-adevăr, peste zece minute îmi întinseră o hârtiuţă.
— Are un nume rar, oftă funcţionara, cu numele ăsta sunt numai patru oameni în toată Moscova.
După ce am dat bucuroasă o sută de ruble pentru serviciu, am ieşit în hol şi m-am apucat să studiez datele. Aşa. Mitepaş Edvard Hristoforovici, născut în 1907, Mitepaş Olga Vasilievna, născută în 1917, Mitepaş Eva Edvardovna, născută în 1947, şi Mitepaş Tatiana Fiodorovna, născută în 1972... Şi, interesant, toţi erau înregistraţi la aceeaşi adresă, aleea Safonovski, literalmente la doi paşi de locul unde mă aflam.

Familia Mitepaş locuia într-o casă uriaşă, plină de plăci memoriale, înfăţişarea clădirii cenuşii cu

acoperişul ei de ţiglă îmi trezea amintiri tulburi. Din câte ştiam, acolo îşi avea apartamentul Vasia Leonov, colegul meu de an de la Conservator, părinţii lui lucrau la Teatrul muzical... Şi pe plăci erau înscrise cuvinte de genul: „dirijor remarcabil", „compozitor", „balerină"... în mod clar administraţia locativă îi instala acolo pe servitorii Melpomenei

.Ciudat, la uşă nu era interfon, de fapt, nici în scară nu era liftieră, şi liftul era murdar, mirosea greu a urină. Uşa apartamentului douăzeci şi opt era împodobită de o plăcuţă frumoasă de metal pe care scria „Mitepaş". Am apăsat repede butonul soneriei.
— Vin, se auzi de undeva de departe, vin, mă grăbesc.
Era o voce tânără, sonoră, în mod clar de fată. Uşa se deschise larg şi, de surprindere, rămăsei cu gura căscată. în prag se afla o femeie foarte în vârstă, dar nu puteam să o numesc bătrână. Era o doamnă înaltă, impunătoare, care părea de cincizeci de ani. De regulă, cu vârsta, femeile, devin mai mici, se usucă. Aceasta însă îşi păstrase statura şi un spate ideal de drept. Părul cărunt era strâns cu grijă într-o coafură de modă veche, cu un coc înalt, umflat. în urechi se legănau nişte cercei cu briliante, la gâtul acoperit de un guler purta mărgele de sticlă, iar degetele încovoiate de artrită erau împodobite de inele masive. De fapt, avea şi manichiura făcută, unghiile lungi, ireproşabil ovale erau acoperite cu un lac de un roşu- sângeriu, care repeta identic rujul de buze al gazdei. Şi nu era îmbrăcată în capot, ci în nişte pantaloni negri largi şi cu un pulover de un gri-închis. Doar faţa, acoperită de o reţea de riduri adânci şi de pete pigmentate, îi trăda vârsta cu care femeia încerca să se lupte.
— La mine aţi venit? întrebă cu o voce de soprană bine conservată, sonoră.
M-am minunat: cum se putea să îţi păstrezi o voce ca asta? Dacă închideam ochii, mi se părea că stau de vorbă cu o fată de douăzeci de ani.

— Familia Mitepaş locuieşte aici?

Doamna se retrase în interiorul coridorului şi spuse:

— Dar în ce problemă aţi venit? V-a trimis Leonid Arkadievici?

— Nu, am nevoie de Tatiana Mitepaş.

Bătrâna se schimbă la faţă şi spatele i se lăsă puţin.
— Cine sunteţi?
— Tania nu e aici?
— Cine sunteţi?

Fără să înţeleg de ce reacţionează aşa de ciudat la întrebări, am decis că un om în vârstă are mai degrabă încredere în organele de miliţie şi am răspuns politicos:
— Maior Evlampia Andreevna Romanova, de la miliţie.
— Am înţeles, bolborosi doamna şi, oftând, mai spuse: Intraţi.
Prin coridorul lung, întunecos, am ajuns într-o cameră ocupată în cea mai mare parte de un pian. în mod clar încăperea fusese decorată la începutul secolului. O masă grea de stejar, o canapea masivă tapiţată cu velur albastru-închis, şi un fotoliu Voltaire... Din tavan atârna o lustră de bronz, iar pe pereţi era un număr incredibil de fotografii şi tablouri.
— Vă ascult, spuse imperial doamna, lăsându-se uşor în fotoliu.
— Sunteţi Eva Edvardovna?
Gazda începu să râdă, revărsând parcă o mână de clopoţei care răsunau vesel.
— Draga mea, vă apreciez dorinţa de a-mi face un compliment, dar sunt Olga Vasilievna, mama nefericitei Eva.
Deci interlocutoarea mea avea optzeci şi doi de ani.
— Nu mi-ar fi trecut prin cap, mă hotărâi eu s-o măgulesc în continuare, mai întâi mi s-a părut că aud vocea unei tinere.
Olga Vasilievna începu să râdă din nou:
— Draga mea, am fost cântăreaţă şi vocea e tot ce mi-a rămas din fosta măreţie. Cândva mulţi bărbaţi chiar îmi cădeau la picioare, aruncau buchete de flori... Dar... gloria trece, probabil nici nu aţi auzit de steaua teatrului muzical, Olga Mitepaş... Sunt de mult la pensie şi acum dau meditaţii, îi
învăţ pe tineri să-şi folosească corect vocea. Apropo, vocea mea a fost auzită şi în Italia. Era la începutul anilor treizeci, atunci Molotov i-a adunat pe cei mai buni cântăreţi...
Se cufundă în amintiri, oferindu-mi informaţii total inutile. Prinsei o pauză în acel şuvoi şi-i zisei repede:
— Aveţi un nume rar.
— Soţul meu este un urmaş direct al decembriştilor, spuse doamna cu mândrie. Strămoşul lui a fost un ofiţer francez, de Mitepaş, care s-a căsătorit cu una dintre surorile Volkonski. Apoi particula „de" a căzut şi cineva a scris litera „ş" la finalul numelui... Edvard Hristoforovici a fost un mare dirijor, drumul lui de creator...

Din nou s-au revărsat asupra mea mormane de informaţii. Doamna avea memoria în deplină ordine. Şi-a descris în detaliu rochia de nuntă, călătoria cu soţul în Franţa, şi vreo cinci minute a enumerat celebrităţile care îi vizitaseră casa. înnebunită de informaţii, simţeam că mă sufoc. în cameră mirosea a praf, Olga Vasilievna răspândea un miros puternic de „Madam Rochas" de modă veche care începea să mă supere în gât.
Abia abţinându-mă să tuşesc, m-am hotărât să îndrept şuvoiul amintirilor în albia necesară şi am întrebat:

— Şi fata dumneavoastră e cântăreaţă?

— Evocika a fost violonistă, explică femeia.

— A fost?

— A murit, spuse scurt cucoana.

— Cum aşa, aşa de tânără, i-a cedat inima?

— Nu, răspunse din nou scurt Olga Vasilievna.
în mod clar nu intenţiona să intre în detalii.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? A avut cancer?

— Nu.

— Un accident?
— Stimată doamnă, ridică mândră capul Olga Vasilievna, fata mea s-a sinucis, era un om bolnav, cu o sănătate sufletească precară. Orice mărunţiş o rănea puternic şi, în cele din urmă, psihicul nu a mai rezistat.
— Vă rog să mă iertaţi, bâiguii eu, şi de mult s-a întâmplat asta?
— în nouăzeci şi şapte, răspunse liniştită fosta cântăreaţă, de atunci locuiesc absolut singură.

— Dar Tania? Doar e nepoata dumneavoastră. Gazda îşi încrucişă

mâinile la piept şi spuse:

— Nu am nimic în comun cu persoana asta.

Ca să vezi! Tocmai ciripise în voia ei despre amanţi, şi acum nu dorea să-mi spună niciun cuvânt despre nepoată.

— Am nevoie de Tatiana. Unde pot s-o găsesc?

Olga Vasilievna aruncă săgeţi furioase din ochii machiaţi puternic.

— în orice caz, casa asta e ultimul loc în care o să apară.

— De ce?

Cântăreaţa tăcu o clipă şi întrebă:

— De ce aveţi nevoie de ea? Ce a mai făcut Tania?

Pe neaşteptate în vocea ei prefăcut vioaie, bine păstrată, apăru o răguşeală uşoară, şi deodată spusei adevărul:

— Nu-i nimic grav, pur şi simplu mi se pare că Tania poate face lumină în privinţa unei întâmplări.

— Şi totuşi, despre ce este vorba? insistă interlocutoarea.

— Cu ceva vreme în urmă a dispărut la Moscova o fată, Ksenia Fedina. în timpul cercetărilor operative am ajuns la concluzia că Tatiana Mitepaş ştie unde se află dispăruta.

— Şi vreţi neapărat s-o găsiţi? Dădui din cap:

— Fedina are un soţ care e tare îndurerat de pierderea soţiei.

— Da, oftă Olga Vasilievna, ştiu bine ce greu e să pierzi pe cineva apropiat. Bine, dacă spuneţi că Tatiana e la curent, o să încerc să vă ajut. Numai că vă previn, n-o să auziţi nimic bun. Tania e nefericirea familiei noastre, deşi s- au investit multe forţe în educaţia ei, cât pentru zece copii.

Eva Mitepaş nu fusese căsătorită niciodată. Crescută de părinţii iubitori în condiţii de seră, aştepta marea iubire şi relaţii înalte. Dar realitatea s-a dovedit a fi crudă. Prinţul pe care-l întâlnise i-a făcut mai întâi promisiuni şi complimente, apoi a dus-o în pat, fără să se grăbească cu starea civilă, şi când Eva, bucuroasă, i-a spus că e însărcinată, el s-a străduit să dispară instantaneu. E

adevărat, nu cu prea mult succes. Olga Vasilievna l-a găsit pe Romeo şi l-a făcut să recunoască fetiţa născută. Aceasta a primit patronimul tatălui, dar numele a rămas cel al mamei. Tăticul ratat a trimis de două ori pensie alimentară şi a uitat de copil. Olga Vasilievna voia să-l dea în judecată pe nemernic, dar Eva, plângând, a rugat-o pe mamă să nu facă asta.
Taniuşa a fost crescută de două femei care o iubeau enorm. Edvard Hristoforovici s-a stins în anul 1970 şi nu a mai apucat să o vadă pe nepoţică.
Pe atunci familia nu prea ştia ce sunt lipsurile. Eva avea turnee în străinătate, Olga Vasilievna se bucura de gloria unui pedagog vestit, iar şuvoiul de elevi curgea fără întrerupere. Tanecika a fost crescută în condiţii de seră. Cu doică, guvernantă, apoi profesor de muzică. Au dat-o la pian la cinci ani şi de atunci a fost pusă să facă zilnic exerciţii, fiind pregătită pentru o carieră de muzician profesionist. Seara era dusă la teatru şi la Conservator, duminica - la Galeria Tretiakov şi la Muzeul Puşkin.
Se credea că o asemenea atmosferă trebuie să creeze o fiinţă exaltată, o domnişoară din lumea lui Turgheniev, o fată extrem de sensibilă... Dar a ieşit altfel. Tania s-a dovedit a fi un pui de cuc aruncat în cuibul Mitepaş. Chiar din copilărie nu puteai scoate de la ea niciun cuvânt adevărat. Chiar dacă fetiţa spunea că afară e zăpadă, trebuia, pentru verificare, să priveşti pe fereastră. La o vârstă timpurie s-a spus despre ea că fabulează. Când pleca la plimbare cu bona, fetiţa de opt ani povestea ce accident groaznic de maşină avusese loc pe bulevardul cutare. Copilul descria în detaliu maşinile ciocnite, sângele de pe asfalt. Bona stătea cu gura deschisă. Nu se întâmplase nimic de felul ăla, totul se născuse în capul Taniuşei.
— Ar trebui să scrie romane, ofta Eva şi îi spunea Olgăi Vasilievna: Poate că o învăţăm degeaba muzică.
— încetează, dădea din mână cântăreaţa, Tatiana e o fire emoţională, o fată extrem de înzestrată, fanteziile o să treacă.
Dar bunica n-a avut dreptate. De fapt, cam prin clasa a cincea fetiţa a încetat să-i mai sperie pe apropiaţi cu născocirile, pur şi simplu minciuna ei devenise altfel - Tanecika învăţase să scoată profit din „fanteziile" sale. Mai întâi erau fleacuri. De exemplu, în mod regulat nu i se dădea rest la pâine. Franzela albă adusă de

adolescentă costa mereu mai mult. Dar, pentru că era vorba de copeici, nici mama, nici bunica nu se tulburau. Apoi mereu pierdea lucrurile, ba un penar frumos, cadou de la mamă, ba nişte mănuşi minunate din blană de iepure.
— Nu poţi fi aşa de împrăştiată, ofta Eva, cumpărând lucruri noi.
Tanecika dădea aprobator din cap, cu o faţă serioasă. Rudele iubitoare nu-i dădeau bani, considerând că fata nu are ce face cu ei, dar ea tare mai voia să
mănânce o plăcinţică interzisă, cu magiun, sau o îngheţată, să-şi cumpere un creion cu gumă.
Şi aşa a fost nevoită să vândă tot felul de prostioare frumoase la şcoală.
Tania învăţa prost, pur şi simplu materiile nu-i intrau în cap. Şi dacă notele de patru la matematică n-o prea uimeau pe mamă, „insucifientul" la limba rusă, istorie şi literatură în mod sincer o necăjea.
Lucrurile nu mergeau prea bine nici pe tărâm profesional. Profesorii de la şcoala de muzică ziceau că e vorba de lene. Munca pianistului este asiduă, permanentă, exerciţiile se repetă întruna. Pentru a ieşi pe scenă şi a interpreta minunat ceva, fără să te gândeşti la mâini, trebuie ca, un număr de ore pe zi, să-l petreci cu instrumentul. Cel mai greu le este micilor muzicieni primăvara. Pe fereastra deschisă se aud strigătele de bucurie ale colegilor de clasă care se joacă de-a v-aţi ascunselea, iar ei stau la pianul acela afurisit privind limba metronomului care se leagănă ritmic.
în clasa a noua Tania a spus categoric:
— Mă irită când intraţi în camera în care exersez.
Mama şi bunica au dat aprobator din cap. Ambele muziciene profesioniste, înţelegeau că un om de creaţie poate fi deranjat de orice fleac. De atunci uşa biroului în care se afla pianul era închisă ermetic. Eva era uimită numai când auzea sunetele care umpleau apartamentul. Mai înainte leneşă, acum Tanecika stătea aproape toată ziua lângă instrument.

— Doar am spus, se bucura Olga Vasilievna, fata a crescut, s-a maturizat... Dar la şcoală ca şi mai înainte repetau piesele nestudiate.

— Fiica dumneavoastră trebuie să exerseze asiduu, bolborosea Esfir Moiseevna, profesoară la clasa de pian.

— Dar ea stă zile întregi lângă instrument! se zbuciuma Eva. Esfir Moiseevna ofta numai.

— Nu te nelinişti, mămică, o îndupleca Tania, pur şi simplu îmi caută nod în papură, ei îi plac brunetele, iar eu sunt şatenă!

Eva o asculta tăcută pe fată. Ştia foarte bine năravurile din mediul muzical. Nu degeaba mulţi pianişti, chicotind, povesteau o anecdotă: „La Radio Erevan s-a pus întrebarea dacă printre profesorii de la şcoala de muzică există măcar unul care doarme cu o femeie. Radio Erevan a răspuns: Da, este Anna Lazarevna Vişniakova."

De aceea exista o anumită dreptate în cuvintele Tanecikăi, Esfir Moiseevna nu o suferea pe fată. Eva s-a decis să mute fata la un alt profesor, dar atunci a izbucnit pe neaşteptate furtuna.

într-o bună zi Eva a fost sunată şi i s-a spus să vină urgent la directorul şcolii de muzică. Acesta i-a arătat mai întâi mamei uimite notele Tatianei. Avea note de patru la toate materiile, până şi la Istoria muzicii şi Cor se vedeau scăunelele.

— Fata dumneavoastră trebuie să aleagă un alt drum, i-a transmis directorul, şi mai apoi, e mult prea leneşă...

— Doamne, şi-a plesnit mâinile Eva, păi Taniuşa lucrează cu orele... Directorul s-a uitat neîncrezător la mamă şi a mai spus:

— Atunci cu atât mai mult. Dacă o muncă aşa de asiduă nu a adus niciun rezultat, ar trebui să se orienteze către altă profesie, şi apoi...

S-a înmuiat.

— Ce? a întrebat Eva. Ce mai e?

— Vă rog să mă înţelegeţi corect, a început directorul, încercând să n-o privească pe mamă în ochi, vă respectăm profund pe dumneavoastră şi pe Olga Vasilievna, iar până acum Edvard Hristoforovici...
Eva a ascultat în tăcere lauda la adresa părinţilor ei, neînţelegând ce se întâmplă. în cele din urmă interlocutorul a ajuns la esenţă. Profesorilor le dispăruseră, nu o dată, bani. Cineva umbla prin genţi, şi făcea asta în ziua
salariului. Cu o zi în urmă Esfir Moiseevna o găsise pe Tania lângă poşetuţa sa. Fata ţinea în mână un plic cu bancnote. Speriată, a îngăimat ceva greu de crezut:
— Am văzut geanta dumneavoastră, şi cum în cameră nu era nimeni, m-am gândit să duc banii la administraţie, să nu dispară.
Esfir Moiseevna se dusese chiar la director şi-i spusese că nu va mai face ore cu Tatiana Mitepaş.
— Nu am chemat miliţia numai din respect pentru dumneavoastră, i-a explicat directorul, dar e mai bine ca Tatiana să plece.
Eva, roşie la faţă, a sărit în sus:
— Păi, nu mai rămânem nicio secundă în nebunia asta, unde, pe lângă faptul că nimeni nu te învaţă nimic, se mai şi inventează tot felul de măgării despre copii. Fetiţa mea a vrut pur şi simplu să-i facă un bine lui Esfir Moiseevna, să pună bine banii broaştei ăsteia. Apropo, lesbiana asta a urât- o dintotdeauna pe fata mea!
Plină de indignare, Eva a zburat spre casă. Pe drum a intrat într-o cofetărie şi a cumpărat un tort mare, pentru a o linişti pe fată.
„Sărmana de ea", îşi spunea Eva pe când intra repede în scară, „probabil că suferă."
în apartament, ca de obicei, răsuna muzica. Eva s-a hotărât să încalce regula nescrisă şi a împins uşa. Când a văzut ce era acolo, picioarele i s-au ţintuit de podea. Tania cea sârguincioasă stătea pe canapea cu o carte în mână, iar sunetele concertului studiat răzbăteau din casetofonul care se afla pe pian.

— Doamne... Numai atât a apucat să spună mama. Fata a dat

volumul la minim şi i-a spus obraznic:

— Ei, şi ce-i cu asta? M-am săturat să tot apăs clapele, de fapt, nici nu intenţionez să devin pianistă, şi nu mă mai duc deloc la Esfir Moiseevna!
Eva s-a refugiat în camera ei şi a plâns acolo în pernă până dimineaţă. Olga Vasilievna lua neîncetat valocordin. Pe la ora şase, cântăreaţa a ciocănit la
uşa Evei.
— Numai noi suntem vinovate, am obligat fata să înveţe ceva neinteresant, mai bine să îşi aleagă o profesie după pofta inimii.
Eva tăcea. Nu-i putea spune mamei despre plicul cu salariul, şi nici fetei nu i-a spus niciun cuvânt.
Anul următor Tania şi-a petrecut extrem de plăcut timpul, stătea pe canapea cu cărţile în mână. Toate încercările mamei şi ale bunicii de a o face să înveţe ceva s-au lovit de un zid gros de lene. într-o seară Tania nu a mai venit acasă. Femeile speriate s-au dus repede la miliţie, dar acolo, aflându- se că fata are douăzeci şi doi de ani, nu au înregistrat cererea şi li s-a spus să mai aştepte trei zile.
După trecerea termenului respectiv, în seara de joi, când Olga Vasilievna şi Eva nu-şi găseau locul, s-a auzit telefonul.

Cu o mână tremurătoare, mama Taniei a ridicat receptorul.

— Eva? s-a auzit o voce bărbătească necunoscută. Tania e la

mine...

— Aţi răpit-o, a bâiguit violonista, vreţi răscumpărare?

— Nu mai spune tâmpenii, i-a tăiat-o necunoscutul, ce, nu mă

recunoşti?

— Nu, a bolborosit în cele din urmă Eva, unde ne-am întâlnit?

— în pat, a pufnit bărbatul, sunt tatăl Taniei, fostul tău amant.

— Doamne, a exclamat Eva, cum a ajuns la tine?
— M-a căutat şi a spus că nu mai poate să trăiască cu voi. Fetiţa vrea să fie cântăreaţă, iar voi nu-i daţi voie, o puneţi să spele zile

întregi prin casă şi chiar i-aţi poruncit să renunţe la şcoala de muzică...

— Dă-mi-o la telefon, l-a rugat mama. După câteva şuşoteli fostul amant i-a spus:
— Nu vrea să vorbească cu tine, s-a supărat din cauza bătăilor.
Eva, care nu atinsese niciodată fata nici măcar cu un deget, nici măcar în gând, era să leşine pe loc:
— Nu am bătut-o.
— E uşor să minţi, a pufnit bărbatul, are mâinile şi picioarele pline de vânătăi. Spune că o baţi cu băţul.
De furie, femeia vedea negru înaintea ochilor.
— Unde locuieşti? Vin acum.
— Nu e nevoie, i-a tăiat-o bărbatul, o să ne descurcăm fără scandaluri. Am sunat numai să-ţi spun că Tania o să stea aici. E adevărat, a povestit cu lacrimi în ochi cum aţi aruncat-o în stradă, i-aţi spus că e de pripas, aşa că, probabil, n-o să-i duceţi prea mult dorul. Dar m-am gândit să vă previn.
Şi a trântit telefonul. Fără a putea spune un cuvânt, Eva s-a uitat la Olga Vasilievna. Aceasta a întrebat pierdută:
— Ce s-a întâmplat?
Dar Eva n-a putut decât să izbucnească în plâns.
în următorii doi ani nu au mai ştiut nimic despre fată. Eva a avut atunci prima cădere nervoasă şi vreo două luni le-a petrecut într-o clinică de specialitate. Olga Vasilievna ofta privindu-şi fiica: se îngrăşase mult şi lua întruna tablete. Violonista făcuse tensiune şi devenise extrem de plângăcioasă.
Apoi a venit o zi groaznică. în ianuarie la uşa casei lor a sunat un musafir neplăcut, un miliţian. Tipul a început să tot întrebe de Tatiana. Speriate, Eva şi Olga Vasilievna s-au interesat despre ce este vorba. Şi atunci peste capul lor a căzut sabia adevărului. Tatiana era arestată, se afla sub anchetă, şi pentru că avea reşedinţa din buletin la casa mamei, miliţia venise tocmai acolo să culeagă informaţii.
— Nu am văzut-o de aproape doi ani, au bâiguit femeile descurajate.
Miliţianul a dat din cap şi a cercetat cu atenţie camera.

Apoi li s-a comunicat ziua procesului, 18 mai. Nu era nimeni în sală. Numai Olga Vasilievna şi un bărbat zdravăn într-un palton de piele. Eva ajunsese din nou la clinică şi nu a putut veni.
S-a conturat tabloul acuzaţiilor. Olga Vasilievna se simţea mai mult moartă decât vie ascultând cuvintele acuzatorului şi ale martorului. Tanecika lor se întreţinuse din prostituţie. O meserie respingătoare, dar ar fi fost practic imposibil să fi fost acuzată pentru asta, dacă nu ar fi început să fure. Furase de la un client, bărbatul în palton de piele, portofelul, ceasul de aur şi un inel. Mai întâi încercase să îmbete cum se cuvine victima. Omul bănuise ceva rău şi vărsase paharul de vodcă cu clonidin într-o glastră de flori, iar pe hoaţă o predase la miliţie.
Numai acele mărturii erau suficiente pentru a-ţi pierde minţile, dar a urmat o fantasmagorie şi mai mare. Palidă, Tania, adusă de spate, a început să dea declaraţii.
— M-au urât chiar din copilărie, a spus ea privind în faţa judecătoarei, m-au bătut, nu mi-au dat de mâncare, nu m-au lăsat să studiez, şi asta numai pentru că m-am născut în afara căsătoriei. Bunica pur şi simplu îşi ieşea din fire când o rugam să-mi dea de mâncare, iar haine nu-mi cumpărau niciodată. În cele din urmă am fost nevoită să plec de acasă. Ca să nu dorm pe străzi a trebuit să închiriez un apartament şi să mă descurc cumva. Mama nu şi-a amintit niciodată de mine. Da, am vrut să fur lucrurile victimei, dar m-a împins la această faptă o singură dorinţă: să nu mă mai prostituez, să învăţ. Dacă vindeam ceasul şi inelul, puteam să-mi plătesc studiile la facultate.
— Nu e adevărat! a strigat Olga Vasilievna sărind în sus.
Din gura ei s-a revărsat un şuvoi incoerent despre minciună, note de patru la şcoală şi lene. Dar totul arăta de parcă bunica cea rea încerca să arunce cu noroi în nepoată. Judecătoarea, obişnuită cu faptul că rudele îi prezentau pe
acuzaţi aproape ca pe nişte îngeraşi, s-a încruntat uşor. Dar Tanecika, oftând greu, a întrebat:
— Dacă mă iubeau aşa de tare, de ce nu mi-au trimis atâtea luni nici măcar un pachet de biscuiţi? Mi-au dat de mâncare colegele de cameră, de milă.
— Chiar aşa, de ce nu i-aţi trimis niciun pachet? s-a interesat o femeie din completul de judecată.

Olga Vasilievna s-a pierdut:

— Nu ştiam, nu ne-a spus de pachete... Judecătoarea a pufnit:

— Dacă rudele uită de ceva, astea sunt alimentele!

într-un cuvânt, după o asemenea analiză nici procurorul nu a putut să ceară o pedeapsă mare, iar victima a spus:

— Renunţ la tot, am făcut o confuzie, chiar eu i-am dăruit fetei ceasul şi inelul. Sărmana de ea!

Judecătoarea a oftat scurt şi, după ce s-a sfătuit cu celelalte colege, a citit sentinţa: un an în colonie de regim comun, dar, pentru că articolul intra sub incidenţa amnistiei, urma să fie eliberată în sala de judecată.

Când Tania, zâmbind, a ieşit din celulă, Olga Vasilievna a simţit că i se ridică sângele în cap. înnebunită, cântăreaţa s-a năpustit spre nepoată şi i-a trântit o palmă asurzitoare, dar nici n-a mai apucat bătrâna să-şi ia din nou elan, că au şi sărit miliţienii asupra ei, i-au întors mâinile la spate şi au împins-o în sala de detenţie.

Vreo două ore bunica a stat pe prici. Apoi a zornăit ivărul, a fost scoasă şi dusă în biroul judecătoarei.

Femeia obosită s-a uitat la Olga Vasilievna şi a spus:

— Vă eliberăm numai din respect pentru vârsta dumneavoastră înaintată. Sfatul meu sincer, încercaţi să vă controlaţi furia şi să stabiliţi un contact cu fata. Nu se poate să vă purtaţi aşa cu ea.

— Este o mincinoasă, a suspinat cântăreaţa, o mincinoasă obraznică, nu e niciun pic de adevăr în cuvintele ei.

— Nu ştiu, a dat din cap judecătoarea. Nu i-aţi trimis niciun pachet şi acum aţi sărit la ea s-o bateţi. Sunt înclinată s-o cred pe Tatiana Mitepaş. De fapt, nu pot să vă oblig să vă iubiţi nepoata, dar măcar nu vă pierdeţi înfăţişarea omenească!

Abia ţinându-se pe picioare, Olga Vasilievna cu greu a putut să ajungă până acasă. Acolo, după cea luat o doză de valocordin, i-a povestit Evei, revenită de la clinică, tot ce se întâmplase. Femeia tăcea, ducându-şi din când în când mâinile la tâmple.

Şi ce era de spus? După ce a luat şi ea două pastile de tazepam, Olga Vasilievna s-a prăbuşit pe pat şi a dormit până a doua zi la prânz.

Când s-a trezit, ceasul arăta două şi jumătate. Un vânticel cald de mai unduia perdelele de la fereastra deschisă, soarele blând privea în cameră, din curte se auzeau strigăte de copii. Pe neaşteptate Olga Vasilievna s-a simţit bine. Viaţa continua, îi rămăseseră fata, elevii iubiţi, teatrul, noile spectacole... Tatiana trebuia scoasă din viaţă, ca un vis urât.
Cântăreaţa s-a dus la bucătărie şi, pentru că nu a găsit-o acolo pe fiica ei, a strigat:
— Eva!
Linişte. Crezând că aceasta s-a dus la magazin, cântăreaţa a împins uşa de la baie. Eva era colo, stătea în picioare cu capul aplecat straniu într-o parte şi cu mâinile fără vlagă de-a lungul corpului. Uimită, Olga Vasilievna a întrebat:
— Evocika, ce faci?
Dar fiica ei tăcea. Şi atunci cântăreaţa a văzut că picioarele nu atingeau podeaua, iar trupul se ţinea de o sfoară groasă de rufe. Alături era aşezat un bilet: „Iartă-mă, mamă, plec pentru totdeauna. Eva."
Miliţia nu a deschis niciun dosar în cazul sinuciderii cetăţenei Mitepaş. Totul era clar ca lumina zilei. O femeie nu prea sănătoasă a decis să-şi încheie socotelile cu viaţa. Olga Vasilievna a făcut infarct, şi de atunci n-a mai văzut-o niciodată pe Tatiana.
— Cum îl cheamă pe tatăl ei? întrebai eu când se făcu linişte.
— Acum e un om cunoscut în lumea muzicală, spuse trist Olga Vasilievna, Fiodor Burlevski.
A fost cât pe ce să cad de pe scaun. încurcate sunt căile Tale, Doamne.Informaţia mă năucise aşa de tare, că, pe drumul de întoarcere, m-am urcat în alt metrou şi m-am trezit abia când se anunţa „Urmează staţia finală, trenul nu merge mai departe, vă rugăm să coborâţi din vagoane". Pe când traversam pe peronul celălalt, încercam să înţeleg febril de ce producătorul nu îmi spusese de fiica lui din afara căsătoriei. Doar când m-am apropiat de casă m-am mai liniştit. De fapt, de ce ar fi trebuit să-mi povestească despre ea? Ce, numai el avea copii din flori? în cazul nostru era vorba de Anton, Fiodor nu considerase că e necesar să amintească şi de Tatiana. Când am ajuns acasă, primul care m-a întâmpinat a fost Maurice. Motanul a mieunat scurt şi s-a apucat să studieze cu atenţie procesul de dezbrăcare a paltonului. Câinii care apăruseră şi ei începuseră să-şi legene cozile, dând buzna

spre sacoşe. Extrem de agitaţi, împungeau cu botul în sacoşa cu carne. Mulia se uita la mine cu adoraţie, Ada dădea din coadă neîncetat, iar Rachel se lingea pe bot.
— Fetelor, sunteţi nişte tipe tare egoiste, bolborosii eu, dându-mi jos ghetele, vă gândiţi numai la burţile voastre. Uite, Maurice e un adevărat intelectual!
Când îşi auzi numele, motanul mieună încă o dată scurt. Kiriuşka cumpărase pentru el o zgardă nouă, tot albastră, cu medalion, dar mai ieftin decât cel de dinainte, din piele sintetică, şi care i se potrivea foarte bine lui Maurice. Arăta ca un sultan adevărat, bogat, liniştit şi reţinut. Pur şi simplu o făptură de neam imperial, nu un reprezentant al felinelor.

A doua zi dimineaţă, ca şi în ziua precedentă, fix la ora nouă eram la agenţie. De data asta veniseră toţi, până şi Popovii. Soţia îl adusese din nou pe soţ, care mirosea a alcool, dar măcar era în stare să răspundă la întrebări

.Am fost puşi la masă într-o cameră mare, şi Zinovi Pavlovici, cu o voce caprină de tenor, s-a apucat să ne explice procedura:

— Acum o să mergem la bancă şi o să punem banii în casete.

— De ce? întrebă precaută Popova.

— Punem banii în casete şi cheile le primesc Fedotovii şi

Nikolaevii.

— De ce? întrebă din nou Popova. De ce primesc ei cheile de la

bani?

— O să vă explic, oftă Zinovi Pavlovici. Fedotovii aduc douăzeci şi cinci de mii, pentru a cumpăra un apartament de două camere, din care se mută Nikolaevii...

— Vă rog să mă scuzaţi, se băgă sfioasă o femeie slăbuţă, dar printre noi nu e nici un Fedotov, nici Nikolaev...

Zinovi Pavlovici ne aruncă gânditor o privire şi întrebă:

— Şi atunci cine sunteţi?

— Romanovii, Petrovii, Popovii, Nikitinii şi Mihalevii, răspunserăm noi în cor.

Zinovi Pavlovici se scărpină la ceafa:

— Vă rog să mă scuzaţi, am încurcat dosarele. Scormoni în

documente şi spuse:

— Aşa deci! Acum o să mergem la bancă şi o să punem banii în

casete.

— De ce? începu iar Popova.

— Toate chestiunile financiare, pentru siguranţă, se fac prin intermediul băncii. Dacă iau dintr-odată toate miile voastre şi fug cu ele? întrebă hohotind Zinovi.

— Prin bancă e foarte sigur, oftă Nikitin, nu-ţi mai plăteşte banii şi gata.

— Nu deschidem un cont, ci punem suma în casete, explică funcţionarul.
— Oricum, nu-mi place asta, spuse nemulţumit Nikitin, să-mi las bunul meu nu se ştie unde!
— Păi, de ce nu se ştie unde? se băgă Iulia. La bancă.
— Tu să taci, porunci Nikitin, o să daţi toţi din mână-n mână banii mei, numai eu am dolari adevăraţi. Să dea firma o garanţie dacă în timpul pregătirii actelor banca dă faliment, oricum apartamentul e al meu.
Zinovi Pavlovici explică mai departe:
— Nu aveţi motive de nelinişte. Banii o să stea numai vreo două ore, şi cheia de la cutie o să rămână la dumneavoastră. O să le-o daţi Popovilor când veţi primi contractul de predare-primire. Totul e perfect corect, fără înşelătorii.
— O clipă, se înroşi Popova, deci eu trebuie să semnez hârtia şi numai atunci o să primesc banii din casetă?

— Desigur, dădu din cap Zinovi Pavlovici.

— în niciun caz!

— Ce nu vă convine?
— Iote ce şmecheri mai sunteţi! Am semnat hârtiile, prin urmare, apartamentul l-am vândut, da?
— Da, confirmă agentul.
— Dar unde sunt banii mei?
— în casetă!
— Aha, începu să urle Popova şi arătă cu degetul spre Nikitin, el o să ia încetişor banii şi după aia, ia-l de unde nu-i.
— Ce spuneţi, dădu din mâini Nikitin, doar o să fiu mereu sub privirile dumneavoastră.
— Poate că aveţi un complice, nu se lăsa Popova, cum se întocmesc hârtiile, o să-i daţi telefon şi el o să ia banii.
— Ce să spun, se indignă soţia lui Nikitin, spuneţi numai prostii, cheia o să fie pe masă în faţa dumneavoastră.
— Ha, strigă Popova, poate o să fie alta! Mai bine puneţi banii în casetă şi- mi daţi imediat cheia mie, iar eu după aceea o să semnez contractul!

— Ai găsit prostul, pufni Nikitin, eu îţi dau cheia, iar tu nu mai semnezi hârtiile şi rămân cu buza umflată.
— Păi cum de îndrăzniţi să nu aveţi încredere în mine? se enervă Popova.
— Şi noi de ce trebuie să credem în cuvântul dumneavoastră? întrebă soţia lui Nikitin.
Negocierile intraseră în impas.
— Ascultaţi, dar nu se poate să faceţi mai simplu? întrebă Seriojka. Uitaţi, puneţi aici, acum, banii pe masă şi începeţi să faceţi contractul.
— Nu, nu, spuse repede Nikitin, mai bine mergem la bancă. Doar mai întâi semnăm hârtiile şi mai apoi o să fie duse pentru înregistrare, asta durează două, trei ore, şi în tot acest timp suma va fi la birou. Nu, mai bine la bancă.
— Mie să îmi daţi imediat cheia, nu se potoli Popova.
— Am găsit o soluţie de compromis, spuse încet Mihalev, care tăcuse până atunci.
Toţi se uitară cu speranţă la bărbat.
— O să procedăm mai simplu. Din câte am înţeles, doamna Popova îi vinde apartamentul lui Nikitin, dar apoi cumpără de la noi, da?
Toţi dărură din cap.
— Deci ea oricum nu va rămâne cu banii. Cât va primi?
— Două mii, explică Popova, iar douăzeci şi trei îi dau pentru apartamentul dumneavoastră.
— Asta e bine, aprobă Mihalev, prin urmare, trebuie luate două casete. întruna punem douăzeci şi trei de mii, iar în cealaltă restul. Şi cheia de la cea de-a doua o daţi imediat Popovilor.
Toţi respirară uşuraţi.
— Genial, trase concluzia Zinovi, la fel o să facem şi cu banii Petrovilor. Bine, acum să mergem la bancă.
Şi aşa a început episodul următor. Mai întâi am ajuns la bancă, slavă Domnului, se afla aproape alături.
Apoi ne-am pus să verificăm bancnotele cu ajutorul unei maşini speciale, după care am încuiat casetele şi ne-am întors la birou. Acolo ne aştepta deja notarul şi o fată cu o înfăţişare provocatoare, în nişte pantaloni de piele mulaţi. Vreo patruzeci de minute s-au scris contractele, apoi le-am citit cu atenţie şi în cele din urmă a sosit şi punctul culminant. După ce au luat

pixurile, toţi au început să semneze hârtiile, dar în momentul ăla a prins glas o femeie foarte bătrână, mama Mihalevilor. Până atunci stătuse liniştită într- un colţ, fără să scoată vreun sunet, aşa, o femeie plăpândă, nevinovată, care abia înţelegea ce se întâmplă înjur.
Dar se dovedi că impresia fusese greşită. Cu o voce tăioasă, neplăcută, băbuţa cârâi:
— Nu înţeleg. Doar eu sunt principalul vânzător, unde e numele meu în contract?
— Uitaţi, împunse cu degetul Zinovi Pavlovici, uitaţi, priviţi, Mihalev Valeri Sergheevici, Mihaleva Elena Petrovna şi dumneavoastră, Mihaleva Anna Nikolaevna.
— Nu înţeleg, strecură băbuţa, lăsând jos pixul.
— Ce? întrebă nervos notarul. Nu sunteţi Anna Nikolaevna? Sau sunteţi împotriva tranzacţiei?
— împotrivă, spuse categoric baba.
— Mamă! strigară într-un glas soţii Mihalev.
— Vreau, rosti bătrâna cu tonul unei împărătese văduve, cer categoric ca datele mele să fie scrise primele!
— Nicio problemă, răspunse Zinovi Pavlovici şi luă hârtiile.
— Ce răbdare trebuie să ai, şopti Katia, pur şi simplu nervi de oţel. Credeam că nimeni nu e mai liniştit ca mine, bolnavii m-au antrenat, dar pe băbuţa asta aş fi pocnit-o pe loc.
— Probabil că în fiecare zi se loveşte de unii ca ăştia, oftă Iulia. N-aş putea niciodată să lucrez la un asemenea birou, e o atmosferă toxică aici.
în cele din urmă hârtiile fură semnate şi Zinovi Pavlovici, punându-şi scurta, spuse:
— Sunteţi liberi cu toţii. Pe la ora şapte seara o să primiţi personal documentele.
— Iote ce şmecher, şuieră Popova, în niciun caz, mergem cu tine, să nu fugi!

Blândul Zinovi răspunse politicos:

— Vă rog.

Popova îi dădu un cot soţului adormit.

— Pregăteşte-te, brută.

Soţiorul îşi dezlipi pleoapele, privi lumea cu nişte ochi tulburi şi

spuse:

— Ia mai du-tetu...

— Pune-o la punct, spuse Nikitin entuziasmat, cu o asemenea muiere nu se poate altfel.
— Mai tacă-ţi gura, ţapule, nu se pierdu Popova.
— Aşa vorbeşti tu cu soţul meu? începu să turuie Nikitina.
— Păi doar n-o să-l pup în fund, spuse enervată Popova, înghiontindu-l din nou pe soţul care sforăia paşnic, că mi-oi fi prinţul Etiopiei, pfui.
Nikitina se înroşi. Luând cu paharul apă din acvariu, i-o aruncă drept în faţă ofensatoarei.
— Ah, scârbă, începu să ţipe femeia udă, lepădătură! Acum o să vezi tu.
Nikitina ţipă şi se băgă sub masă. Cu un strigăt sălbatic Popova se năpusti asupra ei. Funcţionarii care urmăreau cearta se apucară să le despartă pe femei. Urlete, înjurături, ţipete se adunau într-o singură simfonie. Zinovi Pavlovici, folosindu-se de agitaţie, s-a retras, noi, tot grupul, pornirăm spre ieşire. Şi numai soţul Popovei dormea dulce pe canapea. Evident, era obişnuit cu scandalurile.

Afară Katia se uită la ceas:

— Trei! Am pierdut deja ziua.

— Eu, de exemplu, mă duc la serviciu, strigă Seriojka.

După ce am stabilit să ne întâlnim pe la şapte la agenţie, ne-am

despărţit.
Am ajuns la metrou, am cumpărat din mers un crenvurşt fierbinte cu muştar şi am înghiţit „prânzul" pe nemestecate. Apoi am găsit

un telefon şi l-am sunat pe Burlevski. De la birou a răspuns o voce ireproşabil de politicoasă:
— Fiodor Mihailovici lipseşte.
Afurisind, am format numărul de mobil. S-a auzit întâi un pârâit, zgomot, un piuit şi pe urmă foarte slab:
— Alo.
— Trebuie neapărat să ne întâlnim! începui să urlu în receptor aşa de tare, că femeia care se afla alături îşi scăpă ţigările.
— Vă aştept la trei şi jumătate la clubul „El şi ea", spuse Fiodor şi închise.
Eram extrem de enervată. în primul rând, habar nu aveam unde se află localul respectiv, iar în al doilea rând trebuia să iau un taxi. Doar nu au toţi, ca Burlevski, Mercedes cu şofer!

Clocotind de furie, am ieşit în drum şi am oprit un Jiguli vechi,

boţit.

— încotro? întrebă şoferul, un bărbat de vreo şaizeci de ani.

— Ştiţi unde este clubul „El şi ea"?

— Vanina, spuse printre dinţi şoferul.

— Care Vanina?
— „El şi ea" se află pe strada Vanina, acolo vreţi să mergeţi sau în altă parte?

— Păi ce, la Moscova sunt două cluburi cu acelaşi nume?

— Habar n-am, ridică omul din umeri, eu ştiu numai unul.

— Atunci pe Vanina, spusei oftând.
Ei, ce mai zi aveam! Mai întâi mă călcase pe nervi procedura de la agenţie, pe urmă şi teroristul enervant.
Tot drumul bărbatul mârâi, trecând repede de la ştirile politice la preţuri, starea drumurilor şi a vremii.

— Un adevărat coşmar, se plânse el învârtind de volan, peste tot sunt numai mutre de porci, şi cei care ne conduc nu fac nimic pentru popor!
Observai pe mâna lui dreaptă o verighetă şi încercai o sinceră părere de rău pentru femeia necunoscută. Ce coşmar să trăieşti cu un asemenea individ!
în ziua aia pur şi simplu toate neplăcerile se adunaseră pe capul meu. La club nu mi se dădu drumul.

— Nu sunt locuri, spuse politicos, dar ferm, gardianul.

— Sunt aşteptată...

— De cine?

— De domnul Burlevksi.

— Staţi puţin, spuse gardianul trântind uşa.
Am rămas să aştept lângă intrare, simţindu-mă umilită. Oare eram aşa de prost îmbrăcată că portarul mă lua drept o cerşetoare? Clipele treceau greu. în cele din urmă uşa se deschise şi producătorul spuse:
— Vă rog să mă iertaţi, Evlampia Andreevna, dar aici vin mulţi săraci şi cerşetori, de aceea paza manifestă vigilenţă.
Din cauza acelei explicaţii mi se făcu şi mai rău, dar intrai în hol zâmbind.
— înţeleg.
O fată frumoasă într-un costum bleumarin puse deoparte cu grijă scurta mea, care văzuse multe la vremea ei printre hainele de blană, şi-i zise spus lui Fiodor:
— Cumpăraţi un buchet pentru doamna.
Producătorul nu reacţionă deloc la aceste cuvinte. Am ocolit o coloană şi am ajuns într-o sală mare. Acolo luminau veioze cu nişte abajururi roz- deschis. Cel mai bun iluminat, care le dădea o imagine sănătoasă, tinerească, până şi bătrânilor.
— Aici, pufni Burlevski, arătând spre o măsuţă din colţ. Ce comandaţi?

— Ceai de Ceylon, cu frunze mari, fără zahăr, infuzat două minute, şi la el toast de secară cu un castravete, spusei eu ca o împărătească.
Ştiam ce fel de reguli sunt în asemenea localuri. Cândva, în cealaltă viaţă, mergeam des la „Ali-Baba" sau la „Congo". Poate că erau unii care mergeau în astfel de locuri să mănânce, dar colegii fostului meu soţ se adunau acolo pentru a se da mari, făcându-i pe bucătari să pregătească lucruri inimaginabile - crabi cu struguri şi nuci, roşii umplute cu icre negre -, sau cereau un pahar de chefir, lucru care în mod clar îi punea în încurcătură pe chelneri. Dar iată ce paradox, cu cât aveau mai multe capricii, cu atât mai amabili deveneau chelnerii.
— Ei, comandă Burlevski, aşteptând până ce chelnerul se îndepărtă spre bucătărie, spuneţi ce săpături aţi mai făcut.
M-am lăsat pe spătarul scaunului comod: în niciun caz, prietene, deşi îmi plăteşti bani, eu nu sunt vreo cântăreaţă de rangul cinci sau o dansatoare amărâtă.
— Unde pot s-o găsesc pe Tatiana Mitepaş? răspunsei eu cu o întrebare.
— Habar n-am, spuse imediat Burlevski, dar peste o clipă îşi veni în fire şi întrebă: Dar ce-are ea de-a face cu povestea noastră?
— Are! izbucnii eu. Oare nu ştiţi unde locuieşte fiica dumneavoastră?
— Nici nu vreau să ştiu! se enervă Fiodor, e o prostituată măruntă, o vagaboandă...
Deodată s-a oprit şi a încercat să manifeste pe faţă bunăvoinţă.
M-am uitat în spate. Agitându-se prin toată sala, cu braţele deschise, se apropia repede
de noi un bărbat gras care semăna cel mai mult cu un luptător de sumo. Trupul îndesat era îmbrăcat într-un smoching cusut excelent, ghetele din piele de maimuţă străluceau, iar degetele erau împodobite de inele. De fapt, şi butonii lui îşi licăreau pietrele strălucitoare. Numai capul strica impresia: păr negru-corb, obraji lăsaţi, buze groase de un roşu intens şi un nas ca un cartof, cu o uimitoare nuanţă albăstruie. Arăta exact ca un om al străzii beat, care se îmbrăcase, pentru o glumă, în haine Valentino.

— Fedka, începu să urle bărbatul, zburând spre măsuţă, dă-mi „Honduras"!

— Doamne, se încruntă Burlevski, iar o ţii pe-a ta. Doar am spus, niciodată.

— Bine, atunci „Diligenţa"!

— Renunţă, Lionia, spuse Fiodor, nu am nevoie de bani.

— O să schimb cu „Prima albastră"!

— Nu.

— Şi-l mai dau în plus şi pe „Mauritius"!

— Lionika, se auzi o voce din spatele sălii, vino aici, au adus felul întâi.

„Vagabondul" reacţionă la chemare, dar, după ce făcu doi paşi, frână şi se întoarse:

— Fedka, dă-mi totuşi „Honduras"!

— Du-te, du-te, Lionia, dădu din mână producătorul, ţi se răceşte pârjoala.

— Ei, mare jigodie mai eşti, Fiodor, începu să râdă Lionia.

Căposule! Nu înţelegeam nimic. Burlevski îşi mută privirea spre faţa mea şi explică:

— Colecţionez timbre. Pot să spun cu mult curaj că am cea mai bună colecţie din Rusia. Iar Lionia Şmîgailo e şi el filatelist, dar nu-i vând niciodată nimic.

— De ce?

— Nu-mi place, nu-mi place deloc de el. Oamenii de calitate nu dau mâna cu el.
— De ce?
Burlevski luă o gură de cafea.
— Mai întâi a fost bandit, se plimba cu automatul pe stradă, apoi a intrat în afaceri legale, a deschis un magazin alimentar. Acum e monopolist - ţine în mâinile lui aproape tot comerţul cu vodcă din capitală. Au fost două atentate împotriva lui, dar Lionecika este un băiat tare şi i-a omorât pe toţi. E un tip dur, pur şi simplu nu poţi să te pui cu el. Pentru mine timbrele sunt ca nişte copii. Firește, am şi dubluri, există şi fondul de schimb, dar le dau numai pe mâini bune, unor persoane care le apreciază cu adevărat. Şi eu, dacă vreţi să ştiţi, pot pur şi simplu să dăruiesc un timbru, dacă văd că omul este un colecţionar adevărat. Dar Lionka bagă bani în ele şi atât, colecţionează fără suflet. Lui nu-i vând niciodată. Timbrele sunt vii, fiecare are caracterul lui, istoria lui, destinul lui...
Mă uitam uimită la faţa lui înroşită. Ca să vezi ce filatelist pasionat era Burlevski!Fiodor termină liniştit de băut cafeaua şi întrebă:
— De ce aveţi nevoie de Tanka?
Examinând antreul care îmi fusese adus şi-l chemai pe chelner cu un semn din deget. Băiatul veni repede, făcând o plecăciune servilă:
— Ce doriţi?
— Nu aţi ras coaja de pe castravete, spuneţi să-mi pregătească un alt sandviş.

— Aşadar, de ce o căutaţi pe Tatiana? repetă nerăbdător

întrebarea Fiodor. Am început să fumez alene o ţigară. Las' să se

mai chinuie puţin prietenul.

— La dracu', izbucni producătorul, obişnuit ca subalternii lui să dea fuga să-i îndeplinească ordinele. Răspundeţi odată!
— Nu aveţi de ce să strigaţi la mine, doar nu m-aţi cumpărat!
— Chiar v-am cumpărat, începu să râdă în hohote Fiodor, arătându-şi dinţii albi strălucitori.

— N-o să vă dau niciun fel de detalii, pur şi simplu se pare că Tatiana Mitepaş e implicată în povestea asta. Mai bine spuneţi, ştiţi unde e?
Burlevski oftă:

Nu am avut noroc la copii. Tot ce fac cu mâinile mele iese mult mai bine. Şi cu Tatiana, şi cu Anton..

— .Sunteţi sigur că e fata dumneavoastră?
— Desigur, ar fi trebuit s-o cunoaşteţi pe Eva. Era o fiinţă aşa de desprinsă de realitate, convinsă că trebuie să fie ţinută toată viaţa în braţe pentru a-şi putea păstra inocenţa. Exaltată peste măsură, sensibilă până la lacrimi, total inadaptată pentru viaţă, dar, în acelaşi timp, extrem de ordonată, absolut cinstită, muncitoare şi talentată. Apropo, ar fi putut să iasă din ea o soţie minunată.

— Şi atunci de ce aţi părăsit-o? Fiodor învârti ceaşca goală de

cafea.

— Păi, am cerut-o în căsătorie, numai că, în vremurile alea îndepărtate, eram şi eu plin de principii de modă veche şi sufeream din cauza unei educaţii stupide, de aceea am cerut mâna nu fetei, ci mămicii dumisale. Olga Vasilievna era o femeie foarte dominantă şi autoritară. Fata i s-a supus total, n-a făcut niciun pas alături. îi voia binele şi mi-a interzis categoric chiar să mă apropii de Eva. De fapt, era de înţeles. O aştepta o carieră strălucită, casa era bogată, iar eu eram doar un băietan cu acordeonul, un muzicant de prin restaurante, în mod clar nu faceam pereche cu fata de familie bună. Uite, numai asta nu pot să înţeleg, de ce i-a permis să nască!
De fapt, când a venit pe lume Tatiana, aşa-zisa soacră a sunat şi i-a poruncit categoric să recunoască fata.
Burlevski s-a dus la starea civilă şi a declarat că el e tatăl, dar Eva a înscris fata pe numele ei, păstrând de la tată doar patronimicul. Fiodor a venit de câteva ori să-i aducă daruri şi bani fetei, dar i s-a dat de înţeles că implicarea lui în educarea Taniei s-a încheiat. Şi atunci s-a retras, nu după multă vreme s-a căsătorit, mai apoi s-a născut Anton... Cu Tatiana nu se întâlnise niciodată, de aceea a fost nespus de uimit când, într-o bună zi, s-a trezit în prag cu o fată frumuşică ce semăna incredibil cu Eva în tinereţe. Plângând încet, fata i-a povestit despre copilăria grea, arătându-şi mâinile şi picioarele acoperite de vânătăi.
— M-au bătut, nu mi-au dat să mănânc, m-au îmbrăcat cu zdrenţe, se plângea Tania. Eu visez să devin cântăreaţă, dar mi s-a spus să urmez pedagogia.
Burlevski s-a indignat şi a lăsat-o pe fată să rămână la el. Soţia lui, Svetlana, se dovedise a fi o femeie miloasă şi, deşi pe atunci

căsătoria lor scârţâia, după care s-a şi năruit, Tatiana a fost primită bine, chiar s-a împrietenit cu ea. Fiodor s-a decis imediat să se ocupe de cariera fetei, dar pentru el, ca profesionist, era clar: în domeniul muzical e greu să te prefaci, iar Tatiana nu avea deloc voce. Totuşi, pentru cariera unei cântăreţe de estradă se cerea nu numai un tată bogat, dar şi un minim talent. Cu toate astea, Tatiana nu s-a prea întristat. Viaţa în casa găzăgioasă, primitoare a tatălui îi plăcea. Acolo ducea un cu totul alt mod de viaţă decât la Mitepaş. Se sculau pe la unu ziua, uneori se culcau în zori, luau cina la restaurant, luau masa de prânz la club... Telefonul suna întruna şi musafirii parcă se dublau. Erau cu ochii pe ecranul televizorului, care nu se închidea niciodată, şi îşi beau extrem de liniştiţi cafeaua în sufragerie... într-un cuvânt, Tatiana trăia într-o continuă sărbătoare. Peste un an Fiodor se săturase de fata trândavă care se tot fâţâia prin apartament. Tocmai atunci începuse procesul de divorţ cu Svetlana. Anton bea de rupea... Burlevski a hotărât să-şi aranjeze fata. Mai întâi a trimis-o să cânte în grupul „Taran", apoi cu fetele din ansamblul „Rapel". Dar rezultatul a fost mereu acelaşi - după o lună, două, Tatiana stătea din nou tolănită pe canapea cu cartea în mână. Pur şi simplu nu voia să facă nimic. Apoi Fiodor a remarcat că fata cheltuie bani mai mulţi decât primeşte. Mergea numai cu taxiul, fuma Sobranie, cumpăra cosmetice de mare lux şi mirosea numai a parfum Dior.

Burlevski s-a uitat înjur, a observat lipsa unor mărunţişuri şi i-a dat fetei câteva palme. Ea s-ajurat că nu vânduse nici zaharniţa de argint, nici statuetele din porţelan lucrate la începutul secolului, dar producătorul i-a spus sever:

— Dacă mai dispare ceva din casă, te dau afară!

Apoi pe neaşteptate s-au stricat relaţiile cu Sveta. Apucaseră pe atunci să facă actele de divorţ, dar locuiau în acelaşi apartament. Soţii s-au despărţit liniştit, pur şi simplu au decis că nu mai pot trăi împreună, dar nu au avut scandaluri cu farfurii sparte, acuze sau partaj chinuitor. Fiodor a stabilit
imediat: apartamentul îi rămâne Svetlanei, o să-şi cumpere el unul nou. Dar nu prea avea timp pentru asta, şi nici fosta soţie nu insista să plece repede. Şi deodată, într-o seară, Sveta a venit în dormitorul lui Burlevski şi i-a spus:

— Mâine să pleci!

— Ce-ai, ai înnebunit? se minună producătorul.
— Nu, tu ai înnebunit, i-a zis fosta soţie, de altfel mereu liniştită, şi a început să urle: Nemernicule, ticălosule!...
— Tu eşti nemernică, răspunse imediat fostul soţ.
S-a declanşat un scandal sălbatic, nu se întâmplase niciodată aşa ceva. Amintindu-şi unul altuia toate ofensele, soţii Burlevski au obosit în cele din urmă şi Fiodor a întrebat aproape amical:
— Svetka, ce dracu' te-a apucat?
Ea s-a uitat la el şi i-a spus indignată:
— Crezi că nu am ştiut de amantele tale? Păi, pot să le număr pe degete, începând cu Aliska cea fără voce! Pur şi simplu nu am vrut să clarific situaţia, nu am vrut să-mi fac nervi. De fapt, acum chiar că mă doare-n cot de asta, dar Tatiana e fiica ta, chiar nu ţi-e ruşine?
Fiodor a înlemnit, dându-şi în sfârşit seama de ce este acuzat, iar mai apoi a început să urle:

— Tanka, stricato, vino încoa! Fata a venit la chemare.

— Lepădătură, s-a năpustit tatăl asupra ei, ce tâmpenii i-ai spus

Svetei? Fata s-a uitat la el provocator şi a răspuns:
— Adevărul, că nu vreau să te slujesc în pat!

Fiodor a rămas mut. Nu mai întâlnise niciodată o asemenea

obrăznicie.

— Pleacă, a spus încet Sveta, mizerabilule.

— Şi tu o crezi?

Atât a putut să mai spună Burlevski.

— îţi ştiu mult prea bine apetitul pentru femei, a explicat fosta

soţie.
Simţind că o să plesnească de furie chiar în acel moment, producătorul a ieşit pe uşă, a pornit Mercedesul şi a început să gonească pe străzi. Spre dimineaţă se răcorise. S-a dus la birou, i-

a poruncit asistentului să cumpere imediat un apartament şi a sunat-o pe Svetlana:
— Strânge-mi lucrurile, o să vin diseară după ele.
— Bine, i-a răspuns ea scurt şi a închis.
După emisiunea „Vremia" şoferul a adus la birou vreo zece geamantane. Burlevski nu a mai sunat-o pe soţie, de atunci nu s-au mai văzut niciodată, nu a mai întâlnit-o nici pe Tatiana.

— Fata a rămas cu fosta dumneavoastră soţie? întrebai.

— Probabil, ridică din umeri Fiodor, la drept vorbind, nu m-am

interesat.

— Unde locuieşte Svetlana?

— în mod evident, în vechiul nostru apartament. Am notat adresa

şi telefonul.

Producătorul s-a gândit puţin şi a spus:
— Acum ascultaţi-mă. Se ştie sigur că Zaiţeva, pe care ar fi omorât-o fiul meu, avea un amant. Un individ extrem de neplăcut, condamnat deja o dată
pentru crimă, Andrei Monahov. Aveau mereu certuri. Andrei era gelos pe Zaiţeva şi adesea o bătea. Adresa lui este Morgunovski Val nr. 3, apartamentul 18. Duceţi-vă şi vorbiţi cu el, poate aflaţi ceva interesant.
— De unde aveţi informaţiile astea? mă minunai.
— Nu e aşa de important, zâmbi Burlevski, important e că sunt autentice.
M-am uitat la ceas - era deja cinci! La şapte trebuia să ajung la agenţie, aşa că eram nevoită să amân pe a doua zi discuţia cu Andrei.
— Bine, spuse producătorul, e timpul să mergem la treburile noastre.
Am ieşit la garderobă. Fiodor, galant, mi-a înmânat scurta cea simplă şi groasă, de parcă ar fi fost o haină din blană de chinchilla. M-am îmbrăcat şi am întrebat:
— Care e patronimicul soţiei dumneavoastră?
— Rodionovna. Svetlana Rodionovna Burlevskaia.

Dimineaţă Katia anunţă:

— Trebuie să începem să strângem. Nikitinii vor să se mute mai

repede.

— Dar viza? întrebă Seriojka.
— Mă ocup eu de asta, explică Katiuşa, avem aceeaşi secţie de miliţie, casele sunt alături, pe străzi învecinate, şi soţia şefului de la buletine se tratează la mine de tiroidă.
— Minunat! spuse Iulia, înghiţind repede cafeaua, numai că nu am când să împachetez, am o mulţime de treabă!
— De fapt, nici eu nu te pot ajuta, răspunse imediat şi Seriojka, se apropie expoziţia, nu-mi văd capul de probleme!
— Toţi sunteţi aşa de ocupaţi, pufni Katia, apropo, eu stau toată ziua în sala de operaţie, dar îmi adun lucrurile noaptea.
— Păi noi ce să adunăm? se minună Iulia. Avem un singur şifonier cu lucruri, o să-l facem în jumătate de oră!
— De fapt, explică iar Katia, mai sunt şi vesela, oalele, cărţile, covoarele, lustrele, electrocasnicele şi mobila.
— Ei, paturile şi canapelele o să fie duse de hamali, dădu din mână Iulia, iar bucătăria o adună Lampa.
— Nu pot, răspunsei eu repede, sunt ocupată până peste cap.
— Şi cu ce, mă rog? întrebă Serioja. Doar tu te ocupi de gospodăria noastră, nu te duci la serviciu. Apropo, Lampadel, voiam de mult să te întreb: de ce mâncăm întruna numai crenvurşti şi macaroane? Cu ce te tot ocupi tu toată ziulica? Unde e carnea gustoasă şi borşul meu iubit?
— Valentina o să strângă lucrurile din bucătărie, schimbă repede Katia discuţia spre o altă temă.
— Eu? se minună musafira. Mi-e teamă că nu voi face faţă, mă simt mult prea rău, mă ia ameţela şi sunt slăbită.
— Nu-i nimic, îi întrerupse Iulia gemetele, încetişor, câte puţin. începi şi, când venim şi noi de la serviciu, o să te ajutăm.
— O să ajut să strângem farfuriile, se oferi Kiriuşka.
— în niciun caz, i-o tăie fratele cel mare din pragul uşii, în cazul ăsta în noul apartament o să ajungă numai cioburi.
— Mă rog, se supără băiatul, îmi aranjez lucrurile mele şi punct!

— Lucrul cel mai important, să n-o uiţi pe broasca Gertrude, chicoti Iulia ieşind fuga pe scară.
— Mamă, ce-i cu ei? se plânse Kirka.
— Stai puţin, dădu din mână Katia, că întârzii. Tina, te duci după cutii la magazinul „Mâncare pentru animale", acolo îţi dau gratis ambalaje goale.

— Vai, spuse plângător leneşa, dar nu ştiu unde este.

— O să-ţi explice Kiriuşka! strigă Katerina şi plecă.

— Ei, şi cum ajung la mâncarea asta? întrebă în continuare

pierdută Tina.
Am lăsat-o şi am plecat cu telefonul la mine în cameră. Mai întâi am sunat la Monahov, dar nu a răspuns nimeni, deşi am insistat. De fapt, poate că omul era la serviciu sau umbla prin magazine, în căutarea cadourilor de Anul Nou. Bine, trebuia să aşteptăm până seara. Telefonul următor l-am dat Svetlanei Burlevski. Aici norocul mi-a surâs.

— Alo, răspunse cântat o voce de femeie.

— Sveta?

— Nu, Tania.

M-am bucurat nespus. Norocul pur şi simplu îmi sărise în faţă.

— Tania, de mult vă caut! Trebuie să vorbim neapărat.

— Cine sunteţi?
— Nu pot spune în două cuvinte, dar vă rog să mă credeţi, trebuie neapărat să vă văd.
— Veniţi, acceptă interlocutoarea.
Am dat fuga la metrou, fredonând tot drumul. Mi se părea că deznodământul e aproape. Dar ce dezamăgire m-a cuprins când s-a deschis uşa apartamentului. în prag se afla o fatucă monstruos de grasă şi cu un copil în braţe.

„Poate că nu e Tania", mi-am zis eu, disperată total. Dar fata întrebă imediat:

— Dumneavoastră aţi vrut să vorbiţi repede cu mine?

— Vă cheamă Tania?

— Exact.

— Tatiana Fiodorovna Mitepaş?

— Nu. Tatiana Ilinicina Bodrova.
M-am sprijinit de tocul uşii şi am încercat să-mi reţin oftatul de uşurare. Tania este un prenume destul de răspândit, aşa a ieşit neînţelegerea aia stupidă.
— Când o să vină Svetlana Rodionovna?
— Aici nu locuieşte nimeni cu acest nume, spuse extrem de liniştit muntele de grăsime.
— Cum aşa? întrebai uimită. Doar aţi spus...
— Nu am spus nimic, zise tânăra mămică ştergându-i balele copilului, dumneavoastră aţi întrebat „Sveta?", şi eu am răspuns: „Nu, Tania." Şi după aceea v-aţi autoinvitat.

— Deci Burlevskaia nu locuieşte aici? Fata dădu din cap.

— Am cumpărat acest apartament acum câţiva ani.

— Dar unde s-au dus foştii proprietari? Grăsuna pufni:

— Habar n-am, treaba a fost făcută prin agenţie, acolo să

întrebaţi.

— Daţi-mi adresa! cerui.
— A cui? întrebă melancolic interlocutoarea.
Pe moment mi-a fost clar de ce e aşa de grasă, pur şi simplu toate procesele din organismul ei, şi fizice, şi mentale, erau frânate incredibil de mult.

— A agenţiei imobiliare!

— Nu mai ţin minte.

— Dar denumirea?

— A cui?

Hotărâtă să fiu nerăbdătoare, explicai liniştită:

— A agenţiei.

Fata se încordă şi rosti:

— MMM.

— Nu încurcaţi nimic?

— Ei, poate LMM, cam aşa ceva!

Afurisind în sinea mea, am ieşit pe stradă şi, de la un chioşc de presă, am cumpărat ziarul „Apartamente şi case de vacanţă". Pe ultima pagină, cum mă aşteptam, era publicată o listă mare a firmelor care se ocupă de imobiliare.

După ce am coborât la metrou, m-am aşezat pe o bancă şi m-am apucat să studiez denumirile. Nici MMM, nici LMM nu se vedeau pe acolo, însă era un NMN, descifrat ca „Novaia Moskovskaia Nadiojnaia". Agenţia se afla pe Morgunovski Val, la numărul şapte, iar la trei locuia amantul Zaiţevei, Andrei Monahov. Considerând că o asemenea coincidenţă e un semn bun, am pornit spre celălalt capăt al Moscovei. Ce să fac, cum spunea cocoşul care încerca s-o ajungă din urmă pe găină: „Dacă n-o prind, măcar mă încălzesc." Cât discutam la agenţie, poate venea de la serviciu şi Monahov.

La „Novaia Moskovskaia Nadiojnaia" munca era în toi. Agenţia părea serioasă. Peste tot mobilă din piele, corpuri de iluminat elegante şi angajaţi cu o înfaţişare ocupată care se agitau întruna. O fată care m-a văzut s-a luminat la faţă şi a întrebat interesată:

— Vă rog, ce problemă aveţi? De fapt, oricare ar fi aceasta, neapărat o s-o rezolvăm.

— Chiar aşa? zâmbii eu. Dar dacă vreau să primesc pentru o cameră într-o baracă cu pământ pe jos o vilă cu etaj în preajma Moscovei?
Dar fata nu s-a lăsat. Avea un costum frumos, de serviciu, cu o fustă dreaptă care îi acoperea genunchii. Părul era coafat fără multe sofisticării, pur şi simplu o tunsoare bine făcută, şi pe faţă nu avea niciun pic de cosmetice în plus. Totul în tonuri maronii deschis. întreaga ei înfaţişare amintea de moda clasică şi de trăinicie.
— Agenţia noastră lucrează pe piaţa imobiliară deja de zece ani, spuse fata cu o voce cântătoare textul învăţat, şi niciuna din tranzacţiile noastre nu a fost contestată injustiţie. Trăinicie, onestitate, verificare amănunţită şi întocmire precisă a actelor, iată temeiurile pe care se bazează NMN.

Apoi tăcu o clipă şi întrebă:

— Dar dumneavoastră aveţi o cameră cu pământ pe jos? Râsei:
— Nu. Prietena mea, Svetlana Burlevskaia, a vândut prin agenţia dumneavoastră apartamentul şi acum vreau să lucreze cu mine acelaşi agent cu care a lucrat ea.

— Nicio problemă! exclamă entuziastă secretara şi deschise

computerul. Dar în curând situaţia se lămuri: nicio Burlevskaia nu

se adresase NMN.

— Haideţi să ne uităm după adresă, propuse fata, pe bună

dreptate.
Pe monitor apăru imediat informaţia despre vânzător. Numai că numele era altul - Lomakina. Dar prenumele coincidea - Svetlana Rodionovna. De fapt, nedumerirea se clarifică imediat.
— Se numea Burlevskaia fiind căsătorită, explică funcţionara, uitaţi, în cartea de imobil scrie sub numele ei. Iar după divorţ probabil şi-a luat numele de dinainte, Lomakina, sub care s-a făcut tranzacţia.

îmbinarea „Svetlana Rodionovna Lomakina" mi se părea cunoscută. După ce am căutat rapid prin memorie de unde aş fi putut auzi eu înainte despre femeia asta, fără să-mi amintesc, m-am pregătit să notez adresa. Şi în momentul acela am dat de o informaţie năucitoare! Lomakina locuia în blocul vecin cu al nostru, în cel de-al doilea bloc turn, cel lângă care se afla chioşcul de pâine. Şi într-o clipită mi-am amintit de ce mi-era aşa de cunoscut prenumele acelei femei. Svetlana Rodionovna Lomakina era cea care mă sunase întruna noaptea, tot greşind numărul. La ea m-am dus ca vântul, fierbând de nervi, fără să mai aştept venirea zorilor. Ea se stinsese sub privirile mele.Am ajuns la Monahov fără să-mi dau prea bine seama ce rost mai are vizita. Omul trăia într-un bloc respingător, tip baracă. în blocul de patru etaje nu era lift, ferestrele casei scărilor aveau geamurile sparte, iar pe pervaz se aflau cutii goale de bere ieftină pline ochi de mucuri de ţigară. în mod evident, acolo le permiteau soţiile bărbaţilor lor să fumeze.
Când am ajuns la etajul unu, am nimerit într-un coridor lung, de o parte şi de alta căruia se aflau uşi scorojite, perfect identice, de un maro deschis. Nu aveau număr pe ele. Rămânea numai să mă minunez cum găsesc vizitatorii camerele necesare. Camerele, pentru că, în spatele uşilor, nu erau apartamente. Asta mi-a fost clar când, după ce am trecut de două toalete urât mirositoare, am dat de bucătărie. Nu mai întâlnisem niciodată o asemenea încăpere. în spaţiul mare, de aproape treizeci de metri, erau îndesate din belşug măsuţe şi aragazuri, sub tavan erau întinse sfori pe care erau atârnate costumase de copii, chiloţi bărbăteşti şi sutiene de damă cu aspect înspăimântător, făcute din atlas roz. Mirosul de ciorbă de varză şi chiftele prăjite se combina cu cel de lenjerie umedă. Simţeam cum mă mănâncă nasul.
O fată tânără, cu părul şi ochii negri, care amesteca ceva într-o oală boţită de aluminiu, se întoarse spre mine şi întrebă cu un accent puternic:

— Cauţi pe cineva?

— Unde locuieşte Andrei Monahov?

— Ce e? Refugiat? Cecen?

— Cred că nu, mă pierdui, rus, din Moscova.

Atunci nu ştiu, răspunse fata, pierzându-şi interesul pentru mine şi concentrându-se din nou asupra oalei

.Am ieşit pe coridor şi am ciocănit la uşa cea mai apropiată. A cedat când am pus mâna pe ea şi în faţa ochilor mei au apărut patru bărbaţi de naţionalitate caucaziană, care jucau pătimaş table. Niciunul dintre ei nu auzise de Monahov. în camera următoare se afla un număr incredibil de mare de copii care încercau să îmbrace un pisoi cu eşarfa şi căciuliţă.
Mai departe două femei coseau la maşină... Acolo uşile nu se încuiau, trăiau ca în Orient, sub ochii vecinilor, fără să se jeneze şi să se teamă de ceva. în mod evident, căminul fusese repartizat refugiaţilor din Cecenia.
Şi abia în capătul coridorului am găsit un bărbat în vârstă care a putut să-mi dea nişte explicaţii. „Du-te la etajul doi" mi-a spus el „acolo au mai rămas vreo doi locatari vechi, încă nu au plecat de aici. Tuturor alor voştri le-au oferit de mult apartamente noi, iar nouă ne-au dat căminul, au zis că pentru ceceni e bine şi aşa, fără apă caldă. Da' nu prea sunteţi binevoitori, voi, moscoviţii, nu sunteţi deloc primitori!"
Am urcat pe o scară ciobită la etajul doi, încercând pentru prima oară în viaţă sentimente şovine. Ca să vezi, mai era şi nemulţumit! Credea că la Moscova o să primească imediat un apartament cu cinci camere. De fapt, sunt sute de moscoviţi get-beget care trăiesc şi în zilele noastre în asemenea cămine fără nicio speranţă de a avea condiţii mai bune. Locuitorii din acea baracă pur şi simplu avuseseră noroc. Tavanul era mai scund, coridorul mai îngust, iar camerele, minuscule, ca nişte cutiuţe de chibrituri, erau goale. Numai tapetele ieftine, murdare, aminteau că acolo existase viaţă, crescuseră copii şi îmbătrâniseră părinţi.
Tot privind disperată în „cutiuţe", am ajuns până la ultima uşă şi am împins-o precaută. în ciuda aşteptărilor mele, camera s-a dovedit a fi locuită. într-un colţ huruia încetişor frigiderul, pe masă se aflau un borcan de nes, o zaharniţă şi o cană cu inscripţia „Boss" şi, lucru uimitor, un telefon. Tot pe muşama se afla şi un buletin. Am deschis cărticica roşie - Monahov Andrei Sergheevici... Peste o clipă ochii mi-au alunecat pe canapeaua unde, învelit cu o plapumă albastră de finet, dormea proprietarul.
Fără să vreau să îl sperii, am spus încetişor:
— Andrei, treziţi-vă.
Cel ce dormea nici nu se mişca. Am ridicat uşor tonul:
— Monahov, treziţi-vă.

Nicio mişcare. Poate că în ajun luase cam mult la bord şi acum dormea până mai târziu. Dar camera nu semăna cu locuinţa unui alcoolic înveterat. Totul era modest, dar curat. Singurul lucru valoros era un Panasonic mare cu video. Alături, o grămadă de casete, în principal filme de luptă. în mod evident, burlacul Monahov avea plăcerea ca, înainte de a se culca, să se uite la un filmuleţ uşor. Poate că nici nu era beat, ci muncise în schimbul de noapte şi acum se odihnea şi el pe merit. îmi părea rău să-l tulbur pe tip, dar nu doream să stau acolo până în zori.
Cu un pas ferm, m-am apropiat de canapea şi l-am scuturat de umăr.
— Vă rog să mă scuzaţi...
Pe neaşteptate trupul cedă sub mâna mea, se răsuci, şi nişte ochi larg deschişi, albaştri şi cam ciudaţi mă priviră fix.
— Vă rog să mă iertaţi că vă trezesc, spusei eu din inerţie şi imediat mă oprii.
Ochii albaştri se uitau fără să vadă. Pupila rămăsese nemişcată, nu se lărgea şi nici nu se micşora, pleoapele erau puţin lăsate, iar gura schiţa strâmb ceva între zâmbet şi grimasă.
— Hei, bâiguii eu, lovindu-mă cu fundul de masă, hei, răspundeţi-mi, ce-i, aţi murit?
Monahov continua să tacă. Lângă canapea era căzută o foaie de hârtie scrisă cu litere de tipar. Am luat repede hârtiuţa şi am sărit pe hol, cuprinsă de groază.
Mi-e tare frică de morţi, deşi înţeleg că este aiurea, morţii nu pot să-ţi facă niciun rău şi, de fapt, de cei vii trebuie să te temi, iată ce fel de vizite poţi să primeşti! Dar eu pur şi simplu împietresc de frică atunci când văd un cadavru.
în cele din urmă picioarele au început să-mi funcţioneze şi m-au purtat pe coridor. Chiar în capăt se afla un telefon automat. Nicio forţă nu mă putea obliga să folosesc telefonul lui Monahov. Am apucat mecanic receptorul şi am auzit tonul. Funcţiona! Ce lucru ciudat, căci nu aveam cartelă. Totuşi, degetul meu învârtea deja discul telefonului. S-a auzit un pârâit, apoi un piuit şi vocea puternică a lui Burlevski:

— Da!

— Fiodor, începui eu să rostesc în şoaptă, Fiodor!

— Ce-i, dumneavoastră sunteţi, Evlampia?

— Da, l-am găsit pe Monahov...

— Ei, bravo, mă încurajă producătorul, acum scoateţi adevărul de

la el.

— Nu pot!

— De ce?

— E mort.

în receptor se lăsă liniştea. Apoi Burlevski spuse:
— Scrieţi un număr de telefon, e al maiorului Vladimir Kostin, din păcate, nu ştiu patronimicul, l-am uitat. El se ocupă de cazul lui Anton, sunaţi-l imediat şi spuneţi-i tot, în acest caz trebuie neapărat să anunţăm miliţia.
Nu aveam cu ce să notez cifrele, dar nici nu era nevoie de aşa ceva. Numărul de la serviciu al lui Volodia, ca şi pe cel de acasă, îl ştiam pe de rost.
— Auziţi? întrebă Burlevski.
— Ihî, bâiguii eu.
— Aşteptaţi sosirea specialiştilor şi povestiţi-le tot.
— Dar eu lucrez fără licenţă.
— Astea sunt problemele dumneavoastră, mi-o tăie Fiodor, ştiţi că v-am plătit o grămadă de bani şi, apropo, o să primiţi tot pe atât dacă nu îi spuneţi lui Kostin de unde aţi luat informaţia despre Monahov. Eu sunt cel expus aici, nu vreau deloc să ajung în colţii jurnaliştilor, aşa că ţineţi minte, mai bine nu faceţi referire la mine, o să spun că mintiţi!
— Şi dacă o să înceapă să întrebe cum am ajuns la Monahov?
— Doamne, oftă producătorul, ce, trebuie să vă învăţ eu? Le spuneţi că aţi aflat de la informatori. Şi ţineţi minte să păstraţi tăcerea în ceea ce mă priveşte, o să primiţi imediat cinci, nu, şapte mii, bine?
— Bine, bâiguii eu.
Auzeam în ureche din ce în ce mai des semnalul tonului.

Până la sosirea brigăzii speciale am stat pe scară, chiar pe trepte, fumând ţigară după ţigară. După ce au trecut vreo zece minute, în sfârşit mi-am dat seama că strâng febril în mână foaia luată din camera răposatului. întinzând hârtia boţită, am citit: „Oameni buni, iertaţi-mă, am trăit rău şi o termin tot rău. Credeam că am isprăvit-o cu trecutul, dar şi-a băgat dracul coada. Nu mai pot să trăiesc, să ştii, poliţaiule, eu am tăiat-o pe Verka Zaiţeva, din gelozie, am găsit un bărbat la ea şi n-am mai suportat. Apoi, speriindu-mă, am pus cuţitul în mâinile băiatului beat şi am fugit. Iar acum mă mustră conştiinţa, nu mai pot să dorm, nu mai vreau să trăiesc, iertaţi-mă, eu mi-am fost judecătorul. Andrei Monahov."
Am făcut din nou cocoloş hârtia şi am oftat. Uite şi finalul unei anchete. Totul e clar ca lumina zilei. Mai întâi Vera Zaiţeva, pentru a fura dolarii de la Anton, i-a dat să bea vodcă cu clonidin, iar mai apoi amantul gelos, apărut pe neaşteptate, a tăiat-o pe fată şi, după ce s-a hotărât să arunce vina pe Anton, care dormea liniştit, i-a băgat cuţitul în mână şi l-a mânjit cu sângele Zaiţevei...
Pe scară s-au auzit paşi şi câţiva bărbaţi şi-au făcut apariţia. în faţa lor venea, cu o înfaţişare sumbră, Volodia. Când m-a văzut, a întrebat scurt:

— Unde?

Am arătat cu degetul spre coridor:

— Acolo!

Bărbaţii au dispărut. Peste vreo cincisprezece minute maiorul a ieşit şi s-a apucat să-şi umple concentrat pipa pe care i-o dăruise Katia, convinsă fiind că va dăuna mai puţin sănătăţii decât ţigările. Din cauza bucăţii frumos arcuite a lemnului de vişin colegii începuseră să-l numească pe Volodia „Sherlock Holmes", dar maiorului puţin îi păsa de ironiile lor.
— Acum mergem la mine şi acolo o să îmi povesteşti totul pe îndelete, spuse Kostin scoţând rotocoale de fum.
Am inspirat cu plăcere fumul aromat. La drept vorbind, mirosul tutunului de pipă îmi plăcea mult mai mult decât fumul puturos al ţigărilor. Aş fi trecut şi eu cu mare plăcere la pipă, dar mă temeam de judecata celor din jur.

— La drept vorbind, nu ştiu prea multe. Doar numele celui mort.
— îl ştim şi fără să ne spui tu, oftă Kostin. Nikolai Kornilov, condamnat de mai multe ori...
— Nu, îl întrerupsei eu, Andrei Monahov...
— Dacă nu m-ai fi întrerupt la jumătate, se enervă prietenul, ai fi auzit continuarea. Nikolai Kornilov, zis şi Aleksei Pletniov, Serghei Bortnik, Andrei Monahov, recidivist, condamnat de nenumărate ori, stai puţin, ce-ai acolo?
Şi-mi smulse foaia din mână.
— Tare interesant, începu să bolborosească Kostin, studiind biletul de adio, de ce ai vrut să-l ascunzi?

— Ce tot spui, m-ai speriat, pur şi simplu am uitat să ţi-l dau.

— Unde l-ai găsit?

— Lângă pat.

— Aşa mototolit?

— Nu, eu l-am mototolit din întâmplare.

— Aha, am înţeles, dar oricum e tare ciudat.

— Nu văd nimic ciudat, răspunsei, pe om l-a mustrat conştiinţa.
— Pe un asemenea individ nu-l mai mină de mult nimic, oftă Kostin, iar conştiinţa şi-a pierdut-o încă de când a fost arestat prima dată pentru crimă. Dar justiţia noastră, cea mai dreaptă şi mai umană, nu i-a dat o pedeapsă aşa de mare, şi în patru ani domnul killer a ieşit în libertate. De atunci viaţa lui a fost un lanţ întreg de arestări. E adevărat, în ultima vreme a devenit precaut şi nu ne-a mai căzut în plasă. Du-te în maşină.
Am coborât supusă şi am intrat în microbuz. Dar nu am plecat imediat, ci cam peste o oră. Când s-au urcat toţi bărbaţii şi maşina a ieşit pe bulevard, unul dintre ei, continuând discuţia întreruptă, a zis:
— Ea plânge şi acum că vrea mopsul, pe nimeni altul decât monstrul ăla catastrofal. Oare un câine normal poate avea treizeci de centimetri înălţime? Uite, un rotweiller sau...

— Rotweillerul cântăreşte cam şaizeci de kilograme, oftă altul, soţia ta nu îl poate plimba, şi apoi gândeşte-te cât bagă în el un câine ca ăsta, o să munceşti numai pentru mâncarea lui! Cumpără-i un mops, e câinele cel mai potrivit pentru o femeie.
— Păi, am dat deja telefoane pe la anunţuri, dădu din mână tânărul, e un coşmar! Pentru un căţeluş puţin mai mare decât o cană vor 600 de parai!
— Tare, dădu din cap prietenul, atunci nu-l cumpăra!
— Păi s-a bosumflat şi plânge!
— Ascultaţi, mă hotărâi să mă amestesc, la începutul lui ianuarie o să-i împerechem pe mopşii noştri. Dacă doriţi, la primăvară vă ofer un pui gratis. Puteţi să i-l faceţi cadou chiar de 8 martie. Soţia dumneavoastră va veni mai întâi să aleagă câinele, iar acasă o să-l ia puţin mai târziu, căţelul trebuie să trăiască două luni lângă mama lui.
— Nu glumiţi? întrebă bărbatul şi adăugă imediat: Haideţi să facem cunoştinţă: Iaroslav Petrovici Samonenko, pur şi simplu Slava, pentru prieteni.
— îmi pare foarte bine. Iar eu sunt Evlampia Andreevna, pentru prieteni...
— Lampa, se băgă Vladimir, pentru prieteni e Lampa.
— E un nume original, rosti politicos Slava. O să-mi daţi numărul de telefon?

— Cu plăcere, turuii eu şi mă oprii. Numai că e o problemă.

— Care? se minună Kostin.

— Vedeţi, ne pregătim să ne mutăm în alt apartament!

— Stop! strigă deodată maiorul.
în aceeaşi clipă microbuzul se opri dintr-odată şi pasagerii era cât pe ce să cadă pe jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şoferul.

— De ce te-ai oprit? se minună Kostin. Dă-i drumul!

— Păi, aţi ordonat „stop"...

— Nu ţie, ci ei, Lampei, hai, hai, dă-i drumul.

— Nu mai pot, bolborosi şoferul trecând pe o altă bandă, o să plec de la dumneavoastră, de mult mă cheamă la brigada de pompieri, e un loc liniştit, calm, nu muncă, ci o plăcere. Aici e circ curat: ba stai, ba dă-i bătaie, spuneţi-mi de ce mi-aţi băgat ieri în maşină sacul cu aia făcută bucăţi? Puţea groaznic. Ce, nu putea să aştepte maşina de la morgă?

— Păi, ar fi trebuit să aşteptăm vreo două ore în ger, răspunse Slava, până ar fi venit echipajul de la morgă, am fi îngheţat. Şi nu puţea nimic, nimeni nu a simţit nimic.

— Nu numai că puţea, dar îţi muta nasul din loc, nu se linişti şoferul, dumneavoastră aţi tot băut repejor din ploscă, foarte bine, dar mie nu mi-a dat nimeni.

— Tu nu ai voie, observă împăciuitor Slava, eşti la volan!

— Dar voi, la serviciu, aveţi voie?

— Numai pentru profilaxia răcelilor, replică Samonenko.

— Termină cu circul ăsta, ordonă Kostin şi mă întrebă tăios: De ce nu mi-ai spus despre mutare?

— Nu am avut când.

— E o neruşinare, se enervă Kostin şi îl împunse supărat pe şofer în spate: întoarce aici, o să mergem să mâncăm.

— Păi, nu trebuie să mă împungeţi, se plânse şoferul, vă puteţi exprima şi în cuvinte.

— Tacă-ţi gura, Vădim, ordonă Slava.

M-am întors acasă seara târziu, extrem de obosită. Volodia mă supusese unui interogatoriu ca la carte, punând de douăzeci de ori aceeaşi întrebare, dar m-am apărat cu dinţii, precum fortăreaţa Brest, oferind informaţia în doze homeopatice. Nu făcusem nimic ilegal. Pur şi simplu rămăsesem la secţia de miliţie, unde mă aduseseră sub acuzaţia de jefuire a propriului apartament. Când neînţelegerea s-a lămurit, Katerina s-a dus după maşină,

iar pe lângă mine l-au târât pe Anton Burlevski, care se zbuciuma isteric. Uite, atunci mă hotărâsem să-l ajut pe tânăr...

Şi i-am spus repejor lui Volodia adevărul despre Vera Zaiţeva, clonidin şi fiul scriitorului la modă, Nikita.
— Deci ai vrut să faci un ban ca detectiv particular, pufnise Volodia. De plictiseală, cum se spune.
— Absolut gratuit, i-am zis eu repede, numai să fie eliberat Anton.
— Tare te mai potriveşti cu Katerina, amândouă duceţi grija orfanilor şi amărâţilor! oftă maiorul. Dar cum de ai ajuns la Monahov?

Eu aveam însă pregătit răspunsul la întrebarea provocatoare:

— Mi-a spus o vecină.

— Care? Prenumele, numele!
— Nu ştiu, ne-am întâlnit în curte. Ea mi-a spus că o ştia bine pe Zaiţeva, iar aceasta i se plânsese de Monahov, că e tare gelos.

— De unde ai aflat adresa lui Monahov?

— Am luat-o de la Biroul de informaţii.

— Aşa, a zis Kostin lung şi s-a interesat de aspectul vecinei.
— Ei, o şatenă nu prea înaltă, cu ochi căprui, între treizeci şi patruzeci de ani.

— Semne distinctive?

— Nu am observat.

— Aşa, a repetat Volodia şi a început să bată cu degetele în masă.

Peste o clipă a zis:

— Atunci, ce să facem, cazul e închis.

— Anton o să fie eliberat?

— Neapărat.

— Aşadar, pot să plec?

— Du-te, du-te, m-a îmboldit pe un ton cântător maiorul, neaşteptat de blând, scriind biletul de ieşire. Când e mutarea?
— Zilele astea, o să-ţi spunem.
— Puneţi-o duminică, dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut o să vă ajut cu lucrurile.
Ne-am luat la revedere şi am coborât, plină de bucurie. Aşa, treaba era făcută, Anton trebuia eliberat, nu vorbisem în plus despre Fiodor, cele şapte mii erau ale mele.M-am strecurat extrem de obosită în apartament. Ziua fusese agitată, încordată. Cel mai tare voiam să mă întind pe canapea şi să citesc puţin din romanul poliţist cumpărat pe drum. Dar nici vorbă de aşa ceva. în hol tronau nişte cutii întredeschise cu inscripţia „Pedigree Pal" şi mirosea a mâncare de animale proaspătă.
M-am uitat în ele - adidaşii nu prea curaţi ai lui Kiriuşka stăteau cuminţi alături de cărţi, şosete şi casete. Lucrurile erau amestecate. Parcă aruncase în cutie totul de-a valma, fără să se uite.

— Kiriuşka! începui eu să urlu.

— Ce e? întrebă el ieşind pe coridor.

— Oare cum poţi să pui untul alături de cuie? Kirka se apropie de

cutie.

— Aici nu e niciun cui, ce tot inventezi?

— Mă exprim la figurat.

— Cum?

Pierzându-mi răbdarea, răcnii:

— Nu poţi să pui la un loc încălţămintea şi cărţile!

— De ce?

într-adevăr, oare de ce

?Mi-am petrecut copilăria alături de o mamă dominatoare, autoritară. Am iubit-o foarte tare şi am ascultat-o mereu. în casa noastră exista un sistem întreg de interdicţii. De exemplu, mămica nu-mi dădea voie să sparg seminţe. Mi se explica foarte simplu că acest produs nu aduce niciun folos organismului copilului, doar strică stomacul. Şi în general toate metodele punitive erau justificate prin grija pentru sănătate. Nu mă puteam uita la televizor după nouă seara -aş fi avut un somn prost. Nu puteam cumpăra mâncare pe stradă - puteam să mă intoxic, conservele de peşte în sos tomat erau otravă, romanele poliţiste, o porcărie, trebuia să citesc doar Lev Tolstoi, Dostoievski şi în cel mai rău caz Victor Hugo. Nu ştiu ce-ar fi făcut mămica dacă ar fi deschis o carte de Marinina sau Daşkova. Probabil ar fi ars-o imediat în şemineu, ca să nu ajungă vreodată în mâinile copilului.
Mama mă iubea peste măsură şi visa ce bine, corect şi frumos o să trăiesc eu când o să mă transform dintr-o fetiţă într-o femeie adultă, neapărat frumoasă, inteligentă... Pe altarul iubirii mama a aşezat tot. Mai întâi a pus-
0 pe fată să studieze harpa, apoi a căsătorit-o... Dar totul se întâmplase exact invers decât voise. Eu uram harpa, pe soţ nu-l puteam suporta, nu ştiam să fac nimic, nu eram nici pe departe o frumuseţe, chiar dacă foloseam întreg arsenalul de cosmetice... Slavă Domnului, pe drum am dat de Katia şi treptat am început să mă transform într-un om normal. Dar iată că uneori educaţia mamei îşi spunea cuvântul. Chiar aşa, de ce oare nu puteam împacheta ghete alături de cărţi? Trebuie să existe o explicaţie raţională!
— încălţămintea e murdară, strici ediţii bune, improvizai eu repede.
— Adidaşii sunt curaţi, o ţinea pe-a lui Kiriuşka, şi apoi doar nu facem pachete pentru toată viaţa, pe treizeci şi unu ne mutăm şi gata!
Am crezut că nu aud bine.
— Pe treizeci şi unu decembrie? De Revelion? De unde ai scos-o că mutarea e stabilită în acea zi?
— Mama s-a dus la compania de transport, explică el, şi i s-a spus că de pe

1 ianuarie preţurile la servicii o să se dubleze. Şi noi mai avem nevoie şi de hamali! Bine măcar că a găsit o echipă liberă, ne-au spus să fim gata la ora unu după-amiaza.
M-am liniştit puţin. Dacă la unu începeam să ne mutăm, atunci pe la ora cinci puteam termina. Nu mergem departe, chiar apucam să despachetăm vasele şi să facem un „Olivier". Apropo de oale...
Cu paşi repezi am dat buzna în bucătărie şi am scos un strigăt de uimire. Pe jos se vedea o cutie uriaşă lungă de doi metri şi cam de un metru şi jumătate lăţime. în ea erau puse claie peste grămadă farfurii, căni, tigăi, furculiţe şi ceaune de fontă...
— Tina! începui eu să urlu, plină de furie. Tina!
— Da, bolborosi ea, băgând capul pe uşă, ce-i?
Am băgat de seamă că buzele îi sunt din nou murdare de ciocolată şi, cu un ton glacial, am întrebat-o, arătând spre cutie:
— Ce-i asta?
— Cum ce? întrebă aiurită musafira. Pachetul cu vesela.
— Ăsta nu e pachet, e un sicriu cu veselă! Oare nu înţelegi? Nu poţi să aşezi porţelanul alături de fontă!
— Ce să spun, pufni fata, merge şi aşa! Doar e foarte aproape, punem deasupra o pernă şi totul e în ordine!
Nu am mai găsit argumente pentru a protesta.
Până la trei dimineaţa am mutat cănile, farfuriile, paharele şi cupele de şampanie, înfaşurând cu grijă fiecare obiect în ziar. Din fericire, în camera lui Seriokja şi a Iuliei am găsit un teanc întreg de ediţii vechi, îngălbenite. După ce i-am servit pe toţi cu cina şi am aştepatat să se ducă la culcare, m- am strecurat încetişor în dormitorul matrimonial, am scos teancul prăfuit... De mult mă mâncau mâinile să arunc vechiturile alea, aşa că puteau măcar să fie de folos.
Până spre dimineaţă toată vesela fragilă pusă la adăpost. Cu sentimentul datoriei împlinite, m-am întins pe canapea, fără să mai pun lenjeria. Mopşii
au început imediat gâlceava pentru locul de lângă faţa mea, dar nu mai aveam putere să-i alung.
Din somnul plăcut am fost smulsă de un urlet neomenesc. M-am trezit şi am dat din cap. Interesant, de ce oare dormeam îmbrăcată pe canapeaua nefăcută? A, da, împachetasem vesela şi obosisem extrem de tare. Dar ce se întâmplase cu Seriojka?
— Cine? urla băiatul. Cine?

Tuşind uşor, m-am împleticit spre bucătărie. Acolo se înghesuiseră deja toţi ai casei, nedumeriţi, precum şi pisicile şi câinii.
— Cine? nu se potolea Serioja, arătând cu degetul în cutiile strânse de mine. Cine?

— Nu eşti mulţumit cum am împachetat vesela? întrebai. Dar

băiatul parcă era nebun.

— Cine? repeta el tâmp. Cine?

— întrebi cine a făcut treaba aceasta plăcută lui Dumnezeu? Eu.

— Lampadel, urlă Seriojka, acum te omor!
— Ei, ca să vezi, mă enervai eu, după ce am pierdut jumătate de noapte pentru căni! De fapt, nimeni nu m-a ajutat! Toţi au dormit bine-mersi, iar eu m-am chinuit ca o albină! Am înfăşurat în hârtie fiecare obiect.

— De unde ai luat ziarele? întrebă neaşteptat de liniştit Seriojka.

— De sub patul tău.

— Ai distrus arhiva, o adun de câţiva ani!

— Arhiva? îmi scăpă. Foile alea prăfuite, murdare?
— Pusesem deoparte cele mai interesante reclame, spuse băiatul aproape plângând.
— Şi atunci de ce ai aşezat-o sub pat? Oare acela este locul cel mai potrivit pentru o arhivă?

— Pentru mine aşa era comod, răspunse Seriojka.

Tăceam disperată. Iulecika se apropie de cutie şi desfăcu vreo

două farfurii.

— Nu trebuie să te dai de ceasul morţii, bâigui ea. Lampa nu a

rupt nimic.

— Uite, uite, îmi revenii eu, am folosit pagini întregi, chiar e mai bine, am scuturat praful de pe ele. O să ne mutăm dincolo, o să despachetez cu grijă vesela şi o să-ţi dau arhiva neatinsă!
— Lasă! dădu din mână Seriojka şi ieşi pe coridor.
— Nu-l băga în seamă, mă linişti Iulia, uitase de mult de arhiva asta.
După ce a şuierat ceainicul, ne-am adus aminte că vesela e împachetată şi nu avem din ce bea. Dar în momentul acela Kiriuşka a adus vreo zece pahare de carton cu inscripţia „Cofee". Ne-am înveselit, am băut cafeaua şi am plecat la treburile noastre. Perspectiva de a primi şapte mii de la Burlevski mă bucura enorm, mai ales că onorariul promis de Oleg Iakovlevici Pisemski pentru căutarea soţiei probabil că nu avea să-mi mai revină. Eram convinsă aproape sută la sută că Ksenia Fedina este Tatiana Mitepaş, care, într-un anume mod, îşi schimbase prenumele şi numele. Numai că mi se părea imposibil să aflu unde este domiciliul Tatianei. La drept vorbind, speram ca fosta soţie a lui Burlevski să arunce într-un fel puţină lumină în povestea aia întunecată...
Extrem de disperată, m-am hotărât să mă duc la casa răposatei şi să mai întreb vecinii. Poate a văzut-o cineva pe Tatiana şi ştie din întâmplare unde s-o caut.
între timp mi-a venit în minte o idee minunată. Bunicuţele care stăteau pe bancă în faţa scării ştiau tot despre oricine, numai că, într-o zi rece de
decembrie, banca de lângă chioşcul de pâine era goală. Bârfitoarele blocului se holbau la televizor, atente probabil la vreo telenovelă.
Am ajuns până la apartamentul Lomakinei şi deja voiam să sun la uşa vecinilor, când urechea a desluşit o muzică slabă ce răzbătea din spatele uşii metalice a apartamentului, mai ales că pe ea nu se afla hârtia cu ştampila. în apartamentul Lomakinei era cineva. Am apăsat soneria. Şi-a făcut apariţia o femeie de vreo cincizeci de ani, într-un trening viu colorat:
— Pe cine căutaţi?
— Dar dumneavoastră cine sunteţi? pornii eu la atac, fără să-i dau voie femeii să-şi vină în fire.
— Cum cine? se minună ea. Fac curăţenie, pun deoparte lucrurile răposatei, în cele din urmă o îngropăm mâine. Sunt sora ei, Lena.
— A, sora, bâiguii eu şi mă strecurai în hol.

— Da, sora Lena, repetă pierdută femeia, dar dumneavoastră cine sunteţi?
— De la miliţie, conduc ancheta în cazul Tatiana Mitepaş, voiam să vorbesc cu Svetlana Rodionovna.
— A fost omorâtă, explică scurt Lena, şi mai spuse: Iar a minţit Tanka, uite că se interesează şi miliţia! Intraţi.
— Cum a fost omorâtă?! mă prefacui eu mirată, dându-mi jos scurta. Parcă pe cadavru nu erau urme...
După ce am rostit ultima frază, am închis repejor gura. Doamne, cum să fiu aşa de proastă! Dacă mă pregăteam să stau de vorbă cu Lomakina, nu aveam cum să fi văzut cadavrul! Dar Lena nu păru atentă la greşeala mea şi explică:
— Păi nici nu aveau cum să fie urme. I s-a injectat o doză mare de Trasicor.
— Ce? mă mirai eu, neînţelegând bine.
Lena merse în bucătărie, puse ceainicul şi explică liniştită:
— Un preparat din grupa beta-adrenoblocanţilor. Efect letal în cazul supradozei, în proporţie de nouăzeci la sută.
— Putea fi salvată?
Sora se întoarse spre fereastră.
— Ei, dacă i s-ar fi făcut imediat spălături stomacale, dacă i s-ar fi făcut o injecţie de activare în contrabalans şi apoi sulfat de magneziu. în cazul şocului trebuie să-i dai Polyglucium, Mesaton, Prednisolon... Dacă asta nu ajută, se pune o perfuzie cu Dobutrex, apoi atropină, efedrină subcutanat...

— Sunteţi medic?

— Soră medicală la reanimare...

— Şi de ce Svetlana nu v-a sunat imediat pe dumneavoastră? Lena

ridică din umeri:

— Probabil criminalul se afla alături, deşi...

— Ce?

— Nu prea eram apropiate, pur şi simplu păstram relaţia, mă supărasem pe ea.
— De ce?

— Vedeţi, Sveta a trăit multă vreme cu un om bogat şi nu şi-a ajutat deloc rudele, nici pe mine, nici pe frate, nici pe mama. Când mama s-a îmbolnăvit şi a fost nevoie de cheltuieli mari, m-am adresat ei, sperând că mă va sprijini. Dar Sveta mi-a spus o poveste ciudată. Că Fiodor are greutăţi, nu posedă bani cash şi nu are de unde să ia. Chiar era ridicol. Ne-am întâlnit la McDonald's. Nu m-a invitat acasă, de fapt, nici la un restaurant de Doamne ajută. Stătea la măsuţă cu o haină de nurcă albastră, avea briliante la urechi, pe degete la fel, şi se plângea de sărăcie. Aşa că am lăsat-o baltă şi am
plecat. Vasili, fratele nostru, s-a enervat atunci îngrozitor. în familia noastră până în acel moment lucrurile stăteau altfel, ne ajutam între noi cu ce puteam, dar se pare că Svetei i se urcase bogăţia la cap. Şi uite ce lucru ciudat, pentru ai ei îi părea rău să dea, dar pentru alţii deschidea cu uşurinţă portofelul. Pe fata asta, Tatiana Mitepaş, o ţinea foarte bine, chiar o răsfaţa.
— Bine, nu e chiar o străină, e fata soţului...
— Aha, pe Anton l-a părăsit, el s-a transformat într-un beţivan ordinar, dar mie Tatiana asta nu mi-a plăcut. Mamă, ce vicleană! De groază.
— V-aţi întâlnit?
— O singură dată am serbat împreună ziua de naştere a Svetlanei. Tatiana stătea lângă Fiodor, liniştită, zâmbitoare. Apoi a cântat la pian. Nu mă pricep la muzică, dar mi s-a părut că interpretează bine, repede şi tare. Fiodor se cherchelise deja şi a zis: „Taniuşka, ar trebui să-ţi învingi lenea şi să începi să dai concerte, Domnul ţi-a dat mâini de aur. Dar tu nu, stai tolănită pe canapea."
Iar ea stătea şi zâmbea frumos. Apoi oamenii au început să danseze, eu m- am dus la bucătărie să fumez, dar abia am apucat să trag un fum, că Tania a intrat în goană. Era schimonosită la faţă, plină de furie, ochii îi străluceau, buzele îi tremurau. M-am speriat: „Ce s-a întâmplat?"
Fata a schiţat instantaneu un zâmbet slab şi mi-a spus foarte dulce:
— Nu-i nimic, de la gălăgie a început să mă doară capul. Voiam doar să stau puţin singură la bucătărie.
Eu am înţeles bine aluzia, am aruncat chiştocul şi, la plecare, în dreptul pragului, m-am uitat înapoi. Tania avea din nou expresia

de dinainte, nu-şi mai ascundea furia. îi ura şi pe Fiodor, şi pe Sveta, şi pe Anton.
— Şi atunci de ce locuia cu ei?
— Probabil nu avea unde să se ducă. Nu voia să muncească şi acolo avea şi masă, şi casă, şi amant.
— Amant?!

— Ce e aşa de uimitor? Amant.

— Şi cine era? Lena zâmbi:

— Firesc, un cântăreţ de estradă, numai din ăştia erau în casă la Burlevski. Saşa Zolotoi, aţi auzit?
Cum să nu! Cum dădeai drumul la televizor, el apărea imediat, ţopăind în costume incredibile cu mantii unduitoare.
— Fiodor îşi aranjase fiica în grupul lui, ca acompaniatoare, bârfi Lena, se spunea că nu are voce deloc, dar nu era să-l contrazică pe Burlevski. Iar Taniuşa nu s-a pierdut şi a sărit în patul idolului tinerilor. Vreo două luni a ţinut povestea lor de dragoste, după care a schimbat-o cu alta! Ce-a mai fost! Ce scandaluri a mai făcut!
— Svetlana avea o cunoştinţă pe nume Ania?
— Da, Anna Krapivina, se poate spune că era cea mai bună prietenă, erau de nedespărţit. Uite, apropo, ea mi-a plăcut foarte mult. E din cu totul altă lume, matematician. Deşteaptă, modestă, inteligentă...
Am început să sorb încet nessul respingător. Nu suportam băutura asta şi, ca un făcut, peste tot numai cu ea eram servită!
Când Svetlana, noaptea, tot greşea numărul, de vreo două ori mă numise Ania, iar acel telefon se deosebea de al nostru numai printr-o cifră...
După ce mi-am luat repejor la revedere de la Lena, am pornit repede spre casă cu gândul de a o suna imediat pe Ania. Cel mai probabil femeia locuia alături. Aşa s-a şi dovedit: apartamentul Krapivinei se afla într-unui din blocurile de cărămidă cu patru etaje din curtea blocului nostru.
Ca răspuns la soneria mea, în uşă s-a auzit mai întâi un miorlăit pe mai multe glasuri, apoi un contralto plăcut:
— încet, băieţi, jos acum, avem musafiri.

M-am strecurat în holul îngust, ca un penar, şi nu mi-am putut reţine uimirea. Pe un raft, lângă o oglindă mare, se aflau trei pisici uriaşe - una cenuşie, una neagră şi una roşcată. La gât purtau zgardă elastică, lată, din piele, cu medalion.

— S-au aşezat la comanda dumneavoastră? Ania zâmbi:

— Ei, copiii mei pot şi alte lucruri. Polina, dă te rog laba… Pisica

roşcată întinse supusă extremitatea.

— Iar tu, Paul, spală toaleta.

Motanul cenuşiu sări în baie şi de acolo se auzi imediat zgomotul

apei.

— Ei, asta da! spusei eu aproape uimită şi adăugai: Până acum am văzut un singur exemplar de felul acesta, apropo, tot cu zgardă.

— Maurice! strigă Ania extrem de tulburată. Unde e?...

— La noi.

— Doamne, unde l-aţi găsit? Am dat de veste prin tot cartierul...

— Dar Maurice locuia la Lomakina.

— Aşa este, eu i l-am dăruit. Apropo, ce doriţi de la mine? Să mergem în cameră, doar n-o să vorbim în uşă.

Am intrat într-o încăpere mică, plină cu cărţi. Rafturile se înghesuiau de la podea până în tavan, nu erau suspendate, ci stăteau unele peste altele, iar cărţile erau puse în ele extrem de înghesuit. Teancuri de cărţi se înălţau şi pe birou şi pe pervaz, de fapt, acolo se mai afla şi un computer. Era puţină mobilă - o canapea, două fotolii şi niciun fel de covoare.

— Maior Evlampia Andreevna Romanova, mă ocup de dosarul Tatiana Mitepaş şi cred că o să puteţi să-mi povestiţi puţin despre ea.

— Am date puţine, oftă Ania.

— Dar despre Lomakina? Gazda zâmbi trist:

— Am fost prietenă cu Sveta de la cinci ani. Mai întâi am fost la aceeaşi grădiniţă, apoi am stat în aceeaşi bancă... Numai facultatea a fost diferită. Svetka s-a dus la filologie, eu am fost atrasă de matematică. Puteam să nu ne vedem uneori cu lunile. Dar am fost mai apropiate decât nişte surori. Ştiţi că Sveta are o soră?

Dădui din cap.

— Aşa că uite, cu Lena, continuă Ania, relaţiile nu au mers şi s-au stricat de tot după ce Fiodor s-a îmbogăţit.

— De ce?

— Este o poveste lungă, oftă interlocutoarea mea.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Bine, răspunse Ania, o să încerc să expun totul logic şi pe scurt. Sper că va ajuta la găsirea ucigaşului.Când Svetocika Lomakina

1

şi-l alesese ca soţ pe Fiodor, toate rudele, la unison, se declaraseră împotriva acelei căsătorii. Şi fratele, şi mama, şi sora cea mare.

— Ce profesie mai e şi asta, acordeonist, oftase mama, care era ingineră. Să cânte în restaurant în faţa beţivilor. E respingător.

Dar Sveta suporta cu stoicism presiunile, Fiodor îi plăcea la nebunie şi împreună au dat fuga la oficiul stării civile. Rudele s-au enervat, dar au venit la nuntă, au dăruit un serviciu şi au constat cu satisfacţie: aveau dreptate. Tânărul soţ era sărac lipit pământului, venise la cununia civilă într- un costum vechi şi nu îşi permisese să-i cumpere soţiei nici măcar un ineluş de două parale.

Primii ani de căsătorie au fost grei. Fiodor câştiga puţin, mergând cu acordeonul din cârciumă în cârciumă, şi uneori, în loc de bani, aducea borcane cu mâncare. Sveta lucra ca profesoară, lua ore în plus, dirigenţie, un munte de caiete... Se menţineau cumva pe linia de plutire. Aşa că le-a fost extrem de greu când a apărut Anton.

Mama ei a refuzat să-i ajute.

— Nu ai ascultat de sfatul meu, trăieşte cum vrei!

Şi Lena refuzase să-i dea bani, chiar şi cu împrumut. Iar la fratele ei Sveta nu s-a dus, era clar că nu putea ieşi nimic bun. Mulţi ani Svetocika nu a putut să viseze la mai mult decât nişte pantaloni sau pantofi noi. Fiodor nu reuşea deloc să intre în lumea bună, mai mult, bărbăţelul mai avea şi două pasiuni: femeile şi timbrele. Mai bine zis, timbrele şi femeile. Pentru că nu acorda nici cea mai mică atenţie amantelor care se schimbau la nesfârşit,însă preţuia mai mult decât viaţa micile bucăţele de hârtie cu margini zimţate. Asta s-a dovedit a fi o pasiune devoratoare. Fiodor putea să ia din casă ultimii bănuţi puşi deoparte pentru mâncarea copilului ca să facă rost de vreo „Bolivia" sau „Columbia". Odată, chiar înainte de Revelionul anului 1983, a luat cele o sută de ruble economisite de soţie şi a mai venit cu o achiziţie.
— Ia uită-te, a spus vârându-i Svetei clasorul sub ochi, admiră.
Dar soţia nu se pricepea deloc la timbre, mai mult, le detesta, aşa cum sunt detestate rudele apropiate insistente, lacome şi obraznice.
— Fedia, a bâiguit Svetlana, doar ştii şi tu că am fost invitaţi să mergem la Revelion, voiam să-mi cumpăr o rochie. Ei, spune, cu ce o să mă îmbrac acum?
— Cu pantalonii, a bolborosit soţiorul scoţând lupa de filatelie.
— E o catastrofa, a început să plângă soţia, o să spună că sunt săracă, că n- am cu ce să mă îmbrac...
— Ascultă, a oftat soţul, vrei să luăm cu noi clasorul ăsta? O să-l arăţi oamenilor, aici sunt timbre de peste o mie! O să ţi-l agăţ la gât cu un şnur, şi o să pari cea mai bogată!
Svetlana s-a uitat la albumaş şi i-a zis: „Doamne, ce idiot." Aşa au dus-o ceva vreme, împrumutând ruble de la prieteni până la salariu, îmbrăcându-l pe Anton cu lucruri purtate de copiii prietenilor şi mâncând întruna numai fulgi de ovăz. în timpul ăsta colecţia creştea, însă Sveta sincer nu înţelegea la ce folosesc timbrele. Poate că soţul le aduna să-i fie de folos la bătrâneţe? Pentru a le vinde mai apoi şi a trăi în belşug? Odată şi-a exprimat acest gând cu voce tare, şi pentru prima oară după atâţia ani de căsnicie şi-a văzut soţul cuprins de o mânie incredibilă.
— Niciodată, niciodată, bagă-ţi minte în cap odată pentru totdeauna, urla Fiodor, nu vând nimic, nici să nu te gândeşti!

— Şi atunci de ce le colecţionezi, explică! l-a implorat Sveta.

Fiodor tăcu, apoi bâigui:

— Nu pot, nu am cuvinte pentru asta. Uite, Sionia Leonov e alcoolic, Kotia Rogov e drogat, Vanka Krutov este jucător pătimaş, iar eu sunt filatelist, nu e ocupaţia cea mai rea!

„Şi mai eşti şi afemeiat", îşi spuse în sinea ei Sveta, în general era puţin vorbăreaţă, chiar închisă.

în anul 1987 viaţa lor s-a schimbat incredibil. Fiodor a avut ideea de a organiza o discotecă. Au închiriat o sală de sport din centrul oraşului, au angajat muzicanţi şi treaba a pornit. Şi cum a mai mers! Acum la Moscova sunt tot felul de puncte de distracţie, mai multe decât la Paris, dar pe atunci discoteca lui Burlevski era singura. Stăteai la coadă pentru bilete, iar la ieşirea de serviciu era o coadă nesfârşită de cântăreţi, dansatori şi muzicanţi... într-un cuvânt, peste doi ani aveau de toate - casă de vacanţă, maşină de teren, Volkswagen, apartament renovat şi mobilă luxoasă. Sveta se lăfaia în haine de blană, schimbându-le după ziua săptămânii, uitaseră de fulgii de ovăz, iar vara zburau la Nisa. Şi atunci rudele şi-au adus aminte de ea. Şi sora, şi fratele, şi mama voiau imediat să se întâlnească, căci aveau mare nevoie de bani. Dar Sveta era fermă.

— Cum mi-ai spus? a întrebat-o ea pe Lena, care ceruse o sumă impresionantă. în lumea asta fiecare e pentru el? Uite, trăieşte atunci după principiile tale.

Sora a fost nevoită să tacă şi să se umple de furie, când dădea de anunţurile din ziare despre alte afaceri de succes ale lui Burlevski.

Pentru Sveta se terminaseră problemele materiale, dar au apărut altele. Anton a început să bea şi mai apoi a scăpat total din frâie, iar Fiodor practic nu mai venea pe acasă, ducându-se la birou nu doar ziua, ci şi noaptea. Ea şi soţul se înstrăinaseră de mult, nu aveau despre ce să vorbească, nu aveau preocupări comune... Dar nu voia să plece de lângă Fiodor, îi plăcea viaţa îndestulată. Apoi Svetlana a început să se plictisească, renunţase la serviciu, stătea toată ziua în faţa televizorului, sătulă de pierdut vremea degeaba. Atunci Ania i l-a dăruit pe Maurice.

Cea mai bună prietenă ofta întruna, dându-şi seama că bogăţia neaşteptată nu i-a adus Svetei fericirea. Svetlana se plângea mereu de durere de cap, slăbiciune şi greaţă. Doctorii cei mai buni nu-i găsiseră niciun fel de boală şi o sfatuiau să se plimbe mai mult, să ia vitamine şi să facă sport. Dar Ania înţelegea, prietena avea cea mai autentică depresie, trebuia să fie tratată altfel. Era nevoie să i se stârnească interesul pentru viaţă, să facă ceva. Măcar să coasă şi ea în cruciuliţe, să tricoteze sau să cultive plante de apartament...

Ania însăşi avea un hobby rar, dresarea pisicilor. în casa ei trăiau trei indivizi care-i uimeau pe toţi musafirii. Uneori apăreau şi pisoi. Cel mai mare şi mai vioi dintre toţi se afla la Sveta.

Fie că motanul se dovedise a fi talentat peste măsură, fie că Sveta avea şi ea darul de dresoare, dar peste un an Maurice făcea asemenea chestii, că şi Ania era uimită. Sveta adora motanul, îl lua la tot felul de expoziţii şi spectacole, aduna tot felul de medalii, cocarde şi diplome.

Dar în curând Maurice a rămas acasă, pentru că Svetlana făcuse o altă pasiune, religia. Se închina la toate bisericile, începuse să frecventeze plină de râvnă slujbele şi respecta posturile. Acum Sveta se îmbrăca în rochii lungi, aproape până în podea, şi cu şaluri de culoare închisă. Renunţase la cosmetice. Musafirii lui Burlevski, în principal oameni din show-biz, pur şi simplu rămâneau muţi de uimire când gazda intra în sufragerie cu o tavă şi, după ce punea tratatia pe masă, făcea semnul crucii asupra salamului şi spunea „Doamne, binecuvântează mâncarea". Fiodor îndura cu răbdare ciudăţeniile soţiei, înghiţea tăcut pârjoalele cu varză pregătite în Postul Mare, iar mai apoi mânca la cină frigărui, la restaurant.

Tocmai în acea perioadă în casa lor a apărut Tatiana. Sveta a primit-o pe fata soţului născută în afara căsătoriei cu o milă creştinească. Apoi i-a cerut divorţul lui Fiodor.

— Vreau să mă duc la mănăstire, i-a explicat pelerina.

Fiodor a ridicat din umeri. De mult nu mai aveau niciun fel de relaţie. Dacă era mănăstire, mănăstire să fie. De fapt, după desfacerea oficială a căsătoriei nu se schimbaseră prea multe. Au trăit împreună ca mai înainte, în acelaşi apartament. Odată, cam cherchelit, Burlevski, vrând s-o tachineze pe soţie a întrebat:

— Hei, mireasa lui Hristos, de ce nu te îndepărtezi odată din lumea asta?
— Părintele nu-mi dă binecuvântarea, a explicat liniştită fosta soţie, spune că nu am purtat încă toate greutăţile lumii!
Fiodor a pufnit numai:
— Ei, ei, mai străduieşte-te!
Uite aşa au trăit până în clipa în care Burlevski a început să-i ceară fetei să muncească. Fata, tolănită toată ziua pe canapea şi băgând în ea bomboane cu fructe, începuse să-l enerveze. îl enerva şi Anton, e adevărat, trimis să locuiască într-un alt apartament. Oricum tânărul venea adesea după bani. Şi, privind la faţa lui lăsată şi la ochii roşii agitaţi, Fiodor se întreba cu tristeţe: „Oare de ce am aşa copii? Nici dorinţă de muncă, nici ambiţie, nici interes de a câştiga bani!"
Se putea spune că odoarele o moşteniseră pe mamă şi problema era rezolvată. Apropo, cea mai mare parte a bărbaţilor aşa şi fac, atacându-şi soţiile:
— Prostul ăsta seamănă total cu tine, nu are nimic de la mine!
Dar mama lui Anton se deosebea de mama Taniei, iar fratele şi sora se dovediseră extrem de asemănători, deci ieşiseră la suprafaţă genele tatălui. De la aceste gânduri Fiodor nu se simţea deloc bine şi le îndepărta cât putea de repede.
Apoi Sveta l-a acuzat de tentativă de incest şi l-a gonit din casă. Fosta soţie se împrietenise cu Tatiana şi chiar pentru o vreme uitase de smerenia creştină, fiind aproape gata să sară asupra lui Fiodor cu pumnii. Soţul încercase să-şi spună opinia, dar Svetlana îşi astupase urechile.
După ce s-a mai gândit la situaţia apărută, producătorul s-a arătat chiar bucuros. Ca oricărei persoane de sex masculin, nu-i plăceau schimbările bruşte în viaţă şi starea existentă a lucrurilor îl satisfacea pe deplin. Dar, rămas singur în propriul apartament, Fiodor a înţeles abia atunci cât de mult îl apăsase viaţa „de familie". Cu Tatiana nu s-a mai întâlnit niciodată...

— Unde s-a dus ea? mă minunai. Ania oftă:
— Nicăieri, a rămas să locuiască cu Sveta. La început viaţa lor a decurs ca mai înainte, nu aveau nevoie de nimic, iar mai apoi Svetlana a vândut apartamentul mare al lui Burlevski şi l-a cumpărat pe ăsta, mai mic, ales special aproape de mine... Se

săturase de religie, nu se mai ducea la biserică şi începuse din nou să se gătească şi să se machieze.

— Şi ce, soţul nu o ajuta deloc? Ania dădu din cap:

— Nu, mai mult, relaţiile dintre ei se stricaseră definitiv. Imaginaţi-vă, el a învinuit-o pe Sveta de furt.

— Cum aşa?

— Pur şi simplu e ridicol, bolborosi Ania, treaba s-a întâmplat anul trecut, el a spus că i-ar fi furat două timbre, teribil de valoroase, aproape de un milion de dolari.

— Cum de a făcut ea asta? întrebai eu minunându-mă.

— Păi, tocmai despre asta e vorba, oftă Ania, este un lucru imposibil. în primul rând, în acele zile Svetka era orientată spre religie şi n-ar fi luat nici măcar un ziar al altcuiva. Avea extrem de dezvoltată noţiunea de păcat, şi, la drept vorbind, considerase dintotdeauna timbrele o preocupare stupidă, o pasiune care nu merită nimic, pur şi simplu cheltuială inutilă, iar ea nu se pricepea deloc la filatelie, absolut deloc!

— Şi atunci, în mod practic, cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Ania oftă din nou.

— Pur şi simplu e ceva fantastic, adevărat roman poliţist! Am încercat să vorbesc cu Fiodor, să-i bag minţile în cap, dar degeaba! El urla ca un nebun, fie Sveta îi dă înapoi timbrele valoroase, fie o să vadă ea!

— Păi, în opinia lui, când furase ea timbrele?

— El afirma că ar fi facut-o în ziua în care i-a adunat lucrurile în valize. Clasoarele le ţinea în seif, dar Svetka ştia combinaţia, şi Fiodor nu ascundea cheile. Lucrurile îi fuseseră aduse la birou, iar albumele au rămas temporar la Sveta, le-a luat numai peste o săptămână şi nu a verificat atunci. Apoi s-a luat cu altele şi nu prea şi-a mai admirat colecţia. Aşa, mai deschidea uneori un albumaş, arunca o privire şi gata. Mai apăruseră şi nişte achiziţii noi, nu prea le mai studia pe cele vechi. Acum un an luând parte la o expoziţie de filatelie din Spania, a început să se laude cu colecţia, însă i s-a spus: „Vă rugăm să ne iertaţi, stimate domn, dar vedeţi, aceste două exemplare sunt falsuri. Foarte bine făcute, nu se pot deosebi de cele adevărate, dar sunt falsuri." Fiodor era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa. Când achiziţiona timbrele, lua mereu cu el un expert şi făcea un control amănunţit. Aşa că ştia foarte bine că în colecţie sunt numai timbre autentice. Iar în

Spania i se explică faptul că falsurile au fost făcute cu ajutorul computerului şi în mâinile escrocului trebuia să fi ajuns originalele. Şi atunci Fiodor a avut revelaţia. Sveta făcuse înlocuirea! S-a întors la Moscova şi i-a cerut soţiei să-i înapoieze timbrele. Ea i-a explicat cum s-a priceput că nu a luat nimic, dar Fiodor nu a crezut-o. O dată s-a comportat ca un infractor. în mod clar, a angajat nişte bandiţi. Ăştia au spart uşa în absenţa Svetei şi au făcut percheziţie, dar în ce fel! Au spart tot ce s-a putut sparge, au scotocit în cărţi şi scrisori, au aruncat pe jos zahărul şi sarea, au tăiat săpunul în bucăţi, au vărsat şamponul şi au demontat electrocasnicele. Sveta a chemat miliţia, dar hoţii nu au putut fi găsiţi.
— Şi ce, Burlevski a lăsat-o în pace pe soţie?
— Nici vorbă, dădu din mână Ania, a sunat ca un nebun şi i-a cerut timbrele până în ultima zi. Cred că nu s-a liniştit nici după moartea ei... E clar,

timbrele au fost înlocuite de altcineva.

— Cine?

— Poate de Anton, el cerea mereu bani pentru băutură.

— Dar Tatiana unde a dispărut?
— Fata şi-a dat imediat seama că nu va mai fi nimic din ce a fost şi a fugit la Saşa Zolotoi.

— Cântăreţul?

— Da.

— Păi, parcă se despărţiseră!
— Dar mai apoi s-au întâlnit iară, în orice caz, Sveta a menţionat numele acesta.
— Poate îmi mai povestiţi ceva despre Tatiana. Ania îşi mângâie părul frumos, strălucitor, şi rosti cu îndoială:
— Nu cred că mai am ce. Desigur, ea ştie ce vrea, dar e o fată destul de bună, îi plac animalele. Am văzut de câteva ori cum îl ia pe Maurice pe genunchi şi îl mângâie: „Pisoiaş auriu, pisoiaş scump." Totuşi, asta o arată într-o lumină mai bună. Cânta foarte

bine la pian. Dar că a plecat de la Sveta... Ei, peştele caută unde e apa mai adâncă, iar omul unde e mai bine. Probabil spera să se mărite cu vestitul cântăreţ. Poate aşa a şi ieşit, nu ştiu. Nu am mai întâlnit-o şi nu am treabă cu lumea show-businessului.

Acasă am pus imediat mâna pe telefon şi l-am sunat pe Burlevski.

— Daţi-mi numărul lui Saşa Zolotoi.

— Ce-ţi trebuie ticălosul ăsta? se minună Fiodor.
— îmi trebuie.
— Mă rog, pufni producătorul, dar ce, are legătură cu Anton?
— Nu, cu un alt caz.
— Am înţeles, începu să fluiere Burlevski, în mod evident răsfoind agenda telefonică, scrie. Deci foloseşti relaţia cu mine în interes propriu. De fapt, o asemenea informaţie costă bani.
Şi începu să râdă sănătos, tare mulţumit de sine. Nu se ştie de ce, producătorul avea o dispoziţie minunată. Mă hotărâi să-i tai cheful:

— Apropo, nu am spus la miliţie de unde ştiu despre Monahov.

— Am înţeles, răspunse Fiodor, bănuţii sunt ai tăi. Treci pe-aici.

La cuvintele alea am simţit un adevărat elan şi am zburat la birou.
De data asta nu era singur în cameră. Pe canapea stătea un tânăr slăbuţ într- un costum bleumarin. întâi am crezut că e vreun cântăreţ sau chitarist, dar Fiodor îl îmbrăţişă bucuros pe după umeri şi spuse:
— Anton, ţi-o prezint pe Evlampia Andreevna. Ea a reuşit să demonstreze că nu tu ai omorât-o pe Zaiţeva.
— Mulţumesc, bâigui tânărul.
Arăta total diferit decât atunci, la miliţie. Era ras cu grijă, avea părul pieptănat, buzele în stare normală, nu era de mirare că nu l-am recunoscusem imediat.
— Dar uite, pentru mulţumesc numai păsărelele ciripesc, remarcă Fiodor şi aruncă un plic pe masă, luaţi, aici e tot ce am promis, şi sper că sunteţi serioasă.
Am băgat onorariul în geantă şi i-am dat pagerul lui Burlevski. E interesant, îmi spunea când „tu", când „dumneavoastră".

— Apropo, spuse el, tu, draga mea Evlampia, m-ai ajutat extrem de mult. Ai lucrat precis, profesionist, repede... Lasă-mi telefonul, poate mai are nevoie cineva dintre cunoştinţele mele. Să ai în vedere, dacă te sună şi spun că sunt din partea mea, să preiei comanda, fără să îţi faci probleme. îţi trimit numai oameni de încredere.
Mă simţeam chiar în al nouălea cer. în primul rând, câştigasem o mare grămadă de bani şi primisem şi o mulţime de complimente. Apropo, chiar sunt abilă şi fac legături rapide, de ce să nu mă ocup mereu cu aşa ceva? Trebuia să-l întreb pe maiorul Kostin unde se obţin licenţele de detectiv...
— Ei, telefonul, ce-i, ai uitat? mă grăbi Fiodor.
Am spus repede numerele. Burlevski s-a uitat la mine cumva ciudat, apoi în agenda de telefon şi m-a întrebat din nou:

— E telefonul tău? M-am minunat:

— Desigur.

Am spus repede coordonatele. Fiodor a notat numele străzii, numărul şi a bâiguit:
— Totuşi...
— Ce „totuşi"? întrebai, băgând mai adânc plicul în geantă.
— Nimic, pur şi simplu aşa, pufni Burlevski, cartierul, totuşi, nu e unul select.
— Cam aşa e, recunoscui eu.

Eram sincer nedumerită: ce importanţă are unde locuieşte forţa de muncă angajată?Am ajuns acasă aproape nebună de bucurie.

1

Nu, astăzi n-aveam să spun nimănui ce bani am câştigat prin puterea minţii mele. Trebuia să fac altfel. Pe 31 decembrie puteam să pun plicul sub brad, atunci aveau să se minuneze cu toţii. Simţind că mai am puţin şi zbor, i-am telefonat lui Pisemski.
— Oleg Iakovlevici, nu vă neliniştiţi, acum ştiu aproape sigur unde e soţia dumneavoastră.
— Să dea Dumnezeu, bâigui benzinarul.
— Cred că o să faceţi împreună Revelionul, mă gândii eu să-l încurajez pe „Regele benzinei".

— Credeţi...

— Nu pot spune mai mult.

— Bine, bine, începu să strige bucuros Pisemski, aştept veşti.
Am aruncat telefonul pe canapea. Desigur, minţisem puţin. Dar astăzi era o zi aşa de frumoasă, las' să se binedispună şi Oleg Iakovlevici. Cel mai probabil Tatiana era la Saşa Zolotoi, şi în câteva ore urma să încerc să o determin dacă nu să se întoarcă la soţ, măcar să se ducă şi să aibă o explicaţie cu el. Totuşi, îmi rămăsese ceva neclar în povestea asta: cum de s-a transformat Tatiana în Ksenia şi unde s-a dus adevărata Fedina.Fredonând bucuroasă, m-am apucat să alerg prin apartament, îndesând în cutiile cu inscripţia „Pedigree Pal" tot ce-mi cădea în mână. La urma urmelor, Kiriuşka avea dreptate, nu e nicio nevoie să pui boarfele cu grijă, împachetând separat fiecare lucru. Vesela, asta mai merge, dar cărţile şi lenjeria de pat intră de minune chiar aşa, doar trebuie să ai la îndemână o cutie mai mare.
Biblioteca principală se concentra în camera Katiei. Rafturile erau aşa de burduşite cu volume, că abia am reuşit să scot mai întâi îndreptarul mijloacelor de tratament. Alături se aflau Anatomia, Tratarea chirurgicală a cancerului de tiroidă şi Chirurgia. Ultima în câteva volume. Am răsfoit-o mecanic şi am tresărit. Ce oribil! Uite, asta nu aş putea să fac niciodată, să tai un om viu şi să scormonesc în măruntaiele lui. Katiuşa face asemenea operaţii cu

pasiune şi adesea îi îngrozeşte pe cei din jur când îşi pune în faţă revista groasă Noutăţi în chirurgie.

2

— Minunat, a bâiguit ea, băgând repede în gură un colţunaş, bine au mai gândit-o.
O dată nu m-am putut abţine şi am întrebat:
— Ce te-a entuziasmat aşa de tare?
— Păi, uite, s-a apucat ea să explice cu amabilitate, în cazul unei invazii profunde a intestinului gros...
— Gata, gata, am început să strig, ajunge, nu e nevoie, îmi vine să vomit!
Nu trecuse luna de când avuseserăm musafiri, un cuplu drăguţ din apartamentul vecin. Am cumpărat o bucată minunată de carne, ceafa de porc, fragedă şi suculentă. Am copt friptura în folie de aluminiu şi, când am scos-o din cuptor, întreaga bucătărie s-a umplut de o aromă minunată. O singură problemă aveam - s-a dovedit a fi extrem de greu de tăiat, mă încurcau groaznic câteva oase.
— Drace, a spus Iulia, manipulând cuţitul, nu pot să-mi dau seama cum e mai bine să ajung la carne.
— Păi, dă-i cuţitul mamei, a sfatuit-o Seriojka, zâmbind, doar asta e meseria ei şi obiectul e cunoscut, gâtul, e adevărat, de porc.
— într-adevăr, s-a înviorat Katerina, punând mâna pe cuţit, dă-mi mai bine mie. De fapt totul e aşa de simplu: uite, pe aici trece măduva spinării, acolo e vena, iar alături e laringele. Acum o să ne ridicăm şi o să tăiem!
Nu ştiu ce părere au avut musafirii, dar mie imediat mi-a pierit pofta să mănânc din carnea suculentă de porc, pe loc m-am simţit ca o canibală.
Am continuat să pun în cutie cărţile de medicină. Apoi m-am apucat de romanele poliţiste. Mâinile mi se făcuseră cenuşii de la praf şi spatele începuse să mă doară. Pentru a mă mai înveseli puţin, am dat drumul la televizor. S-a auzit un cântec stupid: „Mă iubeşti, mă iubeşti, mă iubeşti, dar în curând o să pieri, o să pieri, o să pieri..."
Cuvintele erau idioate, dar muzica avea ritm, şi picioarele s-au apucat singure să danseze. Peste încă o secundă am început şi eu să cânt încetişor: „O s-o găsesc, o s-o găsesc pe Ksiuşa, o s-o

găsesc, o s-o găsesc pe Taniuşa." Mâinile împachetau repede cărţile, iar trupul se legăna ritmic. Deodată melodia vioaie a

3

încetat şi o fată machiată, cu o culoare uimitoare a părului, verde-deschis, a ciripit vioi:
— Iar acum un videoclip absolut nou, extrem de proaspăt, cu Saşa Zolotoi.
Imediat în faţa mea a început să ţopăie un băiat cu picioare scurte îmbrăcat în nişte pantaloni mulaţi, din brocart. Pulpele subţiri ale idolului estradei se mişcau repede, ghetele uriaşe cu o platformă de doisprezece centimetri tropăiau cu abilitate. M-am concentrat pe acţiune. Da, cum să nu! Cu asemenea pantofiori ţi-e greu să faci şi un pas, ce să mai vorbim de săltat. Dar Saşa, în mod evident, nu avea nici cel mai mic disconfort. în loc de cămaşă purta ceva de felul unui năvod pescăresc, părul des şi ondulat, îi cădea întruna pe frunte, iar pe mâinile goale se vedeau numeroase tatuaje multicolore. Vârsta cântăreţului rămânea o enigmă - între şaptesprezece şi patruzeci de ani. Avea o siluetă de tânăr, fără urmă de burtă sau chelie, nu i se legănau muşchii flasci. Doar pe gât licăreau trădătoare nişte riduri şi bărbia i se lăsase puţin. Totuşi, îmi imaginez că are peste treizeci de ani. Clipind pentru ultima oară cu nişte culori vii, videoclipül s-a încheiat. Pe ecran a apărut aceeaşi prezentatoare.
— Şi acum, băieţi, turui ea, o chestie tare, ei, ia imaginaţi-vă, cine a venit în studioul nostru? însuşi Saşa Zolotoi şi grupul lui „Robin Bobin", ia căscaţi ochii şi priviţi cu atenţie. Saşa Zolotoi!
Muzicantul lăţos, cu mâinile împreunate fandosit, se apucă să vorbească. Mă întorsei la rafturile mele. Apropo, cânta bine, în mod clar Saşa avea voce, lucru rar în muzica uşoară, şi avea şi ureche muzicală. Eu, ca fostă harpistă, auzeam adesea câte o Maşa Man cântând până la uitare de sine acompaniată de orchestră şi căzând cu drăgălăşenie „între note". Dar cea mai mare parte a spectatorilor habar n-aveau că interpreta falsează groaznic. Publicul nu are educaţie muzicală şi este pe deplin mulţumit: se aude bine toba, Maşa dansează, care-i problema? Saşa, cu o voce răguşită, tot înşira la prostioare. Creatorii gumei de mestecat Stimorol au dreptate - uneori e mai bine să rumegi gumă decât să vorbeşti. în mod clar Zolotoi nu se născuse un

Cicero, nesfârşite „e"- uri îi tot ieşeau din gură. Mai mult, tare mă enervează oamenii care vorbesc în slangul stupid al tinerilor...

4

Enervată definitiv, mă pregăteam deja să schimb canalul, când deodată Saşa spuse răguşit:
— Iar, noi, băieţi, avem o nouă cântăreaţă. Tânără, frumoasă şi extrem de talentată, vă spun precis, o să vă înghesuiţi toţi la concertele ei. Deocamdată a înregistrat un singur cântec, dar în curând o să mai lucrăm şi o să scoatem un nou album. Priviţi, friends, Tatiana Mitepaş!
Volumele Agathei Christie îmi căzură din mână pe podea. Camera se mută de pe chipul lui Saşa pe mutrişoara unei fetiţe slăbuţe, cu nasul ascuţit. Părul blondin avea şuviţe vopsite - verzi, galbene, roz. Pe obraji era întins un fard de culoarea sfeclei, ochii nu i se vedeau din cauza genelor rimelate. Dar ce să mai spun de haine! Aveai senzaţia deplină că femeia şi-a pus în loc de rochie un prezervativ uriaş.
— Hai, Taniuşa, comandă Zolotoi.
Mitepaş luă microfonul şi începu să cânte. Drace, avea o voce minunată, puternică, un contralto din piept, nimic în comun cu şoapta Kristinei Orbakaite. Un sunet puternic, curat. Chiar putea face o carieră minunată. Dar nu aveam timp să meditez la cariera ei profesională. Lucrul cel mai
important era că aflasem unde e fata. E adevărat, nu prea semăna cu cea din fotografia pe care o aveam în geantă. Dar în fotografie fata nu avea machiaj şi era tunsă simplu. Acum însă pe faţa ei erau câteva kilograme de machiaj.
Călcând pe cărţile aruncate peste tot, mă năpustii la telefon. Din receptor se auziră câteva sunete stridente, apoi o voce adormită bubui:
— Ce vrei?
— Fiodor Burlevski mi-a dat telefonul dumneavoastră.
— Ascult, îşi veni imediat în fire interlocutorul, vă ascult cu foarte mare atenţie.
— Sunt secretara domnului Burlevski şi voiam să îi pun câteva întrebări lui Saşa Zolotoi.
— Puteţi veni pe la opt seara?
— O să încerc, numai daţi-mi adresa.

— Aleea Nikolaevski nr. 19, explică vocea plină, densă, fără nicio urmă de răguşeală, numai, vă rog, nu întârziaţi, la unsprezece

5

avem spectacol la club.
— O să zbor! strigai şi mă năpustii glonţ spre ieşire.
Pe drum deschisei larg uşa de la dormitorul Valentinei şi, văzând că musafira stă în continuare tolănită pe canapea înconjurată de ciocolată, cărţi şi portocale, strigai:

— Tina, du-te în camera Katiei şi strânge cărţile!

— Bine, bubui ea întinzându-se, mai încolo.

— Nu, insistai eu punându-mi scurta, acum!

— Unde e Katia? întrebă leneşa, continuând să caşte.
— E de gardă, o să vină mâine.
— Dar copiii?
— Seriojka şi Iulia s-au dus în vizită, Kiriuşka e cu ei, s-au pregătit să chefuiască până la miezul nopţii, ai grijă, o să mă întorc peste vreo două ore şi o să verific cum te-ai descurcat, o ameninţai sărind pe scară, dacă o să te tolăneşti în pat, o să vezi tu!
— Bine, bine, spuse Tina disperată, lăsând la o parte un alt roman de dragoste, am înţeles, acum rezolv, într-o clipă!
Doamne ce mai trândavă şi asta! Mi s-a părut că nu mai am timp să aştept liftul şi picioarele mi-au luat-o singure la fugă pe scară.
Casa de pe Nikolaevski era inscripţionată pe toate părţile de declaraţiile admiratoarelor. „Zolotoi, nu mai pot după tine!", „Saşa, tu eşti iubirea mea", „Mereu alături de tine, uitând de tot". Erau şi inscripţii mai simple: „Saşa, eşti super", „Beatles sunt nimic, Saşa e un geniu" şi chiar, nu se ştie de ce, „Spartak campioană".
Uşa metalică era împodobită cu un vizor mare, panoramic. După ce am sunat, dinăuntru s-a văzut o umbră şi s-a auzit de undeva:
— Cine e?
— Am venit la Saşa Zolotoi din partea lui Fiodor Burlevski.
S-a auzit un păcănit ascuţit şi uşa s-a deschis. în prag se afla un blond tuns scurt, de vreo treizeci şi cinci de ani. Torsul puternic era cuprins de un maieu negru. Probabil îşi petrecea mai tot

timpul la sala de antrenament, arăta ca un Van Damme în anii lui buni, numai statura îl trăgea înapoi. Frumosul era mai înalt ca

6

mine cu cinci sau şase centimetri, eu n-am un metru şaizeci.
— Intraţi, mă invită el, poftiţi, pe aici, în studio.
Am intrat după el într-o cameră mare, plină de instrumente muzicale. Un pian, o baterie, pe canapea se afla un flaut, alături vreo două chitare electrice... Iar lângă fereastră se afla o harpă. M-am uitat la ea ca la o veche cunoştinţă - ca să vezi, mai cântă cineva şi la harpă.

— Despre ce o să vorbim? întrebă blondul.

— Aş fi vrut să vorbesc personal cu Saşa, bâiguii eu, e o chestiune

delicată.

— Vă ascult, spuse gazda.

— Dumneavoastră sunteţi? mă minunai.
— Aşa se pare, răspunse blondul, mereu am considerat că eu sunt Saşa Zolotoi. Deşi, poate, o mai fi cineva.

Ochii lui râdeau sincer.

— Păi, parcă aveaţi alt păr...

— E o perucă.

— Dar tatuajele?

— Sunt temporare.
— Dar vocea, nu mă liniştii eu, vocea! Saşa e răguşit, ca şi cum e după traheită...
— Doamne, oftă interlocutorul, pentru o secretară a domnului Burlevski sunteţi cam prea naivă. Este o imagine scenică, un look, e numai o mască pe care o dau jos când ajung acasă. Apropo, vocea mea atinge toate octavele, am în spate Conservatorul din Petersburg...

— Şi cântaţi asemenea prostii!
— Draga mea, spuse dispreţuitor printre dinţi cântăreţul, spuneţi-mi nişte cântăreţi de operă cunoscuţi...

7

începui să enumăr câţiva.
— O asemenea cultură muzicală e o raritate, zâmbi Saşa. De fapt, aţi menţionat numai străini... E greu să te strecori pe scena de operă. Estrada e drumul cel mai scurt spre succes. Dar nu aţi venit aici pentru a discuta chestiuni teoretice, nu?
Am remarcat că vorbele lui Saşa sunt line. Punea accentele corect şi nu folosea niciun cuvânt idiot...

— Cântă cu dumneavoastră o tânără, Tatiana Mitepaş. Saşa se

încruntă:

— Ei, şi ce-i cu asta?

— Trebuie să vorbesc cu ea. Zolotoi cârâi.

— N-o să tot facem plecăciuni chinezeşti. Nicio discuţie cu Tania.

— De ce?

— Este supărată pe tatăl ei şi nu vrea să aibă de-a face cu el.

— Dar am mare nevoie de ea!

— Nu!

— Vă rog să mă credeţi, e vorba de...
— Păi, poate să fie şi o chestie de viaţă şi moarte, pufni Saşa, am spus nu, e nu!
Oftai şi bâiguii:
— Jur că nu am nicio legătură cu Burlevski şi nu sunt secretara lui.
— Ei, ridică Saşa sprâncenele, şi atunci cine sunteţi?
— Un detectiv angajat de soţul Kseniei Fedina, care, de fapt, nu e Fedina, ci Mitepaş. Tania a fugit de la soţul ei...
Saşa plescăi cu limba şi întinse mâna după telefon. Speriată, spusei repede:

— Oleg Iakovlevici nu are intenţia s-o oblige pe Tania-Ksenia să trăiască împreună. Pur şi simplu vrea să se convingă că totul e în

8

ordine cu ea. Bine, să se întâlnească totuşi cu fostul soţ, să aibă cu el o explicaţie, să divorţeze şi să cânte liniştită.

Saşa păcănea cu degetul pe taste şi spuse scurt:

— Hai acasă, imediat!

Apoi se uită la masă şi bâigui:

— Staţi puţin aici, mă duc să fac o cafea.

— Nu e nevoie, încercai eu să mă împotrivesc.

— O să fie o discuţie lungă, spuse scurt cântăreţul şi se evaporă.

Am început să mă plimb prin cameră şi m-am apropiat de harpă. Demult, demult, în viaţa trecută, uram acest instrument cu coarde ca pe un om. Mama mea credea că nu există o profesie mai bună pentru o femeie şi m-a legat de harpă. Dar Dumnezeu nu mi-a dăruit talent. Degetele se mişcau mecanic pe coarde, nu simţeam niciun entuziasm, nicio contopire cu instrumentul. Pur şi simplu interpretam piesele doar tehnic. Dar în mod clar pentru un muzician tehnica nu e totul. Cei mai buni interpreţi o să vă spună că intră pe scenă într-o stare ca de transă, nu-şi mai simt mâinile, muzica se revarsă singură. Niciodată nu am simţit aşa ceva. Câţiva ani de concerte îmi confirmaseră ferm: harpa este ceva respingător. Am renunţat la concerte şi mulţi ani nu m-am mai apropiat de instrument. Dar apoi am fost nevoită să îl scot din husă pentru a cânta la serbarea de la şcoala lui Kiriuşka. De atunci nu mai simţeam ură faţă de ea, doar o tristeţe resemnată pentru tinereţea pierdută aşa de stupid.

Am tras o canapeluţă şi am pus mâinile pe strune. Sunetele clare au început să se reverse de sub degete. Am cântat pentru prima dată pentru plăcerea mea. în spatele meu s-a auzi un scârţâit. Am lăsat mâinile jos, Saşa împingea în cameră măsuţa de servit.

— Saint Saens, rosti el, cântaţi minunat, poate ar merita să faceţi muzică.

— Nu în viaţa asta, spusei tristă.
în aceeaşi clipă se auzi zgomot şi o voce sonoră, veselă, cumva primăvăratică, spuse:

9

— Ce-i aşa mare grabă? Am gonit ca o nebună.
în cameră intră năvalnic o fată. Mi se strânse inima. Părul era de un şaten deschis, faţa simpluţă, ochii uşor holbaţi, năsucul ascuţit. Semăna oarecum cu fotografia, dar nu prea. în fotografie, deşi nu prea clar, se vedea o anumită rasă, chiar puţin aristocratism. în faţa mea se afla însă o fată obişnuită, de la ţară...

— Sunteţi Tatiana Mitepaş?

— Da.

— Atunci vă rog foarte mult, haideţi să mergem la soţul

dumneavoastră...

— La cine? se minună fata. Nu am fost niciodată căsătorită.
— Corect, oftai eu. Tatiana Mitepaş nu s-a dus la starea civilă, acolo a fost Ksenia Fedina.
Fata se uită pierdută la Saşa. El ridică din umeri şi bâigui:
— N-ai ce face, aşa s-a nimerit. Bine, dă-i drumul, după aceea o să vedem ce-i de făcut.
Cântăreaţa se trânti pe canapea, îşi depărtă picioarele îmbrăcate în blugi şi spuse încet:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar eu nu sunt Tatiana Mitepaş.

— Şi atunci cine sunteţi?

— Ksenia Fedina!

— Ei, drăcia dracului, îmi ieşi pe neaşteptate din gură.

Păi da, altceva ce poţi să mai zici? oftă Zolotoi, chiar e o drăcie

!Pentru a-şi calma nervii, Saşa a adus un coniac minunat, un Camus original, şi am dat peste cap câte un păhărel. Ksenia a scos

ţigările, şi în cameră a început să plutească un fum albăstrui.
— Unde e Tatiana Mitepaş? întrebai eu încet.
— Habar nu am, răspuse Ksenia la fel de încet, n-am mai întâlnit-o.
— Ascultă, spuse Saşa, hai, povesteşte în ordine, de fapt, dacă doriţi, pot să încep chiar eu cu sfârşitul.

Viaţa unei stele a estradei pare fabuloasă. Săli uriaşe care aplaudă, cohorte de admiratori, onorarii incredibile, limuzine, buchete şi şampanie... Totuşi, artistul nu poate avea totul imediat. înainte de a ieşi la suprafaţă trebuie să tot umble prin oraşe şi sate, cântând în faţa unui public care nu are mereu intenţii binevoitoare. Mai există şi o altă faţă a spectacolelor de estradă, despre care marele public ştie foarte puţine - cameră într-un hotel ieftin, gândaci pe pervaz, closet pe coridor, la cină piure Knorr din plic, o lipsă de bani acută, muzicieni cărora le place să tragă la măsea, fiecare dintre ei crezându-se

cel puţin un John Lennon, cabine de

machiaj fără încălzire, un autobuz care te zgâlţâie, aeroporturi, trenuri şi o oboseală infinită care duce la blazare. Dar pe nimeni nu impresionează starea lui morală şi fizică. Dacă s-a angajat trebuie să cânte, dacă nu poate, afară. în pofida betelei şi a paietelor, lumea show-businessului e crudă. Pentru a supravieţui în ea artistul trebuie să aibă colţi, unghii şi o sănătate de fier. Mai mult, în vârf se strecoară numai cei unici, restul mulţimii se tot chinuie cu diverse „cântări" prin provincie, visând cu disperare să câştige un ban. Sunt puţini cei cărora le merge din prima, dar nimic nu se face degeaba. „Drumul spre ecran trec

eprin pat", oftează uneori fetele tinere şi frumuşele, visând să găsească un producător cu influenţă posesor al acelui pat fermecat.
Saşa Zolotoi a înghiţit din plin toate frumuseţile vieţii de cântăreţ începător. Şi abia pe la treizeci de ani a reuşit să iasă în lume. A fost protejat de Rodion Hvostov, unul dintre producătorii de succes, care a băgat o grămadă de bani în promovare. De fapt, Saşa s-a dovedit o achiziţie minunată: nu bea, nu se droga, muncea ca un nebun, nu făcea nazuri, cânta peste tot unde îl chemau, nu-şi dădea prea multe aere şi avea în spate Conservatorul. în cele din urmă eforturile şi-au arătat roadele - Zolotoi a început să apară la televiziune.
Şi atunci i s-a adresat Burlevski. Imaginaţi-vă că dimineaţa devreme vă sună preşedintele Rusiei şi vă cere un mic serviciu... Chiar aşa a primit Saşa telefonul lui Fiodor. Atotputernic, atoatecunoscător, Burlevski i-a propus un mic schimb. Saşa o s-o ia în trupă pe Tatiana, fiica lui, iar pentru asta Burlevski o să facă în aşa fel încât ziarul Moskovski komsomoleţ să scoată discul lui Zolotoi printre cele trei mai bune din lună. Pe deasupra o să îi facă şi lobby pentru noul cântec la emisiunea „Caravana muzicală". Păi, pentru asemenea promisiuni Zolotoi ar fi fost gata să îi şi spele picioarele fetei.
Tatiana a venit a doua zi. Nu avea niciun pic de voce, dar pentru Saşa asta nu avea importanţă. A pus-o la un microfon îndepărtat şi a dat sunetul mai încet, trebuia numai să deschidă gura. Protejata lui tata „a cântat" şi după trei concerte s-a lăsat. Nu i-a mai plăcut să fie pe estradă, dar i-a plăcut de Zolotoi. Saşa a început imediat o idilă cu Tatiana, la drept vorbind, nu fără un interes. Se gândea că tăticul iubitor avea să-l ajute pe cavalerul fetei. Dar în curând Zolotoi şi-a dat seama de greşeală.
Fetiţa s-a dovedit făcută nu cu soţia legitimă, ci cu o altă femeie. Mai înainte Tatiana încercase să cânte şi în alte trupe, dar plecase de peste tot cu scandal. Iar dragului ei tată, deşi o aranja de fiecare dată în locuri noi, de fapt nu prea îi păsa de ea şi nu avea nici cea mai mică intenţie să-i ajute pe iubiţii ei. Dându-şi seama de situaţie, Saşa a încetat legătura cu fata şi în curând a scăpat de ea, dispărând în trupa „Strălucitorii".

Tatiana a făcut scandal câteva luni, venea la el acasă, bătea cu picioarele în uşă, urla înjurături, dar mai apoi s-a calmat şi a dispărut.
A trecut timpul. Zolotoi ajunsese cunoscut şi albumele lui ocupau în clasamente primele locuri fără niciun fel de protecţie. Faţă de Burlevski nu se prea pleca, ştiindu-şi valoarea.
Sosind odată acasă pe la trei dimineaţa, pe când cobora din jeep, Saşa a remarcat lângă scară silueta subţirică a unei fete. Nu a observat nimic ciudat.
Cântăreţul era pândit adesea de fani şi de aceea a scos de la bordul maşinii noul său CD. Fata care făcuse de serviciu până noaptea târziu merita să fie recompensată.
— Să-ţi scriu o dedicaţie? a zâmbit cântăreţul privind la feţişoara palidă, chinuită.
— Mulţumesc, a zis fata, dar nu am nevoie de CD.
— Ei, cum aşa? s-a minunat Saşa. Şi ce vrei? Un afiş? Un sărut?
— Nu, a dat din cap fata, mă cheamă Tatiana Mitepaş şi visez să cânt în grupul dumneavoastră. Apropo, eu sunt fata cunoscutului producător Burlevski.
Saşa a pufnit, fata aia jerpelită nu avea nimic în comun cu Tania, numai părul de culoare deschisă şi ochii albaştri.
— Interesant, a bâiguit Zolotoi, şi atunci de ce nu te aranjează tăticu? Să sune el unde trebuie.
— Sunt fata lui din prima căsătorie, a explicat liniştită falsa Mitepaş, mama vitregă îl asmute împotriva mea.
— Aha, zâmbi Zolotoi.
Situaţia părea amuzantă. Fata în mod clar nu ştia de relaţiile lui cu Tanka şi se arăta foarte hotărâtă.

— Ştii să strigi? a întrebat Saşa. Ştii notele? Fata a început să

râdă.

— Pot să cânt.

Zolotoi învârtea cheile pe deget.

— Şi de ce ai venit la mine? Să te fi dus la Lionka Ragozin sau la

Karina...

— Ăia sunt nişte avortoni, dumneavoastră sunteţi un geniu, a răspuns serios fata.

Oare se află pe pământ vreun artist care să se îndoiască de caracterul lui excepţional? Saşa, firesc, se considera incredibil de talentat, şi fata i-a plăcut. A cercetat-o în voie cu privirea şi a ajuns la concluzia că musafirul nepoftit arată bine - o siluetă îngrijită, picioare lungi şi o faţă simpluţă, dar destul de drăguţă. în noaptea aceea cântăreţul era singur şi atunci a spus:

— Hai, intră, Tatiana Mitepaş! Să te ascultăm! în casă s-a aşezat

la pian şi a întrebat:

— Ei? Ce o să cânţi?

— „Dă-mi dragostea înapoi", a răspuns ea repede.

Zolotoi şi-a înăbuşit un zâmbet şi a început să-şi cânte şlagărul. Fata a deschis gura şi... Saşa era cât pe ce să cadă de pe scaun. Ea cânta, dar în ce fel! Cu o voce puternică, clară. După ce a terminat de acompaniat, Saşa a întrebat-o:

— Dar „Vis în doi" cum ţi se pare, mai slab?

— Ştiu tot repertoriul, a răspuns fata.

Au cântat aproape până în zori şi Saşa a înţeles foarte bine că pusese mâna pe un briliant, mai bine zis, pe un diamant neşlefuit. Undeva, pe la şapte, şi- a dat seama că Tania nu are educaţie muzicală, nu ştie să cânte la pian şi nu a mai rezistat:

— Oare de ce nu te-o fi dat taică-tău la muzică?

— Am locuit cu mama într-un alt oraş, a explicat Tatiana, nu prea am dus-o bine cu banii, de aceea nu am studiat.

Dar Saşa se săturase s-o tot facă pe prostul şi i-a zis destul de tăios:

— Bine, gata cu fraiereala. O ştiu foarte bine pe adevărata Tanka Mitepaş, chiar am trăit cu ea o vreme. Spune mai bine cine eşti!

Fata s-a întunecat la faţă şi a făcut feţe-feţe.

— Spune, i-a cerut Saşa, pentru ce ai decis să-ţi iei numele de Tanka Mitepaş? A fost o prostie, pe la petreceri toată lumea o ştie.
Musafira a început să geamă serios şi, dându-şi ochii peste cap, s-a prăbuşit pe covor. Speriat, Zolotoi a dat fuga la bucătărie, a luat apă şi s-a apucat s-o stropească şi să îi dea palme peste obraji. în cele din urmă şi-a revenit, a deschis ochii şi s-a uitat ţintă la Saşa cu privirea ei albastră de copil.
— Acum o să mă alungaţi, a şoptit falsa Tatiana.
Zolotoi a simţit o înţepătură uşoară în inimă şi a înţeles pe neaşteptate: el, care trăise viaţa din plin şi era divorţat de trei ori, păţea un lucru neaşteptat
— dragoste la prima vedere, exact ca în romanele pentru femei. „El o privi şi îşi dădu seama că nu va mai putea să se despartă de femeia visurilor. Va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-i fie alături şi îşi va copleşi iubita cu o ploaie de flori." Zolotoi râdea sălbatic, în hohote, când dădea peste un asemenea text, dar atunci, nu se ştie de ce, era convins: chiar aşa, nu se va putea despărţi de ea, chiar va arunca cu daruri, şi chiar aşa, e pierdut!
— Ce prostii spui, s-a enervat el pe sine pentru sensibilitatea sa excesivă, nimeni nu intenţionează să te dea afară, numai spune repede de unde ai apărut pe capul meu, cântăreaţo!
Zolotoi se temea cel mai tare că în acea clipă o va strânge pe fată în braţe şi se va apuca să o sărute. Din cauza acestor senzaţii s-a enervat şi mai tare şi a urlat:
— Ei, hai, mai iute!
Falsa Tania s-a pornit să plângă încetişor. Lacrimi mari îi curgeau repede- repede pe obraji şi ea a început să vorbească la fel de repede. S-a aşezat pe covor. Saşa s-a trântit lângă ea, şi aşa au stat de vorbă pe jos, lipiţi cu spatele de canapea, fără să simtă curent sau frig.
în realitate pe Tania o chema Ksiuşa. A venit dintr-un sat amărât, Selihovo, ca să studieze, dar era cât pe ce să moară de foame. A fost nevoită să se angajeze la o colegă de facultate mai bogată, Vika Popova, şi să slugărească pentru ea toată ziulica. Ca urmare a ratat sesiunea şi a fost exmatriculată. Ksiuşa nu avea unde să se ducă. Vika a instalat-o la ea şi a transformat-o definitiv într-o servitoare. Nu mai avea bani nici de trenul personal. Ksiuşa plângea în hohote de disperare noaptea, aşezată pe patul pliant,

în hol. Nu voia să se întoarcă acasă, de fapt nici nu avea ce să facă la Selihovo, printre consătenii mai tot timpul beţi. La Moscova locuia şi fratele ei, dar Ksiuşa fusese deja alungată din casa acestuia, şi din mândrie nu mai voia să se ducă din nou cu sărumâna, dar nici nu mai putea să o slugărească pe îngâmfata de Vika.
în ziua în care Popova plecase să-şi viziteze părinţii, Ksiuşa a făcut ordine în apartament şi, după ce a luat lista lăsată de stăpână, a plecat la cumpărături.
Când a ieşit din apartament, a descoperit pe scară o fată care fuma la fereastră.
Ksiuşa s-a dus la piaţă, a dat fuga şi la băcănie, într-un cuvânt, a zăbovit pe la magazine vreo trei ore.
— Aştepţi pe cineva? s-a interesat Ksiuşa, căutând cheile.
— Pe Lionia, a explicat scurt necunoscuta, dând din cap spre apartamentul vecin.

— Păi el a plecat ieri în concediu cu soţia, i-a spus naivă Ksiuşa.

Lionea era singurul om din bloc cu care avea relaţii.

— E căsătorit? a întrebat fata, strivind chiştocul de fereastră.

Ksiuşei i s-a făcut milă de necunoscută, dar a trebuit să confirme:

— Da, pe soţie o cheamă Nastia.

— Am înţeles, a zis fata printre dinţi.
Ksiuşa a băgat sacoşele înăuntru şi s-a apucat să scoată alimentele. Apoi a ieşit să ducă gunoiul. Coborând pe scări şi a văzut-o din nou pe fată:
— Du-te acasă, i-a spus Fedina, aruncând resturile la ghenă, îţi spun adevărul, a plecat.
— Păi, am înţeles, a spus fata, numai că nu am unde să mă duc, mă gândeam să înnoptez la Lionia, nu ştiam de soţie, la discotecă era burlac şi mi-a dat adresa asta. De ce?

Ksiuşa i-a explicat:

— Nastka se ceartă tot timpul cu el, cum e ceva, pleacă la mama.

— Am înţeles, a oftat din nou fata.
Ksiuşa s-a uitat la necunoscută. Mă rog, era într-o stare şi mai proastă decât a ei.

— Chiar nu ai unde să te duci? a întrebat-o Ksiuşa.

— Chiar nu am.

— Bine, intră, a zis Fedina.

Fata a intrat în apartament şi, uitându-se lung la mobilă, i-a spus

cu tristeţe: — Bine mai locuieşti, mi-ar plăcea şi mie să am aşa

casă.
— Nu e casa mea, a dat din mână Ksiuşa şi a condus-o pe musafira neaşteptată la bucătărie.
în curând au aflat totul una despre alta, în cele mai mici detalii. O asemenea apropiere poate să se întâmple numai între nişte tinere. Tania, aşa o chema pe noua prietenă, şi-a povestit viaţa în amănunt. Era fata unui producător bogat şi influent, Fiodor Burlevski. Mama ei a murit, tatăl s-a căsătorit a doua oară, iar mama vitregă, aşa cum se cuvine, o ura pe fiica vitregă, pentru că avea şi ea băiatul ei. Viaţa Taniei era groaznică. Tatăl era mereu plecat, iar femeia rea o lăsa pe fată să moară de foame, o bătea şi voia s-o omoare. De multe ori era nevoită să înnopteze cerşind milă pe la cunoştinţe, să mănânce resturi, fără niciun ban în buzunar.
— Păi intră şi tu la o facultate, a sfatuit-o buna şi credula Ksiuşa, faci cerere de cămin şi nu vei mai depinde de nimeni. La noi fetele spuneau că la Pedagogie îi primesc pe toţi, chiar şi în noiembrie. E nevoie numai de diploma de bacalaureat şi de buletin.
— Mama vitregă n-o să-mi dea actele, a dat din mâini Tania, îi place să mă chinuie.
— Asta e rău, a bolborosit Ksiuha.

Au mai rămas aşa puţin şi chiar au băut nişte whisky din rezervele Vikăi. Şi atunci Ksiuşa a recunoscut. Avea un vis tainic. Domnul o înzestrase cu o voce excepţională. Toate Alisele şi Karinele se odihneau când Fedina cânta o melodie. Era păcat să îngropi un asemenea talent, voia să ajungă cântăreaţă. Dar nu ştia cum să ajungă pe scenă. Şi atunci Tania a spus pe neaşteptate:
— O să te ajut. Ascultă, noi două semănăn, hai să facem schimb de buletine.
— De ce? a încercat să protesteze Ksiuşa.
— Pentru că, i-a tăiat-o noua prietenă, eu o să intru cu actele tale la facultate, iar tu te duci mâine la cântăreţul Saşa Zolotoi şi-l rogi să te asculte.

— Păi, o să fie de acord? oftă Ksiuşa, el e un geniu, iar eu... Tania

a pufnit:
— Ce să spun, mare geniu, moare după tipe tinere, iar tu o să ai în mâini buletinul Tatianei Mitepaş, nume la fel de cunoscut în lumea muzicii. Saşa ştie de mult a cui fiică sunt, dar pe mine personal nu mă cunoaşte. O să se teamă s-o alunge pe ruda lui Burlevski, asta e şansa ta! Scrie adresa şi ia documentele.
Şi a pus pe masă cărţulia vişinie. Ksiuşa, uitând că Tania îi spusese că nu are actele, a deschis buletinul şi s-a uitat la fotografie. Semăna vag cu Tania, dar şi fotografia lăsa de dorit...
— Un asemenea noroc apare o dată în viaţă, a zâmbit Tania, să nu te îndoieşti!
Nedeprinsă cu alcoolul, Ksiuşa a început să nu mai creadă imposibilă întreprinderea. într-adevăr, a doua zi putea să se ducă la Zolotoi, chiar a doua zi. Capul i-a căzut pe masă şi a cuprins-o un somn greu, adânc.
Ksiuşa s-a trezit pe la şase dimineaţa. O dureau tare spatele şi umerii, în gură avea un gust amar. îndreptându-se cu greu, şi-a spus mai întâi că a visat tot. Dar pe un colţ al mesei se afla buletinul pe numele Tatianei Mitepaş. Oftând disperată şi apucându-se de cap, care o durea îngrozitor, Ksiuşa s-a târât până la comoda unde Vika ţinea banii, bijuteriile şi actele. I- a sărit imediat în ochi lipsa dolarilor, Ksiuşa ştia foarte bine câţi bani erau. îi dispăruseră de asemenea diploma de bacalaureat şi

buletinul. O groază lipicioasă i se prelingea Ksiuşei pe spinare. Zgomotoasa, guraliva şi obraznica de Vika nu va crede în ruptul capului că „roaba" îi spune adevărul. Cel mai probabil o va acuza de furt, va da telefon părinţilor, ei se vor adresa poliţiei, va face închisoare... Ksiuşa simţea că-şi pierde cunoştinţa. Implorându-l pe Dumnezeu ca Vika să nu se întoarcă cu primul tren, s-a îmbrăcat şi a ieşit repede afară. Picioarele acţionau mai repede decât mintea, capul refuza să gândească, mâinile îi tremurau. „Numai nu la închisoare", îşi spunea Ksiuşa, fugind mai departe de casa Vikăi, „Doamne, fa în aşa fel să nu mă găsească."
A petrecut aşa două zile, alergând de la o gară la alta. Nu avea niciun ban şi chiar pentru a-şi face nevoile trebuia să intre în câte un gang, toate toaletele erau cu plată. Tare ar mai fi vrut să mănânce şi, mai mult, să se spele. Apoi o femeie cumsecade i-a dat douăzeci de ruble pentru că o ajutase să ducă până la taxi nişte genţi grele.
S-a dus la o toaletă publică, s-a spălat cumva la robinet şi s-a decis să-şi încerce soarta, să se ducă la Saşa Zolotoi. E adevărat, o chinuiau îndoielile. Noua cunoştinţă se dovedise a fi o hoaţă ordinară, luase dolarii, bijuteriile şi se evaporase, dar dacă nu minţise, dacă era chiar fata atotputernicului producător...? Ksiuşa a prins curaj, a mers la adresa indicată şi a văzut cu bucurie că Tatiana spusese adevărul. Zolotoi chiar locuia acolo, stăteau mărturie pereţii mâzgăliţi.
Uite aşa s-au cunoscut. Mai întâi a izbucnit un amor furtunos. Saşa era fermecat de fată şi, în linii mari, puţin îi păsa cum o cheamă - Ksiuşa, Tania sau împărăteasa Etiopiei. Pur şi simplu până atunci nu mai întâlnise asemenea fete. Ksiuşa nu era deloc răsfaţată, orice fleac o făcea să se extazieze la maxim, iar Saşa a început să încerce sentimente paterne, cumpărându-i un palton, ghete şi lenjerie. Şi mai aflase un detaliu plăcut: fata ştia să facă orice. Mâncare, spălat, curăţenie, cusut, tricotat, călcat... Munca avea spor în mâinile ei mici şi Zolotoi se simţea un adevărat emir din Buhara, când, după miezul nopţii, ajungea în apartamentul extrem de curat, care mirosea plăcut a pârjoale.
Nici nu apuca el să întoarcă cheia în broască, că Ksiuşa apărea în prag cu papucii în mână, iar în bucătărie aburea cina caldă. Se

terminase cu sendvişurile şi hrana rece. în felul acela se îngrijise până atunci de Saşa doar un singur om, răposata lui mamă. Fostele soţii - actriţa, balerina şi ziarista - nu prea se complicau cu gospodăria, consacrându-se integral carierei.
Şi totuşi, principalul talent al Ksiuşei nu stătea în mâinile-i de aur, ci în vocea rară şi puterea de muncă fantastică. Fata era gata să exerseze zile întregi, punându-şi la punct cultura muzicală şi secretele artei interpretative. Saşa se simţea un adevărat Pygmalion când auzea cum Ksiuşa, uşor nesigură la început, abordează melodia. Se hotărâse să o prezinte spectatorilor de abia la doi ani de la prima întâlnire. Au înregistrat un cântec, au plătit la televiziune...
Şi atunci am apărut eu cu discuţiile despre soţul Kseniei Fedina...
— Dar de ce aţi decis să cântaţi sub numele Tatianei Mitepaş? îmi scăpă. Ce prostie! Lui Burlevski o să i se spună imediat despre succesul „fiicei", cum o să vă descurcaţi?
— Ha, strigă Saşa, tocmai aici e şpilul! Toată lumea muzicală ştie că Burlevski are o fiică, Taniuşka Mitepaş. Numele e rar, se reţine... O să începem să fim luaţi la întrebări de jurnalişti, iar noi o să lungim pelteaua, fără să spunem nici da, nici nu. Şi atunci o să fie mare scandal! Păi, tabloidelor le trebuie numai un simplu motiv, o să înceapă să facă săpături şi să scrie murdării. Sunt puţine senzaţii şi informaţii noi, iar ziarul trebuie să apară o dată pe săptămână. Sunt bucuroşi de orice scandal, spre exemplu Ekspress a salivat o lună întreagă pe o temă extrem de actuală: e adevărat că după călătoria în Thailanda, Karina şi-a cumpărat un crocodil pe care îl ţine la casa de vacanţă? O lună de zile! Şi toate ediţiile o să urle despre falsa fiică a lui Burlevski!
— Şi de ce aveţi nevoie de toată larma asta? întrebai eu uimită.
— Păi asta e reclamă, explică Zolotoi, cu cât apare mai des în reviste, se aude sau e publicată în săptămânale, cu atât mai bine.

— Chiar şi un scandal?

— Desigur!

— Ei, şi dacă Fiodor o să sune şi o să vă tragă la răspundere?

— Prenumele Tatiana şi numele Mitepaş nu sunt întregistrate ca marcă comercială, pufni Saşa. O să spunem că e un pseudonim şi Burlevski nu are ce face! E democraţie. Uite, nu putem să-i spunem Alisa Son, nici Alia Pugaciova sau Ludmila Zîkina. Numele lor sunt apărate de dreptul de autor. Dar Tanka Mitepaş nu creează nicio problemă. Aşa că o să avem parte de un scandal minunat, de calitate! Nu-i aşa, peştişorule?
Şi o îmbrăţişă pe Ksiuşa pe după umerii slăbuţi.
— Dar nu ştiţi unde ar putea să fie adevărata Tatiana? întrebai eu fără speranţă.
— Nu, oftă Ksiuşa, de fapt nu a fost prea sinceră. Eu, proasta, i-am turuit tot despre Selihovo, mamă şi fraţi... Nu, habar nu am.
— Vă rog foarte mult, îi rugai eu, dacă vă amintiţi vreun detaliu sau o întâlniţi pe adevărata Mitepaş, daţi-mi un telefon.
— Bine, bolborosi Saşa, băgând sub ceaşcă hârtia cu numărul de telefon, iar dumneavoastră, vă rog, nu scoateţi o vorbă despre Ksiuşa. Cât să vă plătesc pentru tăcere? O mie?
Un zâmbet involuntar îmi cuprinse buzele. în ultima vreme toţi cei din jur voiau să-mi cumpere tăcerea, mai întâi Burlevski, apoi Zolotoi...
— E puţin? insistă Saşa. Vreţi două? Trei?
— Nu intră în regulile mele să iau bani aşa, fără niciun serviciu, explicai eu, mai bine încercaţi să vă daţi seama unde putea să se ducă Tatiana.
— Bine, spuse Saşa, neapărat.
Am ieşit afară şi m-am uitat la fulgii care cădeau ritmic. Cuprinşi de agitaţia de dinaintea Revelionului, trecătorii cărau brazi, cutii, saci şi genţi pline ochi. Nu, totuşi, omul nostru nu poate fi înfrânt. Salariile nu se achită la timp, preţurile sunt extrem de mari, dar, în pofida acestor lucruri, sărbătoarea va avea loc. Unul pune pe masă avocado, raci tocaţi, altul pui cu cartofi, un altul se va descurca cu o salată cu sardine, dar la miezul nopţii o să sară dopurile şi preşedintele cel gras, cu un mare efort, va rosti:
— Dragi ruşi...
Gândurile curgeau lin în altă direcţie, nu ştiu de ce, în ultima vreme Elţîn semăna din ce în ce mai mult cu Leonid Ilici Brejnev, să-i fie ţărâna uşoară, încă vreo două luni şi „dragii ruşi", foşti oameni sovietici, aveau să-şi aducă aminte doar de cuvintele „ţări

socialiste" pe care secretarul general le rostise ca „ţaţe socialiste"...
Lângă metrou se îmbulzea mulţimea. După ce i-am împins pe concitadini, am intrat repede în vagon şi m-am aşezat zgribulită într-un colţ. Trenul străpungea huruind întunericul, tresărind din când în când, oamenii citeau apatici ziare şi cărţi jerpelite. Chiar în faţa mea o femeie frumuşică se cufundase concentrată într-o carte de un roşu aprins cu incripţia albă „bestseller". Am privit involuntar peste umărul ei, iar ochii mi s-au oprit pe o frază: „Adevărul e undeva aproape, trebuie numai să te uiţi cu atenţie în jur."
Un sfat minunat! Oare unde trebuia să mă uit pentru a o găsi pe Tatiana Mitepaş?Aducându-mi aminte că Seriojka s-a săturat de crenvurşti şi pelmeni, am cumpărat de la chioşc o bucată de ficat. Voiam să-l fac în smântână şi să prăjesc nişte cartofi.
Probabil trebuia să mă dau bătută: nu puteam să o găsesc pe Tatiana Mitepaş. Moscova e mare, fata s-a evaporat. Desigur, era păcat de cele zece mii promise de Pisemski, dar câştigasem deja o sumă destul de frumoasă... nu trebuia să mă întristez. Luptându-mă cu lăcomia, am ieşit din lift, am băgat cheia în yală şi... nu am putut deschide uşa. Se împotrivea din toate puterile. Am împins-o cu mâinile şi picioarele până ce s-a format o crăpătură în care am putut să-mi strecor trupul nu prea mare.
După ce mi-am băgat capul în apartament, era cât pe ce să cad răpusă de groază. Pe jos era întinsă Valentina. Picioarele i se sprijineau de uşa de la intrare, nelăsând-o să se deschidă.
— Tina! strigai, scăpând cumpărăturile din mână.
Punga transparentă s-a rupt şi bucata mare de ficat proaspăt a căzut chiar pe ea. Dar puţin îmi păsa de mâncare.
— Doamne, ce s-a întâmplat? mă pornii eu să bocesc, intrând pe hol. Tina, ţi-e rău?
Dar musafira tăcea. Trebuia s-o sun imediat pe Katia. Parcă Tina avea probleme cu tiroida, poate avusese o criză sau un şoc, sau nu mai ştiu cum îi zice! Doar zile întregi a înfulecat ciocolată...

M-am aşezat în genunchi lângă ea şi am simţit că pe spinare încep să mi se

plimbe nişte furnici uriaşe, cât pumnul. Fata era îmbrăcată cu o bluziţă stretch simpatică, de un roz delicat, care se întindea ameninţător pe bustu

lputernic. în partea stângă, chiar în centrul sânului, avea o mică gaură şi câteva picături de sânge.
încercând să îmi stăpânesc groaza, am luat telefonul şi am început să apăs haotic pe butoane, chemând Salvarea şi pe Volodia Kostin.
După ce m-am înţeles cu toţi, m-am apucat să-i fac Tinei respiraţie gură la gură. Mopşii se strânseseră lângă picioarele mele, Rachel gemea încetişor, stând în pragul sufrageriei.
— Hei, ia mai taci! răcnii eu, simţind că trupul mi-e cuprins de o oboseală de plumb.
După cum stăteau lucrurile, era de rău. Glonţul, evident, nimerise drept în inimă, şi tot sângele de la rană se scursese în interior. Părea că Tina e moartă. Dar cine şi de ce o împuşcase? Nu cunoştea pe nimeni în capitală!
Dar nici n-am apucat să încep să plâng deasupra Valentinei celei fără respiraţie, că trupul oftă tare şi se ridică.

— Unde? Ce? bâigui victima, scuturând din cap. O, mă doare!

— Unde? întrebai eu prosteşte. Unde te doare?

— Aici, şopti Tina, punând mâna pe sânul stâng, aici mă arde!

încercă să se ridice.

— Stai jos, mă speriai, acum o să vină medicul.
— Mă ia ameţeala, bolborosi fata ridicându-se totuşi şi sprijinindu-se de tocul uşii, mă duc să mă întind.
— O, nu te duce, mă agitai eu aiurea, fără să ştiu dacă trebuie să-i spun de rană.
— E mai bine în pat, bolborosi Tina şi atunci se auzi soneria.
— Plagă împuşcată în sânul stâng, turuii eu, arătând spre Tina.

— Cine? Ea? se minună doctorul. Şi stă în picioare?

— Probabil e în stare de şoc, explicai.

Medicul adulmecă, se convinse că nu miros a alcool şi spuse

tăios:

— Arătaţi unde vă doare.

— Aici, spuse Tina, aici, mă arde tare!

După ce văzură gaura, angajaţii de la „Salvare" schimbară imediat tonul. O femeie alergă după targă, Valentina, cu toate precauţiile, fu băgată în maşină şi, speriindu-i pe şoferi cu sirena, Salvarea porni în goană pe bulevarde. Asistenta îi punea Tinei o perfuzie. Profitând de moment, întrebai:

— O să supravieţuiască?

— La drept vorbind, îmi răspunse medicul tot în şoaptă, nu înţeleg cum de nu a murit până acum, ba chiar a reuşit să stea în picioare.

Era pentru prima oară când întâlneam aşa ceva. Maşina gonea, ignorând culoarea roşie. Mai puţin de zece minute ne-au trebuit să ajungem până la camera de gardă.

îmi petrecusem copilăria în principal în pat. Poate că am fost prea cocoloşită sau organismul era, plăpând de la natură, dar toate afecţiunile posibile mă urmăreau pur şi simplu. Pojar, tuse măgărească, vărsat de vânt, otită... însă nu fusesem niciodată internată în spital, aşa că am rămas uimită de acţiunile sigure ale medicilor. Ca din pământ au apărut câţiva oameni în pijamale albe şi albastre. Fiecare avea treaba sa. Unul îi scoase hainele Tinei, altul îi făcu o injecţie, iar cel mai tânăr, dar în mod clar, cel mai important, întrebă sever:

— Ce avem aici? Plagă împuşcată, spuse repede femeia grasă, tensiunea 60 cu 90, pulsul 75, temperatura normală, conştientă, indicatori stabili...

— Conştientă, spuse lung medicul şi continuă: Sânge şi la urgenţă.

Targa cu Tina fu dusă repede în interiorul clădirii, şi alergai după ea până când toată camarila intră pe o uşă de sticlă cu denumirea „Bloc operator".

— Nu puteţi intra, spuse sever o fată năsoasă cu o bonetă înaltă, luaţi loc aici.
— Unde? întrebai, privind coridorul absolut gol.
— Ei, nu ştiu, se enervă fata, vedeţi şi dumneavoastră.
Timpul trecea greu. Din sala de operaţie nu se auzea niciun sunet. Ceasul de deasupra intrării păcănea indiferent din minutar. în cele din urmă s-a auzit o şoaptă puternică şi am privit plină de speranţă spre uşa de sticlă închisă etanş, dar zgomotul venea din cealaltă parte. M-am întors. Drept pe coridor veneau Volodia Kostin şi Slava Samonenko.
— Ei, întrebă maiorul mai tare decât se cuvenea, ce s-a întâmplat? Am ajuns, coridorul e plin de pete de sânge, uşa nu e încuiată şi câinii sunt plini şi ei până la urechi de sânge. Doar nu vrei să spui că mopşii au mâncat-o pe Tina?
Slava începu să chicotească. Mă enerva lipsa lor de politeţe. Răspunsei supărată:
— Nu am văzut nicio urmă de sânge, numai o dâră minusculă în stânga.
— Nu ştiu, oftă Volodia, tot holul e mânjit, de parcă rănita a fost târâtă pe podea. Unde era?
— Mai întâi cu picioarele spre uşă...
— Ce înseamnă mai întâi? se minună Slava. Ai mutat-o? Ce prostie îngrozitoare! Un om cu o asemenea rană nu trebuie atins! Iată de ce e atâta sânge pe jos!
— Lampa, întotdeauna vrei numai binele, dar se întâmplă ca de obicei, concluzionă Kostin.
începui să mă scuz haotic:

— Probabil sângele e de la ficat!

— De la ce? se încruntă Volodia.

— Când am intrat am văzut-o pe Tina pe jos şi de spaimă am

scăpat ficatul!

— Al cui? întrebă curios Slava. Mă holbai la el.

— De vacă, adică de vită, mai bine zis, de viţel...

— Bine că nu era al tău, oftă Volodia.

— Chiar că nu pricep deloc, o ţinea pe-a lui Samonenko, de unde

e ficatul?

— De la magazin. L-am cumpărat pentru cină, am intrat în casă, m-am speriat, am scăpat punga, ea s-a spart. Câinii nu s-au sfiit şi l-au mâncat.

— A, spuse lung Samonenko, aşa zi, la început ne-am gândit la ce era mai urât.

Oare ce putea să le vină în minte într-o asemenea situaţie? Şi-ar fi putut imagina că mi-am scăpat ficatul? Nu-i aşa că sunt idioţi?

— Bine, dădu din mână Volodia, pe asta am lămurit-o. Deci te-ai apucat s-o muţi pe sărmană...

— Nu, chiar ea s-a ridicat.

— Cum?

— Pe picioare, mai bine zis, întâi s-a aşezat în fund, apoi s-a

ridicat.

— Cu o plagă împuşcată în piept? strigară în acelaşi timp Kostin şi Samonenko.

Ridicai din umăr:

— S-a sprijinit de tocul uşii, s-a plâns că o arde în stânga, e adevărat, sânge nu era deloc, şi atunci au venit medicii.

Se lăsă tăcerea. Apoi Slava bolborosi:

— Uite ce chestie, halal muiere! Poate că e terminator? Vovka, tu te-ai fi ridicat?

— Nu spune prostii! răcni Kostin.

în aceeaşi clipă uşa de sticlă se deschise, ieşi un tânăr lungan cu o casoletă emailată şi întrebă:

— Mamontova Valentina e a voastră?

— Da, dădui eu din cap, ce face?

— E pentru prima dată când văd aşa ceva, zâmbi chirurgul, am văzut eu multe, dar aşa ceva! Apropo, vreţi să-l luaţi ca amintire?

Şi-mi băgă sub nas casoleta. în aceeaşi clipă începui să urlu ca o proastă, încercând să mă îndepărtez.
— Ce-i asta? se interesă Slava cu o voce tăioasă. Doctore, te-ai tâmpit? Ce ne bagi sub nas membrele astea amputate?
— în locul Mamontovei l-aş păstra toată viaţa! spuse cu patimă chirurgul.
— Dar ce-i aia, drace? întrebă fierbând Kostin.
— O proteză de silicon, explică doctorul, de fapt, o chestie extrem de periculoasă pentru organismul femeii, dar Mamontovei i-a salvat viaţa.
— Nu înţeleg, spuse din nou Slava.
— O să explic, zise doctorul ridicând un deget în sus, unele femei nu sunt mulţumite de dimensiunea sânilor. Pentru a-i mări, fac o operaţie dureroasă şi destul de periculoasă - îşi pun proteze de silicon. Dacă îl pipăi, sânul pare natural. Aproape tot Hollywood-ul aleargă cu cauciucurile astea, le-a apucat
şi pe-ale noastre. Dimensiunea nu e limitată, uite, Mamontova şi-a pus pur şi simplu nişte pepeni!
— E clar, spuse Volodia, glontele...
— S-a înfipt în proteză, spuse bucuros doctorul, desigur, am dat jos siliconul, am făcut o cusătură. Bolnava are un hematom, o lovitură, dar e vie! Dacă nu ar fi fost patima asta pentru un bust monstruos, acum ar fi stat la morgă, aşadar spuneţi, îl luaţi ca amintire?
— Mulţumesc, nu ne trebuie, bolborosii, dar sânul celălalt o să rămână tot mare?
— Doamnă, ascultaţi, se enervă chirurgul, aici se acordă ajutor de urgenţă. Cum o să se întremeze, să se ducă la o clinică de chirurgie plastică, noi nu ne ocupăm de aşa ceva.

— Poate să vorbească? se băgă Slava.

— Mâine dimineaţă, spuse doctorul, vizitele încep la nouă.

— Suntem de la miliţie, explică Samonenko.
— Păi puteţi să fiţi şi de la administraţia prezidenţială, pufni medicul, aici eu comand. Am spus mâine, deci mâine.

— Bine, nu vă mai enervaţi, oftă Slava.

— De fapt, sunt liniştit ca o piatră, se înroşi chirurgul, îl trăsei de mânecă pe Samonenko:

— Să mergem acasă.

Am petrecut noaptea aproape fără să dormim. Mai întâi am discutat despre cele întâmplate, apoi am strâns lucrurile. Dimineaţă, imediat ce acele ceasului s-au apropiat de zece, mă aflam deja în salon ţinând în mână o geantă uriaşă plină cu sucuri, fructe şi apă minerală.

Valentina stătea în capul oaselor, palidă, avea cearcăne în jurul ochilor. Când m-a văzut, a început să plângă.

— Ei, ei, spusei eu repede, scoţând iute ciocolata, ia mai bine o bomboană, ia uite câte ţi-am adus! Katia o să vină diseară, Iulia şi Seriojka la fel, iar spre amiază o să sosească şi maiorul... Ţii măcar minte ce s-a întâmplat?

Tina dădu din cap şi se apucă să turuie faptele, mâncând bomboană după bomboană.

în ajun, după ce uşa se trântise în urma mea, a mai stat puţin în pat, dar mai apoi s-a hotărât să se scoale totuşi.

Mi-a spus că voia să se apuce de strâns, dar cred că pur şi simplu se golise castronelul cu bomboane care se afla la căpătâi şi se hotărâse să-şi completeze rezervele.

Mai întâi a mers puţin prin bucătărie, s-a dus în baie şi atunci s-a auzit soneria la uşă. Ştiind foarte bine că uşa nu poate fi deschisă imediat, Tina s- a uitat pe vizor şi a văzut un tânăr cu înfăţişare plăcută şi o cutie mare de carton în mână. Tânărul zâmbea larg. Dar ea a întrebat vigilentă:

— Cu cine doriţi?

— Cu Evlampia Andreevna Romanova, a răspuns imediat tipul şi a adăugat: Are un pachet, e greu.

Arăta aşa de drăguţ, aşa de intelectual, iar cutia era plină de ştampile şi peceţi. Fără ezitare, Tina a deschis uşa şi a spus:

— Daţi-mi pachetul.

— Staţi puţin, a zâmbit curierul. Sunteţi Romanova? Tina s-a

hotărât să nu intre în detalii şi confirmă:

— Da.

— Aduceţi vă rog un buletin, deocamdată semnaţi aici, a spus tânărul scoţând o chitanţă.

— Vă rog, a răspuns Tina şi a zgâriat o semnătură pe foaie - „E. Romano va". Dau chiar acum fuga după buletin, staţi puţin, sunt singură acasă.

— Nu e nevoie, a zâmbit mesagerul.

Ochii i-au devenit imediat reci. Tania a început să nu se mai simtă în apele ei, dar a întrebat:

— De ce?

— Nu e nevoie, a repetat tânărul, a băgat mâna undeva sub scurtă şi a tras.

Tina a simţit că e împinsă tare în sânul stâng şi o arsură. Nu se ştie de ce, nu se auzise niciun zgomot, glonţul zburase încet. A stat aşa o clipă, iar mai apoi şi-a dat seama: trebuie să fugă, ăsta o să mai tragă o dată! Dar picioarele i s-au tăiat şi, după ce şi-a pierdut cunoştinţa, s-a prăbuşit.

— Nu mai ţii minte ce oră era? Dădu din cap:

— Nu.

— Ei, măcar aproximativ, când ai coborât din pat? Tina îşi plecă

privirea.

— M-am uitat la ştiri la televizor şi m-am dus să strâng.

— La care?

— La cele de la ora şase, de pe programul întâi.

Ei, leneşa! Iar stătuse toată ziua pe canapea.Rezultă că atentatorul plecase chiar înainte de întoarcerea mea. Poate chiar îl văzusem. Un băiat înalt, cu

părul de culoare deschisă, ieşise repede din scară şi a fost cât pe ce să mă dărâme...

— De ce ţi-ai pus proteze de silicon? Ea se înroşi.

— Nu îţi spun.

Ei, să te ia naiba, nu spune, oricum ştiu eu ce voiai: voiai să fii frumoasă. Şi de unde oi fi luat banii, doar operaţia de mărire a sânilor nu e dintre cele mai ieftine.

— Lampa, şopti Tina. Numai să nu-i povesteşti Katiei. Cea mai apropiată prietenă a mea lucrează la Kiev, la o clinică de înfrumuseţare. E căsătorită cu medicul-şef. Ăsta a fost cadou din partea ei când am împlinit 25 de ani!

— Păi de ce? Tina scânci:

— Vreau tare mult să mă mărit, dar am o siluetă idioată: fundul e mare, bustul e zero.

Ei, draga mea, dacă n-ai băga în tine atâta dulce, şi fundul tău ar

fi zero!

— Lampa!

— Ce mai vrei?

— Du-te la surorile medicale, roagă-le să-mi mai dea o pernă...

Am plecat în misiune.

în spatele unui perete de sticlă, lângă o măsuţă plină de fişe medicale, se afla o fatucă cu obrajii umflaţi şi completa repede-repede nişte hârtii.

— Spuneţi-mi, unde... începui.

— Staţi puţin, răspunse asistenta destul de răutăcios, acum completez o adeverinţă, nu mă deranjaţi.

Am stat lângă măsuţă şi m-am uitat mecanic peste umărul ei. Cu litere mari, înalte şi înguste fata completa un formular standard. „Această adeverinţă originală a fost eliberată Elizarovei A.N. pentru faptul de a se fi aflat la tratamentul în spitalul 1754."

Am simţit un tremurat groaznic în mâini. Văzusem deja un asemenea document completat cu acel scris, chiar cu aceeaşi greşeală gramaticală.

— T‚t.

— Ce? ridică fata ochii.

— S-a aflat la tratament, nu, „la tratamentul", explicai. Nu e

articulat.

— Mare deştepţi mai sunteţi voi, se enervă asistenta şi răcni: Ei, ce staţi în sufletul meu? Oricum, analgezicele se dau numai la prescripţia medicului.

— Nu am nevoie de injecţie.

— Plosca o s-o aducă infirmiera, spuse cu răutate fata, trecând cu mâna pe hârtie, iar dacă vreţi să vă măsor tensiunea, aşteptaţi până îmi termin treaba, îmi bagă o ciocolată în buzunar şi cred că m-au cumpărat pentru toată ziua...

Am aşteptat până s-a liniştit şi am spus încet:

— Nici injecţie, nici ploscă, nici tensiune, nu vreau nimic.

— Şi atunci care-i treaba? se minună sincer sora.

— Răspundeţi-mi la o mică întrebare!

— Care?

— De ce aţi trimis rudelor Kseniei Fedina o adeverinţă stupidă în care îi confirmaţi moartea?

— Eu nu scriu asemenea documente, mi-o tăie fata.

— Totuşi, atunci aţi făcut o excepţie de la reguli.

— Ascultaţi, cine sunteţi, la urma urmelor?

— Maior Romanova, de la Cercetări penale. Fătuca prinse

culoarea halatului şi bâigui:

— îmi pare bine, pe mine mă cheamă Zoia.
— Aşa că uite, Zoinka, spusei eu cu o voce blândă, e o prostie să negi. Ai auzit de expertiza grafologică?
— Despre ce? şopti Zoia.
Oftai. Şi unii oameni consideră lectura romanelor poliţiste o pierdere totală de timp. Păi aproape toate cunoştinţele mele provin din acest tip de literatură.
— Zoinka, o să iau un model al scrisului dumitale şi o să-l compar cu adeverinţa...
— Păi, oricum n-am scris-o eu, se încăpăţâna fata.
— Ei, de spus poţi să spui ce vrei, zâmbii, numai că pentru tribunal concluzia expertului reprezintă un document. O să se uite pe el şi o să spună: „Haideţi..." Apropo, care e numele tău?

— Şarova, spuse sora medicală cu buzele palide.

— Aşa o să spună: „Haideţi, Şarova, nu mai minţiţi."

— O să fiu judecată?
— Desigur, o asigurai eu, falsificarea adeverinţelor se pedepseşte de lege. Numai că mai întâi o să fii dusă în arest şi o să înceapă ancheta. Un an şi
jumătate o să stai în celulă, şi acolo e rău. Nu ai aer deloc, noaptea lumina nu se stinge niciodată şi apa la toaletă face un zgomot îngrozitor.

— De ce?

— Nu ştiu, dar la închisoare nu sunt rezervoare.

— Doamne, tresări Zoia, ce-i de făcut? O să mă arestaţi?

— Nu, dacă o să spui cinstit de ce ai scris adeverinţa.

— Am vrut să ajut o prietenă.

— Pe cine?

— Nadia Feoktistova.

— Cine e?
— O colegă de-a mea, am făcut liceul împreună, şi mai apoi a avut o idilă cu Vădim.

— Şi ăsta cine e?

— Fratele meu.

— Uite care-i treaba, hai s-o luăm pe rând.
— Nadka locuieşte acasă cu noi, cu Vadka. La ei vin mereu musafiri, din zori şi până-n seară, e o nebunie. Ea lucrează la dispensarul Ministerului industriei lemnului. Nu are nimic de făcut, bine, mai vine câte un om să-şi ia tensiunea, asta-i tot! Iar Vadka lucrează ca şofer, în schimburi. O zi doarme, cealaltă se veseleşte. Dar nu sunt periculoşi, doar că sunt gălăgioşi.
Odată Nadiuşa a rugat-o pe Zoia să scrie o adeverinţă referitoare la moartea Kseniei Fedina.
— Nu pot, a dat din cap Şarova, aşa ceva numai şeful semnează.
— Doar ai formularele, a insistat Nadia, mai gândeşte-te, hai, fa-o, fii prietenă.
— Şi ştampila e la şef, s-a scuzat Zoia, acolo e nevoie de una specială, iar eu am numai una obişnuită.
— Puţin îmi pasă, a insistat Nadia.
— Adeverinţa fără semnătura şefului şi ştampila rotundă nu e valabilă, a explicat Zoia, nu e acceptată nicăieri, nici la morgă, nici la pompe funebre.
— Nici nu avem nevoie. O trimitem la ţară, unor alcoolici de acolo, merge şi aşa.
— Nu, i-a retezat-o Zoia.
— Uite ce fel eşti, a spus lung Nadia, apropo, o să fiu în curând cumnata ta, aproape o soră…
— De ce-ţi trebuie adeverinţa asta?

Nadiuşa s-a apucat să explice. O cunoştinţă a ei s-a căsătorit cu un băiat din sat şi, din prostie, s-a dus să locuiască la el. Locul era un adevărat iad. Curentul electric se întrerupea mereu, nu aveau apă curentă, gazul era la butelie, iar closetul în spatele grădinii de legume. Era plăcut să alergi pe- acolo, mai ales într-o noapte geroasă de decembrie, în papuci, treierând zăpada cu picioarele goale. Socrul bea de stingea, soacra şi ea după puterile ei, dar rezultatul era unul singur - niciunul nu ştia pe ce lume se află. Şi în casă mai stăteau doi fraţi alcoolici şi un copil mic debil. Ultimul urla mereu... Trebuia să se scoale la cinci, să mulgă vaca, să dea mâncare la porci, să tragă după ea o oală uriaşă cu cartofi fierţi... Prietena Nadiei, fată de la oraş, a suportat numai două săptămâni o asemenea viaţă şi a plecat. Dar o tot suna mereu tânărul soţ, cerându-i să se întoarcă. Şi aşa s-au gândit să-i trimită o adeverinţă din care să rezulte că a murit.
Zoia a ezitat, dar chestiunea a fost tranşată de ultima frază spusă de viitoarea cumnată:
— Aduci adeverinţa şi îţi dau costumul meu albastru, cu pantaloni, oricum mi-e mic!
Şarova tremura. Pantalonii cu sacoul de culoarea azurului berlinez îi veneau extrem de bine şi tare mai voia să primească setul pentru uz personal. într- un cuvânt, a doua zi a făcut adeverinţa fictivă şi i-a dat-o Nadiuhăi, primind în schimb costumul râvnit.

— Dă-mi adresa, zisei.

— A cui?

— A prietenei tale, Feoktistova.

— Păi, locuieşte la noi!

— Atunci dă-mi-o pe a ta, mă enervai. Măi, dar proastă mai e Zoia

asta!

— Volgogradski 7, îşi trase fata nasul, numai că nu e acolo.

— Păi n-ai spus că locuiţi împreună?

— Nadka acum e la serviciu, la dispensar, strada Rozanova.

— Minunat, oftai şi ordonai: Mai dă şi o pernă.

— De ce?

Doamne! Firesc, pentru a i-o pune peste nas şi a o sufoca.

— îmi trebuie!

— Luaţi, se duse repede Zoia la dulap, numai să o ascundeţi la ieşire, că o s-o ia paza.
Punându-mi la subsuoară perna plată, mă întorsei la Tina.
— Ei, mult ai mai umblat, îmi spuse ea cu reproş, eşti bună de trimis după moarte.
După ce i-am îndesat perna sub cap, am ieşit pe coridor şi imediat m-am ciocnit de nişte sanitari care împingeau un pat cu un trup nemişcat, în ghips. A trebuit să intru într-un alt salon şi să las să treacă „transportul"! Dar nici nu apucă să treacă patul cu scârţâitul lui nesuferit, că în spate se şi auzi vocea lui Kostin:
— Duduie, unde e internată Mamontova?
— La şapte! strigă o voce subţire.
Frânai lângă uşă. Las' să se ducă Volodia liniştit la Tina, nu am timp să stau cu el de vorbă.Dispensarul se afla într-o casă veche vopsită într-un roz deschis. Pur şi simplu o căsuţă din turtă dulce, o adevărată mostră a barocului moscovit. Ferestre încadrate de un ornament multicolor, uşi pictate şi o scară mititică.
Dar cei de la pază nu se potriveau deloc cu acea căsuţă de păpuşi. Mi-au interzis categoric să intru.

— Sunaţi la interior, îmi spuse un bărbat în combinezon negru,

268. Am format numerele necesare şi am auzit un leneş:

— Alo.

— Nadia Feoktistova?

— Da.

— Am fost trimisă de Zoia Şarova.

— Poftiţi, etajul unu, camera 25.

— Nu mă lasă cei de la pază. După ce oftă greu, Nadia spuse:

— Atunci aşteptaţi, vin acum.

Pentru a coborî la parter a avut nevoie de patruzeci de minute. Mă înfuriasem de tot, tot ţopăind pe loc de enervare. în cele din urmă lângă turnicheţi apăru o blondă masivă cu un halat alb minuscul, care nu-i acoperea genunchii

— .Hei, îmi făcu ea cu degetul, aici.
Gardienii se retrăseseră şi urcai pe scară. Lângă uşă, chiar în capătul coridorului, Nadia scoase nişte chei, intrarăm într-o încăpere mică cu un pat de spital, apoi se interesă politicos:

— General sau în zona cervicală?

— Ce?

— Masaj general sau numai în partea de sus?

— N-am venit pentru masaj.

— Nu? ridică Nadia sprâncenele frumos desenate. Şi atunci

pentru ce? Ezitai o clipă şi spusei:

— Mă cheamă Raisa Konstantinovna Fedina. Spuneţi, unde e

Ksiuşa mea?

— Cine? se minună Nadia. Nu o cunosc.
— Ei, cum aşa, începui eu să mă plâng cu jale. I-aţi spus Zoiei să scrie despre moartea Ksiuşei. De ce? Ştiu doar că fata e în viaţă, unde e? Spuneţi- mi, fiţi bună.
Nadia începu tulburată să se tragă de mânecile halatului, dar mai apoi bâigui:

— Doamne, chiar nu ştiu.

— Dar v-aţi întâlnit cu ea.

— Nu.

— Dar adeverinţa...
Feoktistova continua să se tragă de mâneci. Faţa ei frumoasă, netedă, dar cam stupidă, arăta tulburare. Mă hotărâi să trec la atac:

— Bine, o să mă duc la miliţie, o să spun despre dumneavoastră şi Zoia, să se ocupe organele.
— Vai, nu trebuie! strigă Feoktistova.
— Ba trebuie foarte tare, spusei eu, întorcându-mă spre uşă, speram că o să- mi spuneţi cu frumosul.

— Bine, pe cuvânt, nu o ştiu pe Ksenia, nu am văzut-o vreodată!

— E frumos să minţi! Nu-i nimic, o să spui la Petrovka adevărul!

Nadia îşi împreunase mâinile ca de rugăciune:

— A fost o glumă!
— Tare bună glumă, recunoscui eu, să trimiţi mamei o hârtie despre moartea fiicei.

— Andrei a spus că acolo stă numai soţul, începu să plângă Nadia.

— Care Andrei?

— Vânzătorul, scânci Feoktistova.

Rupse o bucată de tifon şi se apucă să sufle în ea cu zgomot.

— Vânzător?

— Aha, dădu din cap fata şi se îndreptă spre lavoar.
Cât timp se spălă, mă aşezai şi începui să studiez masa. Pe o farfurioară era o moviliţă de fursecuri, alături o cană cu cafea fierbinte, tot acolo se afla un roman cu copertă de hârtie, cu o denumire care te intriga, Iubire sub soare. După cum se vede, Nadia îşi petrecea de minune timpul la serviciu, bea Nescafe, se delecta cu lectura şi se pregătea să mai câştige un ban, făcând masaj.
Zgomotul apei încetă. Nadia îşi mai suflă o dată nasul şi se şterse cu prosopul caroiat. Fără machiaj faţa arăta mai simplă, mai tânără şi mai lipsită de apărare.

— Vă rog să mă iertaţi, începu să bâiguie fata, dar Andrei m-a rugat aşa de tare şi m-a asigurat că acolo stă numai soţul alcoolic, de aceea am şi acceptat.

— Dar dacă e să-mi povestiţi în ordine, o rugai, cine e Andrei

ăsta?

— Cel mai bun prieten al lui Vădim, soţul meu.

— Sunteţi căsătorită?

— Peste o săptămână ne ies actele, explică Nadia, Andrei a venit cu rugămintea, nu puteam să-l refuz... Se pare că fata lui trăise cu un băiat din Podmoskovie, acolo sunt numai alcoolici de groază, şi ea a fugit.

— De ce Andrei v-a rugat pe dumneavoastră, şi nu pe Vădim?

— Păi, pentru Vadka Zoika nu va face nimic, dar pentru mine, da.

— înţelegeţi ce prostie aţi făcut? Trebuia să-l refuzaţi pe Andrei, nu să pregătiţi adeverinţa despre moartea ei.

— Da, spuse trist Nadia, ştiţi unde lucrează? La magazinul „Yves Saint- Laurent".

— Şi ce-i cu asta?

— Păi ei mai au câteodată şi cosmeticale expirate. Rujul are garanţie o jumătate de an, pudra douăsprezece luni, rimelul la fel. Când expiră termenul, totul se distruge. Firmele bune au grijă mare la calitate. Iar Andriuşa mi le aduce mie. De fapt, cosmeticele oricum sunt bune, chiar şi când a trecut termenul. Aţi înţeles?

Desigur. O asemenea cunoştinţă în niciun caz nu putea fi refuzată. Cu salariul ei, Nadiuşa nu avea cum să îşi cumpere o cutiuţă de firmă, ar fi
trebuit să se machieze cu falsuri egiptene sau turceşti. Pentru o aşa cauză ar fi adus orice fel de adeverinţă!

— Dă-mi adresa lui Andrei.

— N-o ştiu, bâigui Nadia.

— Unde lucrează?

— Magazinul „Yves Saint-Laurent" de pe Krasnozviozdnaia...

Mă uitai la ceas - două fix. Cel mai probabil băiatul era încă la tejghea.

— Numai că n-o să vă spună nimic, prinse curaj Feoktistovna, chiar nimic, o să arunce totul pe mine, e tare viclean.

— Nu are rost să-l minţi pe un angajat al miliţiei.

— Desigur, desigur, dădu repede din cap Nadia, dar de unde-l luaţi pe angajatul ăla? Credeţi că o să convingeţi aşa de uşor un poliţai să meargă cu dumneavoastră? Ăştia fără bani nu merg nicăieri...

— Eu sunt maior de la Cercetări penale.

— Dumneavoastră? se retrase Nadia şi bâigui pierdută: Doar aţi spus că sunteţi mama Kseniei.

Drace, uitasem de tot că m-am dat drept ruda îndurerată.

— Nu-i nimic, spusei eu întorcându-mă spre uşă, şi cei din organele de ordine publică fac copii. Aşa că sunt în acelaşi timp şi mamă, şi anchetator!

Nina scoase o exclamaţie şi se aşeză pe pat. Dar nu mai aveam nevoie de fată.

Feoktistova greşise. Pe Krasnozviozdnaia se afla nu un magazin, ci un salon al cunoscutei firme franţuzeşti. în hol, cufundate în fotolii moi, nişte femei îmbrăcate elegant beau cafea. Se vedea imediat că sunt cliente foarte înstărite. Cei care îşi închipuie că femeile super-bogate se îmbracă extrem de elegant, poartă pantofi cu toc de aur şi se împăunează din cap până-n picioare cu briliante greşesc. Haine de sobol care se târăsc pe asfalt, inele uriaşe pe deget şi fuste mini cusute cu pietre naturale poartă numai invitatele la petrecerile din show-business sau soţiile unor negustori îmbogăţiţi peste noapte. Femeile cu adevărat înstărite, care au în geantă numeroase cărţi de credit şi telefoane conectate la Bee-Line „Elita" se tem cele mai tare să nu arate vulgar. Poartă haine moi, în tonuri liniştite, fuste, care de regulă acoperă genunchii, în niciun caz pulovere mulate. Machiajul e în tonuri de un maro deschis, parfumul de cea mai bună calitate, dar nu tare, manichiura ireproşabilă. De fapt, n-o să vedeţi unghii lungi date

cu gel, îngrozitoare. Bijuteriile sunt autentice, pietrele scumpe le poartă numai seara şi în niciun caz nu se duc la cumpărături sclipind ca un brad de Crăciun. Preferă încălţămintea simplă, iar hainele de blană pe care le poartă pe stradă nu sunt cele de la recepţii - de regulă au blana pe dinăuntru.
Dar oricât ai ascunde bogăţia, ea se tot vede. O îngrijire deosebită a feţei, silueta elegantă - rezultat al modelării corporale -, bronzul egal şi, lucrul cel mai important, maniera absolut sigură de a se comporta arată liniştea omului care nu ştie câte bancnote are în portofel. Femeile care umpluseră salonul „Yves Saint-Laurent" făceau parte din această categorie.
Lângă perete, la un birou cu computer, era de serviciu o tânără. în mod clar voia să placă clientelor, de aceea îşi făcuse o coafură extrem de modernă cu nişte şuviţe care ieşeau în toate direcţiile, se stropise cu Resonance şi-şi machiase faţa ca un indian gata de luptă.
M-am apropiat de ea şi am întrebat:
— Unde îl pot găsi pe Andrei?
Fata mi-a aruncat o privire evaluatoare, gândindu-se în mod evident că vizitatoarea cea nouă nu e o clientă prea importantă. Dar deprinderea profesională îşi spuse cuvântul. Buzele de un roşu aprins se întinseră într-un zâmbet prefăcut.
— Andrei se întoarce la şase, a dus o comandă. Puteţi aştepta, beţi o cafea, citiţi nişte reviste.
M-am apropiat de tejghea şi abia mi-am reţinut o exclamaţie de indignare. Preţurile erau năucitoare. O ceaşcă de cafea era 75 de ruble, un sendviş minuscul cu şuncă era spre o sută, iar nişte castronele mici pline cu varză şi morcovi costau cel mai mult - 162 de ruble. De regulă, o asemenea eleganţă culinară este cea mai ieftină din meniu. M-am uitat înjur. Doamnele care discutau în linişte mâncau în principal varză. Aşa, totul e clar, aveau grijă de siluetă, de aceea preţul micii salate atinsese un nivel incredibil.
După ce am luat hotărârea de a aştepta liniştită pe canapea citind puţin, m- am apucat să răsfoiesc revista Cosmopolitan şi mi-am întins picioarele. Privirea mi s-a oprit pe cizmele care cunoscuseră vremuri mai bune. Cu un oftat mi-am ascuns labele

sub canapea şi m-am apucat să studiez revista, pe care nu o cumpăram din cauza preţului obraznic.
Dar nici nu a apucat creierul meu să digere articolul cu o denumire ce te intriga, Sex întotdeauna, când deasupra urechii a cântat o voce blândă:

— Vă rog să mă iertaţi... Am ridicat privirea.

Lângă canapea se afla o fată de vreo douăzeci de ani.

— Sunteţi prima dată la noi? Am dat din cap.

— Ce doriţi? Coafat? Un machiaj nou? Manichiură? Sau tot

pachetul? Am zâmbit.

— La drept vorbind, pur şi simplu îl aştept pe Andrei.
— O să ajungă la şase, răspunse fata, mai e mult, o să avem timp. în opinia mea, trebuie să ne ocupăm de părul dumneavoastră. în privinţa asta nimerise bine. Domnul m-a răsplătit cu un păr rebel. Orice i- aş face, îmi stă în toate direcţiile. Permanentul nu se păstrează, nici vopseaua. De la natură am un păr gri-deschis, ca de şobolan, şi oricât am încercat să schimb culoarea în roşu, castaniu sau blond, am înregistrat numai eşecuri. Toate vopselurile la care se face reclamă - Policolor, L'Oreal şi Schwartzkopf- nu au putut să-i vină de hac părului meu. La început totul arată minunat, dar e suficient să mă spăl, că oglinda îmi arată ceva ce seamănă cu o cârpă de culoare gri-cenuşiu-zmeuriu. Renunţând la alte încercări, nu m-am mai îngrijit - îmi strângeam pur şi simplu şuviţele într-o coadă la ceafa.
— Şi vi se potriveşte de minune noul machiaj, susură fata, e elaborat special pentru doamnele rusoaice.

Dădui din cap:

— Mă tem că preţurile dumneavoastră nu sunt pentru buzunarul

meu. Maestra zâmbi drăguţ:

— Acum se fac reduceri de Crăciun. Apropo, dacă acceptaţi un serviciu complex, coafură plus machiaj, vi se mai face o reducere de 50%. Rămâne de plată numai un fleac.
— Cât anume?
— în total o sută de dolari, spuse fata, pur şi simplu gratis.
Am oftat. Noi trăiam din banii ăia o săptămână. Dar în portofelul meu erau bani... Şi deodată mi s-a făcut chef să stau comod în fotoliu şi să-mi las capul pe mâna coafezei. La urma urmei, venea Revelionul, trebuia să arăt frumoasă şi tânără, aveam deja peste treizeci de ani şi spre seară în jurul ochilor îmi apăreau cearcăne. Şi nici coada aia stupidă nu mă avantajează. Umblam zile întregi cu limba scoasă, sperând să câştig cât de cât cum trebuie. La urma urmelor, de ce sunt făcuţi banii, dacă nu pentru a-i cheltui după poftă? Văzând ezitările clientei, fata spuse:
— Cred că vom putea să vă obţinem un tarif special, totul va ajunge la 90 de dolari.
— Bine, răspunsei eu temătoare, să mergem.
— O decizie minunată, mă încurajă ispititoarea şi mă conduse într-o cabină micuţă unde se plictisea un băiat de vreo treizeci de ani.
— Kostia, spuse fata, o clientă.
Konstantin mă aşează în fotoliu şi se apucă să turuie:
— Dacă-mi daţi voie, o să fac din păr o bomboană. Văd că aveţi stilul avangardist, ceva stil Glamour. Aţi auzit de Glamour?
— Nu.
— A, dădu ochii peste cap Kostia, este o stea în ascensiune a podiumurilor pariziene, frumoasă cum nu s-a mai văzut în lumea asta. Apropo, semănaţi foarte tare cu ea. Da, în mod clar, dumneavoastră vi se potriveşte stilul Glamour. Cum facem? Riscăm?
Tare mai doream să mă transform într-o stea a podiumurilor pariziene.
— Dă-i drumul!
Kostia începu să ţăcăne foarfecele şi pieptenii. Apoi se apucă să amestece o substanţă într-un castronel.
— De ce aici nu e oglindă? întrebai.
— Ăsta este stilul nostru, explică el, clientul nu vede procesul de creaţie, doar rezultatul final. După ce o să terminăm, o să vă

admiraţi. Puteţi să fiţi sigură, din mâinile mele iese numai ceva extraordinar, minunat şi frumos!
După asemenea asigurări m-am relaxat. în cabina mică se auzea o muzică plăcută, Kostia tot trăncănea neobosit despre modă, şampoane şi creme. Capul meu era varză de atâtea informaţii despre ultimele realizări în domeniul înfrumuseţării şi despre viaţa intimă a starurilor de cinema.
Apoi începu să bâzâie foehnul.
— Ah, ah, ah, bolborosea Kostia, mişcându-se în jurul fotoliului cu un pas uşor, de dans, nu, e minunat, extraordinar, ţi-e şi teamă să priveşti o
asemenea frumuseţe... Şi acum puţin machiaj...
Pe faţa mea trecu o pensulă care mă gâdilă, urmară farduri de obraz, de pleoape, ruj...
în cele din urmă Konstantin îmi dădu jos halatul roz şi spuse:
— Haideţi, să mergem în hol.
Ieşirăm din cabină şi o pornirăm spre anticameră. Maestrul mă conduse spre o oglindă uriaşă şi spuse mândru:
— în opinia mea, e clasă. Vă place?
Am aruncat o privire şi am rămas aşa, împietrită, precum nefericita soţie a lui Lot. Din difuzoare se auzea un cântec. Jecikin cel fără voce tot cânta în neştire: „Pentru că nu se poate, pentru că nu se poate, pentru că nu se poate să fii aşa de frumoasă..."
O melodie foarte potrivită, pentru că într-adevăr nu puteam arăta aşa! Câteva clipe am încercat fără succes să-mi vin în fire. Konstantin depusese eforturi uriaşe transformând clienta în stil Glamour, iar acum ochii mei descopereau cu groază rezultatul. Fizionomia... Nu, mai bine să zic întâi despre păr. A fost tuns şi vopsit, dar în modul cel mai incredibil. La rădăcină şuviţele erau negre, apoi venea o culoare deschisă, iar la vârfuri bucurau privirea printr-un roz intens. Ca un flamingo turbat sau o cioară înnebunită, care se hotărâse să se transforme într-un bâtlan exotic. Asemănarea cu o pasăre mi-o conferea şi tunsoarea. Şuviţele scurte erau zburlite. Nu, mă rog, m-am grăbit când m-am comparat cu o înaripată. Trebuia să recunosc, cel mai mult semănăm cu un porc sârmos stropit din greşeală cu spumă de vişine.
— Ei, mă grăbi Kostia, care interpreta în felul său tăcerea clientei, cum e?

— Super, spusei, uitându-mă fix la ceea ce dimineaţă încă mai era faţa mea.
Pielea îşi pierduse paloarea. Acum fruntea, obrajii şi chiar şi gâtul se remarcau printr-o gălbeneală mongoloidă. Şi ochii aminteau de strămoşii
glorioşi din Răsărit. De fapt ochii mei sunt albaştri-cenuşii, dar acum, din cauza genelor aşa de colorate, a sprâncenelor şi a pleoapelor încărcate de fard, irisul părea aproape negru. Pe obraji se întindea o rumeneală de un maro închis. Buzele deveniseră deodată mai pline şi cumva se retrăseseră, bărbia se micşorase, iar nasul, dintr-un motiv de neînţeles, se întinsese. Nu devenisem nici mai tânără, nici mai frumoasă, nici mai bună... Pur şi simplu eram o altă femeie.
— Soţul nici n-o să vă recunoască, se entuziasmă Kostia, o să vă ia în braţe şi o să vă arunce imediat în pat. Nu soţie, ci o bomboană, frumoasă, sexy, nouă...
I-am dat în tăcere cei 90 de dolari şi m-am trântit pe canapea.
— Mai veniţi, turuia Kostia, sunt bucuros că v-am cunoscut, numai să vă programaţi înainte, sunt maestru cu numeroase premii şi sunt mereu ocupat, azi pur şi simplu aţi avut noroc. O clientă permanentă s-a îmbolnăvit. Apropo, cum vă cheamă?
— Francisca din Catalunia, spuse limba.
— Ah, ce nume! oftă Kostia.
în mod clar nu o ştia pe ducesa franceză pe care contemporanii veninoşi, din cauza unei iubiri nemăsurate pentru pudră, farduri şi aluniţe o numeau „Calul pictat".
După ce m-am aşezat pe canapea, am căzut pe gânduri. Să mă duc la toaletă şi să-mi dau jos monstruozitatea sau să obţin pentru nouăzeci de dolari măcar o anumită satisfacţie şi să apar acasă în felul ăla, speriindu-i pe ai mei?
— Vă rog să mă iertaţi, se auzi o voce plăcută de tenor.
Am ridicat îngrozită ochii. Chiar dacă mi s-ar propune să mi se facă manichiura absolut gratis, n-o să mai accept nimic! Te pomeneşti că Glamour-ul ăsta, care este etalon al imaginii mele de acum, presupune şi tatuaje pe degete. Nu, în salonul ăsta trebuie să fii foarte atent!
— Vă rog să mă iertaţi, repetă tenorul, sunt Andrei. Kostia a spus că m-aţi căutat.

Lângă canapea se afla un tânăr simpatic într-un pulovăr roşu flauşat şi cu blugi. Zâmbetul plăcut îi lumina faţa deschisă. Pe neaşteptate m-am enervat. Umblă în timpul serviciului cine ştie pe unde! A dus o comandă! Până la şase seara! Ce naiba, în alt oraş? Dacă deşteptul ăsta ar fi fost la locul lui, nu mi-ar fi trecut prin cap să cheltui o sumă nebunească pentru schimbarea imaginii!
— Maior Romanova, de la Cercetări penale! răcnii eu, scuturându-mi coafura negru-alb-roz.
Câteva doamne îşi ridicară privirea de la mâncarea lor, uitându-se cu interes în direcţia noastră.

— Mai încet, vă rog, mă imploră Andrei, ce s-a întâmplat?

— Unde o să stăm de vorbăm? mă enervai eu, fără să cobor tonul.

— Veniţi aici, bâigui Andrei, arătând spre o uşă mică în colţ.
Am sărit imediat în picioare şi am dat fuga în direcţia indicată. Furia îmi conferea viteză şi putere. în spatele uşii se afla o cămăruţă plină cu borcănele, sticluţe cu şampon şi tot felul de flaconaşe. în mod evident, acolo era magazia.

— Vă ascult, spuse foarte politicos Andrei, continuând să

zâmbească. M-am trântit pe un taburet şchiop şi i-am ordonat

tânărului:

— Ia loc.

Andrei oftă şi ascultă.
— Şi acum, răcnii eu, spune-mi imediat care e domiciliul Kseniei Fedina. în caz de refuz chem patrula şi te trimit la Petrovka, acolo o să stea de vorbă cu tine ca între bărbaţi.
— Ce am făcut? se minună Andrei.
— Nimic, spune repede adresa.
— Dar cine e asta Fedina? se minună interlocutorul. Aud numele pentru prima oară.
— Minţi!

— Doamne Dumnezeule, să nu mă ridic de pe scaun!
— Acum n-o să te mai ridici, pufnii. Ksenia Fedina, pentru care ai cerut o adeverinţă constatatoare de deces, de la logodnica lui Vădim, Feoktistova.

— A, aia, spuse lung Andrei.

— Ţi-ai adus aminte?

— Cine uită o asemenea stricată, Ksiuha.

— De ce nu ai recunoscut imediat?

— Păi, îi uitasem numele.

— Acum ţi-ai adus aminte?

— Ei...

— Hai, povesteşte!

— Ce?

— Tot.

— Păi nu e nimic.
— Ascultă, isteţule, mă enervai, fa-o tu pe prostul, în primul rând o să te duc la secţie, iar în al doilea rând o să-i povestesc şefului tău de vizita aia a
ta. Ce crezi, o să le placă să ţină în salon un angajat care are probleme cu miliţia?
— Dar nu ştiu nimic despre ea.
— Deci pur şi simplu ai întâlnit-o pe fată pe stradă, ea a cerut o adeverinţă, tu ai făcut rost de ea şi gata?

— Nu e chiar aşa.

— Atunci cum?

— Pot să fumez? întrebă băiatul cu buzele tremurând.

— Deocamdată da, spusei eu milostivă, dă-i drumul.

Andrei scoase un pachet de Parliament şi scăpă jos un flacon cu

ruj.
— Te dai cu ruj? zâmbii. Unii ca ăştia în arest sunt tare îndrăgiţi, în sens propriu şi figurat.
— E expirat, explică băiatul, l-am luat pentru vecină.
Făcătorul de bine al femeilor, care împărţea în dreapta şi-n stânga cosmetice stricate în ambalaje frumoase, nu mi-a stârnit niciun sentiment bun, şi am şoptit:

îţi dau cinci minute pentru a spune esenţa.După moartea părinţilor, Andrei trăise singur. Nu era cine ştie ce apartamentul

1

lui mic şi amărât, de două camere, la capătul lumii. însă era al lui, fără niciun fel de rude. Nu se pregătea să se însoare şi schimba fetele ca pe tuburile de pastă de dinţi. Azi Sveta, mâine Lena, poimâine Natașa...
Găsea femei, de regulă, la discotecă, unde mergea cu o frecvenţă de invidiat, de trei ori pe săptămână. Avea vreo douăzeci de ani, vârsta tocmai bună pentru a se bâţâi în întuneric în bubuitul îngrozitor. Dar pe Ksiuşa a pescuit-o într-o staţie de autobuz. Andrei avea o rablă veche, cumpărată după moartea părinţilor. Venind acasă într-o seară târziu, a văzut o frumuşică. Era, în mod evident, îngheţată. A frânat şi a strigat:
— încotro?
— Ce te interesează? a zâmbit fata.
Andrei şi-a dat seama că e mai mare decât i se păruse la prima vedere, dar nu s-a întristat. Chiar îi plăcea când partenera era mai în vârstă. Cu una ca asta e mai simplu, nu face nazuri. Au petrecut seara plăcut. Dimineaţă fata şi-a băut cafeaua şi a întrebat:

— Locuieşti singur?

— Singur, a confirmat Andrei.

— Lasă-mă să stau şi eu o săptămână aici.

— Eşti fără de adăpost? a zâmbit cavalerul.

— Aproape, i-a răspuns în acelaşi ton şi ea.

— Dormi pe stradă? a înţepat-o Andrei.Nu, asta nu, a zâmbit

Ksenia.

— Şi atunci?

— Păi, soţul a început să facă figuri, a spus oftând noua

cunoştinţă.

— Cum aşa, s-a minunat Andrei. Ce, e aşa de rău?

Ksenia a oftat greu şi s-a apucat să povestească detalii

sfâşietoare.

Se căsătorise din mare dragoste cu un băiat pe care îl cunoscuse în urmă cu abia trei săptămâni. Se dovedise că locuia în Podmoskovie şi a dus-o pe tânăra soţie la el, în satul Selihovo. Ea a regretat fapta nechibzuită chiar de a doua zi, când şi-a dat seama că noile rude sunt alcoolici cu state vechi, iar ea, în calitate de tânără noră trebuia să aibă grijă de casă, livadă şi vite.

Nu trecuse nici o lună când dragostea pătimaşă s-a stins şi Ksiuşa a început să se gândească la plecare. Nu a reuşit imediat. Soţul viclean, care primise o servitoare gratis, îi ascunsese buletinul, şi a fost nevoită să-l caute trei zile prin toate ungherele.

în cele din urmă cărticica s-a dovedit a fi în cocina porcilor, după o grindă, şi Ksiuşa a fugit, aşteptând clipa în care rudele dragi s-au îmbătat tun.

Când a ajuns din nou la Moscova, şi-a spus că toate necazurile s-au terminat, dar nici vorbă de aşa ceva. Mai întâi soţul părăsit suna întruna la telefon, după care a venit şi a rezolvat simplu problema cu fugara, ţărăneşte, lovind-o până a umplut-o de vânătăi.

De atunci Ksiuşa se temea să rămână singură în casă şi nu ştia ce să facă.

— Ei, da, a oftat Andrei, astea da probleme! Poate găseşte pe altcineva şi va renunţa la tine.

— Păi unde să găsească o asemenea proastă? şi-a plesnit mâinile Ksiuşa.
— Hai să-i trimitem o telegramă că ai murit, i-a propus cavalerul.

— N-o să creadă, a oftat ea, uite, dacă ar fi vorba de un certificat

de deces...

— Da' cum să faci rost de el? a zâmbit Andrei. Şi atunci i-a venit

în minte o idee minunată.
— Ascultă, un prieten al meu are o soră care lucrează la spital. Să vorbesc, poate face ea rost de o adeverinţă despre moarte subită, pentru beţivii tăi e bună şi una ca asta. Numai să aibă o ştampilă. Sunt de la ţară, sunt creduli.

— Grozav, a spus entuziasmată Ksiuşa, dar o să fie de acord?

Andrei a chicotit:
— Avem cum s-o abordăm. Fata, la drept vorbind, e respingătoare şi nu mă agreează, dar cea mai bună prietenă a ei, Nadka, e viitoarea soţie a lui Vadka. Ea e gata să facă orice pentru Nadka. Şi Nadka e plină de recunoştinţă faţă de mine, nu-ţi fie teamă, o să-ţi scrie adeverinţa.
Ksenia îi plăcuse foarte mult lui Andriuşa şi voia cu orice preţ s-o ţină lângă el.
Nadia nu i-a înşelat aşteptările. Ksiuşa a primit hârtia şi a trimis-o rudelor. O săptămână a locuit cu Andrei, dar într-o bună zi de luni, când s-a întors de la serviciu, băiatul nu şi-a mai găsit iubita. Ksiuta dispăruse, parcă se evaporase, luând cu ea trei sute de dolari puşi deoparte de proprietar pentru concediul de vară.

— Unde s-a dus? întrebai. Vânzătorul de rujuri ridică din umeri:

— Habar nu am.

— Ştii unde lucra?

— Nu, se pare că învăţa.

— La ce facultate?

— Dracu' mai ştie, ori de economie, ori de pedagogie...

— Şi ce, nu ştii nimic despre ea?

— Nu, dădu din cap băiatul.
— Te-ai culcat cu ea o săptămână întreagă, mă indignai, oare chiar nu ai aflat nimic despre prietenii ei, de exemplu?
— Patul nu e prilej de cunoştinţă, mi-o tăie Andrei, nu a spus nimic, numai despre soţul beţiv.
Am oftat. Generaţia Pepsi nu prea e curioasă.
Am ajuns acasă într-o dispoziţie groaznică. Trebuia să recunosc, căutarea Tatianei Mitepaş intrase definitiv în impas. Zece mii de dolari îmi făceau cu mâna, şi eu nu aveam s-o găsesc niciodată pe fata asta alunecoasă.
Nici nu am apucat că intru, că Seriojka a şi început să urle:
— Lampudel, pe unde ai umblat?
— Cu treabă! strigai la rândul meu, dându-mi jos cizmele de care mă săturasem umblând toată ziua.
— Ce treabă, se indignă Iulia, ieşind în hol, uită-te la ceas! Dacă...
Dar Iulecika nu mai apucă să termine fraza. Mai întâi rămase aşa cu gura deschisă, apoi spuse cu greu:

— O, drace, Lampa, ce-i cu tine?

— îţi place? întrebai.

— Seriojka, începu să urle Iulia, Seriojka, vino aici, repede!

— Ei, ce s-a întâmplat? bolborosi nemulţumit soţiorul. Arde? E

inundaţie?
Iulia arătă cu degetul în direcţia mea:
— Priveşte!
— Ei, continuă Serioja să protesteze, ce, n-am mai văzut-o pe Lampudel, mare noutate!

Privirea lui se concentră asupra mea şi începu să ţipe:

— Doamne! Ce-i asta?

— Aha, remarcă mulţumită Iulia, ai văzut şi tu în cele din urmă!

— Ce ţi-ai făcut? începu să urle Seriojka. E o catastrofa!
— Dar, după mine, e tare, îmi exprimai eu dezacordul, aruncând o privire în oglindă, şi a costat, apropo, deloc puţin, nouăzeci de dolari!
Seriojka, Iulia şi Kiriuşka, venit şi el la auzul gălăgiei, au rămas muţi. Am pornit mândră spre dormitor, era timpul să mă odihnesc după greutăţile zilei.
Dimineaţă, Katia, privind la capul meu multicolor, întrebă sfioasă:
— Lampuşecika, poate că te duci la coaforul meu? E un maestru minunat, vopseşte extraordinar, tunde...
— în fine, cred că nu mai are ce tunde, zâmbii eu, pipăind şuviţele zburlite în toate părţile.
— Ei, atunci să te vopseşti, nu se linişti Katia şi spuse repede: Deşi te prinde foarte bine varianta asta extremă...
Mă săturasem însă să mă prefac entuziasmată şi spusei posac:
— Poţi să nu faci eforturi. Ştiu şi eu că arăt ca un porc spinos turbat. Hai, sună-ţi maestrul.
Katerina luă telefonul şi, după ce ciripi vreo două minute, spuse mulţumită:
— Pregăteşte-te repejor şi du-te repede pe aleea Razduvaev. între centrul de pâine şi uşa CEC-ului, ai grijă să nu confunzi.
— Mi s-a vopsit părul, nu creierul, spusei eu punându-mi scurta.
— Nu ştiu ce să mai cred, bâigui Katiuşa, ce minte poţi să ai să te „vopseşti" aşa?!
După ce am văzut coaforul mic, cu numai două fotolii, la drept vorbind, m- am întristat. Niciodată un specialist bun nu lucra într-un asemenea loc. Pereţi coşcoviţi, o oglindă întunecată şi apa care picura întruna din robinetul stricat...
La fereastră un tânăr înalt, slăbuţ, îl rădea pe un zdrahon mare cu gâtul ca o coloană.

— Pe cine căutaţi? se interesă deloc amabil frizerul.

— Pe Maksim, m-a trimis Katia Romanova.

— Vă ascult, continuă el, fără să lase maşina de ras.
Moralul îmi căzu de tot. Doamne, ce proastă a trebuit să fiu să apar acolo, în vizuina aia de gândaci! Şi de unde am tras eu concluzia că aşa un specialist bun are Katia? E suficient să-mi amintesc ce grozăvie se întâmpla cu părul ei! Şi acum se vedea că de tunsoare se ocupă un frizer.
După ce-l lăsă pe tânărul ras, Maksim scoase un prosop vechi găurit şi plin de pete care nu ieşiseră la spălat, îl înfăşură în jurul gâtului meu şi se interesă destul de indiferent:

— Cum să vă fac?

— Nu ştiu, bâiguii eu încet, vedeţi şi dumneavoastră...

Maksim ciufuli ceea ce rămăsese din părul meu şi apucă oftând

foarfecele.

— Numai să nu fie zero! murmurai eu şi mai îngrozită.
— Nu te teme, pufni maestrul, oricum nu va fi mai rău.
M-am încruntat şi am început să ascult ţăcănitul ritmic şi zăngănitul foarfecelor.
— Dacă nu e secret, întrebă Maksim, unde v-aţi colorat aşa?
— La salonul „Yves Saint-Laurent", varianta de iarnă, recunoscui eu onestă.
— Aha, am înţeles, spuse maestrul şi îmi puse o căciuliţă de cauciuc, „Yves Saint-Laurent", deci e super...
Peste două ore mă uitam în oglindă şi nu-mi puteam crede ochilor. Desigur, niciodată nu mai avusesem o tunsoare aşa de scurtă, dar trebuie să recunosc că îmi venea incredibil de bine. Părul căpătase o culoare uniformă de un şaten deschis, iar bretonul avea un reflex uşor roşcat.
— Grozav! nu mă putui abţine.
— Nu chiar, răspunse serios maestrul, dar, din păcate, este tot ce am putut face. Dacă veţi veni regulat, o să vă redau culoarea naturală, deocamdată o să arătaţi aşa.
— Pur şi simplu aveţi talent, nu mă potolii, de ce lucraţi într-un asemenea loc, să vă fi dus...

— La salonul „Yves Saint-Laurent", râse Maksim, nu mulţumesc, am o grămadă de clienţi, apropo, nu locul îl sfinţeşte pe om, ci omul sfinţeşte locul. Vă costă patru sute de ruble.
Bucuroasă că nu mi-a cerut o sumă imposibilă, am deschis gentuţa, însă am scăpat-o imediat pe jos. Conţinutul s-a împrăştiat pe linoleum.
Maksim s-a aplecat şi s-a apucat să strângă mărunţişurile - chei, pieptăn, o mică oglindă, agenda de telefon... Ultima s-a aflat în mâinile lui fotografia Kseniei. Uitându-se la ea cu interes, m-a întrebat:
— E cunoştinţa dumneavoastră? Ce mai face, s-a căsătorit, totul e bine?

— O ştiţi pe Ksenia? mă minunai.

— Da... în linii mari, pufni Maksim, se poate spune şi aşa.

— De unde? Maksim începu să râdă.
— Dar nu mi-aţi răspuns! Sunt extrem de interesat, s-a căsătorit Oleg Iakovlevici cu ea? Mi-e ruşine să-l întreb direct pe el.

— Pisemski? Maksim dădu din cap:

— îl cunoaşteţi şi pe el?
— Se tunde aici, explică tânărul, e un bărbat minunat, tare aş mai fi vrut să- 1 ajut, de aceea am intrat în aventura asta!

— în care?

Maksim începu să râdă:

— Ei, e un fleac.

Dar eu simţisem deja o urmă, eram ca un ogar.
— Ascultaţi, Maks, Oleg Iakovlevici s-a căsătorit cu Ksiuşa, au trăit fericiţi un an, dar mai apoi fata a dispărut şi el m-a angajat să-i găsesc soţia.
— Sunteţi de la miliţie? se minună coaforul. Nu păreţi.

— Nu, lucrez ca detectiv particular şi vă rog mult, spuneţi-mi ce ştiţi.
— Dacă e vorba de asta, bolborosi coaforul, atunci de aceea Pisemski a venit zilele trecute aici negru la faţă! Eu, păcatul meu, mi-am zis că are probleme cu afacerile, dar uite despre ce era vorba...
Am mers într-o cămăruţă în spatele salonului şi Maksim a băgat în priză ceainicul.
— Numai, dacă se poate, spuse el deschizând o cutie cu nes, să nu povestiţi de rolul meu în povestea asta, deşi nu am făcut nimic rău.
— N-o să spun, jurai eu.
De fapt, i-aş fi promis orice, numai să aud vreo informaţie despre Fedina.
Maksim turnă într-o cănuţă vrei cinci linguriţe de zahăr tos, amestecă cu grijă şi se apucă să povestească, sorbind din când în când lichidul extrem de dulce.
Avea o clientă permanentă, Liuba Toropova. Venea să se tundă şi să se coafeze deja de zece ani. O femeie frumoasă, nu era capricioasă, nu făcea nazuri, nu avea pretenţii exagerate şi plătea fără să se târguiască. în acei ani mulţi s-a legat între ei un fel de prietenie.
Maks ştia despre Liuba multe lucruri interesante. De fapt, de regulă, coaforii trebuie să asculte de la clienţi tot felul de poveşti. Iar Maksim avea condiţii ideale pentru spovedanie. Lucra singur, nimeni nu trăgea cu urechea, se dezlega astfel limba oamenilor. Liuba nu constituia o excepţie. Mai întâi s-a plâns de soţul alcoolic, apoi a spus că s-a despărţit.
— Nu-i nimic, o liniştise coaforul, o să mai găseşti fericirea, la anii tăi...
— Da, spusese lung Liuba, că tot nu am nimic al meu în afară de o garsonieră amărâtă, cine are nevoie de aşa ceva?
— Nu pune la suflet, o ţinea pe-a lui Maksim.
Peste o vreme şi-a dat seama că în viaţa Liubei există două chestiuni dureroase: situaţia familială şi finanţele. Când se aşeza în fotoliu, Toropova povestea neobosită despre prietenele sale care îşi găsiseră nişte parteneri de viaţă foarte buni, apoi schimba discuţia amintind despre cei care, în opinia ei, dispuneau de avere.

Maksim, care se obişnuise în anii numeroşi de lucru ca oamenii să nu asculte cu prea mare atenţie tot ce li se spune, scotea din când în când câte un „da, da" sau „ei, ei". Dar Liuba nu prea era interesată de opinia lui, mult mai important era pentru ea să se descarce, să-şi verse veninul şi emoţiile negative. La drept vorbind, nu era prea cumsecade şi, când vorbea de cunoştinţele norocoase, adesea era răutăcioasă, tot spunea:
— E o aşa urâţenie, şi a dat de un soţ aşa de frumos, şi mai are şi mulţi bani, of, de ce nu am eu un noroc aşa de mare!
— Totul o să fie bine, promitea Maksim fără să se gândească, uite, o să vezi, o să apară soarele şi pe strada ta.
în urmă cu un an şi jumătate Liuba, cu o înfăţişare vicleană, se aşezase în fotoliu şi bolborosise:
— Uite ce-i, Maskiuşenka, vreau să-ţi cer un serviciu.
— Spune, a încurajat-o coaforul, crezând că va auzi o rugăminte referitoare la o tunsoare pe datorie.
Dar Liubaşa a început să vorbească despre altceva. Avea o prietenă, Ksiuşa. O fată minunată, inteligentă şi frumoasă, dar şi ea lipsită de noroc. în loc de bărbaţi cuviincioşi până atunci întâlnise numai cretini, jigodii şi beţivani. Ksiuşa ar fi renunţat cu totul la visele de fericire, dar deodată s-a îndrăgostit şi, în plus, de un om uimitor de plăcut. Nu era frumos, avea un aspect perfect normal, nu bea, nu era căsătorit şi, lucrul cel mai important, era bogat. Exista o singură problemă, fata nu ştia cum să facă cunoştinţă mai bine cu obiectul pasiunii sale.
— Bine, şi eu ce rol să am în toată povestea asta? se minunase sincer Maksim.
Liuba a zâmbit larg:
— Poţi să dai o mână de ajutor!
— Păi, cum?
A rezultat că obiectul iubirii fetei, Oleg Iakovlevisi Pisemski, se tundea la Maksim.
— Sună-mă şi spune-mi când îşi va programa domnul ăsta un tuns, a ciripit Liuba. Ksiuta o să vină mai înainte şi o să stea ascunsă într-o cămăruţă. Ai o intrare de serviciu spre cealaltă stradă, nu?
— Da, a confirmat Maks, fără să înţeleagă unde bate Liuba.

— Bine, şi când o să începi să-i aranjezi părul cu foehnul, l-a lămurit Toropova, o să-i spui Ksiuşei şi ea va ieşi în curte.
— De ce? nu se prindea Maksim.
— Nu te priveşte pe tine, a dat din mână Toropova, lucrul cel mai important e să-i dai de ştire când te apropii de sfârşit. Ne-am gândit să se ciocnească din întâmplare.
Maksim n-a văzut nimic criminal în rugăminte. Dacă fata voia să facă cunoştinţă cu Pisemski, ce era rău în asta? Oleg Iakovlevici nu era căsătorit, poate asta era soarta lui.
Peste o săptămână planul gândit a fost pus în aplicare. Oleg Iakovlevici s-a tuns foarte liniştit, fără să-i treacă prin minte că în cămăruţă s-a ascuns, fără să scoată un sunet, Ksiuşa. Când treaba a ajuns la final, Maks a bolborosit:

— Vă rog să mă scuzaţi, am uitat peria. Apoi a intrat în camera

din spate şi a spus:

— Gata, peste vreo zece minute e liber.

Ksiuşa a dat din cap şi s-a strecurat ca un şarpe în curte. După ce a terminat să-l tundă pe Oleg Iakovlevici, Maksim s-a dus la fereastră şi a început să fumeze. Mai departe totul s-a desfăşurat sub privirile lui. Maestrul a văzut că maşina lui Pisemski a pornit încet şi imediat a zburat asupra ei de după colţ Ksiuşa. Agitându-şi mâinile, fata s-a prăbuşit sub roţi.
Oleg Iakovlevici a sărit pe carosabil şi s-a aplecat asupra „victimei". Peste cinci minute, când Pisemski, palid, a urcat-o pe fată în maşină, Masksim doar dădea din cap. „într-adevăr, viclenia femeilor nu are limite! Ca să vezi ce pot să scornească!"
Din ziua aceea Liuba n-a mai apărut la coafor, şi Maksim nu a mai avut de la cine să afle dacă treaba a avut succes. Pisemski continua să vină regulat, dar el nu se confesa maestrului, limitându-se la discuţii despre starea vremii şi cursul dolarului. Maksim se jena să-l întrebe pe bărbat dacă e căsătorit sau nu. Dar curiozitatea este un lucru groaznic, de aceea tânărul nu mai rezistase când văzuse fotografia Ksiuşei.

— Ştiţi adresa Toropovei?

— O aveam pe undeva, bolborosi maestrul şi căută în agenda de telefon. Vreo două minute tot luă la rând paginile şi spuse în cele din urmă:

— Aleea Podlipovîi 9.

Mi-am pus căciuliţa pe părul uşor umed şi m-am îndreptat spre metrou. Vântul rece, pătrunzător de decembrie îmi sufla sub scurtă. Sub picioare era numai gheaţă, tocmai bine să-ţi pui patinele. Dar nu simţeam nici cel mai mic disconfort. în urmă cu vreo două zile Kiriuşka, inventiv şi şmecher, lipise de tălpile cizmelor mele câte o bucată de şmirghel fin. Să spun drept, nu era prea comod să te deplasezi la metrou sau la magazin, dar nu-ţi mai era frică de polei. De fapt, puţin îmi păsa. Cel mai probabil draga de Liuba Toropova o ştia foarte bine pe Tatiana Mitepaş, din moment ce pusese la cale un întreg spectacol cu ajutorul naivului Maksim. Interesant, oare ce profesie avea tipa? Poate regizoare? Sau scriitoare profesionistă? Bine gândit, să sari sub roţile maşinii nefericitului Oleg Iakovlevici. Firesc, omul speriat a dus-o pe fată la medic. Doar chiar el mi-a povestit cum şi unde a făcut cunoştinţă cu Ksiuşa. Chiar a spus şi numele coaforului, Maksim. Puteam să fi pornit imediat pe urma asta. Dar cine să ştie că accidentul era doar o înscenare reuşită făcută de două femei extrem de viclene?

Ocărându-mă din toate puterile pentru lipsa de imaginaţie, am ajuns pe aleea Podlipovîi şi am sunat la uşa apartamentului. Dar nimeni nu se grăbea să-mi deschidă. în spatele uşii capitonate nu se auzea niciun sunet, linişte deplină, doar sunetul soneriei.

După ce am stat vreo cinci minute, m-am aşezat pe pervaz. Probabil Liuba era la serviciu. Nu voiam să mă duc acasă şi, după ce am scos din buzunar noul roman al Daşkovei, am început să citesc cu plăcere.

Dar nici nu a apucat acţiunea să ajungă la primul cadavru, că uşa de la apartamentul vecin s-a şi deschis larg şi pe scară a ieşit, cu găleata de gunoi, o femeie zveltă, cu părul negru.

— Aşteptaţi pe cineva? se interesă ea vigilentă, deschizând ghena.

— Pe Liuba Toropova, răspunsei politicos.

— A plecat.

— Unde?

Vecina ridică din umeri:

— Se pare că la Istanbul.

— Pentru mult timp?

— Nu pot să spun sigur, pentru vreo trei zile.

— Uite ce ghinion, bolborosii.

— Dar cine sunteţi? se interesă femeia.

— O cunoştinţă, rudele din străinătate i-au trimis o scrisoare...
— Probabil de la mama din America, se bucură vecina, sunaţi la Şeremetievo, staţi să vă dau telefonul.
— De ce? mă minunai.
— Păi, Liuba lucrează ca stewardesă, întrebaţi când se întoarce, sau, dacă vreţi, îi las eu mesaj.
— Mai bine sun, mă bucurai.
Femeia amabilă aduse un bileţel. Scria cu litere mari, clare - Pisemskaia Liubov Olegovna...
— Vă rog să mă iertaţi, întrebai aiurită, dar se pare că are alt nume.
— Toropova, zâmbi vecina, este după soţ. Liubocika a divorţat, dar a păstrat numele. Pur şi simplu o ştiu de mulţi ani, am scris mecanic Pisemskaia.
— Tatăl ei e Pisemski Oleg Iakovlevici? întrebai eu încet, simţind că nu-mi mai funcţionează creierul.
— Nu l-am văzut niciodată, spuse vecina vorbăreaţă, a venit aici singură. De fapt, pe mamă am întâlnit-o, dar pe tată niciodată.

Am chemat mecanic liftul, am coborât şi am intrat la metrou. Mintea mi-a revenit abia în staţia „Biblioteka Lenina". După ce am

1

cumpărat o clătită cu carne şi un păhărel de cafea, am încercat să pun încet în ordine piesele şaradei. De ce, ne-am putea întreba, fiica lui Oleg Iakovlevici Pisemski i-o oferă acestuia pe prietena sa în calitate de soţie? Ţin minte că „Regele benzinei" spunea că nici fiica, nici soţia nu au venit la el la închisoarea Butîrka şi nu i-au adus niciodată nici mâncare, nici ţigări... Atunci Pisemski şi-a spus că nu mai are rude. Nu aveau relaţii, deveniseră de fapt nişte străini. Şi atunci ce rost avea spectacolul ăla?Fără să fi ajuns la vreo concluzie, m-am târât până acasă, am înjghebat masa de prânz şi m-am prăbuşit pe pat. în apartament era o linişte adâncă. Câinii dormeau grămadă pe canapeaua Katiei, pisicile se instalaseră în camera lui Kiriuşka. Aveam capul golit, ca o oală de supă după o seară de duminică. Niciun gând! Oare unde putea să se ascundă fata?

După ce am trecut în revistă toate variantele posibile, extrem de disperată, am decis să-l sun pe Saşa Zolotoi. Dacă îşi adusese deodată aminte de ceva? Dar mai întâi trebuia să găsesc numărul de telefon, era scris pe o bucăţică de hârtie şi parcă se evaporase. După ce am scuturat poşetuţa, am oftat. Poate că am pierdut hârtiuţa cu telefonul când am răsturnat geanta pe podeaua coaforului. Nu aveam ce face, trebuia să mă adresez din nou lui Burlevski.

La biroul lui Fiodor nu răspundea nimeni, dar pe mobil răspunse imediat:

— Alo.

— Vă rog să mă scuzaţi, începui să bâigui, am un ghinion aşa mare, am pierdut numărul de telefon al lui Zolotoi, mai spuneţi-mi-l o dată...

— Cine e? se interesă tăios producătorul.

— Cum, nu m-aţi recunoscut? Sunt eu, Evlampia Romanova. Se

lăsă tăcerea, apoi Fiodor întrebă nesigur:

— Cine?

2

— Evlampia Romanova, detectiv particular... Tare interesant, oare deja m-a şi uitat?Totul e în ordine cu dumneavoastră? întrebă pe neaşteptate Burlevski.
— Absolut, răspunsei extrem de nedumerită, dar ce trebuia să se întâmple?
— Nu, nu, nimic, spuse repede Fiodor, ştiu că bântuie o gripă groaznică, aveţi o voce ciudată, răguşită, am crezut că sunteţi bolnavă. Nici nu v-am recunoscut la început.
Doamne, ce grijuliu mai era!
— Mă simt minunat, sunt vioaie şi proaspătă ca un trandafir de mai, îl asigurai, daţi-mi vă rog numărul de telefon.
— Imediat, răspunse cumva agitat Burlevski.
De data asta, pentru a fi sigură, am scris cifrele în agendă. Dar în ziua aia chiar că aveam ghinion. Nimeni nu răspundea la Zolotoi. De supărare mi-a venit să arunc telefonul în fotoliu, dar tocmai atunci a început să piuie insistent.
— Ascultă, Evlampia, se auzi din nou vocea producătorului, din câte am înţeles, o cauţi pe Tatiana Mitepaş?
— Da.
— Dacă vrei să ştii, ea vine azi, la douăsprezece noaptea, la următoarea adresă: strada Povorova 12.
— Dar apartamentul, la ce apartament? strigai eu, sărind de nerăbdare.
— Stai puţin, mă răcori producătorul, la adresa asta e o casă abandonată, cu etaj, gen baracă. Urcă şi mergi în capătul coridorului, până la ultima uşă.
— Şi ce face ea acolo?
— A făcut tot felul de prostii şi acum se ascunde de toţi, pufni Fiodor, să nu te duci înainte de miezul nopţii, ai înţeles?
— Am înţeles.
— Şi uite ce-i, vorbeşte cu Tanka, convinge-o să se întoarcă la mine, o să primeşti pentru asta trei mii de dolari, e clar?
— Cum să nu!
— Bine, foarte bine, a, să nu uit, te rog, să nu spui nimănui unde mergi, bine?
— Niciodată nu le-am spus alor mei de treburile mele!
— Ei, bravo, încuviinţă Fiodor, dacă îţi îndeplineşti bine treaba şi o aduci cu frumosul pe Tatiana, o să-ţi dau cinci mii!

— Tocmai aţi promis trei! Fiodor râse:

— M-am răzgândit, adu fata în apartamentul meu şi primeşti onorariul. Dar cu o singură condiţie - să nu spui nimănui nimic, nu vreau ca oamenii să afle de afacerile mele personale.
— Daţi-mi adresa, îl grăbii, şi mai spusei: Nu vă îndoiţi, o aduc în dinţi.
Fiodor hohoti scurt şi închise. Plină de entuziasm, zburai la baie. Ziua care începuse mizerabil promitea să se încheie ca o adevărată sărbătoare. Dădusem de urma Tatianei, prin urmare Pisemski avea să-mi dea zece mii şi o să mai primesc altele cinci de la Fiodor.Din cauza perspectivei luminoase îmi transpirau mâinile. Ceasul arăta opt. Trebuia să apară ai casei. Şi chiar aşa, în broască începu să scârţâie cheia şi intră în fugă Kiriuşka.

— Doamne, exclamai, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Kirka.

— De ce ai scurta aşa murdară?
— Unde? se minună băiatul şi se apucă să-şi examineze scurta matlasată. A, asta! Scuză-mă, am jucat fobal, am fost portar.
Fotbal? Iarna?
— Dă-o jos imediat, comandai eu, ridicând ceea ce dimineaţă fusese o scurtă de culoare verde-deschis iar acum semăna cu un castravete putrezit, şi ducând-o în baie.
Seara a decurs ca de obicei. Cina, plimbarea câinilor...
După ce scurta curată şi aproape uscată a fost pusă pe umeraş, m-am aplecat pentru a închide uşiţa maşinii de spălat, şi sub ea, chiar lângă perete, am văzut ceva neclar. A trebuit să trag maşina. Pe jos se afla zgarda scumpă a lui Maurice, cea lată, albastră, cu medalion.
— De unde ai luat-o? întrebă Katia când văzu că intru în bucătărie cu zgarda.
— Probabil ai scăpat-o din greşeală sub maşină, când l-ai spălat în prima zi pe Maurice, păcat că nu am găsit-o mai devreme şi a trebuit să cumpărăm alta.

— Nu-i nimic, răspunse Katia, o să aibă două acum.

Am aruncat şuviţa de piele albastră pe pervaz şi am căscat

intenţionat.

— Mă duc să mă culc.

— Şi eu, răspunse Katia, mi se închid ochii.

în apartament s-a instalat treptat liniştea. Pe la unsprezece am ieşit încetişor pe coridor. După ce alergaseră toată ziua, toţi ai casei dormeau liniştiţi. Numai Mulia şi Ada, când au văzut că stăpâna se duce în hol, au început să hămăie tare.

— Ei, pst, şuierai eu, ia te uită, mopşi de pază.

Câinii au tăcut, scoţând din când în când câte un mârâit nemulţumit.

Afară nu era nici ţipenie. Moscoviţii se închiseseră în apartamentele călduroase, se cufundaseră în paturile confortabile şi acum fie se odihneau liniştiţi, fie se uitau la televizor. Părea că nu mai e nimeni în toată lumea, numai Evlampia stătea în curtea bătută de toate vânturile.

„Nu-i nimic" am început să mă îmbărbătez „doar e vorba de bani adevăraţi! Păi, unii oameni pentru o sută de ruble vând toată ziua crenvurşti pe stradă."

Dar oricum era neplăcut. Am mers cu metroul până la „Avtozavodskaia". Un miliţian vorbăreţ, care flecărea cu o fată, mi-a explicat în detaliu unde e strada Povorova:

— La dreapta, a doua la stânga şi înainte, aţi înţeles?

Am dat din cap şi am pornit spre strada sumbră de decembrie. Cu cât mă îndepărtam mai mult de metrou, cu atât întâlneam mai puţini oameni, iar sfârşitul drumului l-am parcurs într-o singurătate mândră. Casa pe care o căutam se afla în fundul unei curţi. Niciuna dintre ferestre nu era luminată, iar uşa de la intrare se ţinea într-o singură balama, care scârţâia ameninţător sub rafalele de vânt. Am intrat curajoasă în scară. Inima mi se strânsese de groază, erau, probabil, mulţi şoareci în zonă! Din copilărie mă temeam îngrozitor de întuneric, rozătoare, bandiţi şi violatori. Mă rog, ultimii nu aveau să apară, puteau să găsească o fată mai simpatică, nu aveau nici ce să-mi ia, prin urmare, duşmanii principali erau şoarecii.

„Gândeşte-te la bani, la minunaţii, scumpii dolari", mi-am spus şi am urcat la etaj.
în cele din urmă în faţă mi s-a deschis un coridor lung sumbru, întunecat, ca un mormânt.
„Nu te duce acolo" şoptea încet vocea interioară.
„Ce să spun!" a răspuns vocea raţiunii şi a comandat: „Hai, dă-i înainte şi nu uita de parai!" Cu picioarele tremurânde am ajuns cu greu până la ultima uşă şi am deschis-o cu o smucitură. în faţa mea a apărut o mică încăpere în formă de penar. Fereastra era luminată de felinarul de pe stradă şi în razele lui de un galben palid am observat un pat acoperit cu cârpe, o masă acoperită cu ziare şi un şifonier uriaş, de necuprins. Lângă pervaz se afla un om. Lumina îi bătea în spate, aşa că faţa lui părea neagră. De fapt, Tatiana - numai ea putea fi - avea haine de culoare închisă şi arăta ca Zorro.
— Tania, spusei eu cât se poate de blând, nu vă speriaţi, vreau pur şi simplu să stau de vorbă cu dumneavoastră şi să vă ajut.
Fata întinse încet mâna şi lumina felinarului alunecă pe un oţel strălucitor, în aceeaşi clipă se auzi un pocnet încetişor, ca şi cum ar fi fost scos dopul de la cadă.
Trupul acţionă mai repede decât mintea. Picioarele o luară imediat la goană pe coridor şi fugii spre ieşire, fără să văd nimic în întunericul mormântal. în spate, respirând greu, alerga Tania. Nu mai trăgea, în mod clar aştepta până ce aveam să ajung afară, ca să devin, la lumina aceluiaşi felinar, o ţintă mai bună. Aproape pierzându-mi capul de groază, zburai până la ieşire şi atunci a izbucnit lumina şi chiar deasupra mea a început să bubuie o voce ca de tunet:
— Culcat, mama ta!
M-am trântit pe podeaua mizerabilă şi, folosindu-mă iute de coate şi de genunchi, m-am târât înainte. Lumina orbitoare mă lovea în faţă şi, în mod paradoxal, vedeam mai rău decât în întuneric. înainte de asta distingeam nişte contururi, acum nimic - lumina strălucitoare, ca un bliţ, inunda totul în jur.
Pe lângă mine, cu zgomote şi înjurături îngrozitoare, fugeau oameni, cineva m-a călcat cu cizma pe mână şi am început să plâng, ca un câine bolnav.

— Stai, javră! răsună în depărtare.

în spate se auzi un bubuit şi un strigăt sălbatic. Deodată totul se potoli.

— E în ordine, băieţi, începu să urle o voce plină de bas, şi-a rupt picioarele!

— Şi nu minte? strigă cineva deasupra urechii mele.

— Nu, strigă tare primul, aproape că îi ies oasele afară!

— Aşa-i trebuie, spuse cu răutate al doilea şi, după ce mă apucă de guler, mă puse dintr-o smucitură în picioare. Poţi să mergi? Dădui din cap.

— Atunci, hai!

Lumina s-a stins şi s-a lăsat un întuneric mormântal. într-o clipă piciorul meu drept se scrântise şi am pornit cu spatele chiar spre trepte.

— Ai grijă pe unde mergi, mă certă supărat însoţitorul, care mă ridică din nou cu o smucitură de pe scară.

— Nu am la mine dispozitivul pentru vedere nocturnă, mă enervai, ce mă apuci aşa de gât ca pe o pisică?

— îşi mai arată şi colţii, pufni bărbatul, şi ieşirăm în curte. Spaţiul mic se dovedi a fi plin de maşini, iar într-un troian se afla Tatiana gemea. Lângă ea, legănându-se pe călcâie, era un miliţian, alături doi bărbaţi în costum. Unul dintre ei se întoarse şi-l recunoscui pe Volodia Kostin.

— Bună seara, Albă ca Zăpada, zâmbi maiorul, nu prea arăţi bine, scurta ţi- e plină de noroi, mutra plină de funingine, ce-ai făcut, ai ieşit pe horn?

Tăceam, fără să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Ei, ia vino-ncoa, porunci prietenul.

— Ştii cine e? întrebă arătând spre fata care gemea.

Mă uitai la siluetă. Stătea culcată pe spate, blugii negri erau rupţi şi sub ei se întindea o baltă de sânge. Geaca de culoare închisă era sfâşiată, faţa era acoperită de o cagulă tricotată, numai în tăieturile ei străluceau febril ochii.

— Ei, mă grăbi maiorul, cine e, după tine?
— Tatiana Mitepaş, cunoscută şi ca Ksenia Fedina, răspunsei şi adăugai: Chemaţi Salvarea, o doare.
— Vine acum! dădu din mână Kostin. Mitepaş, spui? Acum uită-te. Se aplecă şi cu o mişcare rapidă trase masca tricotată. Se auzi un strigăt sălbatic, tresării şi mă holbai la faţa aia. Aveai de ce să-ţi pierzi minţile. Pe zăpada murdară, gemând întruna, se afla Fiodor Burlevski.în noaptea aceea nu am mai dormit. Mai întâi Kostin mi-a scuturat tot sufletul, cerându-mi să-i povestesc în ordine aventurile mele. Dar nici nu am apucat să deschid gura, că Volodia l-a chemat pe Slava Samonenko şi pe încă doi bărbaţi necunoscuţi în nişte pantaloni tare boţiţi.
— Şi acum încă o dată, de la început, comandă maiorul.
— Niciodată! mă enervai. Tocmai am povestit...
— Ascultă, Lampa, şuieră Kostin, povesteşte încă o dată, că-ţi duce dorul arestul preventiv, şi acolo ştii tu ce greu e, scaunul...
— Ştiu, ştiu, oftai, mobilă de fier şi e fixată de podea, iar la toaletă curge mereu apa.

— De ce? întrebă aiurit Kostin.

— Pentru că nu sunt rezervoare, explicai. Samonenko începu să

necheze şi întrebă:

— Tu, Vladimir, poate că nu ştii cum arată closetul, dar Lampa e la curent. Apropo, ce mai fac mopşii? O să am şi eu un pui?

Eu nu umblu prin celule, pufni maiorul, şi nici nu mă uit la closete, pentru asta sunt alţi angajaţi. Bine, încă o dată, de la început

.M-am apucat să prezint încet faptele. Am fost trimisă acasă pe la patru dimineaţa. Dar imediat ce am intrat pe vârfuri în hol, uşile camerelor au început să se trântească şi ai casei, ciufuliţi, au cerut explicaţii. A trebuit să mă căiesc pentru a treia oară. Am fost lăsată să dorm numai la şapte dimineaţa. M-am întins pe canapeaua strânsă, le-am apropiat mai mult de picioarele

îngheţate pe Ada şi Mulia şi, simţind cum mi se încălzesc tălpile, m-am cufundat în mlaştina moale a somnului.

— Hei, Lampa, se auzi imediat la ureche. Doamne, abia

închisesem ochii.

— Ei, ce mai e? gemui eu, încercând fără succes să-mi dezlipesc pleoapele, lăsaţi-mă să mă odihnesc.
— Ajunge, porumbel călător, mârâi o voce de bărbat, e timpul să vii la cină.
— Cum? mă minunai eu şi mă aşezai mecanic pe marginea patului, cât e ceasul?
— Douăzeci şi unu treizeci, pufni Volodia, ai tras la aghioase toată ziua şi încă mai vrei?
— Coşmar, bolborosii, şi abia atunci mi-am dat seama că stăteam pe canapea într-un tricou şifonat, cu capul ciufulit şi, evident, cu rimelul întins. Mă întorc imediat!

— De ce? se miră maiorul.

— Nu sunt pieptănată şi arăt prost.

— Da? întrebă Volodia. în opinia mea, arăţi ca de obicei!
Am fost nevoită să ies de sub plapumă şi să mă duc la bucătărie. Acolo deja toată familia se aşezase la masă, cu o expresie de aşteptare pe faţă.
— Vladimir, începu extrem de oficial Katia, acum, că Lampa s-a trezit, o să ne explici ce şi cum?
— Îhî, zâmbi maiorul şi îşi trase mai aproape farfuria cu pelmeni, numai că de ce eu? Doar Lampa e un detectiv profesionist, se poate spune, spaima bandiţilor, să vă pună ea la curent.
— Ea nu ştie nimic! îşi plesni mâinile Iulia. Dar pe noi ne interesează!
— Ei? Oare? făcu pe prostul Volodia, turnând peste pelmeni o jumătate de cutie de smântână. Cum aşa? Nu aţi afla nimicuţa?

Eu scormoneam tăcută cu furculiţa în farfurie.

— Cine a tras în Valentina? nu se linişti Iulia.

— Chiar aşa, cine? întrebă maiorul şi îşi fixă privirea asupra mea.

Ştii? Făcui o figură de parcă nu puteam mesteca deloc bucăţile

tari de aluat.

— Am înţeles, spuse lung Volodia, mulţumit. Dar unde e Tatiana Mitepaş şi cine a înjunghiat-o pe Zaiţeva?

— Monahov, mă bucurai.

— Am înţeles, zâmbi maiorul. Bine, şi atunci cine a omorât-o pe Svetlana Rodionovna Lomakina?

Se lăsă tăcerea.

— Minunat, trase concluzia maiorul şi se apucă să ungă metodic o felie de pâine cu brânză topită „Viola". Ei, hai, Lampa, scumpo, răspunse la ultima întrebare: de ce Fiodor Burlevski s-a hotărât să scape de tine?

Mă văzui nevoită să recunosc fără chef:

— Nu ştiu!

— Minunat, concluzionă Volodia.

— Şi tu eşti la curent? întrebai enervată.

— Fireşte, ridică din umeri maiorul.

— Şi ne povesteşti şi nouă? exclamară într-un glas Iulia şi

Kiriuşka.

— Bine, acceptă maiorul pe neaşteptate, dar cu o condiţie. Lampa o să scrie acum un bileţel. Textul e cam aşa: „Eu, Evlampia Romanova, niciodată şi în

nicio situaţie nu voi mai încerca să mă dau drept detectiv."

Seriojka îmi puse repede în mână un pix:

— Lampudel, hai!

Trebuia să trec şi prin umilinţa aia.

— Minunat, zâmbi Kostin şi ascunse „bileţelul" în portofel, acum ascultaţi, dar nu mă întrerupeţi.

într-un mic sat, Selihovo, s-a născut o fată talentată şi inteligentă, Ksiuşa Fedina. E greu de priceput cum, dintr-o familie de alcoolici, a apărut un asemenea copil. Dar Ksiuşa a crescut, s-a dus la Moscova, a intrat la Academia economică, iar mai apoi, dorind să mai facă un ban, s-a transformat în servitoarea bogatei Vika Popova.

Genetica este o ştiinţă neobişnuită şi, probabil, specialiştii ar putea explica de ce în familia unor muzicieni profesionişti, oameni care trudeau de dimineaţă până seara, s-a născut leneşa şi lipsita de orice dar Tatiana Mitepaş. De fapt, avea totuşi un talent: o pasiune neînfrânată pentru minciună.

Cele două fete aşa de diferite au fost educate în medii deosebite, dar destinul a considerat că e amuzant să le aducă împreună. însă înainte de a avea loc întâlnirea asta, fiecare dintre ele a trebuit să parcurgă un drum greu.

Ksiuşa ducea în spate o copilărie grea într-o familie săracă şi cu mulţi copii, apoi „serviciul" la Popova. Avea o grămadă de greutăţi: nu avea bani, haine cuviincioase şi uneori nici măcar o bucată de pâine. Dar ea se remarca printr-o fire rară: deschisă, veselă şi chiar stoică. Singura prostie pe care a facut-o în viaţă a fost „prietenia" cu Vika.

Pentru Tania însă copilăria şi adolescenţa au fost cu totul altfel. Mama şi bunica o adorau, trăiau îndestulat şi fata lor se bucura de o extrem de mare atenţie. Dar degeaba. Pe la opt ani draga Taniuşa a început să cam fure. Mai întâi mărunţişuri din portofelul mamei, apoi bănuţi de la colegii de clasă, după care bani de la profesori. Nu voia să înveţe, de fapt, nici să muncească, iar când şi-a dat seama că mama şi bunica nu se vor lăsa, o vor pune să înveţe măcar o profesie, pur şi simplu a fugit la tată - cunoscutul şi bogatul Fiodor Burlevski.

La început adora să stea la tăticu, dar mai apoi entuziasmul a părăsit-o. Tatăl a început acelaşi cântec ca mama şi bunica:

— învaţă, fata mea!

Pentru a scăpa de bătaia de cap, Tania spune că vrea să ajungă cântăreaţă. Fiodor o instalează imediat într-un grup vocal, apoi în al doilea, în al treilea... Dar rezultatul e zero. Mitepaş nu doreşte să muncească, cel mai mult îi place să se tolănească pe canapea şi să se uite la video. Banii pe care îi dă tăticul bogat îi ajung să îşi îndeplinească toate poftele, iar uriaşul frigider de la bucătărie e mereu plin. Câţiva ani Fiodor o suportă pe leneşă, dar pe urmă nu mai rezistă şi spune:
— Gata, ajunge, nu mai primeşti nicio copeică! Nu vrei să cânţi, du-te la facultate.
Taniuşa ridică din umeri. La urma urmelor, casa e plină de tot felul de flecuşteţe de anticariat: statuete, tabachere şi veselă. Fără să se chinuie prea mult, ia câteva şi le duce la consignaţie. Burlevski observă lipsa obiectelor şi face scandal. Tanecika îşi dă seama că răbdarea tatălui s-a dus şi atunci face o mişcare sigură: i se plânge mamei vitrege, Svetlana Lomakina, că... Fiodor se dă la ea cu propuneri indecente. Mama vitregă este îngrozită. Crede necondiţionat ce spune fata. în primul rând, relaţiile cu soţul sunt, pentru Svetlana, iremediabil compromise, în al doilea rând, ea e la curent cu nenumăratele lui aventuri amoroase, în al treilea rând, draga de Tania minte aşa cum trăieşte, cu zâmbetul pe buze. Svetlana îl alungă pe Fiodor, Tatiana rămâne cu ea.
Dar în curând fata înţelege că viaţa nu mai e la fel. Svetlana are bani puţini şi trebuie să vândă apartamentul, să se mute într-unui mai modest, iar suma primită în urma vânzării se duce încetişor pentru traiul de zi cu zi. Tania înţelege că trebuie să îşi caute un nou os de ros. De fapt, nu e tristă. Fiodor are o colecţie excepţională de timbre şi Taniuşa înlocuieşte două exemplare, nu cele mai scumpe, dar tot valoroase.
— Stai puţin, nu mai rezistai eu, cum a reuşit să facă copiile?
— Vezi tu, explică liniştit Vladimir, fata cea drăguţă e o escroacă adevărată. La un moment dat îl cunoaşte la discotecă pe un anume Aleksei Razin şi îi spune despre pasiunea tatălui. Ăstuia, şi el tot filatelist, îi vine în minte ideea falsului. Folosindu-se de faptul că Burlevski e mereu la serviciu, iar Svetlana nu iese din camera sa, Taniuşa îl aduce pe Razin acasă şi-i arată clasorul. Fiodor păstrează colecţia în seif, dar cheia se află pur şi simplu pe masă, acolo unde e şi hârtiuţa cu cifrul. E o prostie, dar aşa e.

Razin confecţionează falsurile, le dă fetei şi, frecându-şi mâinile de bucurie, aşteaptă raritățile. Dar Tanecika nu are de gând să împartă nimic cu el. Peste câteva zile îi spune că îi e frică să fure şi Aleksei nu primeşte nimic.

— Oare un filatelist fanatic este aşa de neatent? mă minunai eu.

Volodia îşi desfăcu mâinile:

— Este incredibil, dar aşa e. Cel mai probabil nu se aştepta să fie hoţi în casă, nu se temea decât de hoţii din afară. Apartamentul are un sistem de alarmă. Mai mult, draga de Taniuşa acţionează extrem de inteligent. Nu ia timbrele cele mai scumpe, pe care Fiodor le admiră destul de des, ci exemplare din aşa-numitul „al doilea eşalon". Şi ele, fără îndoială, sunt valoroase şi scumpe, dar nu rarităţi. Mai mult, falsurile au fost executate la un nivel aşa de înalt, că înlocuirea lor poate fi confirmată numai de experţi profesionişti.

Şi aşa, timbrele false îşi aşteaptă momentul, şi el vine. Cât timp Svetlana împachetează lucrurile soţului alungat, Taniuşa „se ocupă" de clasor. Ascunde timbrele furate, după cum i se pare, într-un loc extrem de sigur, cu mare şiretenie şi inventivitate. Dar tocmai viclenia asta şi inventivitatea vor lucra în cele din urmă împotriva ei.

Problema e că Svetlana vine o dată acasă pe neaşteptate şi o găseşeşte pe fata vitregă în dormitorul ei, lângă ascunzătoarea deschisă plină de bani.

Lomakina, care se întreba de mult unde dispăreau dolarii, îi porunceşte imediat Tatianei să plece. Ea se ţine de fată cât timp aceasta îşi adună lucrurile şi astfel Tanka pur şi simplu nu are posibilitatea de a lua timbrele ascunse. Bucăţile scumpe de hârtie rămân în apartamentul Lomakinei şi Tatiana rămâne doar cu speranţa că o să ajungă cândva la ele.

Mitepaş se trezeşte literalmente în stradă. în aceeaşi seară face cunoştinţă cu un băiat şi se duce în apartamentul lui. Vreo două luni migrează de la un amant la altul, apoi în mod deschis începe să se prostitueze şi nu se dă în lături de la nimic - pune clonidin în cafeaua clienţilor şi-i jefuieşte pe bărbaţi. La început îi merge, dar în ianuarie 1997 este prinsă şi ajunge pe banca acuzării. Până în

mai Mitepaş stă în arest. Cinci luni la izolator o sperie foarte tare, Tanecika îşi dă seama că pur şi simplu n-o să reziste în închisoare şi încearcă din toate puterile să înduplece judecătorii. Trebuie să recunosc, îi reuşeşte foarte bine, şi în mai este eliberată.
Dar nu are unde să se ducă. Trebuie din nou să apeleze la cea mai veche meserie şi să migreze prin apartamente străine. în septembrie 1997 se întâlneşte cu Ksenia Fedina. Şi atunci lui Mitepaş îi vine în minte ideea substituţiei. Ea şi Ksiuşa seamănă cumva, părul şaten deschis, ochi albaştri, slăbuţe... Tatiana s-a săturat să-i mai satisfacă pe bărbaţii plini de pofte, mai mult, se teme de „colegele" de profesie, de peşti şi de miliţie... Iar naiva Ksiuşa, după ce o serveşte pe noua prietenă cu ceai, o sfătuieşte fără viclenie:
— Du-te la Facultatea de pedagogie, pe strada Sokolskaia, acolo sunt primiţi toţi şi-ţi dau şi cămin!
în imaginaţia bogată a Tatianei se naşte un plan şi, după ce o amăgeşte pe Ksiuşa cu o carieră incredibilă de cântăreaţă de muzică uşoară, o împinge în aventură. Mai mult, vicleana de Tania nu bea, dar îi tot toarnă Fedinei coniac. Când Ksiuşa, ameţită, adoarme, Tanecika îi ia buletinul, diploma de bacalaureat, 500 de dolari, nişte obiecte de aur şi pleacă.
Când se trezeşte, Fedina se sperie extrem de tare. Ea ar fi trebuit să-şi pună mintea la contribuţie şi să o caute la facultatea de pe de Sokolskaia, dar îngrozită, încearcă să înnopteze mai întâi în gară, apoi, căpătând curaj, se duce la Zolotoi. De fapt, Tatiana, trimiţând-o pe Ksiuşa la Saşa, nici nu bănuia că fata va risca să se folosească de pilă, închipuindu-şi că nu va avea curaj. Dar Ksiuşa, disperată, se duce fuga la cântăreţ şi pe neaşteptate îşi schimbă soarta.
— Măcar în povestea asta cineva a avut noroc, oftai.
— Şi fiecare va primi după faptele sale, cită Kostin pe neaşteptate din Biblie. De fapt, cu Ksiuşa totul e clar, să-i dea Dumnezeu succes pe scenă şi fericire în viaţa personală. Sărmana fată a suferit mult prea mult.
La început şi Tania are noroc. Este primită imediat la facultate, i se dă cămin şi e instalată în aceeaşi cameră cu Nina Sorokina. Dar Tania nu poate să înveţe, să stai aplecat asupra cărţilor e plicticos, de aceea rezistă numai două luni. în noiembrie Mitepaş

se angajează la agenţia „Laura" şi o trage după ea pe Nina. După ce a fost de vreo două ori prin restaurante şi la lansări, Tanecika îşi dă seama că lumea e mică şi că poate să dea din întâmplare peste vechi cunoştinţe.
Aşa că se tunde scurt, se vopseşte brunetă, începe să poarte ochelari cu lentile simple, dar uşor fumurii, şi pune pe faţă kilograme de cosmeticale. Nu ştiu dacă mama ei ar fi recunoscut-o, sărmana Eva pe atunci se sinucisese, dar tatăl ei nu o recunoaşte. Taniuşa se bucură din tot sufletul, însoţindu-l o săptămână pe Burlevski. Fiodor habar nu are cine e de fapt angajata de la agenţia „Laura".
Apoi, în decembrie, Nina se căsătoreşte pe neaşteptate. Tatiana rămâne singură. în ianuarie încearcă să o şantajeze pe mult mai norocoasa ei prietenă, dar Sorokina ripostează pe neaşteptate, făcând aluzie la faptul că Mitepaş, beată fiind, a povestit adevărul despre sine.
Tania ştie că se îmbată foarte uşor şi de la o lingură de alcool şi apoi devine extrem de guralivă. Speriată, o lasă pe Sorokina în pace.
Acum viaţa ei se petrece la agenţia „Laura" şi o dată vine acolo o clientă neobişnuită, Liuba Toropova.
Mai întâi femeia o angajează pe Tania pentru a fi prezentă, chipurile, la un prânz, dar mai apoi îi face o altă propunere. Tania trebuie să se întâlnească cu un anume Oleg Iakovlevici Pisemski şi să devină soţia lui.
— De ce? se minunează fata.
— Ca să îţi fie bine, zâmbeşte enigmatic Toropova şi îi propune: Cum vei avea ştampila în buletin, o să primeşti douăzeci de mii de dolari.
Pentru aceşti bani Mitepaş e gata să meargă goală duminica la amiază pe Tverskaia. Liuba o duce pe fată la coafor, la Maksim, şi Tatiana se achită de minune de sarcină. Nu trec nici două luni, că Oleg Iakovlevici se căsătoreşte cu fata.
Probabil Tatiana e o actriţă minunată, căci rolul de fată răsfaţată din provincie îl joacă în mod strălucit.
— Face numai vreo două greşeli, oftai eu, încurcă patronimicul mamei false, pe aceea o chema nu Raisa Konstantinovna, ci Raisa

Petrovna, şi adresa de la Selihovo: nu strada Kosmonavtov, ci strada Matrosova.
— Nici nu ştia adresa exactă, explică Volodia, aşa că a trebuit să inventeze una. Apropo, Tania se teme că rudele din Selihovo o să înceapă s-o caute pe Ksiuşa, şi de aceea...
— Le trimite o adeverinţă stupidă despre moartea sa, începui eu. Ksiuşa s-a plâns la vremea ei Taniei că la ea acasă beau pe rupte, şi în consecinţă escroaca a decis: unora le e de ajuns şi o hârtie simplă. Apropo, a obţinut ce-a vrut. Nici fratele, nici soţia lui nu au bănuit nimic şi „au îngropat-o" pe fată.
— Jos pălăria, miss Marple, zâmbi Volodia, dar mie nu-mi plăcu gluma. Doamna cea vigilentă era o bătrână, în schimb eu eram tânără şi o asemenea comparaţie nu prea mi se părea la locul ei. Tatiana începe să ducă o viaţă de familie şi pe neaşteptate îi place. Oleg Iakovlevici e bogat şi generos, îi îndeplineşte imediat orice capricii tinerei soţii, nu se uită la bani, chiar încurajează cheltuielile. îi place să joace rolul de Moş Crăciun. Tatiana încearcă mai întâi să producă o bună impresie asupra lui Pisemski şi spune că învaţă, chipurile, la facultate. Dar Oleg Iakovlevici doar ridică indiferent din umeri şi spune:
— Cum vrei, dacă trebuie să înveţi, învaţă, dacă nu, stai acasă.
Tania încetează să se mai prefacă şi se instalează pe canapea. Până atunci toate rudele şi cunoştinţele încercaseră s-o facă să muncească, Pisemski era primul care se bucura de soţia care se relaxează pe canapea cu o cutie de bomboane alături. Prima soţie a lui Oleg Iakovlevici era mult prea inteligentă şi activă, iar el nu voia o altă femeie de genul acela în casa lui. Tanecika îi place foarte mult, şi ea, la rândul ei, este entuziasmată de noul rol. Vreo trei luni durează această fericire conjugală, apoi vine un telefon de la Liuba Toropova. Tania se duce la întâlnire şi Liuba, punând pe masă o cutie de medicamente cu o denumire necunoscută, Tiroxin, spune:
— O să-i pui lui Pisemski în mâncare de trei ori pe zi.
— De ce? s-a mirat Mitepaş.
Toropova a zâmbit respingător.
— Aşa trebuie.

— Şi totuşi? a insistat Tania. Liuba a tăcut puţin şi explică:

— Are o afecţiune a tiroidei. Tiroxin e un hormon. în doze mici e un medicament, în doze mari produce stenocardie, aritmie şi...

Toropova a tăcut din nou, dar Tania înţelesese şi s-a îngrozit:

— Moarte! Pentru nimic în lume! De ce să-l omorâţi pe Oleg?

Liuba a început liniştită să-şi fumeze ţigara şi a explicat:
— El e tatăl meu, dar nu-mi dă nicio rublă, cărpănosul! Şi nu mă primeşte acasă. Apropo, dacă aş fi avut în portofel mai mulţi bani, m-aş fi putut căsători, dar aşa, o biată săracă de care nimeni nu are nevoie...
Tania tăcea.
— Nu te teme, a liniştit-o Liuba, e ceva sigur, niciun expert nu se prinde. Ei, a luat bolnavul o doză greşită, de fapt, nici de asta n-o să se prindă. Peste jumătate de an o să fii o văduvă bogată. Tu o să ai o jumătate de avere şi eu o jumătate, ca singura fiică a lui. O să fim bogate şi luăm viaţa de la început.
— Nu, a bolborosit Mitepaş.
— Bine, a oftat Liuba, dar atunci, scuză-mă, va trebui să-i povestesc lui Oleg tot adevărul despre tine. O să ajungi din nou la agenţia „Laura", ba chiar pe trotuar.
Tatiana căuta febril o soluţie, dar mintea sofisticată refuza să funcţioneze.
— Bine, a oftat Liuba, fa-ţi geamantanul, mâine o să zbori cu surle şi tobe în noroi.
— Daţi-mi medicamentul, a şoptit Tania.
— Bravo, a lăudat-o Toropova şi i-a întins cutia, nu uita: de trei ori pe zi, în timpul mesei. Rămâi cu bine, ne auzim la telefon.
Toată noaptea Tanecika s-a întors pe-o parte şi pe cealaltă. Desigur, era o fată absolut fără conştiinţă, o mincinoasă, hoaţă şi prostituată. Dar nu criminală. Pentru cea mai mare parte a oamenilor acest prag e greu de trecut, nu orice hoţ poate lua viaţa unui om... Mai mult, Pisemski îi plăcea fetei şi ei îi plăcea foarte mult rolul de soţie şi viaţa fără de grijă a unei tipe bogate.
Spre dimineaţă Taniuşa a luat o decizie. A aruncat la gunoi Tiroxinul.
Liuba a sunat din nou peste trei luni şi a chemat-o din nou la discuţie.

— Cum stau lucrurile? a întrebat ea.
— Rău, a oftat Tania, pe Oleg îl doare inima, are aritmie, medicul i-a pus diagnosticul de stenocardită.
— Păcat, a bolborosit Liuba zâmbind şi i-a întins alte tablete.
Tania a luat cutia şi din nou a aruncat-o în cel mai apropiat coş de gunoi.
Au mai trecut trei luni şi a avut loc o nouă întâlnire, apoi încă...
Dar toamna, viaţa fără griji a Taniei a luat sfârşit. Liuba a sunat-o într-o seară pe la opt şi a spus:
— Vino imediat la cafeneaua „Rosa" pe Kolosova.
— Nu pot, a şoptit Tania, uitându-se spre uşă, Oleg e acasă.
— Descurcă-te cum poţi, i-a tăiat-o Liuba, dar la miezul nopţii să fii acolo. Dacă nu poţi, mâine soţiorul o să afle tot.
Fără să-şi dea seama ce s-ar putea întâmpla, Tania a scos din dulăpiorul cu medicamente un flacon cu un somnifer puternic, i-a turnat soţului în chefir şi când acela părea că adoarme, a dat fuga pe strada Kolosova.
Liuba a întâmpinat-o cu ocări:

— Javră, prostituată, ai vrut să mă înşeli...

— Care-i treaba? a întrebat Tania.

Toropova şi-a plesnit mâinile şi a început să şuiere:

— Hai, spune, cum e cu sănătatea lui Pisemski?

— E rău, a pus Tania aceeaşi placă.
— Javră, nu s-a mai abţinut Liuba, mincinoaso, nu-i dai tabletele! Credeai că n-o să verific?
— Cum? a şoptit Tania.
— Aha! a exclamat triumfătoare fiica criminală. Păi, am o prietenă la policlinica unde se duce tăticu. S-a uitat în fişă şi a aflat că nu are nicio stenocardită, e bine, sănătos. Ţi s-a urât cu viaţa? Ei, nu-i nimic...

Speriată, Tania îngăima:

— Probabil medicamentul nu a avut efect...

— A, aşa, a zâmbit Liuba, atunci ţine. Pe masă a apărut o fiolă mică.

— Uite, asta acţionează sigur, i-a spus Toropova şi i-a poruncit: S-o torni dimineaţă în cafea.

Mai mult moartă decât vie, Tania s-a întors acasă.

Săptămâna următoare şi-o petrece într-o emoţie îngrozitoare. Scoate tot mereu telefonul din furcă şi închide încetişor celularul soţului ca să nu sune Toropova.

Nu iese din casă şi în fiecare seară îl priveşte pe soţ în ochi - ştie sau încă nu? După trei zile de asemenea viaţă e la un pas de isterie. Iar Toropova o tot sună, promiţând să-l informeze pe Pisemski despre afacere.

într-un cuvânt, Tania se simţea ca un şoarece prins în capcană. Nu avea niciun prieten şi în afară de Pisemski exista un singur om care-i putea veni în ajutor. Şi fata ia o decizie. Ea înţelege că s-a terminat cu viaţa de familie, de aceea stabileşte ca prietenul credincios să o aştepte la uşa teatrului. în pauză iese din teatru, îşi pune o scurtă pe care o adusese dinainte şi se încalţă cu cizme. Pe Tverskaia colţ cu Kamergherski o aştepta un taxi.

— Şi gata, dispare fără urmă din viaţa lui Pisemski. La drept vorbind, nu mai e nimic de povestit. E clar?

— Nu! începurăm să urlăm într-un glas. Apoi întrebai:

— Ei, şi cine e prietenul ăsta credincios, de nădejde? Volodia pufni.

— Oare nu e clar? Cui pe lumea asta nu-i e indiferentă fata asta de două parale? Cine putea să-i ierte tot, chiar şi faptul că mama care i-a dat viaţă s- a spânzurat? Firesc, bunica, Olga Mitepaş.

— Stai puţin, stai puţin, începui să mormăi, eu am fost deja la ea, a povestit ce respingătoare e nepoata ei, şi a spus că în casa părintească nu va fi primită!

— Te-a păcălit, oftă Kostin. Tatiana era chiar în camera vecină, te despărţea de ea doar un perete subţire. Tania i-a povestit cinstit bunicii despre toate peripeţiile sale. Mai întâi bătrâna s-a îngrozit,

dar mai apoi a luat decizia de a-şi salva puiul nechibzuit. S-a înţeles cu o rudă din Petersburg şi a stabilit ca Taniuşa să plece în capitala nordică, dar, din păcate, s-a îmbolnăvit, de aceea plecarea a fost amânată. Tania vrea sincer să înceapă o viaţă nouă.
— Şi de ce Olga Vasilievna mi-a spus adevărul despre Tania, şi a mai spus că e fiica lui Burlevski? întrebai eu nedumerită.
— Te-ai prezentat ca fiind de la Cercetări penale şi bunica a decis să şteargă definitiv urmele. Voia să crezi că ea o urăşte pe Tatiana şi că n-o va mai primi niciodată în casă. Iar faptul că Tatiana e fata lui Burlevski e un fapt larg cunoscut, la drept vorbind, bătrâna credea că dispui de informaţia asta.
— Şi de ce a fost nevoie de tot spectacolul ăsta? Plecarea de la teatru, numai în rochie? întrebă Iulia.
Volodia zâmbi:
— Şi Tania, şi Olga Vasilievna sunt nişte exaltate, firi artistice, sunt de părere că trebuie să dispari frumos.
— Ce proaste! exclamă Serioja.
— Cum să nu, căzu de acord şi Kostin, numai că aici nu e cazul să vorbeşti de minte, e pur şi simplu o telenovelă mexicană. Şi bunica i-a mai spus Taniei să înceapă o viaţă nouă şi să-i lase soţului bijuteriile şi blana scumpă. Aceasta e concepţia ei despre onoare şi cuviinţă.
— Cum de ai ghicit că Tania e la bunică? nu mă liniştii eu.
— Elementar, dragă Watson. Doar nu se putea ca femeia să plece pe un ger de minus douăzeci de grade îmbrăcată numai în rochiţă şi pantofi cu toc cui. Deci a existat o maşină, şi s-a aflat pe Tverskaia colţ cu Kamergherski. Acolo, lângă Telegraf, este un post de circulaţie. Am vorbit cu miliţianul care era de serviciu în ziua aceea, el şi-a adus aminte că pe la ora zece seara s-a apropiat de un taximetrist şi l-a întrebat de ce staţionează cu aparatul de taxat pornit. Când şoferul a spus că aşteaptă o clientă, au apărut două persoane. Şi miliţianul nu l-a mai amendat pe taximetrist. Acolo oprirea e interzisă, dar pentru o perioadă scurtă poţi staţiona. Mai departe e o chestiune de tehnică, am întrebat la compania de taxi, l-am găsit pe şofer şi asta e tot! Acum sper că e clar şi că nu mai sunt întrebări!

— Cum să nu mai fie? exclamă Katia. Sunt o mulţime de întrebări! Cine a împuşcat-o pe Tina, de ce Burlevski s-a hotărât s-o omoare pe Lampa...
— A, asta, dădu din mână Volodia, asta e o cu totul altă poveste.
— Spune, porunci Serioja.

Nu chiar acum, mai întâi o să mănânc pelmenii, după care o să-mi beau ceaiul

!într-o tăcere deplină am aşteptat ca maiorul să termine de mâncat, până şi câinii se liniştiseră, iar pisicile, în frunte cu Maurice, se holbau foarte atente la Volodia. într-o linişte incredibilă prietenul a devorat pelmenii şi a întrebat:
— Nu mai sunt?
— Nu, i-o tăie Iulia, ai fi gata să faci ocluzie intestinală, numai să tragi de timp.
Volodia a început să râdă şi a scos pipa. Am fost nevoiţi să observăm cum o umple metodic cu tutun, cum începe să fumeze...
— Hai, nu mai rezistă Katia, ei, hai...
— Deci aşa, spuse lung maiorul, Burlevski... Uite, Lampa, unde-l poate duce pasiunea pe om!

Fiodor începuse să colecţioneze timbre la zece ani. Mai întâi, ca toţi copiii, cumpăra coliţe cu imagini de animale, apoi a devenit pasionat... Cheltuia aproape tot ce câştiga pe bucăţelele insignifiante de hârtie cu margini zimţate. De fapt, până la sfârşitul anilor optzeci nu prea avea cine ştie ce bani, dar clasorul se umplea regulat. Pe nimeni şi nimic nu

iubea Burlevski mai mult ca albumele sale. Un om obişnuit nu poate înţelege o asemenea pasiune, dar de dragul timbrelor producătorul era gata să facă orice, chiar, aşa cum s-a dovedit în cele din urmă, să ucidă

.Dispariţia a două timbre rare a descoperit-o din întâmplare. A dus colecţia la o expoziţie din Spania şi acolo a suferit o umilinţă nemaivăzută, când un expert a spus în public de acele falsuri. înfuriat la culme, Fiodor se întoarce la Moscova, convins fiind că înlocuirea a fost făcută de fosta soţie, Svetlana, altcineva nu ar fi putut. La început o înnebuneşte pe Lomakina cu telefoane, cerând să-i înapoieze timbrele. Dar Sveta neagă categoric furtul. Atunci Fiodor angajează doi infractori şi le porunceşte să caute prin apartament, simulând un furt. Hoţii îndeplinesc misiunea cu grijă, dar nu găsesc niciun timbru. Burlevski e disperat, oare muierea aia mizerabilă a reuşit deja să vândă ce-i furase? Dar lumea filateliştilor e mică, cei mai mulţi adoră să se laude în club cu noile achiziţii, iar Fiodor ştie asta - deocamdată nimeni nu a cumpărat comoara sa, deci e încă la Lomakina. Continuă să-i dea telefoane Svetei, mai întâi îi propune bani, apoi o imploră, începe cu ameninţările...

Şi, în cele din urmă, vine ziua, mai bine zis noaptea, în care Fiodor formează numărul fostei soţii şi-i spune:

— Stai puţin, javră, o să vin chiar eu şi o să răscolesc tot.

Svetlana se sperie şi începe să o sune pe prietena sa apropiată, Ania. Dar mâinile îi tremură şi degetul nimereşte mereu un buton greşit, Sveta sună mereu la Evlampia.

Fiodor, mânios, dă buzna în apartament după ce sparge yala ieftină. în buzunar are o seringă plină cu medicamente. în creierul lui înfierbântat s-a născut un plan „genial": să îi injecteze fostei soţii un medicament cu acţiune puternică şi când femeii o să i se

facă rău, s-o pună în faţa alegerii - ori spune unde sunt timbrele, şi atunci Fiodor cheamă medicul, ori...
Dar, în mod fatal, nu are noroc. Doza din injecţie este calculată din ghidul Toxicologie şi, lipsit de experienţă, îi dă Svetlanei o asemenea cantitate de preparat, că aceasta imediat începe să agonizeze. însă şi pe patul morţii ea şopteşte cu încăpăţânare că nu a luat nimic, lucru care-l enervează pe Fiodor de-l scoate din minţi. De fapt, chiar se pregătea să cheme un medic, dar atunci se aude soneria de la uşă. Speriat foarte, Burlevski se ascunde în hol, în dulap. Aude că în apartament intră o femeie şi cheamă Salvarea. Aude, dar n-o vede. Cât timp necunoscuta se chinuie s-o ajute pe fosta lui soţie, Fiodor se strecoară din ascunzătoare şi pleacă acasă.
Dimineaţă se simte îngrozitor. în primul rând, află că Svetlana a murit, iar, în al doilea rând, îşi dă seama că femeia necunoscută a auzit ultimele cuvinte ale Lomakinei. Dacă a vorbit despre Fiodor?
— Nu, oftai, ea a bâiguit numai: „falsul, falsul" şi „a venit să mă omoare".
— După ce şi-a mai pus mintea la contribuţie, continuă Volodia, Fiodor a ghicit că fosta soţie a apucat să o sune pe una dintre prietene. Dar pe care?
Se duce din nou în apartamentul Lomakinei şi rupe sigiliul, cercetează aparatul telefonic în memoria căruia a rămas ultimul număr de telefon format de Svetlana. Burlevski sună acolo prefacându-se angajat la centrala telefonică. Dar Lampa, bănuind ceva suspect, îi dă bărbatului adresa greşită, mai bine zis, indică bine strada, numărul apartamentului, dar numărul străzii... O chestie stupidă! Dacă nu voia să-i dea datele, mai bine tăcea. Dar Lampuşecikăi noastre i se pare că a procedat extrem de inventiv. Fiodor se duce la adresa menţionată cu un pistol în buzunar. încă nu ştie cum va proceda - fie îi va oferi bani, fie o va împuşca pe femeie. Şi aici apare un element incredibil. Când Burlevski sună la uşă, nu răspunde nimeni, iar el o împinge, e deschisă. Zaiţeva avea de mult broasca stricată şi beţivana aşa trăia, fără să-i fie teamă de hoţi. în cameră pe producător îl aşteaptă o surpriză incredibilă. Pe canapea doarme liniştit fiul lui, Anton, iar alături sforăie beată şi Zaiţeva. în capul lui Fiodor se lămureşte imediat totul. Deci, înainte de a muri, Svetlana l-a sunat pe fiu şi pe

concubina lui. E foarte logic, Zaiţeva locuieşte alături şi ar fi putut să dea o fugă. Extrem de furios, Burlevski pune mâna pe cuţit şi-l înfige în Zaiţeva.
Apoi pune cuţitul în mâna lui Anton şi fuge. Asta e tot, singura martoră e moartă, şi de fiu nu-i este deloc milă, băiatul e un ratat, un beţiv, nu-i mai stârneşte tatălui niciun sentiment bun.
Mai departe evenimentele încep să se desfaşoare imprevizibil. La miliţie anchetatorul îi povesteşte lui Fiodor despre clonidinul găsit în sângele
fiului. Miliţianul încalcă secretul anchetei, dar vrea pur şi simplu să-l liniştească pe atotputernicul producător şi-i spune:
— Nu vă faceţi griji, se pare că lui Anton i s-a înscenat asta.
Burlevski reuşeşte cu greu să-şi păstreze expresia feţei, se duce la serviciu şi se apucă să chibzuiască ce să facă.
— Şi atunci Doamna întâmplare i-o trimite pe Lampa. Când o vede pe femeia cam naivă, dar extrem de implicată, care mai şi visează să câştige nişte bani, Fiodor pune imediat la cale un nou plan. O angajează pe Lampa în calitate de detectiv şi îi comandă să se ocupe de cazul fiului. Burlevski împuşcă în acest fel doi iepuri - arată ca un tată grijuliu şi speră ca, prin intemediul acestei miss Marple a noastră, să pună miliţia pe urmele lui Monahov.
— Dar cine e ăsta? întrebă Serioja.
— O cunoştinţă veche a lui Fiodor, explică Volodia, cândva au tot hălăduit amândoi prin restaurante, dar mai apoi Andrei a intrat la închisoare, a ajuns drogat. După eliberare, i s-a adresat lui Burlevski, sperând că îl va ajuta cu bani. Fiodor vine la Monahov, îl tratează cu o doză de heroină şi, când Andrei adoarme, îl omoară cu sânge rece. Lasă un bilet în care, chipurile, recunoaştea crima asupra Zaiţevei, scris cu majuscule, şi se întoarce la birou, extrem de mulţumit de sine. Apoi îi dă Lampei adresa „criminalului". Ea se duce la Monahov, descoperă cadavrul şi cheamă miliţia. Burlevski triumfa, totul merge conform planului. Femeia naivă primeşte banii şi tace, miliţia îl găseşte pe ciminal, toţi sunt mulţumiţi, iar Fiodor e în afara oricărei bănuieli.
— Şi atunci de ce a hotărât s-o omoare pe Lampudel? întrebă Serioja.

— Vai, vai, vai, păcatele mele grele, oftă Volodia, aici e un întreg lanţ de prostii şi de coincidenţe stupide. Pentru a avea o legătură permanentă cu Lampa, Burlevski îi dă un pager. Dar când vine vremea să se despartă, ea îi dă înapoi pagerul, el îi cere numărul de telefon şi e cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa când îl vede. Se dovedeşte că Lomakina a sunat-o înainte de moarte nu pe Zaiţeva, ci pe Evlampia!
— Chiar aici s-a încurcat, bâiguii eu, a spus tot felul de prostii, mă întreba mereu dacă e numărul meu.
— Aha, zâmbi sumbru Volodia, acum Fiodor trebuie să scape de Lampa. Angajează un killer şi-l trimite la treabă. Tânărul se preface a fi poştaş şi trage în Valentina, neînţelegerea se lămureşte abia în ziua următoare.
— Fiodor m-a tot întrebat de sănătate, chicotii, iar mai apoi s-a poticnit şi a schimbat discuţia, vorbind despre epidemia de gripă.
— Da, confirmă maiorul, nu a avut cele mai bune momente când a auzit vocea Evlampiei. Pentru prima dată s-a decis să acţioneze cu mâinile altuia şi a fost o aşa ratare! El nu a avut niciodată eşecuri, aşa că a chemat-o pe Lampa noaptea, într-o casă părăsită. După uciderea ei intenţiona să dea foc clădirii, iar mai apoi să plece în străinătate, să aştepte să treacă nebunia.
— Şi de unde ai aflat că Lampudel s-a dus acolo cu treabă? întrebă Seriojka.
— O urmăream de mult.
— Nu am observat, bâiguii.
— Cum să fi observat, pufni Kostin, la cazul ăsta au lucrat profesionişti, nu nişte nătăfleţi lacomi care fac orice pentru bani! înghiţii în tăcere acuza.
— Am bănuit de mult că Lampa se ocupă cu anchetele private, explică Volodia, iar „coada" i s-a pus după ce m-a minţit că a obţinut adresa lui Monahov de la Biroul de informaţii. Aşa ceva nu se putea, el nu avea viză de Moscova, iar o minciună mică...
— Dă naştere unei suspiciuni mari, termină cu vioiciune Katia în locul lui.
— De fapt, tu m-ai băgat în povestea asta! mă indignai.

— Dar unde sunt timbrele? întrebă Iulia. Oare la Tatiana?

— Nu, dădu din cap Volodia, nu a mai apucat să deschidă

ascunzătoarea.

— Acasă la Lomakina, exclamai.

— Au fost, explică Volodia, dar acum sunt la voi.

— La noi? începurăm noi să strigăm în cor. La noi? Unde?

Fără să spună niciun cuvânt, maiorul arătă cu degetul spre

Maurice.

— Adică motanul a mâncat timbrele? presupuse Kiriuşka.
Dar eu înţelesesem deja despre ce este vorba, şi eram deja lângă pervazul pe care se afla zgarda albastră, lată, cu medalion.

— Bravo, mă lăudă Kostin, cum de ai ghicit? învârtii în mână

bucata de piele albastră.
— Anna, prietena cea mai bună a Svetlanei, mi-a povestit că Tania îl mângâia pe motan şi îi spunea: „Pisoiaş auriu, pisoiaş scump." Totuşi fata are o fantezie genială, nimeni nu s-ar fi gândit să deschidă zgarda.

— Şi acum cine le va primi? se interesă Katia. Volodia ridică din

umeri:
— Dacă tribunalul va stabili măsura confiscării, o să ajungă la stat, dacă nu, o să aştepte revenirea lui Fiodor.

Epilog

Din păcate, acum în ţara noastră totul se rezolvă cu bani. Burlevski a fost eliberat cu interdicţia de a părăsi localitatea. De fapt, omul se află în prezent la Institutul „Sklifosovski", cu lanţuri la picioare. Şi-a angajat avocaţii cei mai buni şi a adus o adeverinţă că este bolnav de cancer, e la doi paşi de moarte. Cu asemenea oameni, chiar dacă sunt criminali, judecătorii au o

relaţie specială, de aceea Fiodor speră să obţină condamnarea minimă. Şi deşi Kostin ajurat să facă tot posibilul ca procurorul să ceară cea mai mare pedeapsă, cred că situaţia financiară îi va permite producătorului să evite pedeapsa dreaptă.
Ksiuşa trăieşte fericită alături de Saşa. Tatiana Mitepaş s-a întors la Oleg Iakovlevici. Au avut o discuţie lungă şi neplăcută, dar Pisemski chiar că o iubeşte pe micuţa nemernică şi i-a iertat toate giumbuşlucurile. Apropo, Taniuşa s-a schimbat mult, povestea îngrozitoare în care a intrat din cauza nechibzuinţei şi lăcomiei chiar că i-a fost de învăţătură. Şi Olga Vasilievna s-a mutat la „Regele benzinei". Toţi vor sincer să uite de cele întâmplate. Dar mai au în faţă procesul Liubăi Toropova, la care Tatiana va fi principalul martor. Din America a venit repede şi fosta soţie a lui Pisemski, dar Oleg Iakovlevici a refuzat să se întâlnească cu ea. Am dat înapoi banii primiţi de la Burlevski. I-am transmis plicul lui Anton. De când a aflat cum s-a purtat tatăl cu el, nu-şi poate veni în fire. Dar în tot răul e şi un bine. Pentru prima dată în viaţă Anton nu mai bea, iată, de o săptămână.
Şi totuşi am reuşit să câştig nişte bani, pentru că Oleg Iakovlevici mi-a îndesat cu forţa banii în mână.
— Aţi găsit-o pe Ksiuşa, mai bine zis, pe Taniuşa, a explicat benzinarul, luaţi-vă onorariul.

— Dar meritul nu e al meu, m-am scuzat, numai Volodia a făcut

asta. însă Pisemski doar a dat din mână.

Pe 31 decembrie ne-am mutat în noul apartament. Evident, maşina cu hamalii a sosit nu la ora unu, ci la cinci seara. Până la zece am tot cărat boccele şi geamantane. La zece şi jumătate am privit cutiile absolut identice purtând însemnul „Pedigree Pal" şi ne-am întristat. Unde e vesela, unde sunt oalele...

— Trebuia să scriem pe cutii, propuse cu întârziere Katia.

— Da, recunoscu şi Tina, ieşită din spital, aşa e.

— După război mulţi viteji se-arată, se indignă Serioja.

— Nu-i nimic, ne încurajă Katia, du-te mai bine şi conectează televizorul, o să ascultăm concertul şi o să despachetăm, iar la cină o să facem pelmeni.
— Minunat, bolborosi tânărul şi duse televizorul în sufragerie. Ne-am apucat metodic să deschidem cutiile. Am găsit ceainicul, esenţa de ceai şi cănile. Dispoziţia s-a îmbunătăţit imediat. Câinii şi pisicile, înnebunite din cauza mutării, umblau prin camere.
— Hei, se auzi din sufragerie vocea lui Serioja, veniţi repede, ia te uită ce chestie tare!

Am dat fuga şi ne-am holbat la televizor. De pe ecran ne privea

Elţîn.

— Am decis, bolborosea preşedintele cu o voce scârţâietoare, să

mă retrag. Seriojka începu să râdă în hohote.

— Nu văd nimic amuzant în asta, îl împunse Iulia.
— E tare, se bucura soţiorul, e dublura lui Boris Nikolaevici, îl arată aşa, de chestie.

— Doamne, ce asemănare! se minună Katia.

— Sunt leiţi, mormăii eu.

— Vai, mor de râs, fornăia Seriojka, mamă, ce mai poantă...
Privindu-l, am început şi noi să zâmbim. Avea dreptate, cui i-ar fi trecut prin cap să facă o asemenea poantă poporului în ajunul Anului Nou?
Deodată tabloul s-a schimbat. Pe ecran a apărut faţa rigidă a Marianei Maksimovna.
— Şi ea e tot o dublură? întrebă cu naivitate Kiriuşka, dar noi strigarăm la el şi, îngroziţi, începurăm să ascultăm ştirile.
— Ce să zic, bolborosi Serioja, o să ţin minte toată viaţa Revelionul ăsta, fără masă, cu pelmeni, pe cutii, şi pe deasupra a mai înnebunit şi preşedintele.
Dar nici nu apucă să închidă gura, că se auzi soneria la uşă.
— Cine ar putea fi? se interesă Iulia.

în casă dădu buzna arhitecta Evghenia Nikolaevna. Fără să spună niciun cuvânt, se prăbuşi în genunchi şi îşi întinse mâinile în faţă:

— Vă rog să mă iertaţi...

— Ce s-a întâmplat? se sperie Katia, dând s-o ridice pe femeie.

Dar ea dădea întruna din cap şi repeta aiurea:

— Vă rog să mă iertaţi, vă rog să mă iertaţi...

Ne-am apucat să căutăm înnebuniţi valeriana. Dar la îndemână, ca un făcut, se aflau numai vasele câinilor, cărţile, fierul de călcat şi lenjeria. în cele din urmă Katia găsi flaconaşul intrat în adidaşii lui Kiriuşka şi turnă în Evghenia Nikolaevna o doză de cal. Ea scânci şi tăcu.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Iulia.

— Am făcut o confuzie, am făcut o confuzie, tot bolborosea Evghenia Nikolaevna.

— Explică omeneşte, îi ceru Katia.

— Am încurcat străzile, scânci arhitecta, metroul de suprafaţă nu va trece pe lângă fostul vostru apartament.

— Drace, îmi scăpă.

— Dar pe unde? întrebă încet Seriojka, pe unde o să treacă?

— Pe aici, bâigui Evghenia Nikolaevna, făcându-se mai mică, pe aici.

— Vrei să spui că şinele o să fie puse chiar sub ferestrele noului nostru apartament? întrebă năucită Katia.

— Da, dădu din cap Evghenia Nikolaevna şi o podidi plânsul.

Stăteam toţi cu gura deschisă, până şi animalele se potoliseră văzând că stăpânii sunt cuprinşi de groază. Arhitecta îşi suflă nasul cu zgomot şi începu să turuie:

— Nu-i nimic, nu-i nimic, o să îndrept tot. Cunoştinţa mea de la agenţia imobiliară a găsit o variantă minunată, un apartament de şase camere lângă metrou. Pe acesta îl vindem, o să mai puneţi numai zece mii de dolari şi gata. E o variantă de basm,

impresionantă, minunată. Chiar pe două ianuarie începem să acţionăm, puteţi să nici nu despachetaţi.
— Chiar dacă ne-am decide încă o dată la o asemenea aventură sinistră, spuse Iulia apăsat, de unde o să luăm banii? Doar e o sumă nebunească!
Şi atunci a venit momentul meu. Cu un gest abil de iluzionist am aruncat pe masă plicul umflat. Hârtiile verzi s-au răspândit pe masa lucioasă.
— Vă rog, sunt exact zece mii!
— Aha, începu să urle Katia, doar ţi-am spus că o să reuşeşti!
— Lampudel, spuse sever Seriojka, Lampudeţ cea ticăloasă, spune imediat, de unde ai luat paraii?
— I-am câştigat, îi răspunsei mândră, numai prin intermediul minţii mele extraordinare şi al perspicacităţii uimitoare.